

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

AN AGE GAP BILLIONAIRE
ROMANCE

The MATCH MAKER

ELLE NICOLL

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

MATCHMAKER
BİR MİLYARDER YAŞ FARKI ROMANTİZMİ

BEAUFORT MİLYARDERLERİ

ELLE NICOLL

Rose Hope Publishing Ltd

Telif Hakkı © 2024 Elle Nicoll Rose

Hope Publishing Ltd.

Lytchett House, 13 Freeland Park, Wareham Road, Poole,
Dorset, BH16 6FA

Ziyaret etmek

www.ellenicollauthor.com

yeni sürümler, özel içerikler ve haber bültenine kaydolmak için.

Kapak Fotoğrafı: Michelle Lancaster

Sara's PA ve Tasarım Hizmetleri'nden Sara'nın Kapak

Tasarımı The Blue Couch Edits'in Editörlüğü

Tüm hakları saklıdır. Bu kitap uluslararası ve yerel telif hakkı yasaları kapsamında korunmaktadır. Bu yayının hiçbir bölümü, yazarın önceden yazılı izni olmaksızın, fotokopi, kayıt veya herhangi bir bilgi depolama ve geri alma sistemi de dahil olmak üzere, elektronik veya mekanik olarak herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez.

Bir kitap incelemesinde alıntılar.

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Bu kitabın yazımında veya oluşturulmasında hiçbir yapay zeka kullanılmamıştır. Yazarın telif hakkı kapsamındaki münhasır haklarını hiçbir şekilde sınırlandırmaksızın, bu yayının üretken yapay zekayı "eğitmek" için herhangi bir şekilde kullanılması

zeka (AI) teknolojilerinin metin oluşturması açıkça yasaklanmıştır. Bu yasak dünya çapında geçerlidir. Yazar, bu çalışmanın üretken yapay zeka eğitimi ve makine öğrenimi dil modellerinin geliştirilmesi için lisans kullanımına ilişkin tüm haklarını saklı tutar.

İÇİNDEKİLER

Sterling

1. Halliday .

Günümüz

2. Sterling

3. Halliday .

4. Sterling

5. Halliday .

6. Sterling

7. Halliday .

8. Halliday .

9. Sterling

10. Halliday .

11. Sterling

12. Halliday .

13. Halliday .

14. Sterling

15. Sterling

16. Sterling

17. Halliday .

18. Halliday .

19. Sterling

20. Halliday .

21. Sterling

22. Halliday .

23. Sterling

24. Halliday .

25. Sterling

26. Halliday .

27. Sterling

28. Halliday .

29. Sterling

30. [Halliday](#) .
31. [Halliday](#) .
32. [Sterling](#)
33. [Sterling](#)
34. [Halliday](#) .
35. [Sterling](#)
36. [Halliday](#) .

Üç hafta sonra

37. [Sterling](#)
38. [Halliday](#) .
39. [Sterling](#)
40. [Halliday](#) .
41. [Halliday](#) .
42. [Sterling](#)
43. [Halliday](#) .
44. [Halliday](#) .

Düğün - Altı ay sonra

[Sterling](#)

[Also by Elle Nicoll Yazar](#)

[Hakkında](#)

*Erkekler Serisi'nde tanıştığımızdan beri pis gümüş tilki beyefendimizi bekleyen
herkes için...*

Sterling'in tadını çıkarın ;)

STERLING

22 AY ÖNCE

İleriye doğru adım atarken renksiz elmas kol düğmemin üzerine ^{tombul} bir ^{yağmur damlası} düşüyor. Elimi topraktaki açık deliğin üzerinde gezdirmeden önce yumruğumu toprağa kapatıp onu topluyorum. Etrafındaki toprak kıpırdamıyor. Kürekle kazmak için çok zor. Kazmak için bir makine kullanmaları gerekirdi.

Her şey yanlış.

Tabut, iç karartıcı mezarlığın çamurlu çimenlerinin bir metre altında yatıyor. Kahkahadan yoksun bir yer. *Hayattan.*

Buradan nefret ederdi. *O da öyle.*

Çukura bakıyorum, kasvetli, gri gökyüzü ve ısıran kış havası zar zor fark ediliyor. En son haftalar önce bir şeyler hissetmiştim.

Yağmur, kapağın ortasına monte edilmiş pirinç levhanın üzerine çekiçle iniyor. Tören boyunca kapalı kalan bir kapak.

"Çok kötü yanmış... Üzgünüm."

Parmaklarımı açıyorum ve kara toprak düşüyor, ete saplanan küçük kurşunlar gibi uğursuz bir kesik sesle parlayan ahşabın üzerine sıçrıyor.

"Seni seviyorum oğlum," diye

fısıldıyorum. Bir hıçkırık.

Kızım Sinclair, titreyen bacaklarıyla yanımda duruyor. Destek için büyük oğlumun ceketini kavradığı parmak eklemleri bembeyaz. *Artık tek oğlum.*

Bir kolunu kız kardeşine sarıp saçlarına fısıldarken, gözleri parlayarak bana başıyla kısa bir selam veriyor. O da başını sallayarak karşılık veriyor, ardından yeni bir gözyaşı dalgası ince bedenini sarıyor. Yasal olarak içki içebilecek yaşta değil ama bugün annesini ve kardeşini gömüyor. Küçük kızımın yemek yiyemeyecek kadar kederli olduğunu görmek, paramparça olmuş kalbimden geriye kalanları da kırıyor.

Rahip yeni kazılmış yan yana mezarların arasında duruyor. "İsteddiğiniz kadar zaman ayırın, Bay Beaufort."

"Teşekkür ederim."

Güvenlik şefim Denver'a işaret ediyorum ve o da ekibine, yas tutan kişileri törenin yapılacağı otele götürmek için bekleyen siyah arabalara doğru yönlendirmeye başlamalarını söylüyor.

Kadınlar şemsiyelerin altında toplanmış, mendillerini gözlerine bastırırken kısık sesle eşim Elaina'yı ne kadar sevdiklerini anlatıyorlar. Ne kadar güzel olduğundan. Ne kadar nazik. Ne kadar harika bir anne olduğunu.

Birçoğunu tanıyorum. Ama siyah paltoları ve topuklu ayakkabıları, takım elbiseli genç adamlardan oluşan bir deniz tarafından yutularak bulanıklaşmaya başlıyor. Hepsi fit ve kaslı. Hepsi adrenalin bağımlısı, hayatı uçlarda yaşıyor. Tıpkı en küçük oğlumun yaptığı gibi. Ölüm onu bizden çalmadan önce.

İkisini de en acımasız şekilde çaldı.

Ateşle ölümün, ölmenin en acı verici yollarından biri olduğunu söylerler. Bir insanın etleri kemiklerinden ayrılırken doksan saniye boyunca hayatta kalabilmesi.

"Onu göremediğiniz için üzgünüm... Yok..."

Adli tabibin kelimeleri söylemesine gerek yoktu. Ne demek istediğini biliyordum.

Oğlumdan geriye görecektik kadar bir şey

kalmamıştı. "Sterling?"

Kürek kemiklerimin arasında güçlü bir el duruyordu. Ağır avucunun ağırlığıyla çok fazla duygu aktarıldı.

"Bu hiç adil değil, Mal."

"Hayat adil değil. Tanrı lanet olası bir bok parçası."

Sinclair'in boğuk hıçkırıkları arasında amcasının itirafını duyamayacağı kadar alçak sesle söylenmiş. Ama Sullivan'ın gözleri başının üstünden benimkilerle buluşuyor.

"Onu arabada beklemeye götüreceğim baba."

"Tamam oğlum. Birazdan geleceğim."

Kalbi kırık ağlama sesleri ruhumu parçalıyor ve ardında paslı bir kanca gibi bir leke bırakarak onu götürüyor.

"O güçlü," diye ekliyor Mal.

"Öyle. Ama keşke böyle olmak zorunda olmasaydı. Bunların hepsi benim suçum."

"Bu doğru değil, o yüzden kes şu saçmalığı, duydun mu beni? Bu bir kazaydı. Berbat bir kazaydı. Farklı bir şey yapamazdın. Kimse yapamazdı." Bir elini çenesinde gezdiriyor, koyu kahverengi gözlerinden yaşlar süzülüyor. Yıllar boyunca birlikte çalışırken sayısız kez baktığım gözler.

Kız kardeşinin gözlerine çok benzeyen gözler. Bana üç güzel çocuk ve otuz yıllık bir evlilik veren gözler.

Boğazımı yakan safrayı yutuyorum. Mal ilk mezara baktı.

Onunkine.

"Ben olmalıydım. Onlar değil. Lanet olsun ki ben olmalıydım," diye mırıldanıyorum.

Ne demek istediğimi kanıtlarcasına, kolum ceketimin kolunun altında zonklıyor, sıcaklık gövdem sol tarafında bir iz bırakarak köprücük kemiğimden doruğa ulaşıyor. Acının tadını çıkararak sert bir küfür savuruyorum.

Bunu hak ediyorum. Onları ben kurtarmadım.

Mal mezarlara saygıyla başını eğiyor, sonra omzumu sıkıyor. "Daha fazla zaman ister misin?"

Başımı sallıyorum, duygularım boğazımı tıkadığı için kelimeler bulamıyorum.

Beni karımdan ve oğlumdan geriye kalanların bulunduğu iki çukura bakarken bırakarak uzaklaşıyor. İki tarafa yığılmış iki toprak yığını, çukurları doldurmak için hazır bekliyor. Parçalanmalarına ve toprağa geri çekilmelerine izin verin. Sinclair'in baharda gelip buraya ekeceğini bildiğim çiçekleri besliyorum.

Yaşam döngüsü. Ne

lanet bir şaka.

Denver yaklaşıyor, özel olarak yas tutabilmem için saygıdeğer bir mesafe bırakıyor.

Birkaç dakika sonra dönüp gözleriyle buluşuyorum.

"Herkes gitti patron. Ekibin geri kalanını misafirlerle birlikte otele gönderdim."

Başımı salladım.

Denver da benim gibi şemsiyesiz gitmeyi tercih etmiş. Yağmur koyu kahverengi saçlarının üzerine düşüyor, çenesinden siyah yün paltosunun üzerine damlıyor.

"Sadece aile kaldı, ha?" Onu geçip kalan iki arabaya bakarak soruyorum. Mal birinin yanında bekliyor, Sinclair'ın Sullivan'la birlikte oturduğu diğerinin yağmurla kaplanmış arka camından sarı saçlarının bulanıklığını seçebiliyorum.

Denver boğazını temizliyor. "Ne yapabilirim?"

Gözlerinin içine bakıyorum. "Kimin sorumlu olduğunu bulmama yardım et. Yatın üreticisi, mürettebat... Ne olduğunu bilmem gerek."

"Peki patron."

Ailemin mezarlarına dönüyorum, yüzlerini anılarımdan çekip çıkarıyorum.

Gülümsüyorlardı. Gülüyorlardı. Yaşıyorlar.

Pırlanta mühür yüzüğümü parmak eklemimin üzerinden geçirip üzerindeki karmaşık 'B' logosunu inceliyorum.

Beaufort Diamonds. Ailemizin imparatorluğu.

Çocuklarımıza bırakacağımız mirasımız olacaktı. Karımın mezarına bakıyorum.

Sonra yüzüğü öptüm ve düşürdüm.

Takırdayarak oğlumun tabutunun üstüne düştü.

"Seni seviyorum."

Denver'a başımı sallıyorum ve o da dönüp benimle birlikte yağmurda yürüyor, uğursuz gri bulutlar ruhumdaki fırtınayı yansıtıyor.

HALLIDAY

MEVCUT GÜN

"Burada uzun süre kalamayacak olmam çok yazık. New York'ta yaşamaya alışabilirdim." Londra'dan gelen uçakla inen diğer yolcularla birlikte JFK havaalanından geçerken karnımda heyecan kabarcıkları uçuşuyor.

Arkadaşım Sophie, "Sence onunla eşleşmek kolay olacak mı?" diye soruyor.

Omzumdaki çantamı yeniden ayarlayıp bavulumu çekerken diğer elimle telefonu kulağıma yapıştırıyorum.

"Kesinlikle. Sosyal medyasını çoktan inceledim. Bir sürü kadın tanıyor. Zaten hayatında olan biriyle iyi bir enerji eşleşmesi bile bulabilirim." Yanından geçerken elinde ev yapımı bir 'Tekrar hoş geldiniz' tabelası tutan bir kadına gülümsüyorum. "Size söylüyorum, bir ay sonra onunkiyle uyumlu titreşime sahip birini bulmuş olacağım. Hatta üç hafta olsun. Sen farkına bile varmadan evde olacağım."

"Sen-"

"Yetenekli mi?"

Sophie kıkırdar. "Elbette. Üstün yetenekli. Çünkü sahip olduğun sihir her neyse, insanları nasıl birbirlerine delicesine aşık edeceğini biliyorsun. Sterling Beaufort'un da farklı olmayacağına eminim."

Parmak uçlarım enerjiyle karıncalanıyor. "Olmayacak. Aşk ona doğru geliyor, bunu hissedebiliyorum."

Sophie mırıldanarak onayladı. Yıllardır arkadaşız ve birbirimizden daha farklı olamazdık. Londra'da Crown Prosecution Service'te avukatlık yapıyor ve bütün gün gerçekler ve kanıtlarla uğraşılıyor. Ben ise insanları titreşimlerine ve enerjilerine göre eşleştirerek başarılı bir iş kurdum,

onlara sevginin gelişebileceği ruhsal olarak uyumlu eşlerini bulmak. Benimle çalışmak için bir bekleme listem var ve işimi seviyorum.

Bayılıyorum.

"Sanırım milyarder olmak flört etmeyi zorlaştırıyor. Belki de sadece parasının peşinde olan kadınlarla buluşuyordur."

H o m u r d a n ı y o r u m . "Eğer başarılı bir erkekseniz, kadınlar sizinle çıkmak için sıraya girer. Başarılı bir kadınsan-"

"Erkeklerin gözü korkar," diye bitiriyor Sophie.

"Kesinlikle," diye hayıflanıyorum.

Son zamanlarda patlayan başarımın parlak bir çelişkisiyim. İnsanların sevgisini buluyorum. Yine de yıllardır bekârim. Ve işim büyüdükçe bu durum daha da kötüleşti. Çıktığım cılız randevularda, erkeklerin başarımından duydukları tedirginlik, tam şarjlı bir seks oyuncağından daha fazla titreşiyor. Biriyle tanıştığımda o enerji patlamasını beklemekten vazgeçtim. Evrenden gelen ve bana orada bir şey olduğunu söyleyen o ilahi müdahaleyi. Özel bir şey. *Büyülü bir şey.*

Biri Sophie'yle konuşurken hattın diğer ucunda sesler yankılanıyor.

"Üzgünüm, gitmem gerek, toplantım başlamak üzere. Sophie'yi arar mısın? Dairene gittiğinde beni arar mısın?"

"Elbette," diye söz veriyorum görüşmemizi sonlandırmadan önce.

Telefonumu çantama atıp dışarı çıkıyorum.

"Merhaba New York," diye şarkı söylüyorum mutlu bir şekilde.

Araç kuyruğunu tararken sonbahar serinliği beni selamlıyor. Sterling'in irtibatta olduğum kızı Sinclair Beaufort beni alması için bir araba ayarlayacağını söyledi ama ne arayacağım konusunda hiçbir fikrim yok.

Bir korna çalmadan önce bekleyen trafik sırasını inceliyorum, bir el bir arabanın penceresinden el sallıyor. Bavulumu da yanıma alarak o yöne doğru ilerliyorum.

İşıltılı beyaz spor arabanın kapısı açılıyor ve yüksek topuklu ayakkabıları ve uzun bacaklarını saran beyaz kot pantolonuyla sarışın bir kadın dışarı fırlıyor. Sinclair Beaufort, Sterling'in yirmi üç yaşındaki süper model kızı. Aile imparatorluğu Beaufort Diamonds'ın yüzü ve çok sayıda lüks markanın modeli.

Babasının aşkını bulmam için beni tutan kadın.

Arabasına baktığımı gördü ve kıkırdadı.

"Onlar Swarovski kristalleri. Babam iş nedeniyle elmas olmaları gerektiği konusunda şaka yaptı. Ama ona bunun pratik olmayacağını söyledim. Yani,

hayal edebiliyor musun?"

Pırıl pırıl parlayan araca yaklaşıyorum. Minik kristallerle kaplı. Elimi sevgiyle üzerinde gezdiriyor, kristallerin yarattığı dokuyu okşuyorum. Şahsen, seçim yapmam gerekse gül kuvarsı seçerdim. Aşk kristali. Yine de, bir araç için, koruyucu özellikleri nedeniyle belki siyah turmalin daha iyi bir seçim olabilir.

"Yine de insanlar çalmak için elmasları koparmaya çalışırlar," diye düşünüyorum.

"Kesinlikle!" Sinclair coşkuyla başını sallıyor. "Ayrıca, her kazıyıp bir kısmını kaybettiğimde, tamir faturası çılgınca olur." Bir elini havaya kaldırıp bana doğru uzatıyor. "Her neyse." Kocaman bir gülümseme yayıyor. "Telefonda konuştuğumuzu biliyorum ama sonunda seninle yüz yüze tanışmak harika Halliday. Gün sayıyordum."

Elini tutuyorum ve o da beni kucaklıyor, yüzüm uzun saçlarının arasına giriyor.

"Ben de seninle tanıştığıma memnun oldum Sinclair... İnanılmaz kokuyorsun."

Ben onu bırakırken gülüyor. "Bir marka bana hediye olarak gönderdi. Adını unuttum. Bekle biraz." Dönüyor ve arabanın ön koltuğundan çıplak bir Birkin çanta alıyor. İçini karıştırıyor ve sonra ay şeklinde buzlu bir parfüm şişesi çıkarıyor. "İşte." Öne doğru uzanıyor ve çantamın üstünü açıp içine yerleştiriyor. "Bu artık senin. New York'ta sahip olduğun ilk yeni şey."

Şaşırmış bir şekilde teşekkür ediyorum ve o da bana el sallıyor. "Lafı bile olmaz. Gitmeye hazır mısın?" Bagajı açıyor ve devasa bavulumu 120 kilodan daha ağır olamayacak biri için şaşırtıcı bir kolaylıkla içine kaldırıyor.

"Elbette."

Ben yolcu koltuğuna tırmanıyorum, o da sürücü koltuğuna yerleşiyor.

"Sıcaklık iyi mi? Ayarlayabilirim. Peki ya radyo? Hangi müziği seversin?" Bana hevesle bakıyor, bir eliyle kolyesiyle oynuyor.

"Sevdiğin bir şeyi aç."

"Tamam." Alt dudağını çiğniyor ve sonra kaşları havaya kalkıyor. "Ooh, buna ne dersin? Geleceğini öğrendiğimde kanalı ayarladım. İçinde rahatlatıcı bir müzik var. Hoşuna gidebileceğini düşündüm. Kulağa meditasyon gibi geliyor."

Sophie'ye ondan bahsederken Sinclair'e 'Park Avenue Prensesi' adını verdiğim için içimde bir suçluluk duygusu var. Basın onun bir

şımarık, parti kızı. Ama onunla yüz yüze görüştüğümde, gerçekten çok tatlı olduğunu ve tüm sohbetlerimizden sonra nihayet burada olduğum için heyecanlı olduğunu söyleyebilirim.

Arka koltuktan gelen bir ses beni zıplatıyor.

"Monty!" Sinclair tuts. "Seni korkuttuysa özür dilerim." Arkaya uzanıyor, kollarında gri ve beyaz bir demetle öne doğru oturuyor. İki parlak siyah göz kırptırıyor ve minik bir burun bana doğru havayı kokluyor.

"Aman Tanrım, çok tatlı."

Her zaman kendi köpeğimin olmasını istemişimdir ama işim gereği her yere gidiyorum. Sürekli arkamda bırakıp gideceğim bir evcil hayvana sahip olmak adil olmazdı.

"Gerçekten öyle." Sinclair onu burnundan öpüyor. "Onu tutmak ister misin?"

"Evet, lütfen." Kollarımı uzatıyorum.

Sinclair onu kollarıma bırakıyor, o da kuyruğunu sallıyor ve yüzümü mutlulukla kokluyor.

"O bir Çin Tepeli. Çok yakışıklı bir çocuksun, değil mi?" diye cıvıldıyor.

Ben kulaklarındaki beyaz tüyleri okşarken Monty kucağımdaki pozisyonundan mutlu bir şekilde pantolonunu indiriyor.

"Süveterini beğendim," diyerek elimi yalamasını sağlıyorum.

"Bunu ona Prada gönderdi. Çoğunlukla tüysüz olduğu için üşüyor. Bunu giydiğin bir fotoğrafını yayınlamalıyız, değil mi Monty? Unutamayız." Sinclair ona göz kırptırıyor. "İnternette kendi takipçileri var," diye açıklıyor.

Onu telaşlandırmaya devam ediyorum. "Bu harika. Aferin Monty."

Sinclair'ın dudakları düşünceli bir gülümsemeye dönüşüyor ve onun benim ilgimi kucaklamasını izliyor. "Biliyorsun, normalde yeni insanlarla arası pek iyi değildir. Ama seni sevdi. Bence köpekler karakterleri en iyi değerlendirenlerdir. Bazı şeyleri hissedebilirler. Sen Monty testini geçtin."

Gülümsüyorum. "Belki onu asistanım olarak işe alabilirim. Çöpçatanlıkta yardımcı olabilir."

"Aman Tanrım. Seni iş başında görmek için sabırsızlanıyorum." Sinclair arabanın motorunu çalıştırıp trafiğin içine dalıyor ve öfkeli bir korna sesi çıkarıyor. Arkasındaki arabaya bir öpücük ve özür dileyen bir el sallıyor.

"Neden beni çalıştırmıyorsun?" Monty'nin yanından uzanıp çantamdan defterimi ve kalemimi alıyorum. Her zaman el yazısı notlarla başlarım. Daha çok yankı uyandırırılar ve hafızamda daktiloyla yazılmış olanlardan daha iyi kalırlar.

"Yolunuza çıkarsa onu arka koltuğa oturtun."

"Hayır, o iyi." Monty kucağıma yerleşip düşmeden sığabileceği şekilde kıvrılırken doğrulup defterimi açıyorum.

İlahi güç kolaylaştırıcısı olarak işimde akışa bırakmayı öğrendim. Bazı insanlar bana çöpçatan ya da randevu koçu der. Ama benim unvanım daha doğru. Evrenin ilahi gücünün sevgiyi bize gönderdiğine gerçekten inanıyorum. İnsanlara işaretleri fark etmeleri için yardım ediyorum, hepsi bu. Ve işaretler her zaman etrafımızdadır. Monty'nin beni kabul etmesi gibi. Sinclair'in bana olan inancını pekiştiriyor. Ben çalışırken etrafımızda pozitif enerji yaratmaya yardımcı olacak bir inanç. Ve ne kadar çok pozitiflik olursa, aşk o kadar hızlı tezahür eder.

Üç haftayı unut, Sophie'ye beni evde beklemesini söylemeliydim.

İki.

"Yani Bay Beaufort, neredeyse iki yıldır bekâr mı?" "Evet, annem öldüğünden beri."

"Üzgünüm," diyorum, kederin yüzümde yarattığı çizgilerin farkına vararak. Gözlerinin köşeleri. "Kendini yeniden aşka açmaya hazır olduğuna karar vermesine ne sebep oldu?"

Onunla tanıştığımda Sterling'e de aynı soruları soracağım. Ama önce sevdiklerinden bir resim almak son derece yardımcı olabilir.

"O hazır," diyor Sinclair kararlı bir şekilde. "Biraz flört ediyor ama bu hiçbir zaman anlamlı bir şeye dönüşmüyor. Yalnız ve yalnız olmayı hak etmiyor."

"Sana yalnız hissettiğini söyledi mi?"

"Söylemesine gerek yok." İç çekiyor. "Gözlerinden okunuyor. Göreceksin. Tam da ihtiyacı olan şeyin sen olduğunu fark edecek."

Kalemimin kapağını kapatıyorum ve Monty'yi rahatsız etmemeye dikkat ederek defterimi kapatıyorum.

"Babana beni işe aldığını söyledin, değil mi?"

Elini havada sallayarak umursamaz bir mırıltı çıkarıyor. "İhtiyacı olan şey bu. Seninle tanıştığı anda bunu anlayacak."

Derin bir nefes alıp pencereden Manhattan'ın ufukta beliren silüetine bakıyorum. Sinclair telefon görüşmelerimizde Sterling'in bilgisiyle ilgili sorulardan kaçındığında bunun böyle olabileceğinden şüphelenmiştim ve aslında onunla hiç doğrudan konuşmamıştım.

"Yanlış bir şey mi yaptım? Ona yardım edebilirsin, değil mi?"

Dönüyorum ve gözlerindeki saf ıstırap kalbimi parçalıyor. Babasının mutluluğunu çok önemsiyor ama ona karşı dürüst olmam çok önemli.

"Ona olan sevgin senden sıcak dalgalar gibi yayılıyor. Bu çok güzel." Güven verici bir şekilde gülümsüyorum. "Ve hayır, sen yanlış bir şey yapmadın. Beni genellikle müşterinin kendisinden ziyade sevdikleri işe alır. Ama ben gelmeden önce bunun farkına varıyorlar. Anlamalısınız, eğer kişi sevgiye açık değilse, şans-"

"Sen hiç başarısız olmadın, değil mi? Herkesin mutluluğunu buluyorsun."

Konuşmadan önce dudaklarımı birbirine bastırıyorum, gözlerinde parıldayan umudu söndürmemeye dikkat ediyorum. "Evet, ama bu her zaman kolay olmuyor. Benden Prens ile eşleşmem istendiğinde-"

"Oh, lütfen." Sinclair burnunu kırııştırıyor. "Onu internetten takip ediyorum. Tam bir kibirli pislik. Eğer ona aşkı bulabildiysen, babama da bulmakta hiç zorlanmayacaksın. Ona tapacaksın. Herkes bayılır. Herkesi kendinden önce düşünür. O bir centilmen."

Yenilenmiş bir enerjiyle bana doğru dönüyor ve arabamız şeritten çıkarken yanımızda öfkeli bir kornanın daha çalmasına neden oluyor. Diğer sürücü başını sallıyor ama arabanın içine bakıp Sinclair'in ona özür dileyen bir öpücük verdiğini görünce ağzı bir gülümsemeye dönüşüyor.

Anladım, Buddy. Kız muhteşem. Ben de ona bakmak istiyorum.

İç geçiriyor ve yeniden yola odaklanıyor. "Güven bana, babam için aşkı bulmak kolay olacak. Sana inancım tam. Kalman için ayarladığım daireye gideceğiz, sonra seni onunla tanıştırmaya götüreceğim. Kulağa hoş geliyor mu?"

"Kulağa harika geliyor."

Heyecan damarlarımda dolaşıyor. Endişelenmeme gerek yok. Burada olmam gerektiğini içimde hissedebiliyorum. Sinclair'in bana inancı var. Ben de kendime güveniyorum. İçgüdülerim bana her zaman iyi hizmet etti. En zor müşterilerle bile aşk eşleşmeleri yaptım. Aştan tamamen vazgeçmiş olanlar da dahil.

Bu sefer, birlikte çalışmak için işe alındığım diğer müşterilerden farklı olmayacak.

Sterling Beaufort'un kalbini çalacak kadını bulacağım. Hiç şüphem yok.

STERLING

"BU LANET BİR HAYIR KURUMU DEĞİL. Ne bekliyorlar ki?"

Koltuğumda geriye yaslanıyorum ve Sullivan'ın patlamasına gülümsüyorum.

Bakışlarını loş odada piyanist Vincent'in sahnede prova yaptığı yere dikeyyor. Ölçülü nefesler alıyor, parmaklarını sandalyesinin kadife kolçaklarına dayıyor.

Personel etrafımızda koşuşturuyor. Bu akşam kulübüm Seasons, New York'un en üst düzey insanlarıyla -avukatlar, politikacılar, doktorlar, CEO'lar- iş çıkış saatindeki metro gibi tıka basa dolu olacak.

Cuma günleri hep yoğundur. İnsanlar çalışırlar, çalışırlar, sonra da haftalarına dönüp bakarlar, yaşamayı nasıl unuttuklarını, nefes almayı nasıl unuttuklarını merak ederler. Sonra buraya gelirler ve endişelerini kapıda bırakırlar. Kim olduğunuz ya da burada ne kadar para kazandığınız kimsenin umurunda değil. Ne tür hatalar yaptığınız. Ne gibi pişmanlıklarınız olduğu.

Mevsimler soru sormaz.

"Önerdikleri yeni şartlarda sizinle iş yapmaya devam etmeyi beklemeyecekleri kesin." Ellerimi çenemin altında birleştirirken kıkırdıyorum, dikkatim büyük oğlumun üzerinde.

Mal ikimizin arasına bakıyor, yüzü endişeyle bulutlanmış. Sullivan iki yıldır Beaufort Diamonds'ı işletiyor. Ne yaptığını çok iyi biliyor. Oğlum iş için en iyisi olduğundan emin olmadığı hiçbir şeyi kabul etmez. Mal bunu biliyor.

"Geri dön ve onlara ilk teklifimin geçerli olduğunu söyle. Benden tekrar artırmamı istemeye kalkarlarsa, sözleşmelerine veda edebilirler. Başka birini buluruz."

Mal'ın yüzü griye dönüyor, gözleri benimkilerle belirsizlikle buluşuyor. Geçen sefer de aynı yanıtı almıştı. Konuyu tekrar açtığında Sullivan'ın neden pes edeceğini düşündüğünü anlayamıyorum.

Ama en azından oğlumla amcasının atışmalarını izlemek eğlenceli.

Gülümseyerek başımı sallıyorum.

"Sullivan haklı. Ben de aynı şeyi yapardım. Onların yerini seve seve alacak bir sürü insan varken bizimle pazarlık yapabileceklerini düşünmelerine izin verirsen, bir de bakmışsın başka bir şey talep ediyorlar. Onlara hizmetleri için iyi ödeme yapıyoruz, başka bir yerde alabileceklerinden daha fazla. Cömertliğimizi zayıflıkla karıştırmalarına izin vermeyin. Eğer başka bir firmayla sözleşme yapmak istiyorlarsa, bırakın misafirimiz olsunlar. Ne kaybettiklerini çok geç olduğunda anlayacaklardır."

"Peki," diye homurdandı Mal.

Yıllardır bizim için Afrika'yı denetliyor, Botsvana'daki madenlerimizden çıkan elmasların sertifikalandırılmasını ve ABD'ye gönderilmesini sağlayan şirketle irtibat kuruyor. Ama zaman zaman açgözlülük yapıyorlar.

Mal, Ade adında bir adamla arkadaş olma ve karısı Trudy ve Ade'nin karısı Sammy ile birlikte pansiyonlarında tatil yapma hatasına düşmüştür.

İş hayatında bir numaralı kural, hiç kimse arkadaşınız

değildir. "Siz iki pisliksiniz," diye mırıldanıyor Mal.

Sullivan'ın tavrı yumuşar ve amcasını şakacı bir şekilde omzundan iter.

"Hayır, *biz* üçlü bir pisliğiz. Ama işte bu yüzden kraliyetin taç mücevherlerini yapmak için görevlendirilen, dünya çapında en çok tanınan mücevher markasıyız. Belki bir dahaki sefere cipinin arkasında yanına sokulup yaban domuzlarını tespit etmeye çalışırken bunu hatırlatırsın." Mal mırıldandığı bir küfürle başını sallarken Sullivan'ın gözleri neşeyle parlıyor.

"Seni yakaladı." Sırıttıyorum.

Mal beni tersledi.

"İşimiz bitti mi?" Oğlumun gözleri

benimkilerle buluştu. Başımı sallıyorum.

Ayağa kalkıp ceketinin düğmelerini iliklerken saatini kontrol ediyor.

"Güzel. Birkaç telefon görüşmesi yapmam ve Molly'yi almam gerekiyor. Sonra görüşürüz baba. Her zaman bir zevk, amca." Mal'ın omzunu sıkarak onun yenilgiyle kıkırdamasına neden olur.

"Ben de öyle."

"Oğlum?" O kapıya varmadan sesleniyorum. "Bugün Sinclair'den haber aldın mı?"

Kızım beni her gün arar. Ama öğleden sonra oldu ve henüz ondan haber alamadım.

Telefonum çalıyor, gülümseyen yüzü resmiyle birlikte ekranı aydınlatıyor. "Boş ver." Kabul tuşuna basarken el salladım.

"İyi misin, tatlım?" "Baba!"

Sesi heyecanla dolup taşıyor, göğsüm kabarıyor. Yirmi üç yaşında ve bana ne kadar aksini söylemeye çalışsa da o hâlâ benim küçük kızım.

"Ne yapıyorsun?" Bardaklarımızı konyakla doldurmaya gelen barmene başımı sallayarak soruyorum.

"Beşinci Cadde'de bir şey alıyorum. Sana bir sürprizim var!"

Kıkırdıyorum. "Monty yine kendi takvimini yapmak için mi işe alındı?"

"Hayır, bu daha da iyi." Sesi acelesi varmış gibi nefes nefese geliyor. "Yarım saat içinde senin evinde mi olacağız? Evde olacak mısın?"

Vincent'in sahnedeki provasını izlerken brendisini yudumlayan Mal'a bakıyorum.

"Bana orada ihtiyacın olursa, ben de orada olacağım."

"Teşekkür ederim," diye ciyaklıyor. "Buna bayılacaksın." "Mm-hm."

Gülümseyerek telefonu kapatıyorum. Kızımın sesini mutlu ve kaygısız çıkaran her şey otomatik olarak onayımı alır. Elmas köpek tasmaları, kristal kaplı arabalar, Park'ta kendi çatı katı, hatta istediği sürece benimle yaşayabileceğini söylediğim halde.

Kollarımda kederden parçalanırken ona sarılarak geçirdiğim geceleri uzak bir anıya dönüştürecek her şey benim için iyidir.

"Gitmem gerek," diyorum ikinci brendime dokunmadan. "Sinclair'in bana evimde göstereceği bir şey var. Akşam yemeğinde görüşür müyüz?"

"Elbette." Mal içkisini kaldırdı. "Trudy ve ben seninle restoranda buluşacağız."

Ayrılırken kulübün nöbetçi müdürüne bazı hızlı planları iletiyorum.

Ben çıkarken şoförüm beni bekliyor. Arabanın serin deri iç kısmına geçerken kulübün kapısının üzerindeki yeşil tenteye bakıyorum.

Seasons'ın içinde zamanın nasıl geçtiğini anlamamak çok kolay. Kış uykusundaki bir hayvan gibi, sıcak kucağının içinde güvenle yuvalanmış. Eğer istemezseniz dış dünyanın var olmadığı bir yer.

Acının nasıl bir his olduğunu unutmak için bir yer.

Küçük bir hayal olarak başladı. Bir sığınak. Ama iki yıl önce işler değiştiğinde buna her zamankinden daha çok ihtiyacım vardı. Diğerleri de öyle. Bir zamanlar sadece üyelere özel bir kulüp olan bu yer, duvarları arasında huzur arayanlar için beş özel, sadece davetlilerin girebildiği yalnızlık mekânına dönüştü. New York, Los Angeles, Chicago, Hong Kong ve Sydney. Ve bu sadece başlangıç. İki yeni tesis için planlar hazırlanıyor, daha fazlası da gelecek.

Mevsimler beni ayakta tuttu. İhtiyacım olduğunda beni sevdi.

Burnumun kenarını sıkarak içimdeki o tanıdık kemirici dürtüyü uzaklaştırıyorum.

"Gidelim," diye şoförüne işaret ediyorum. "Kızım bekliyor olacak."

HALLIDAY

Eşyalarımı yerleştirirken mırıldanarak yeni dairemın etrafında dolanıyordum. Sinclair ben buradayken kalmam için bana güzel bir yer ayarlayacağını söylerken şaka yapmıyordu. Başka birinin hayatını yaşıyormuşum gibi hissediyordum. *Çok göz alıcı hayatlarını.*

Pembe kadife koltuklarla tamamlanmış açık plan çatı katı tarzı daireyi inceliyorum. Cilalı ahşap zeminleri ve öğleden sonra güneşinin içeri süzüldüğü geniş pencereleriyle kız gibi ve muhteşem. Etrafa en sevdiğim kristallerden birkaçını yerleştirdiğimden beri yaydığı enerji olasılıklarla dolup taşıyor.

Katlanmış bir kazağın içinde özenle koruduğum fotoğraf çerçevesini bavulundan çıkarırken usulca "Burası tam da senin tarzında bir yer Jenny" diyorum.

Pencereye doğru yürüyorum, çerçevenin soğuk camında parmak uçlarımla iz sürüyorum. Yanağının üzerinden, gülümsemesi boyunca. *O hep gülümserdi.*

"Al bakalım. Buradan her şeyi görebilirsin." Çerçeveyi pencerenin pervazına yerleştirip, gökdelenlerin çevrelediği Central Park manzarasına bakacak şekilde çeviriyorum.

Mırıldanıyorum, onun gülüşünü hatırladığım bir anda kayboluyorum. Her zaman önce mor krakerleri nasıl seçtiğini, sonra geri kalanını bana verdiğini hatırlıyorum. Doğum günüm hariç.

"Bunları senin için sakladım," diyor avucunu açarak. Onları uzun süre sıkıca tuttuğu için derisi mora dönmüştü. Gözlerimin içine bakıyor ve birbirimize bakıyoruz. Sonra gülmeye başlıyoruz. O kadar çok gülüyoruz ki gözyaşlarımız yanaklarımdan aşağı akıyor.

Dairenin kapısının çalınması beni şimdiki zamana geri döndürüyor ve cevap vermek için hareket ederken iki elimle yüzümü yelpazeleyerek göz kırpıyorum.

Sinclair beni kucağında Monty ile karşıladı. "Hazır mısın?"

"Elbette. Çantamı alayım."

Sinclair beni bıraktıktan sonra duş almaya, benim için hazırladığı buzdolabından yiyecek bir şeyler almaya, Sophie'yi arayıp havalı bir Manhattanlının hayatını yaşadığımı söylemeye ve eşyalarımı yerleştirmeye zamanım oldu.

Şimdi enerjik ve başlamak için can atıyorum. Yeni bir müşteriyle ilk buluşmayı ve enerjilerini ilk kez okumayı seviyorum. Auralarını ilk kez görmeyi. Güzel bir hediyenin üzerindeki ilk kağıt mendil tabakasını soymak gibi. İçinde sonsuz olasılıklar var. Bekliyorum.

Sırtarak koridora çıkıyorum. "Hadi gidelim."

"Babanın evi inanılmaz."

Sinclair'in benim için hazırladığı dairenin güzel olduğunu sanıyordum. Ama Sterling Beaufort'un çift katlı çatı katı dudak uçuklatıyor. Cilalı mermer zeminler, tek renkli modern mobilyalar, girişte asılı dev sanat eserleri. *Milyarderlerin Evleri* dergisinden fırlamış gibi.

"Hoşuna gitti." Sinclair omuz silkiyor ve Monty'yi Manhattan'ın silüetini fon alan geniş kanepeye yerleştiriyor. "Artık daha çok burada. Eskiden yatta çok kalırdı ama..."

"Özür dilerim."

Araştırmalarım bana Sterling'in karısı ve oğlunun yatında bir tür kazada öldüğünü söyledi. Artık yatta olmak istememesi mantıklı.

Aklıma Sophie'nin Londra'dan ayrılmadan önce Google'dan bulduğu resim geldi. Sterling'in sudaki fotoğrafı. Gümüş rengi saçları ve güneşin öptüğü yakışıklı yüzü. Elli yaşında olduğuna inanamadı. Ben daha çok

çeşitli etkinliklerdeki fotoğraflarıyla ilgileniyorum. Her zaman kolunda farklı bir kadınla.

Yine de, meydan okumayı umursamıyorum. Ona mükemmel eşini bulduğumda gözü sadece bir kadında olacak.

"Evet," diye mırıldanıyor Sinclair açık mutfak alanına girip buzdolabını açarken. "İlk başlarda çok su içiyordu. Ama artık bunu yapmıyor. Artık Los Angeles ya da Londra'daki evinde olması çok nadir. Ve kesinlikle Cape Town'daki evinde de değil."

Bir tabak somon füme çıkarıp mermer tezgâhın üzerine koyuyor. "Buyur Monty. Büyükbabanın artıkları var. Eminim senin yemene bir şey demez."

Monty koşarak gelir ve Sinclair onu kucağına alarak tabağa uzanabileceği süslü bar taburesine bırakır. Monty yemeye başlayınca Sinclair dolaptan kristal bir kâse getirip şişelenmiş suyla dolduruyor.

"Babam birazdan evde olur. Ona yolda olduğumuzu söyledim."

Bakışlarım odanın içinde gezinirken başımı sallıyorum. Girişte çok güzel sanat eserleri vardı. Ama burada, özenle asılmış birkaç çerçeveli fotoğraf dışında duvarlar çoğunlukla çıplak.

"Çok güzel bir fotoğraf," diyorum çerçeveli bir resme bakarak.

"Kazadan birkaç gün önce Cape Town'da çekilmişti. Hepimizin bir arada olduğu son fotoğraf," diyor Sinclair fotoğrafa bakarken, sonra hızla gözlerini kaçırıyor.

Sterling grubun bir tarafında, koyu renk saçlı ve delici mavi gözlü yakışıklı bir adamın kolunda. Sinclair ortada, ilkinе çok benzeyen ama daha uzun saçlı, kocaman sırttan daha genç bir adamın yanında duruyor. Onun yanında da uzun koyu sarı saçları dalga dalga omuzlarına dökülen bir kadın duruyor.

"Annen çok güzeldi."

"Öyleydi." Sinclair hüznle gülümsüyor.

Ön kapının tıklamasıyla gözleri parlıyor. Omzumun üzerinden bakıyor. "Buradasın!"

Ensemdeki tüyler diken diken oluyor, sanki içimden bir elektrik akımı geçiyormuş gibi. Enerji damarlarımda dolaşüyor, ben döndükçe kanımı ısıtıyor.

"Halliday. Bu benim kardeşim, Sullivan. Onu da ben aradım."

Karşımdaki takım elbiseli adamla gözlerimi kilitliyorum, ciğerlerimdeki hava şaşkınlıktan duracak gibi oluyor. Elini uzatırken delici mavi gözleri içime işliyor.

"Tanıştığımıza memnun oldum Halliday," diyor kibar, kırılmış bir ses tonuyla, ben elini sıkarken. "Sinclair bana sizi neden işe aldığını anlattı. Şirketinizi araştırdım ve itibarınız oldukça yüksek. Babamın kusursuz başarı oranınızı etkileyeceği için üzgünüm."

"O zevk bana ait," diye cevap veriyorum, onun pek de ince olmayan olumsuzluğunu görmezden gelerek. Birleşen ellerimizin kolumda yarattığı karıncalanma dikkatimi dağıtıyor. Aurasından gelen altın dans ediyor görüşümde. Kendi alanında son derece yetenekli birinin işareti. Disiplinli.

"Merak etme. Babana çok iyi bakacağım. Tüm müşterilerim için aşkı bulurum. Herkes için var. Eminim o da farklı olmayacaktır," diyorum, temasının yarattığı tuhaf duyguyla savaşıyor.

"Öyle diyorsan öyledir."

Sullivan'ın çenesi beni değerlendirirken kilitleniyor. Bana henüz inanmıyor. Ama inanacak.

Sinclair'e dönüyor. "Babam nerede? Gitmem gerekene kadar otuz dakikam var."

"Yolda," diye cevaplıyor Sinclair, Monty'yle uğraşırken bir yandan da tabağını titizlikle yalayarak temizliyor.

Gerginlik Sullivan'ın özel tasarım takım elbisesinden yayılıyor ve etrafındaki havayı renklendiriyor. Odaya girdiğinde bir enerji şimşegi hissettim. Vücudumu patlayacakmış gibi hissettiren bir enerji. Ama hemen kayboldu. Şimdi, okyanusun yüzeyinin altında akan bir akıntı gibi. Orada bir şey var ama ne olduğunu çözemiyorum. Onunla ilgili bir şey vücudumdaki hücrelerin beklentiyle köpürmesine neden oluyor.

"Alo?" diye sesleniyor derin bir ses. "Beklediğim için üzgünüm, tatlım."

Enerji şimşegi bir düğmeye basılmış gibi geri döner. Ani ve her şey-Zifiri karanlık gökyüzünde şimşek gibi çakıyor.

Odaya giren ve Sinclair'in kucaklayarak karşılamaya koştuğu adama bakıyorum. Birkaç dakika önce Sullivan'dan hissettiğim enerjinin aynısını taşıyor.

Ama şimdi, bana milyarlarca kez daha sert çarpıyor.

Vücudumun tepki verdiği şey oğlu değildi. Babasıyla paylaştığı bağı.

Sterling Beaufort, Sullivan'ın üst kolunu sıvazlarken gözlerinin kenarları kırışıyor.

Sonra sıcak mavi gözleri benimkileri buldu.

Ağaçlardaki boşluklardan orman zeminini yıkayan güneş ışınları gibi vücudumda ısıltılı bir parıltı yayılırken yutkunuyorum.

"O senin hediyen!" Sterling yanıma gelirken Sinclair gözlerini gözlerime dikeyor. "Yani... Baba, bu Halliday Burton. Onu senin için bir hediye olarak tuttum."

Sıcak mavi gözleri eğlenerek parıldıyor ve Sinclair'in sözleri karşısında kaşlarını kaldırıyor.

"Benim için bir hediye mi?" Sesinin derin baritonu, yorgun kaslar üzerinde yatıştırıcı bir okşayış gibi. "Anladığımdan emin değilim."

Uzanıp uzattığı elini tutuyorum ve parmaklarımı onun geniş, güçlü avucunun içine kaydırıyorum. Anında nefesimi kesecek şekilde sarılıyorlar. "Cosmic Connections'ın sahibiyim. Kızın beni hayatına aşkı getirmem için tuttu," diyorum, tepkisini ölçerek. Sinclair babasının hazır olduğunda ısrar edebilir.

Ama bir müşterinin aşka açık olduğuna dair bir inanç pırıltısı olmadan Aşkı, benim işim çok ama çok daha zor.

Dudakları pişmanlık dolu bir gülümsemeyle kıvrılıyor ama elimi kendi elinin içinde tutmaya devam ediyor. "Bu durumda, üzgünüm Bayan Burton, ama sizi hediyem olarak kabul edemem."

"Bence kabul etmelisiniz." Kaşlarımı çatıyorum, gözlerini renklendiren hüznü ve gözlerinin etrafındaki gülme çizgilerinin acıyla nasıl renklendiğini inceliyorum.

Hayatım boyunca gözlerde görmek istediğimden daha fazla acı gördüm.

"Yaptığım işte çok iyiyim," diye nefes alıyorum, bileğime hafifçe yaslanan başparmağının altında nabzım hızla atıyor.

"O haklı. Halliday en iyisi. Hatta o korkunç Prens'e her nereden olursa olsun aşık bile oldu," diye araya giriyor Sinclair.

"Son derece yetenekli olduğunuza eminim Bayan Burton, ama-"

"Halliday."

Düzeltemem karşısında gözleri yumuşadı. "Halliday... ama bu aşk aramadığım gerçeğini değıştirmiyor."

Birbirine bağı ellerimize bakıyorum ve Sterling'in gözleri avucumu nazıkçe sıkıp sonunda bırakmadan önce benimkileri takip ediyor.

"Onu bir aylığına işe aldım. Kalacak bir dairesi var. Hayır diyemezsin, baba. Lütfen."

Önce Sinclair'e, sonra Monty'ye bakar. Kaşları birbirine yaklaşır ve içinden bir ağırlık sızar.

"Zamanını boşa harcıyorsun," diye mırıldanıyor usulca, bana dönerek. "Ben aşk aramıyorum. Aşık olan birine yardım edebilirsin."

"Arkadaşlık o zaman?" Sinclair yalvarıyor. "Bunca yolu geldi. En azından deneyeceksin, değil mi? Benim için?"

Yüz hatlarını gölgeleyen ıstırabı kalbimi sarıyor. Duvarlarını bir kalkan gibi örmüş. Karısını ve oğlunu kaybedeli neredeyse iki yıl oldu.

Belki de bu onun için çok erken.

Dikkati Sullivan'a kayıyor ve Sinclair'e dönmeden önce aralarında bir bakış geçiyor.

"Senin için mi, tatlım?"

"Lütfen." Gözleri kocaman açılmış ve ellerini dua eder gibi birbirine kenetlemiş, olduğu yerde sabit duruyor.

Sterling iç geçiriyor. "Bir ay. Ama hayal kırıklığına uğrama-"

Sinclair bir çığlık atarak olduğu yerde titriyor. "Teşekkür ederim!"

Sterling bana dönerken aynı enerji patlaması göğsüme çarpıyor. Onu derinlere itiyorum, üzerine bir kapak kapatıp kilitliyorum. Uçuş ve zaman farkı yüzünden vücudum altüst olmuş olmalı. Bir müşteri ile eşini ilk kez bir araya getirdiğimde hissettiklerime benzer bir enerji hissediyorum. Ama bu farklı. Başımı hafifletiyor ve kalbimi tamamen yabancı bir şekilde çarptırıyor.

Aslında biraz midem bulanıyor.

Olacakların güçlü bir işareti olmalı. Sterling'in biriyle kuracağı inanılmaz bir bağ var. Hissedebiliyorum, tadabiliyorum. Sadece onu bulmam gerek.

"Bir aylığına mı buradasın?" diye soruyor, sesi parmak uçlarımdan karıncalanmasına neden oluyor.

Derin bir nefes alıyorum, heyecanım arttıkça kendimi toparlıyorum. "Üç hafta fazlasıyla yeterli olacaktır." Kendimden emin bir şekilde gülümsüyorum.

Bu kadar güçlü bir enerjiyle, büyük bir şeyin eli kulağında.

Belki üç taneye bile ihtiyacım olmaz.

"Daha önce hiçbir müşterim için teslimat yapmamıştım. Eğer bana güvenirseniz, size her şeyimi veririm," diye ekliyorum.

Gözlerinde bir şey parlıyor ve elini çenesinde gezdiriyor. Bir süre beni inceliyor ve midemin bulanmasına neden oluyor.

Evet de.

Gözlerimin içine bakarken göz bebekleri büyüyor.

Nefesimi tutuyorum, bırakmasını bekliyorum. Buna bir şans vermesini.

Yüzüne büyüleyici bir gülümseme yerleşiyor ve elini uzatarak hepimizi oturma alanına oturmaya davet ediyor.

"Neden hepimiz birer içki içmiyoruz? Siz de bana bunun nasıl işleyeceğini anlatabilirsiniz."

STERLING

Koltuğumda ^{arkama} yaslanmış, bir bacağımı diğerinin üzerine atmış, kollarımı yanlara sarkıtmış bir halde kızımın bana 'hediyesinin' karşındaki koltuğa oturup çantasından bir defter çıkarmasını izliyorum.

Halliday Burton.

Şirketini duymuştum. Kardeşim Clay, onun bir iş ortağı için bir eş bulduğunu söyledi. Adam şimdi ikinci çocuğunu bekliyor. Kozmik evrenin sana gönderdiği hediyelere inanmıyorum. Eğer bu doğru olsaydı, oğlum hala hayatta olurdu ve Sinclair ve Sullivan'ın da anneleri olurdu.

Kısa buz sarısı saçlarından bir tutamı kulağının arkasına sıkıştırıyor, parmakları küpesindeki pembe bir taşı yakalıyor ve onu uğurlu bir tılsımmış gibi ovuşturuyor. Kucağındaki not defterini açıyor ve elini sayfaların üzerinde gezdiriyor.

"Bu soruları dijital bir dosyada saklıyorum. Şimdi yanıtlayamadığınız ya da üzerinde düşünmek için daha fazla zaman ayırmak istediğiniz sorular olursa, size bir kopyasını gönderebilirim, tamam mı? Yine de bu aşamada, cevaplarınızı kendi referansım için yazmayı seviyorum. Bu şekilde niyetinizi daha iyi anlıyorum."

"Tamam." Ona gülümsüyorum, gözlerinin bir an için kapanmasını ve derin bir nefes alıp kalemni eline alırken yüzünü huzurlu bir ifadenin kaplamasını izliyorum.

"Pekâlâ. Hadi başlayalım."

Sullivan mutfak tezgâhına yaslanarak durmayı seçtiği yerden kollarını kavuşturur, Monty de yanındaki taburede oturmaktadır. Sinclair kanepede, Halliday'e yakın oturuyor.

Herkesin gözü benim üzerimde.

"Kendinizi bir kadınla mı, bir erkekle mi, her ikisiyle mi, yoksa birden fazla kombinasyonla mı görüyorsunuz?"

Kaşlarım havaya kalkarken Halliday masumca göz kırptıyor. "Bu..." Başımı eğiyorum, düşünürken dudaklarımı büzüyorum. "... daha önce hiç düşünmediğim bir şey."

"Bir kadın," diyor Sullivan. "*Bir* kadın."

Kıkırdıyorum ve avuçlarımı yukarı doğru çeviriyorum. "Oğlumun dediği gibi tek bir kadın." "Mm-hm." Halliday not defterine bir şeyler yazıyor. "Ve ne zaman

en son ne zaman biriyle çıktınız?"

"Hatırlamıyorum."

Sinclair, "İki Cumartesi önce Lavinia'yı bir oyun izlemeye götürdü," diye öneriyor. "O sadece bir arkadaş," diye araya giriyorum.

"Lavinia Weston mı? Morgan Stanley Çocuk Hastanesi için beş milyon dolar toplayan hayır kurumunu yönetiyor, değil mi?" Halliday sabırla detaylandırmamı bekliyor.

"Araştırmanı yapmışsın." Koltuğumda kayıyorum.

"Bir bağış gecesinde çekilmiş fotoğraflarınızı gördüm. Hmm, güzel." Halliday gülümsüyor. "Onunla tanışmak için sabırsızlanıyorum. Tamam, sıradaki soru."

"Devam edin."

"En son ne zaman cinsel ilişkiye girdiniz? Buna oral seks, bir başkası tarafından elle uyarılma... öpüşmekten başka her şey dahil olabilir."

Sullivan alay ediyor. "Siktir, bunu duymak istemiyorum."

"Kapa çeneni," diye tersliyor Sinclair onu, sonra da beklentiyle bana bakıyor. "Sorun değil baba. Burada hepimiz yetişkiniz." Gözleri kardeşininkilere kayıyor ve uyarırcasına kısılıyor. "Babamın mutlu olmasını istiyor musun, istemiyor musun?"

"Ben mutluyum, tatlım. Benim Seasons'ım var, siz ikiniz ve Molly de beni meşgul ediyorsunuz."

Halliday defterine tekrar bir şeyler yazarken, "Bunu daha sonra bana bildirebileceğin bir şey olarak not edeceğim," diyor.

Sullivan homurdanıyor ve Sinclair gözlerini açarak başını ona doğru sallıyor. "Doğrudan kişisel sorulara geçtiğimizizin farkındayım. Ama bu şekilde yapılandırılmalarının bir nedeni var. Bu gerçekten senin hakkında bir fikir edinmeme yardımcı oluyor.

Enerji böyle yapılır," diye açıklıyor sabırla.

"Devam et." Bileğimi döndürerek onu cesaretlendiriyorum. İşimiz ne kadar çabuk biterse, Sinclair'ın bizim için hazırladığı buzlu limonlu spritzerlerden daha sert bir şeyler içebilirim.

"Teşekkür ederim. Pekâlâ, ne tür bir öpücüsün sen?"

"Tanrım, bugün bunu hak edecek ne yaptım ben?" Sullivan burnunun kenarını sıkarak nefesinin altında homurdanıyor.

Göğsümde eğlence gümbürdüyor. Hiç değilse, daha sonra Mal'le konuşmak için bana ilginç konular veriyor. Elmas madenleri ve kulüp işlerinden sonra bir değişiklik oluyor.

"Bir gösteriye ihtiyacınız var mı?" Hırıltılı bir kıkırdamayla nefes veriyorum.

Halliday gözlerini kırpmadan bakışlarını benimkilere dikeyor. "Sen benim müşterimsin. Bu büyük bir güven ihlali olur."

"Doğru." Boğazımı temizliyorum, kıkırdamam anında kesiliyor. "Beni affedin.

Pek centilmence davranmadım."

Sullivan tezgahdan kalkmadan önce sessizce küfretti. "Gidip Molly'yi almam gerekiyor. Halliday, seninle tanıştığıma memnun oldum. Eminim ay boyunca seni tekrar göreceğim. Sinclair, baba." Bize başıyla selam verdikten sonra arkasına bile bakmadan odadan çıktı, telefonu kulağında bir arama yapıyordu.

"Oğlum aile şirketimiz Beaufort Diamonds'ı yönetiyor," diye açıklıyorum. "Piyasaya sürmek üzere olduğu yeni bir serisi var. Ve hâlâ geceleri uyanan iki yaşında bir kızı var. Her zamankinden daha yoğun."

"Anlıyorum. Çok çalışıyor. Ve mükemmeliyetçi biri. Bunu aurasından anlayabiliyorum," diyor Halliday, onun hızlı ayrılışından rahatsız olmadan.

"Öyle." Bana bakmadan önce defterindeki sayfayı çevirirken işaret parmağımı dudaklarımın üzerinde gezdiriyorum.

"Belki de son sorum üzerinde düşünüp sonra bana cevabını verebilirsin? Bu çok önemli. Seks harika bir şey. Ancak öpüşmek ve daha incelikli olan diğer samimi eylemler partnerler arasındaki bağları güçlendirecek ve frekanslarınızın hizalanmasına yardımcı olacaktır." Düşünceli bir şekilde dudaklarını büküyor. "Şimdilik bunun için çalışmam gerekecek."

"Doğru." Kaşlarımı çatıyorum.

"Tamam, bu bölümü neredeyse bitirdik. Şimdi, bana en son ne zaman çekici bulduğun bir kadın gördüğünü söyleyebilir misin? Nasıl hissettin? Vücudun nasıl tepki verdi? Onda seni çeken şey neydi?"

Sinclair beni cesaretlendirmek için başını sallarken derin bir nefes alıyorum. Parlak bir güneş ışığı topu gibi parlıyor. İhtiyacım olan şeyin bu olduğuna gerçekten inanıyor.

"Şey. Sanırım öyleydi..." En son ne zaman derin bir çekim hissettiğimi, yüzeysel şehvetten daha derin bir şey hissettiğimi hatırlamaya çalışarak iyice konsantre oluyorum

Kaşınması gereken fiziksel bir kaşıntı için.

Halliday'in yüksek topuklu ayakkabılar giymiş ayaklarını, dar kalem eteğini ve üst iki düğmesi açık inci pembesi ipek bluzunu, pürüzsüz teninin altında nabzının attığı boynuna kadar gözümün önüne getiriyorum.

Dudaklarımı yalamaya ihtiyaç duyuyorum.

"O..."

Gözleri gözlerimi yakalıyor ve kalbim kaburgalarımın çarparak derin bir ritim tutturuyor. Sıfırdan bir iş kurmuş ve kendini genellikle sadece benim yaşına yakın kadınlarda gördüğüm zarafet ve şıklıkla taşıyor. Kendi eşsiz güçlerine ve güzelliklerine güvenmek için daha uzun zamanları olan kadınlar.

Hayran olduğum bir cazibe. *Kızım*dan çok da büyük değil. Bakışlarını tutarak başımı sallıyorum.

"Dediğim gibi, aşk aramıyorum."

HALLIDAY

"NEW YORK HARIKA."

"Öyle mi? Ama eminim evini özlüyorsundur?"

Apartmanıma girip lobiden kapıcı masasına doğru ilerlerken nefesimi düzenli bir şekilde veriyorum ve beşe kadar sayıyorum.

"Pek sayılmaz." Diğer elimle telefonumu kulağıma götürürken saatime bakıyorum. "Rory, gitmem gerek," diye üçüncü kez tekrarlıyorum.

Son on beş dakikadır durmadan konuşuyor, Central Park'tan dönerken sahip olmayı umduğum huzuru öldürüyordu. Sterling'in maçı üzerinde çalışırken bir yandan da kahve içmeye gittim. Cosmic Connections'a kayıtlı olan ve onunla iyi bir bağlantı kurabilecek birkaç dişi var. Yine de, onları aynı fiziksel alana getirene kadar kesin bir şey söyleyemeyeceğim.

"Belki ziyaret edebilirim? Ölmeden önce yapılacaklar listemde hep vardı."

Sertleştım. "Daha önce New York'u ziyaret etmekten bahsettiğini hiç duymamıştım." "Elbette duydum. Bu harika olurdu. Sen ve ben-"

"Özür dilerim, seni kaybedebilirim, asansöre binmek üzereyim." Rory beni görmezden gelerek konuşmaya devam ediyor.

"Rory? Beni duyabiliyor musun? Rory?"

Çağrı sonlandırma düğmesine öyle sert basıyorum ki parmağıma keskin bir acı saplanıyor. "Ugh," diye inleyerek telefonumu çantama attım. "Bağışla beni,

Evren."

"Görünüşe göre Rory bunu hak etmiş."

Kapıcı masasına yaslanmış kadına bakıyorum.

"Aslında, ipucunu almak istemeyen erkeklerle ilgili durumlarda evrenin seni destekleyeceğini düşünüyorum."

"Bu kadar açık mı?"

"Evet." Bana sempatik bir gülümseme veriyor. "O ne? Eski sevgili mi? Yoksa bir dolandırıcı mı?"

"O bir şey," diye mırıldandım.

"Ben Zoey. Burada yeni misin?"

"Halliday. Yeni taşındım."

"İngiltere'den mi?"

"Aksanın beni ele veriyor, ha? Evet, Londra'dan. İş için buradayım. Kalıcı değil."

Zoey doğruldu ve bana baktı. "Sinclair'in babası için tuttuğu kişi sensin."

"O benim. Sen nasıl?"

"Ben onun arkadaşıyım. Ona bu binada bir daire çıkacağını söyleyen bendim. Altın tozu gibiler. Yemin ederim bir daire almak için birinin ölmesi gerekiyor. Gerçi seninkinde öyle bir şey olmadı" diye ekliyor, yüzündeki şaşkın ifadeye bakarak. "Sahibi olan kadın bir yıllığına yurtdışında bir işe girdi ve kiraya vermeye karar verdi. Yine de oldukça güzel, değil mi? Parkın kenarındasın, manzara harika."

"Gerçekten de öyle," diye katılıyorum.

Kapıcı Harry ofisinden dönerken masanın arkasında bir kapı açıldı.

"Buyurun, Bayan Zoey. Kendim korudum."

Zoey bir çılgılık atarak Harry'nin kollarından lüks, parlak siyah kutuyu aldı. "Sen en iyisisin."

"Sadece işimi yapıyorum." Nazik gözleri bana doğru kaydı. "Ah, Bayan Halliday. Bu güzel günde dışarıda çalışırken teslimatınızın gelip gelmediğini görmek için buradasınız, değil mi?"

Başımı salladım. Harry'de yardım edemediğim ama ısınabildiğim bir şeyler var. Zoey'nin ona Noel Baba'ymış gibi gülümsemesine bakılırsa, insanlarda uyandırdığı ortak bir duygu olduğunu söyleyebilirim.

"Evet, lütfen. Müşterim için."

Bir parmağını kaldırarak beklememi işaret etti ve ofisine geri döndü.

Zoey, "Tanıştığımıza memnun oldum," dedi. "Ben 17B'deyim. Bir şeye ihtiyacın olursa kapıyı çal. Bir akşam Sinclair'le takılalım. Takılabiliriz."

Sizi içki içmek için gidebileceğiniz en iyi barlarla tanıştıracak ve siz istemediğiniz halde aramaya devam eden erkeklerle dolu olmayacak." Gözleri elindeki pırıl pırıl kutuya dönmeden önce göz kırpmıyor ve kutuya bakarak ışıltıyor.

Prens'in babasının adı çıkmış iğrenç oğluna başarılı bir şekilde eş bulduğum zamandan beri kimseyi bu kadar heyecanlı görmemiştim.

"Elbette, kulağa harika geliyor."

"Harika," diye sesleniyor dönmeden önce, kutuyu da alıp asansörün yanına gidiyor.

"Buyurun." Harry geri dönüp küçük kahverengi bir paketi bana uzattı. "Bisikletli kurye Soho'dan buraya kadar bununla geldi. Yeterince gençsen iyi bir egzersiz olur."

"Teşekkür ederim, Harry."

Bu tür şeyler evde zaten var, ama havaalanı gümrüğüyle yaptığım unutulmaz bir konuşmadan sonra, çantalarımın aranmasından hoşlanmıyorsam, bunları yerel olarak temin etmenin en iyisi olduğunu öğrendim.

Asansöre doğru ilerlerken Harry beni el sallayarak uğurluyor, telefonumu çıkarıp Sterling'in numarasını getiriyor.

"Halliday?" İlk zil sesinde cevap verirken sıcak, hafif boğuk sesi tüylerimi diken diken ediyor.

"Sterling," diye karşılık veriyorum, dün tanıştığımızdan beri ilk kez konuşuyor olmamıza rağmen adı dilimden aşinalıkla dökülüyor. "Şimdi gelip seninle biraz zaman geçirmem için uygun bir zaman mı?"

Onun için birkaç potansiyel eş buldum ve biriyle ilk buluşması konusunu açtığımda vereceği tepkiyi anlamak istiyorum. Sinclair'in aşka inanmamı istediği kadar kapalı olmadığına dair ısrarına rağmen, tanıştığımızda temkinliydi.

"Şimdi mi?" Sesindeki çatık kaşları duyabiliyorum. Muhtemelen beni caydırmak için kibar bir yol arıyor.

Eğer açılmasını istiyorsam özel bir yaklaşıma ihtiyacım olacak. Çünkü enerjisi kafa karıştırıcıydı. Zaman zaman açık ve meraklı, hatta umutluydu. Sorularıma verdiği cevaplarla çelişiyordu. Cevapladıklarıyla yani. Cazibeli de olsa çoğundan kaçındı.

"Fazla zamanınızı almayacağım. Aslında, siz çalışırken yanınızda olmak bile bu aşamada bana son derece yardımcı olacak. Konuşmamızı istediğim bir iki şey dışında orada olduğumu bile bilmeyeceksin."

"Şey-"

"Sinclair bana ne kadar meşgul olduğunu söyledi. Beni fark etmeyeceksin, söz veriyorum," diye ekliyorum.

Onu etkilemek için kızının adını kullandığım için hissedebileceğim suçluluk duygusu asla gelmiyor. O, çocuklarını mutlu etmek için her şeyi yapabilecek sevgi dolu bir baba. Tanıştığımızda bunu görmek için herhangi bir aura okumama gerek yoktu.

Ve Sinclair'e katılıyorum. Yalnız görünüyor. Ona yardım etmek istiyorum.

Yardım *edebilirim*.

Ona yardım edeceğim.

Tabii bana izin verirse.

"Fark edilmeyeceğinizden şüpheliyim, Bayan Burton. Sizin için bir araba göndereceğim."

O teslim olurken gülümsüyorum.

"Gerek yok. Yürüyüşün tadını çıkaracağım."

"Yarın akşam için bir restoranda yer ayırttım. Deniz ürünlerini seviyor ama glutene tahammülü yok. Pazar günü olduğunu biliyorum. İlk buluşma için ideal bir gece değil. Perşembe günleri benim tercihimdir."

"Perşembe günleri mi?" Sterling ilk randevusunun profil fotoğrafını masasına koyup elini çenesini tozlandıran gümüş benekli kirli sakalının üzerinde gezdirirken kaşlarını kaldırıp bana bakıyor.

"Hı-hı," diye onaylıyorum.

Onu bir randevuya ikna edebildiğim için mutluyum. Ofisine geldiğimden beri ona gösterdiğim her potansiyel eşleşmeyi geri çevirdi. Sadece bir müşterinin fotoğrafında meydan okuması biraz dalgalandıktan sonra tuvalete gitmek için izin isteyince yarın akşam için masayı ayarlama kararı aldım.

Ofisinde dolaşüyor, etkilerini en üst düzeye çıkarmak için satın aldığım kristalleri nereye yerleştireceğime karar veriyorum.

"Perşembe günleri mükemmel olur. Eğer bir bağ hissetmiyorsanız ertesi gün işim var diyebilirsiniz. Ama hissedersen, o zaman sadece bir tane var

Eğer bütün geceyi buna ayırmaya karar verirsen, hafta sonuna kadar neredeyse hiç uyumadan geçirebileceğin bir gün daha var."

Masa telefonunun yanındaki kalp şeklindeki küçük gül kuvars için mükemmel bir yer buluyorum ve oraya yerleştiriyorum.

"Gerçi sen buradasın, cumartesi günü çalışıyorsun. O yüzden belki de bu teori sayılmaz." Ona dostça bir gülümseme sunuyorum.

"Sen de öylesin," diye düşünüyor ve ben masasındaki kahverengi paketi karıştırıp aradığım şeyi çıkarırken ilgiyle beni izliyor.

"Kader hafta sonları tatil yapmaz. Ben de senin için uygun olanla seni bir araya getirene kadar izin yapmayacağım." Çantama uzanıp çakmağımı çıkarıyorum ve yakıyorum.

Alev canlanınca Sterling oturduğu yerde kaskatı kesildi. "Onunla ne yapıyorsun?"

Alev alıncaya kadar çakmağı adaçayı yapraklarının ucunun altından geçiriyorum, sonra da alev sönünceye kadar üflüyorum.

"Buna bulaştırma deniyor. Adaçayı geçmişteki negatif enerjiyi mükemmel bir şekilde temizler."

Masasının arkasından dolanıyorum ve sonra ofisinin geniş alanını dolaşarak adaçayını yavaşça havada gezdiriyorum.

Her hareketimi ilgili ve eğlenen bakışlarla takip ediyor. "Herkes için bir kader olduğuna gerçekten inanıyor musun?"

"Evet." Basitçe cevap veriyorum.

"Peki ya onlarınkini çoktan yaşamış olan bizler?" Ellerini iki yana açıp boğazını temizliyor. "Ben elli yaşındayım Halliday. Evlendim. Daha genç birinin aşkı bulmasına yardımcı olabilirsin."

Duruyorum, onunla yüzleşmek için döndüğümde bakışlarının vücudumda gezindiğini fark ediyorum.

"Aşkın yaşı yoktur. Herkes hayatında bunu hak eder. Bunu bir kez yaşamış olmaları, tekrar hak etmedikleri anlamına gelmez. Bunu sadece Sinclair için yaptığını biliyorum. Ama lütfen bunu kendin için de yapmayı deneyebilir misin? Evrenin ne planladığını görünce şaşırabilirsin."

"Bana seni göndermeyi mi planladı?" diye hışırıyor, gözleri benimkileri delip geçiyor.

Yanaklarımın ısınmasına neden olan şeyin için için yanan yapraklar olmadığından emin olsam da adaçayını yüzüme yakın olmayacak şekilde daha uzakta tutuyorum.

"Evet."

Bakışları ısınıyor ve omurgama elektrik çarpıyor.

"Bunu hissedebiliyorum." Enerji vücuduma yayılıyor ve bana doğru yerde olduğumu, tam olarak yapılması gerekeni yaptığımı haykırıyor. "Sen

bana uzun süre ihtiyacı olacak."

"Hmm." Dikkati tekrar masasının üzerindeki fotoğrafa yöneldi. Ona doğru yürüyorum ve önünde duruyorum.

"Juliette kendi halkla ilişkiler şirketini yönetiyor." Resimdeki güzel platin sarışına bakıyorum. Saçları benimkiyle aynı tonda. "Ve o da ortağını kaybetti."

Sterling fotoğrafı kenara çekerek, "Başı sağ olsun," diyor.

"Onun hakkında iyi hislerim var. Konuştuğumuzda Beaufort Diamonds'ı çok övmüştü. Sanırım birkaç parçaya sahip."

"Umarım onları beğenir."

Masasının üzerindeki bir dosyayı alıp açıyor ve içindeki evrakları okuyor.

"Neredeyse giyen kişi kadar güzel," diyorum şirketin sloganını tekrarlayarak.

Dik kaşlarının altından bana bakıyor.

"Oldukça güzel, sizce de öyle değil mi? Ben insanları fiziksel görünüşlerine göre eşleştirmem. Ancak belli bir düzeyde fiziksel çekicilik diğer uyumlulukların daha hızlı ortaya çıkmasına yardımcı olabilir."

Fotoğrafını tekrar önüne koyuyorum. Fotoğrafa şöyle bir bakıyor, sonra gözlerini kaldırıp bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırırken beni izliyor.

"Yarın akşam 7'de. Tanıştırmak ve ilk temasınızdan alabildiğim kadarını almak için orada olacağım. Sonra seni randevunun tadını çıkarman için yalnız bırakacağım ve Pazartesi günü nasıl geçtiğini tartışmak için bir kahvaltı toplantısı yapacağız. Tabii hala misafiriniz yoksa. O zaman bunu kahve içerken yapabiliriz."

"Hâlâ misafirim varsa mı?" Sterling'in ses tonundaki ciddi gürleme, gözlerimi Juliette'in resmine düştükleri yerden kaldırmama neden oluyor.

"Evet."

"İlk akşam yemeği randevusundan sonra mı?"

"İlk buluşmada pek çok şey ortaya çıkabilir. Beş çeşit yemek yedikten sonra, yeni biriyle yakınlaşmak ve çıplak nasıl göründüğümü düşünmektense rahat ve esnek bir kemerle uzanmayı tercih ederim. Ama herkes bu görüşü paylaşmıyor."

Sterling zengin bir kakhaha atıyor. "Çok güzel görünürdün, hiç şüphem yok." Boğazını temizlemeden önce gözleri üzerime oturan pantolon takımımın üzerinde geziniyor.

Maun masasının üzerinde telefonum çalıyor. Başını yana eğip ters çevrilmiş ekranı okuyor.

"Rory seni arıyor."

Öne uzanıp aramayı sesli mesaja gönderiyorum.

"Yarım saat önce restoranın barında buluşalım, sonra-" Telefonum gelen bir mesajla çınlıyor.

■

Beni ara.

Ekranı aydınlatan mesajı görmezden
geliyorum. "Bir şeyler içip konuşabiliriz-"
Telefonum tekrar çalıyor.

■

Atlantic Airways'in bir teklifi var. Gelecek hafta sonu gelebilirim.

Dehşet omurgamdan yukarı
kayıyor. "Eğer Rory'yi
araman gerekirse-"

"Onu aramama gerek yok." Telefonumu çantama atmadan önce sessize alıyorum.

Başımı kaldırdığımda Sterling beni inceliyordu.

"Halliday," diyor yumuşak bir sesle. "Senin de söylediğin gibi, bunu kızım için yapıyorum. Yani evet, yarın akşam seninle buluşacağım ve ayarladığın randevuya gideceğim. Ama..." Avuçlarını açıyor, sonra tekrar birleştiriyor ve iç çekiyor. "... Söz vermiyorum."

"Aşk aramıyorum" dan daha iyi.

"Hiçbir şey için söz vermek zorunda değilsin. Her şeyi bana bırak. Ben seninle ilgileneceğim."

Gözlerimi tutuyor, kelimeleri dilinin üzerinde kadife gibi yuvarlanıyor. "Bu durumda, yarın gece tamamen seninim."

STERLING

"Şirketi feshettiğimizde bazı cevaplar alabileceğimizi düşün_{muştum}." Yumruğumu sıkıp nefesimin altında küfrediyorum. "Hiçbir çalışanın söyleyecek bir şeyi yok muydu?"

Denver başını sallıyor.

"Hiçbir şey mi?" Mal alay ediyor. "Kırk yıldan uzun bir süre yat üretip de şirketi batırmaktan mutlu olacak hoşnutsuz çalışanlar biriktiremezsiniz. Özellikle de şirket kapandığında ve onları işsiz bıraktığında."

"Patron, olay olduğundan beri gidip geliyoruz." Denver bakışlarımı karşıladı.

Haklı. İki yıldır onu ve güvenlik ekibini Cape Town'da çılgınca bir kovalamacaya gönderiyor, olanlarla ilgili bir açıklama olmadığına inanmayı reddediyordum.

Yat yangınıyla ilgili rapor sonuçsuz kaldı. Ama karımı ve oğlumu kaybettiğim için birilerinin suçlu olduğuna ikna olmuştum. Çünkü eğer ölmeleri başkasının suçu değilse, o zaman geriye ben kalıyordum.

Onları kaydetmedim.

"Motor tasarımı mı?"

Denver sanki ilk kez soruyormuşum gibi başını sallıyor. Gerçekte ise yıllar önce kontrol ettiği ilk şeydi.

"Binlercesinin içinde sorunsuzca bulunanla aynı. O zamandan beri hiçbirinde başka bir yangın çıkmadı..."

Ellerimi yüzümde gezdiriyorum.

"Yani yatı inşa eden ya da tasarlayan şirket değildi. Başladığımız yere geri döndük," diye tıslıyor Mal.

Alnına.

"Bir tanıdığım var," diyor Denver, siyah takım elbisesinin içinde öne doğru eğilmiş, dirseklerini dizlerine dayamış. "Yardım edebilir. Tanıdığı biri marinada çalışmaya başlamış. Şu çalışmadığını iddia ettikleri CCTV kameraları var ya?" Parmaklarını çıtlatıyor. "Evet, anlaşılan bize karşı tamamen dürüst davranmamışlar."

"Onları ele geçirmeniz ne kadar sürer?" Mal soruyor, gözlerinde ölümcül bir parlıltı parlıyor.

O da benim gibi o gün gerçekte ne olduğunu öğrenmeye kararlı. Kız kardeşini ve yeğenini ondan çalan şeyi. Sahip olduğu tek aile oydu. Beni ve çocukları saymazsak. O ve Elaina, benim ailem ölmeden çok önce kendi ailelerini kaybetmişlerdi. Çok yakındılar. O da benim gibi cevapları aramaktan asla vazgeçmedi.

Ama hiçbir zaman cevap alamayacağımıza inanmaya başlıyorum.

"Uzun sürmez." Denver, masamın bir yanında duran iki ekip üyesi Jenson ve Killian'a bakıyor.

Beaufort Diamonds'ın da Seasons gibi kendi güvenlik ekibi var. Jenson ve Killian aile için çalışıyor, neye ihtiyacımız olursa onu yapıyorlar. Başlarında da yıllardır benim için çalışan eski bir özel kuvvetler mensubu olan Denver var.

Ona hayatım pahasına güveniyorum.

"Neye ihtiyacın varsa, jet, Cape Town'daki ev, hepsi senin. Ne yapman gerekiyorsa yap."

"Teşekkürler patron." Başını salladı.

"O lanet olası bir oyuncak değil," diye çıkışıyorum Jenson'a.

"Üzgünüm, Patron." Dalgınca bir aşağı bir yukarı fırlattığı pembe taş havada yakalıyor ve masama geri koyuyor. Kristal kalbi tam olarak bulduğu pozisyona geri getirene kadar ona ters ters bakıyorum.

Mal bana ilgiyle bakıyor. "Aksesuar mı takıyorsun?" "Onlar Halliday'in."

"Ah. Aşk uzmanı."

"Bize kontrol ettirdiğin kadın mı patron?"

Killian'ın sorusu karşısında yüzümü buruşturuyorum, midemde suçluluk duygusu yüzüyor. Ailemizle yakın temasa geçen herkesi kontrol ederiz. Bu hep böyle olmuştur. Bizim için çalışmaya yeni biri gelirse, derinlemesine araştırırız. Her şeyi bilmek zorundayız. Dünyanın en büyük elmas mücevher markası olmanın bir bedeli var. Her zaman art niyetli insanlar vardır.

Ama Halliday Beaufort Diamonds ya da Seasons bünyesinde çalışmıyor. Şahsen benimle çalışıyor. Erişebileceği tek hassas bilgi benim onunla paylaşmayı seçtiklerim.

"Sadece yüzeysel bilgiler. Suç geçmişi, hepsi bu. Kişisel bir şey bilmek istemiyorum. O bir tehdit değil."

"Belki değil ama güzel olduğu kesin." Jenson ıslık çalar. "Ben olsam yapardım."

"Sen. Yapardın. Yapmazdın," diye homurdandım. "Halliday senin gibi bir çocuk için fazla sofistike."

Killian gülmeye başlayınca Jenson kaşlarını çatıyor.

"Belki eğitim tekerleklerin çıktığında, ha?" Denver sırtıyor. "Ben yirmi bir yaşındayım," diye homurdanır Jenson.

Killian, "Evet, kamyon gibi yapılı olmasaydın on iki yaşında gibi görünürdün," diye şaka yapıyor.

Jenson'un bebek gibi bir yüzü var. Ama Denver ona güveniyor ve yaptığı iş kusursuz. Zeki ve iyi içgüdüleri var. Üzerindeki kabadayılık ve ukalalık yaş ve deneyimle azalacak.

Dalga geçtiğimizi anlaması için ona kısa bir göz kırpıyorum.

"Pekâlâ. Beni gelişmelerden haberdar et ve başka bir şeye ihtiyacın olursa bana haber ver."

"Patron." Denver başını salladı, Jenson ve Killian peşindeyken ofisimden çıktı.

"Şu çıkacağın randevu var ya?" Mal kaşlarını çatı, dudakları kıvrıldı.

"Sinclair'i yatıştırmak için, hepsi bu."

"Hey, birbirimizi yeterince uzun zamandır tanıyoruz. Senin adına sevindim. Elaina'yla aranızın iyi olmadığını biliyorum... Ölmeden önceki aylarda aranızın iyi olmadığını biliyorum. Sinclair'in senin için ne istediğini düşünmelisin. Belki de haklıdır. Belki de zamanı gelmiştir."

Parmak eklemlerimi kırıyorum, omuzlarımdaki kaslar geriliyor. "Belki de hiçbir zaman zamanı gelmeyecek."

"Sinclair ve Sullivan artık birer yetişkin. Sana eskisi kadar ihtiyaç duymuyorlar."

Sözleri karşısında irkiliyorum ve o da iç geçiriyor. "Neden senin için biraz mutluluk olmasın?" "Ben yalnız değilim..."

"En son ne zaman aynı kadını iki kez gördün? Onunla bir geceden fazla aynı yatağı paylaştın?"

Başımı sallıyorum. "Yapma."

"Sadece söylüyorum. Sadece bir kez yaşıyorsun. Bunu iyi değerlendir."

"Ben Los Angeles'a gidip oradaki işleri kontrol etmeden önce Afrika'ya geri mi dönüyorsun?"

Mal kıkırdıyor. "Benden kurtulmaya çalışıyorsun, ha? Ne kadar kalacaksın?"

"Sadece bir ya da iki gün. Kulübü kontrol edeceğim. Clay'i ziyaret edeceğim." Mal başını sallar. "Kardeşine selamlarımı ilet."

"İletirim."

Los Angeles kulübü bensiz de iyi. Bradley altı ay önce yönetici olarak geldiğinden beri iyi iş çıkarıyor. Ama yine de ayda bir kontrol etmeyi seviyorum. Yaptığım şey bu.

İş.

Sinclair olanlardan sonra modellik yapmaya devam etti. Sullivan da bana Beaufort Diamonds'ın CEO'luğunu planladığımızdan daha erken devralmak istediğini söyledi. Hepimizin mümkün olan her şekilde meşgul olması gerekiyordu.

İkisini de kaybettiğimiz gün her şey değişti.

"Bir hafta içinde yola çıkacağım. Ade, Sullivan'la konuşmamın nasıl geçtiğini zaten biliyor ama onu şahsen ziyaret edeceğim. Sonra geri döneceğim. Trudy'nin annesi gelecek ay kalmaya geliyor," diyor Mal, düşünceli sessizliği bozarak.

Yüzünü buruşturmasına kıkırdıyorum. "Ah, kayınvalide."

"Evet. Belki Afrika'da kalırım." Homurdanıyor. "En azından annem seni severdi."

"Huzur içinde yatsın," diyorum.

Mal başını sallıyor. "Tanrı hepsinin ruhunu şad etsin."

Saat 6:15'te Halliday siyah bir elbise ve topuklu ayakkabılarla restoranın barına giriyor. Yerimden kalkıp ona işaret ediyorum.

Bana doğru yürüdü ve beni iki yanağımdan öptü. "Erkencisin." "Sen de öylesin."

Dudaklarında bir gülümseme beliriyor. "Bunu Juliette'le tanışmaya hevesli olduğunun bir işareti olarak alabilir miyim?"

"Bir beyefendinin her zaman ilk olması gerektiğine dair bir işaret olarak alabilirsin, böylece bir bayanı asla bekletmez."

"Ah." Ben ona bir sandalye çekerken oturdu. "Yani bu durumda beyefendinin aklında olan ben miyim?" diye takılıyor.

"Kesinlikle," diye mırıldanıyorum. "Sanırım öpüşmemin üzerinde çalışılması gerektiğini söylediğinden beri aklıdaydın. Bir erkek böyle şeyler öneren bir kadını kolay kolay unutmaz."

Ona göz kırpıp yanındaki koltuğa oturarak barmeni işaret ettiğimde gülüyor. Siparişlerimizi alıp gidiyor.

"Bunu kişisel olarak algılama. Bu soruyu herkese sorarım."

"Peki ya onlar?"

"Ne yapıyorlar?" Halliday'in gözleri benimkilere bakarken parlıyor.

"Hepsi iş mi gerektiriyor?"

Alt dudaklarını dışarı çıkarıyor ve benimkini emip tadının nasıl olduğunu görme dürtüsü çeneme bir yumruk gibi çarpıyor. Neredeyse otuz yaşında. Kızımдан çok da büyük değil. Bana *benim yaşımda* bir kadınla aşk bulması için onu tutan kızımдан. İlişki koçum hakkında iffetsiz düşünceler besleyen meşhur yaşlı adamım.

Sinclair'in daha önce konuştuğumuzda bana hatırlattığı gibi, *benim hediyem*.

"Neredeyse her zaman." Halliday gözlerimi tutuyor, gözleri parlıyor. "Ama onlarla eşleştüğimde bunun üzerinde çalışmaya başlıyorlar, yani..." Omuz silkiyor. "Çalışmayı umursadıklarını sanmıyorum."

"Anlıyorum." Barmen dönüp iki bardak k o y a r k e n kıkırdıyorum.

"Daha sert bir şey istemedin mi?" Portakal suyundan bir yudum alırken soruyorum.

"Ben içki içmem." Bardağını yere bırakmadan önce gülümsemesi inceliyor. Başımı sallıyorum ve konyağımı dudaklarıma götürüyorum.

Çantasındaki telefonu alıyor ve onu çıkarıyor. "Rory?"

Soruyorum.

Ekrana bakarken kaşlarını çatıyor, sonra yüz hatları yumuşayarak güzel bir gülümsemeye dönüşüyor. Telefonu bana doğru çeviriyor.

Monty'nin üzerinde cupcake baskılı bir kazak giydiği fotoğrafa bakarken, "O köpeği şımartıyor," diyorum.

"Yakında doğum günü olduğunu mu söylüyor?" Halliday kızına bir cevap yazdıktan sonra telefonunu çantasına atıyor.

"Evet, öyle. Kısa bir süre sonra ona hediye olarak almıştım..." Kehribar rengi sıvıyı bardağımda döndürdükten sonra büyük bir yudum almak için kaldırıyorum ve boğazımdan aşağı akan yanığın tadını çıkarıyorum.

"Özür dilerim."

Yumuşak, sıcak parmaklar masanın üzerinde benimkilerin etrafında kıvrılıyor. Soluk pembe tırnaklar bana doğru parlıyor.

"Teşekkür ederim," diye mırıldanıyorum, benimkinin üzerindeki eline bakarken göğsümde bir şeyler kıpırdıyor. Benimkine karşı yanlış görünmeli. Yanlış hissettirmeli.

Bileğimi çeviriyorum ve güzel, ince bir parmağın ardından daha sert, yıpranmış bir parmak gelene kadar parmaklarımı onunkilere doluyorum.

Biri, sonra diğeri, tekrar ve tekrar.

Derin bir nefes alıyorum, yan yana nasıl göründüklerini inceliyorum.

"Onu gülümseten tek şey o köpek. Bunu daha sık yapacağını bilsem ona bir sürü alırdım."

"Sterling." Halliday'in sesi nefes nefese çıkar.

"Ailemi seviyorum. Onlar benim her şeyim. Sahip olduğum her şey."

Dikkatle dinliyor ve birbirine dolanmış parmaklarımıza hayranlıkla bakarken bakışlarının yüzümde sabitlendiğini hissedebiliyorum. Başparmağını okşuyorum, sanki her zaman güvende tutmam gerekiyormuş gibi küçük elinin benimkinin içine sığma şeklini umutsuzca içime çekiyorum.

Değerini bil.

Beni neyin ele geçirdiğini bilmiyorum ama birleşmiş ellerimizi dudaklarıma götürüyorum ve onunkinin arkasına yumuşak bir öpücük konduruyorum.

"Teşekkür ederim," diye mırıldanıyorum, ellerini masanın üzerine koyuyorum, bırakmadan önce başparmağımı parmak eklemlerinin üzerinde nazıkçe gezdiriyorum.

"Neden bana teşekkür ediyorsun? Henüz hiçbir şey yapmadım." Kaşlarını çatarak, cevabı olmayan bir bulmacayı çözmeye çalışır gibi gözlerimin içine bakıyor.

"Kızına heyecan duyacağı bir şey verdin. Bana birini bulmak için yaptığı bu arayış -gerçekleşse de gerçekleşmese de- onu daha mutlu etti. Ona odaklanabileceği yeni bir şey verdin."

"Bunun gerçekleşmemesinin tek nedeni, buna izin vermeyi reddetmenizdir. Eğer buna açık olmamayı seçersen. Bu senin seçimin Sterling. Ve sadece senin."

Gözlerinin içine bakıyorum, geçmişten gelen bir itiraf dilimin ucunda sallanıyor.

Seçim.

Hayatta pek çok şey buna bağlı.

Konuşmamak için brendimden bir yudum daha alıyorum. Kendi sesime güvenebileceğimi anladığımda tekrar konuşuyorum.

"Bana kendinden bahset. Ailenden. Londra'da hayat."

"Aslında Juliette'in üzerinden geçebiliriz diye düşünmüştüm-"

"Bunu benimle paylaşmanı çok isterim. Beni tanımaya başlıyorsun. Ben de senin hakkında daha fazla şey bilmek isterim."

Tereddüt ediyor ve belki de ilgimi yaklaşan randevuma olan isteksizliğine yoracak. Ama öyle değil.

Sadece onun hakkında daha fazla şey bilmek istiyorum.

Hem bu kadar basit hem de bu kadar karmaşık.

Kirpikleri titriyor ve dudağını ısırtıyor. "Lütfen, Hallie," diye nefes alıyorum.

Sanki ona her zaman böyle seslenmem gerekiyormuş gibi bu isim ağızımdan kolayca dökölüveriyor.

Kaşları havaya kalkıyor, gözlerinin kenarları acı çekiyormuş gibi kıvrılıyor. Haddimi aştım.

"Affet beni, ben-"

"Ne bilmek istiyorsun?" Beni bakışlarıyla yakalıyor, koyu kirpikleri her göz kırpışında yanaklarının üzerinde dalgalanıyor.

Ve ben büyülenmiş gibiyim.

"Her şeyi," diye mırıldanıyorum, kızarıırken gözlerimi ondan ayıramıyorum.

"Her küçük ayrıntı."

HALLIDAY

Juliette'le dün geceki randevumuz hakkında konuşmak için Sterling'le kahvaltı toplantısına gitmeye can atarak HIZLANDIM.

Erken gelmişti. Sterling ona ailemden bahsetmemi istedikten birkaç dakika sonra onu restoranın karşısında gördüm. Juliette gelmeden önce onunla randevu hazırlıklarını gözden geçiremedim. Ama eminim iyi başa çıkmıştır.

Tanıştırdığımda Juliette mutlu görünüyordu. Gözleri parlıyordu ve onu yanaklarından öpüp iltifat ettikten sonra Sterling'in takım elbiseli kaslı vücudunda gezinmeleri gözümden kaçmadı.

Sterling Beaufort büyüleyici
biri. Bir centilmen.

Gümüş bir tilki.

Tabii ki onu çekici buldu. Umarım akşam yemeği yiyip birbirlerini tanıdıklarında daha derin bir bağ oluşmuştur.

The Songbird adlı otelin kapıcısına teşekkür edip içeri giriyorum ve zemin kattaki restorana yöneliyorum. Ben yaklaşırken Sterling ayağa kalktı. Bugün koyu mavi bir takım elbise giymiş ve kirli sakalındaki beneklerle uyumlu gümüş bir kravat takmış.

Gözleri egzersiz taytımın ve yeleşimin üzerinde geziniyor ve ben yaklaşırken karnımda beklenmedik bir ateş yanıyor.

"Günaydın." Yanaklarımı öpüyor, bir eliyle üst kolumu sararak beni kendine yakın tutuyor.

"Ee? Nasıldı?"

Bırakmadan önce eli bir an kolumda kalıyor. Enerji sistemimde zonkluyor. Bu Juliette. Öyle olmalı. Onun çekiciliğini hissedebiliyordum.

Dün gece onunla konuştum. Sterling'i pek anlayamadım. Ama onunla konuştuktan sonra ilgisini çektiğine eminim.

Onunla tanıştığım andan itibaren çabuk uyum sağlayacağını biliyordum. Bunu hissedebiliyordum.

Evrenin istediği de buydu.

"Spor mu yapıyorsun?" Sterling pembe yanaklarıma bakıyor ve sandalyemi bana doğru çekerken doğrudan konuya girmek isteyerek elimi havada sallıyorum.

"İnternette bulduğum bir gün doğumu yoga dersine gittim. Parkta yapıyorlar.

Oldukça canlandırıcı. Belki bir dahaki sefere sen de gelirsin?" Gözleri eğlenceyle dans ediyor.

"Belki."

"Yani?" Karşımdaki koltuğa otururken ona masanın diğer ucundan bakıyorum ve gülümsememi engelleyemiyorum. "Dün gece mi?"

"Dün gece çok güzel görünüyordun. Seni gördükten sonra özel bir yere mi gidiyordun?"

İltifatlarını saptırma olarak algılayıp gülüyorum. Dün geceki randevusu hakkında konuşmak konusunda çekingen davranıyorsa, belki de bir vedadan daha fazlasıyla sonuçlanmıştı.

"Sinclair ve Zoey ile bir şeyler içmeye gittim."

"Ah." Koltuğunda arkasına yaslanıyor, gözleri makyajsız yüzümde ve dağınık topuzumda geziniyor. Gözleri yumuşuyor ama bir şey söyleyemeden garson siparişimizi almaya geliyor ve ikimize de birer kahve dolduruyor.

"Dün gece nasıldı? Nasıldı?" Bir kez daha soruyorum, bir yudum almak için fincanımı kaldırıyorum.

Yu

du "Bir felaket."

mla Neredeyse kahvemi tükürecektim.

. "Ne? Neden?"

Sterling iç çekti. "Restoran çuvalladı ve başlangıç yemeğinde glüten vardı. İçinde. Ana yemek gelmeden önce bile kendini hasta hissediyordu. Sen gittikten bir saat sonra onu eve bıraktım."

Ağzım açık kaldı. "Aman Tanrım. Zavallı Juliette." "O iyi. Bu sabah onu arayıp kontrol ettim."

"Oh?" *Belki de her şey kaybolmamıştır.* "Numara mı değiştiniz? Bu harika."

"Sullivan'ın hoşuna gidebileceğini düşündüğüm bazı ilginç halkla ilişkiler fikirleri vardı.

Yeni lansman için onunla görüşün." Sterling kupasını kaldırıyor ve yavaşça bir yudum alıyor, gözleri benimkileri tutuyor.

Fincanı indirirken dilinin gümüş rengi kirli sakallarının arasından dudaklarını yalamak için dışarı fırlayışını izliyorum.

Kahvemin sütü midemde pıhtılaşıyor. Böyle şeyleri yanlış anlamam. Yanlış yapmayı göze alamam. İşim yeni ama eşleştirdiğim yüksek profilli müşteriler sayesinde başarı konusunda güçlü bir itibar kazandım. Her ne pahasına olursa olsun korumam gereken bir itibar.

"Yani bir kıvılcım olmadı mı? Hiçbir şey hissetmedin mi?"

"Hayır." Fincanını yere bıraktı ve ilgiyle beni izledi.

Boynum ısınıyor ve bir elimi boynumda gezdirirken restoranın etrafında lezzetli kahvaltılarının tadını çıkaran diğer müşterilere bakıyorum.

Hasta olabilirim.

Yavaş ve derin bir nefes alıyorum. "Sorun değil, endişelenme. İlk eşleşmenin kaç kez doğru eşleşme olmadığını bilsen şaşırırsın. Teoride ne kadar iyi görünürse görünsün, bazen o bağlantıyı bulmamız için birkaç randevu gerekir."

Juliette kâğıt üzerinde mükemmel görünüyordu. Ama insanlar fiziksel olarak bir araya geldiklerinde enerjilerine güvenmek zorundayım. Bazen bağlantı kurulamıyor.

Sorun değil. Başarısız olmayacağım.

"Tamam. Bir sonraki randevu. Yarın akşam için ayarlayacağım. Ne dersin?"

Sterling'in ifadesi kekeliyor. "O kadar çabuk mu?" "Meşgul müsün?"

"Hayır. Bunu başarabilirim. Ama Hallie-"

Kaskatı kesiliyorum ve endişesi yüzüne yansıyor.

"Sana Hallie denmesinden hoşlanmıyor musun?"

"I..." Gözlerimi hızla kırıştırıyorum, boğazım düğümleniyor. "Bana öyle diyen tek kişi kız kardeşimdi, hepsi bu."

"Kız kardeşin mi?"

Başımı sallıyorum, boğazım yandığı için cevap veremiyorum.

Öne doğru eğilip kollarını beyaz masa örtüsüne dayıyor. "Özür dilerim. Bilmiyordum. Dün gece baktığında fark etmeliydim... Neden yaptığımı bile bilmiyorum. Birden ağızımdan kaçırverdi."

"I..." Doğru kelimeleri arıyorum ama hiçbiri gelmiyor. Nedenini biliyorum.

"Ben kralım." Jenny gülüyor. "Ve sen de Kraliçe Hallie'sin. Şimdi evleniyoruz." Birbirimize sarılıyoruz, öğleden sonrayı yapıştırarak ve simlerle kaplayarak geçirdiğimiz ev yapımı taşlar gözlerimizin üzerine düşerken birbirimize sıkıca tutunuyoruz. Jenny yanağıma özensiz bir öpücük konduruyor. "Kraliçe Hallie'ye sonsuza kadar mutluluklar." Beni tekrar öpüyor. Açtığı müzik başka bir şarkıya dönüşür. "Şimdi

Dans ederiz." Sallanmaya başladığında ısıldıyor. Birlikte hareket ederken başımı onunkinin üzerine koyuyorum, gözlerimi kapatıyorum ve müziğin içinde kayboluyorum.

"Onu ne zaman kaybettin?" Sterling usulca soruyor.

Anlayış gözlerini dolduruyor. Ailenizin küçülmesinin nasıl bir şey olduğunu biliyor. Ve bu konuda hiçbir şey yapamamanın.

"Beş yıl önce. Jenny zatürreye yakalandı ve..." Titreyerek nefes alıyorum, parmaklarım kahve fincanımın etrafında titriyor. "Sadece on sekiz yaşındaydı."

"Çok üzgünüm."

"Verecek çok fazla sevgisi vardı. Gerçekten çok saf bir kalbi vardı." Gözlerimi hızla kırptırıyorum. "Kozmik Bağlantılar'ı bu yüzden başlattım. Yaptığım eşleşmeleri duymayı çok isterdi. Başlayan tüm o aşk hikayelerini. Aşka tanıdığım herkesten daha çok inanırdı. O aşktı. Onu her gün özleyorum."

"Asla kolaylaşmıyor. Zamanla, yani... onunla başa çıkmakta daha iyi olursun. Ama asla daha az acıtmıyor. Gerçekten değil."

Sterling'in sıcak sesi çatlamış kalbimi sarıyor ve ben gözyaşlarıma karşı koyarak başımı sallıyorum.

"Hayır, azalmıyor."

"Affet beni, Halliday. İsteyerek yapmadım-"

"Sorun değil. Onun hakkında konuşmayı seviyorum. Bana onu düşündürdüğü için özür dileme."

Ya da bana Hallie dediğin için, sanki Jenny'den bir işaretmiş gibi.

"Aşk hikayelerini severdi. Kıvrılıp birlikte aşk filmleri izlerdik. En beklenmedik çiftleri seçer, mutlu sona ulaşamayacaklarını bilse bile bir araya gelmelerini umut ederdi.

"Dürüst olmak gerekirse, tüm New York bana onu düşündürüyor. Özgürlük Anıtı'nı ziyaret etmek isterdi. Tacını görmek isterdi."

Sterling'in gözlerinin içine baktım. Ona yardım etmesi gereken kişi benim. Tam tersi değil.

"Peki bir sonraki randevu?" Sesimi neşelendirmeye zorlayarak burnumu çekiyorum.

Bakışları hiç duraksamıyor. Sanki benim en kırık parçalarımı görüyor ve bunlar onun daha fazla bakmasını istiyor.

Başını sallıyor, sesi yumuşak. "Bir sonraki randevu."

"Beklediğimden daha zor." Elimdeki meyve suyu şişesini tezgâha bırakıp pencereye doğru ilerliyorum.

"Yani bütün ay boyunca orada mı olacaksın?"

"Ben... Hayır, sanmıyorum. Beklediğimden daha kapalı biri ama her şey yoluna girecek," diyorum Sophie'ye çerçeveyi kaldırırken.

Jenny'nin parlak gülümsemesi bana geri dönüyor.

"Endişelenmene gerek yok. Dünyanın gelmiş geçmiş en havalı teyzesi olmaya hazırlanmak için bolca vaktim olacak."

"Öyle olsa iyi olur." Sophie iç geçirdi. "Seni özledim." "Ben de seni özledim."

"Eminim annenle baban da seni özliyordur."

"Özlüyorlar." Çerçeveyi pencereye bakacak şekilde yerleştiriyorum. "Annem günde en az bir kez arıyor. Rory de öyle."

"Rory mi?"

"Evet." Sophie'nin öfke dolu oflaması karşısında alt dudağımı ısırıyorum.

"Halliday, seni rahat bırakması gerektiğini ona anlatmalısın. Bu iş saçma bir hal almaya başladı. Yıllar oldu. Sana söyledim, bana sadece söz ver ve ben de böyle bir yasaklama emri çıkartayım."

Parmaklarını şıklatarak telefonu kapattı. Rory'nin misilleme olarak neler yapabileceğini bilmeseydim, önerisinin ne kadar cazip olacağından haberi bile yoktu.

"Mm, bana tekrar hatırlat.... Şu senin bebeğin babası... Ona karşı bir şey yapmamış mıydın?"

Konuşmamızı Rory'den uzaklaştırırken Sophie iyi huylu bir şekilde küfrediyor.

Yıllarca peşinden koşan Drew Harper'ın özel biri olduğunu biliyordum. Onunla tanışma randevusundan bahsederken yaydığı enerjiden bunu anlayabiliyordum. Onun randevusu bile değildi. Ama evrenin umurunda değildi. Bir şey istediğinde, bir şey ister.

Ve Sophie'nin Drew'la bir aile kurmasını istiyordu.

Israrcı olduğuunda onu şaka yollu uzaklaştırma emriyle tehdit etmiş olması önemli değildi.

Onlar kaçınılmazdı.

"Dikkatli ol," diye uyarır. "Hayatına sinsice geri dönmeye çalışması hoşuma gitmiyor. New York'a kadar ondan kaçabilmen gerekirdi."

"Beni ziyaret etmeyi önerdi."

"Pislik herif."

"Ama gelmeyecek," diye alay ediyorum.

Rory'nin burada olmasından daha kötü bir şey düşünemiyorum. Ben ne zaman onların evinde olsam, annemle babamın yan komşusu olan ailesini ziyaret ediyor olması yeterince kötü, bu da genellikle hep birlikte akşam yemeği yememizle sonuçlanıyor. Yıllar boyunca ailesinin desteği olmasaydı, onu hayatımdan çıkarmak daha kolay olabilirdi.

Ne yazık ki öyle değil.

"Sterling bana Hallie dedi," diye geveledim.

"Sterling mi?" Sophie'nin genelde sakın olan sesi titriyor. "Bu sana nasıl hissettirdi?"

"Sanki odada bizimle birlikteymiş gibi." Gözlerimden sıcak yaşlar süzölürken burnumu çekiyorum. "Sanki o... Yüksek sesle söylemek bile çok çılgınca."

"Sen delilikten besleniyorsun."

Gölüyorum. "Biliyorum, değil mi?"

Ben birkaç kez daha burnumu çekip avucumu sıcak yanaklarımda gezdirirken o sessiz kalıyor. Ama hazır olmamı beklerken hafifçe nefes alışını duyabiliyorum.

"O..."

Elimin Sterling'in elinin içinde nasıl hissettiğini hatırlayınca yutkundum. Parmaklarım, o bıraktıktan çok sonra bile enerjiyle titreşiyordu.

"Onunlayken bir şeyler hissediyorum. Tüm bu vahşi enerjiyi. Patlamayı bekleyen bir baraj gibi. Karısını ve oğlunu kaybetti. Keder yoluyla birbirimize bağlanmış olmalıyız, bunu açıklayan tek şey bu. Benden yirmi yaş büyük."

"Bunu açıklayabilecek tek şey bu değil."

"İmkânı yok." Başımı sallıyorum.

Sophie saçmalıyor. Hamilelik hormonları mantığını etkiliyor olmalı. O her zaman mantıklı olandır. Ben ise rüzgârla gelen fikirlere kapılan biriyim.

"Her zaman aşkın yaşi yoktur derdin."

"Ben Sterling'e uygun değilim."

Elimi enseme gezdiriyorum. Bana güzel göründüğümü söylediğinde yanaklarımın yandığından daha fazla yanıyor.

"Güzel değilim. Elli yaşında. O benim *müşterim*. Ayrıca, tanıştığında tüm Manhattan'ı sarsacak kadar güçlü bir titreşim yaratacağından emin olduğum, kesinlikle inanılmaz bir kadınla randevusu var."

"Ne olursa olsun, seni sevdiğimi bil," diyor. "Bunu unutma."

Kanepeye uzanıp nefesimi dışarı veriyorum. "Ben de seni seviyorum."

Kapı çalınıyor ve kıkırdama sesleri, heyecanlı bir havlama eşliğinde içeri süzülüyor.

"Bir saniye," diye sesleniyorum.

Kapıya doğru yürürken Sophie'ye, "Ziyaretçilerim var," diyorum. "Gitmene izin vereceğim. İyi eğlenceler. Seni sonra ararım."

"şu yumruya iyi bak," diyorum ve telefonu kapatıyorum.

Casus deliğinden bakıyorum. Zoey bir paket servis çantasını sallıyor, Sinclair de onun yanında duruyor ve Monty'nin pençesini havada sallıyor.

"Bizi içeri alın! Yemek getirdik," diye bağırıyor Zoey. "Ve tüylü kucaklamalar," diye ekliyor Sinclair.

Gülümseyerek kapıyı açıyorum ve içeri dalıyorlar. Daha bir hafta bile olmadı ama bu kızlar şimdiden arkadaş oldular. Zoey dün gece sözünün eri çıktı ve bizi hayatımda içtiğim en güzel mocktaillerin olduğu güzel bir salona götürdü. Bütün gece kimse tarafından rahatsız edilmediğimiz bir yere.

Sinclair sahibini tanıyordu ve bizi doğruca özel bir alana götürdüler, orada bana Sinclair'in son defilesinde kuliste rakip bir tasarımcıya sakso çekerken yakalanan bir modelle ilgili dedikodular anlattılar. Tüm bunlar olurken defile tasarımcısının anahtar parçasını giymiş ve bu parçanın üzerine *heyecanını* bulaştırmıştı. Daha sonra tasarımcı sahneden inerken onu parçalayıp saçlarından tutarak dışarı atmadan önce podyumda onunla kasıla kasıla yürüdü. Rakip tasarımcının, evlilikleri sırasında bile modellerde gözü olan eski kocası olduğu ortaya çıktı. Belli ki sinirime dokunmuş.

Sterling'in bana Hallie dediğini duyduktan sonra dikkatimin dağılması tam da ihtiyacım olan şeydi.

"Olay nedir?" Zoey paket servisi olan poşeti mutfak tezgâhına koyup arkasından gizli bir şişeyi gösterişli bir hareketle uzatırken sordum.

"Oh? Sadece bu!" Sinclair Monty'yi bir koluna geçiriyor ve Zoey'nin sol elini tutarak yüzüne doğru itiyor.

"Bütün yukarı batı yakasını batırmak üzere olan bir buzdağı mı?" Parmağındaki kocaman elması görünce ciyakladım.

"Ve bu bir Beaufort," diye mırıldandı Zoey.

"Lütfen." Sinclair gözlerini devirir. "Sanki Ashton başka bir şey almanıza izin verecek de. Biz en iyisiyiz." Ayak parmaklarının üzerinde zıplıyor. "Muhteşem, değil mi? Yeni seriye göre özel bir tasarım. Henüz kimse yeni ayarları görmedi bile."

Dün gece bir şeyler içerken Zoey'nin nişanlısı Ashton hakkında her şeyi öğrendim. Zoey ona poz verdiğinde ona aşık olmuş ve ilham perisi olmuş bir sanatçı. En ünlü eseri onunki. Ama onun yüzünü hiç görmemişti ve ilk tanıştıklarında o olduğunu bilmiyordu. Neredeyse birlikte olamıyorlardı.

Elmasa monte edilmiş platinin karmaşık kıvrımlarına hayran olabilmek için elini eğiyorum. Bir B şekli oluşturuyorlar ve içine daha küçük bir sarı elmas yerleştirilmiş.

"Gizli hazine," diye düşünüyor Sinclair. "Sullivan'ın fikri. Onda iyi olanlar var."

"Bazıları mı?" Dolapları açıp bardakları ve tabakları çıkarırken Zoey'ye yardım edebilmek için Monty'yi kollarıma bırakırken kaşlarımı çatıyorum.

Monty mutlulukla çenemi yalıyor, ben de kulaklarının arkasını gıdıklıyorum.

"Onu görmezden gel. Dün gece sevgili kardeşimi Lanceford'dan çıkarken gördüğü için kendini şirret hissediyor," diyor Zoey bir kaptan tabaklara erişte koyarken.

"Orası lüks bir otel, değil mi?" Buradaki ilk günümde kendimi tanımaya çalışırken önünden geçtiğim şık siyah dış cephesini gözümün önüne getirerek soruyorum.

"Evet. Ofisine ve Beşinci Cadde'deki mağazamıza yakın." Sinclair homurdanıyor. "Bunu kendisi için uygun hale getiriyor."

"Anlamıyorum."

"Oradan aldığı kadınları beceriyor. Sadece kardeşim haftada birkaç saatten fazla kalmayı düşünmediği milyonlarca dolarlık bir daireyi kalıcı olarak tutabilir." Sinclair yüzünü tiksintiyle buruşturuyor.

"Bu doğru." Zoey kaşlarını kaldırırken gözleri yemeği hazırlama işindeydi. "Onları oraya götürüyor, birkaç saat sonra da ayrılıyor. Her zaman başka bir kadın... ya da iki."

"Bu iğrenç. En azından şehir merkezindeki eski yerinde bunu görmek zorunda kalmıyordum. Erkek fahişeliğini benim mahalleme taşıdığına inanamıyorum." Sinclair şampanyanın mantarını açarken yüzünü buruşturuyor, sonra da şişeden bir yudum alıyor. "Ah, unutmuşum. Alkolsüz." Şişeyi ağır bir gümbürtüyle yere bırakıyor.

"Sırf benim yüzümden alkolden arınmak zorunda değildin," diyorum.

"Biz yaptık. Daha sağlıklı olmamız için bize ilham verdin. Zoey ve ben pazartesiden perşembeye kadar içki içmemeye karar verdik. Neden Sullivan'ı bir hafta sonu göremedim ki? Ondan sonra bir içkiye ihtiyacım var." Sinclair homurdanıyor.

Sinclair şampanyayı üç bardağa doldururken Zoey de yemek dolu üç tabağı tezgâhın diğer tarafına itiyor. Bir kolumda hâlâ Monty'yi kucaklayarak bir koltuğa kayıyorum.

"Sullivan'ın kız arkadaşı yok o zaman?" Rahatlayıp şampanyayı denerken soruyorum. Baloncuklar dilimde köpürüyor. Sevdiğim tüm tatlarla sahipler. Ama alkolün yaratabileceği sorunların hiçbirisi yok.

"İki yıldır yok, o zamandan beri..." Sinclair omuz silkiyor, kelimeleri yüksek sesle söylemek yerine kolyesiyle oynuyor.

Zoey, "Yine de gizli olduğunu düşündüğü küçük evinde düzenli olarak kadınlarla yatıyor," diye ekliyor. "Ama asla ciddi bir şey değil. Aynı Sterling gibi."

Onun adını duyunca ensemdeki tüyler diken diken oluyor. Elbette karısını kaybettiğinden beri başka kadınlarla da yakınlaştığını biliyorum. Eğer yapmamış olsaydı, o zaman işim daha da zorlaşırdı. Bu onun hazır olmadığının bir işareti olurdu.

"Babamın bunun için özel bir dairesi yok," diyor Sinclair. "Ve gerçekten Sullivan gibi çok fazla olduğunu sanmıyorum."

Midemdeki düğümler, çatalımın etrafında döndürdüğüm erişteleri yiyebilmemi sağlayacak kadar hafifliyor.

"Onun için başka bir randevu ayarladın, değil mi?" Sinclair soruyor. "Var. Gerçekten hoş biri. Onunla daha önce şahsen tanışmıştım. Bir önceki müşteriyle uyuşmadı ama biriyle tanışmaya hevesli. Ve hayvanları seviyor." Bir elimle Monty'nin kıvrıldığı yeri okşuyorum.

kalçalarımda.

"Şimdiden kulağa hoş geliyor." Sinclair ışıltıyor. "Sence babam onu begenecek mi?"

Kadehimi kaldırıp biraz şampanya yutuyorum ama boğazımdaki ani kuruluşu hafifletmek için hiçbir şey yapmıyor. Parmaklarını hâlâ hissedebiliyorum.

benimkinden geçirdi. Elimi öperken kirli sakalının sert sıyrıklarını ve sıcak dudaklarının yumuşak kontrastını hissediyorum.

"Umarım öyledir," diye dürüstçe cevap veriyorum çünkü Sterling'in ondan hoşlanması mantıklı olurdu.

O ve hayatının benzer bir evresinde olan güzel, eğitilmiş bir kadın mantıklı.

O ve ben... Mantıklı değil.

Kederin ortak acısıyla birleştik. Hepsi bu kadar.

Telefonum tezgâhta çaldı ve karnım sıkıştı. Umarım arayan yine Rory değildir. Son iki aramasını sesli mesaja göndermeyi başardım ama bunun onu uzun süre caydırmayacağını biliyorum.

"Al bakalım." Sinclair telefonu bana uzatıyor ve ben de ekrandaki ismi okuyorum.

"Deborah?" Cevap verirken gülümsüyorum. "Nasılsınız? Randevunu konuşmak ister miydin-?"

Sterling'in potansiyel geleceği bana büyükannesinin hastalandığını ve ona bakmak için Maine'e uçtuğunu söyleyince kaşlarımı çatarak ağzımı kapatıyorum.

Aramayı sonlandırıyorum.

"Gelmiyor, değil mi?" Sinclair'in hayal kırıklığına uğramış gözleri benimkileri arıyor. Başımı sallıyorum. "Ailevi acil durum."

Dikkatini tabağına çeviriyor ve bir parça tavuğu çatalıyla iterek tabağına bakıyor.

"Ama sorun değil. İnancılı ol." Uzanıp ön kolunu sıkıyorum.

"Baban muhtemelen rahatlayacaktır." Zoey yüzünü buruşturdu. "Bu fikri pek benimsemiş gibi görünmüyor."

"Sanırım zamanı geldiğinde aklının başına geleceğini umuyordum. Anlayacağını..." Sinclair iç geçiriyor ve bana bakıyor. "Geldiğinde gerisinin kolay olacağını ummuştum. Her şeyin bir anda olacağını sanmıştım. Sihir gibi. Ve seni ona getirmekte haklı olduğumu anlayacaktı."

"İlerleme kaydediyor," diyorum. "Dün geceki randevu yürümedi. Ama bu onun suçu değildi. Sadece olması gerektiği gibi olmadı. Bu sabah onunla buluştuğumda başka bir randevusu olduğu için mutlu görünüyordu."

"Gerçekten mi?" Umutla gülümsüyor ve suçluluk duygusu midemi bulandırıyor.

Sterling sevinçten havalara uçmadı. Ama Deborah'dan ve onun için bir senfoni gösterisine nasıl bilet ayarladığımdan söz ettiğimde dikkatle dinledi.

ve çiçekleri pek sevmediği için buluşma sabahı ona çikolata göndermesini önerdi.

Beni iki yanağımdan öperken bile gülümsüyordu, eli belimi buldu ve mükemmel bir basınçla beni kendine çekerken merkezleyici bir sıcaklık yarattı.

Ve inanılmaz kokuyordu. Odunsu, sıcak, baharatlı. İçime çekmemi ve umutla dolmamı sağlayan bir koku. Karanlığı aydınlatan bir alevin ışıltısı gibi.

Onu aramalı ve randevularında bu parfümü sürmesini söylemeliydim.

Sinclair benimle Zoey'nin arasına baktı. "Ben sadece onun mutlu olmasını istiyorum. Olan onca şeyden sonra bunu hak ediyor."

"Hak ediyor," diye katılıyorum. "Ve bunu ona sağlamak için ne gerekiyorsa yapacağım."

"Teşekkür ederim, Halliday. Yapacağımı biliyorum."

"Araştırmam gereken başka potansiyel eşleşmeler var. Ve bir sürü kadın tanıdığı var. Onlarla daha fazla tanışmak ve bir şeyler hissetmek istiyorum. Belki de zaten kendini uzak tuttuğu bir arkadaşlığı vardır ve önünde ne olduğunu görmek için biraz cesaretlendirilmeye ihtiyacı vardır."

"Bağış kampanyası ne olacak?" Zoey başka bir kaptan biraz pirinç alıp tabağına koyarken soruyor.

Sinclair'in nefesi kesildi. "Evet!"

"Çocuk hayır kurumu için olan mı? Bu mükemmel."

Koltuğumda daha dik oturuyorum, enerji omurgamda uğulduyor. Lavinia'nın iş sitesinde bahsettiğini gördükten sonra Sterling'e bağış kampanyası hakkında sorular soracaktım. Tanışmak istediğim tanıdıklarından biriydi ama şehir dışındaydı.

"Babamın New York'ta tanıdığı neredeyse her kadın orada olacak." Sinclair taburesinden atlayıp çantasından telefonunu çıkarırken ciyaklıyor. Tezgâhın üzerine koyuyor ve çaldığında hoparlörü açıyor.

"Baba?" diye bağırıyor bağlandığı anda.

"Merhaba, tatlım."

Sesinin derin gürültüsü tropik bir dalga gibi üzerime geliyor. Monty başını bacaklarımdan kaldırıp yana yatırıyor ve parlak siyah gözleriyle bana bakıyor.

"Perşembe günü bağış kampanyası için harika bir fikrim var."

"Ne kadar lazımsa söyle, ben de katkıma ekleyeyim."

"Hayır, o olmaz. Zaten yeterince cömert davrandın. Bu seninle ilgili."

"Mm-hm."

Koltuğumda kayıyorum ve Monty başını diğer tarafa eğiyor.

Ben iyiyim, diyorum.

"Halliday sana eşlik edecek. Böylece arkadaşlarından bazılarıyla tanışabilir."

Bir duraklama oluyor ve dayanılmaz bir an için, duymadan edemeyeceğim bir şey duyacağımı sanıyorum. Sterling'in geceyi benimle geçirmemek için bahaneler sıralaması gibi.

"Onur duyurum. Onu arayıp teklif edeceğim."

Sesi sanki bu fikri beğenmiş gibi yükselince kalbim göğsümde çılgınca çarpıyor.

"Gerek yok baba. Yanımda oturuyor." Sinclair bana sırıttı. "Ah, anlıyorum." Kıkırdıyor. "Merhaba Halliday."

"Merhaba..."

"Kızım seni başka bir gece için dışarı mı çıkarıyor?"

"Dışarıdan yemek yiyeceğiz," diye cıvıldadı Zoey.

"Merhaba, Zoey."

"Merhaba, Bay Beaufort."

Sterling'in kıkırdaması derinleşiyor. "Ben sizi yalnız bırakayım hanımlar. İyi eğlenceler." "Eğleneceğiz." Sinclair bir *mwah* sesi çıkarır.

"Halliday?" diye ekliyor, kadın telefonu kapatmadan. "Evet?"

"Sabah boş musun? Seni götürmek istediğim bir yer var." Dikkatimi telefonun ekranına sabitlemiş durumdayım.

Sinclair'in gözleri ve sesi beni ürpertiyor.

"Elbette. Perşembe günkü işleri aynı anda gözden geçirebiliriz." "Harika. Yarın görüşürüz."

HALLIDAY

TELEFONUM ÇALIYOR VE BENİ UYANDIRIYOR.

Saate baktım. 5:30. Bir sorun olmadığı sürece kimse bu kadar erken aramaz. Doğrulup oturur pozisyona geçiyorum, telefonumu yukarı kaydırıp cevap tuşuna basarken nefesim kesiliyor.

"Alo?"

"Günaydın."

"Sterling?"

Derin sesi kollarımda tüylerimi diken diken ediyor. "Bu sabah bana eşlik edebilir misin?"

Yatağımın başucundaki lambayı yakıp bir elimi saçlarımda gezdiriyorum.

"Ben... ben hâlâ yataktayım."

"Ben de öyle."

Beni yatağımdan çağırdığını hayal ettiğimde uykulu sesinin kaba çakılları midemi dans ettiriyor. O da benim gibi oturuyor mu? Yoksa uzanmış, başını yastığa mı dayamıştı? Uyandığında aklına gelen ilk şey ben miydim? Çıplak mı uyuyor?

"Ben... evet, kesinlikle," diye mırıldanıyorum.

Kendimi toparlamam gerekiyor. Ona doğru olan bu garip çekim durmalı. Her şeyi birbirine karıştırıyorum. Ona bir eş bulmak için buradayım. Öyleyse neden midemdeki kıpırtılar bana bir şey anlatmaya çalışıyormuş gibi geliyor ve müşterilerle çalışırken hissettiğim olağan enerji vızıltısına benzemiyor?

"Harika. Otuz dakika içinde yanınızda olurum."

"Tamam. Görüşürüz o zaman."

Telefonumu yere atıyorum ve kalbim küt küt atarken yatağın üzerindeki örtüleri kaldırıyorum. Sakinleşmek ve kendime gelmek için otuz dakika.

İlk on dakikayı, genellikle her güne başlarken yaptığım gibi meditasyon yapmaya çalışarak ve başarısız olarak geçiriyorum. Ama zihnim dolaşmaya devam ediyor, beni yatağından çağırırkenki sesini tekrar tekrar duyuyorum.

Duştan çıktıktan birkaç dakika sonra kapının zili çalıyor. Güvenlik paneline doğru yürüyorum ve Sterling'in dışarıda, sokakta bekleyen takım elbiseli haline bakıyorum.

Hoparlör düğmesine bastıktan sonra havlumu göğsümde tutarak, "Erken geldin," diyorum.

Başını kaldırıp doğrudan kameraya bakıyor, yüzünde sıcak bir gülümseme var. "Acelem yok. Burada bekleyeceğim."

"Hayır, yukarı gel." Ana kapının kilidini açmak için düğmeye bastım. Belki içinde bekleyebileceği bir araba getirmişti. Ama dışarısı hâlâ karanlık. Eğer getirmediyse onu orada bekletmem.

Kapı hafifçe çalınmadan önce iç çamaşırlarımı giyecek zamanım bile olmuyor. Havlumu kendime sararak açmaya gidiyorum.

"Merhaba."

"Günaydın," diye mırıldandı. Gözleri benimkilerle buluşuyor ve bir an için öylece durup birbirimize bakıyoruz.

"İçeri gel." Geri çekiliyorum ve yanımdan geçip daireye girerken tıraş losyonunun kokusuyla karşılaşıyorum.

"Sadece giyineceğim. Bir dakika sürmez," diyorum ve kapıyı arkasından kapatıyorum.

Dönüyor ve gözleri ilk kez havlumu fark ederek vücudumda geziniyor. Uzaklara bakmadan önce boğazını temizliyor. "Tamam, evet. Ben burada bekleyeceğim."

Ellerini pantolonunun ceplerine sokarak oturma odasının penceresine doğru yürüyor. Sırtını inceliyorum. Geniş omuzlarının koyu gri takım elbisesini nasıl doldurduğunu. Takım elbise pantolonunun üzerine oturuşunu, altındaki belirgin kalçaları... ve sıkı, kaslı poposunu.

Aceleyle yatak odama gidip iç çamaşırlarımı giyiyor, ipek bir bluz ve şık bir kot pantolon seçiyorum. Parmaklarımı saçlarımda gezdiriyorum, karışık bir dağınıklıktan çok 'sevimli dalgalar' gibi görünmesini umuyorum, bir çift bale ayakkabısı giyiyorum ve siyah bir blazer ceket alıyorum. Makyaj yapacak vaktim yok, sadece oturma odasına girmeden önce bir dudak kremi sürüyorum.

Sterling ben içeri girerken başını kaldırıyor, bakışları vücudumdan aşağıya iniyor ve kalçalarımı sıkacak şekilde tekrar yukarı çıkıyor. "Çok güzel görünüyorsun."

"Teşekkür ederim."

Elindeki bir nesneyi bana doğru eğiyor. "Jenny?"

Yanına gidip elinde tuttuğu fotoğrafa bakıyorum. Jenny ve ben kollarımızı birbirimize dolamışız. Önümüzdeki masada kocaman bir pasta var. Hastalanmadan önce birlikte çektiğimiz son fotoğraf.

"On sekizinci doğum günü." Hüzünle gülümsüyorum.

"Ah," diye mırıldanıyor Sterling usulca, resmi inceleyerek. "Çok güzel bir gülümsemesi var. Sanırım Taylor Swift'i de seviyordu?" Jenny'nin giydiği 'Taylor'ın en büyük hayranıyım' tişörtüne bakıp kıkırdıyor.

"Gerçekten severdi. Her bir şarkının her bir kelimesini bilirdi." Yanında dururken gülümsüyorum, kolum ceketinin koluna değecek kadar yakın.

"En büyük hayranının yapması gerektiği gibi," diye düşünüyor, resme hayranlıkla bakarken gözlerinin etrafındaki gülümseme çizgileri kırışıyor.

"Teşekkür ederim," diye

fısıldıyorum. "Ne için?"

"Çoğu insan önce Down sendromunu görüyor. Jenny'yi görmüyorlar."

Bir an gözlerimi tutuyor, kaşları çatılıyor, sonra tekrar resme bakıyor.

"Görülmeyi hak ediyor. Neden onu bizimle getirmiyorsun?" "Ne?"

Çerçeveyi bana uzatırken kaşlarımı çatıyorum.

"Bugün ona farklı bir manzara göster."

Fotoğrafı ondan alıp bakıyorum, boğazım düğümleniyor. Geri koymak yerine mutfak tezgâhındaki çantama doğru yürüyorum ve içine koyuyorum. "Sen hazır olduğunda ben de hazırım." Arkama baktığımda beni izlediğini görüyorum.

"O zaman gidelim mi?" Yumuşak gülümsemesi karşısında yanaklarımda beliren ateşi gizlemek için başımı hızlıca sallıyorum.

"Dünyayı aydınlatan özgürlük," diye mırıldanıyorum acı tatlı bir gülümsemeyle, güneşin doğuşuyla aydınlanan New York limanına bakarken.

Yeni bir gün. Yeni olasılıklar.

"Gerçekten de," diye gürlüyor Sterling yanıma gelirken.

"Beni buraya getirdiğin için teşekkür ederim." Jenny'nin fotoğrafını çantamdan çıkarıp onun görebileceği şekilde önümde tutarken duygularım boğazımda düğümleniyor. "Manzara muhteşem. Buna bayılırdı."

Dairemden çıktıktan sonra beni şoförünün beklediği arabasına götürdü. Bizi Liberty Adası'na götüren özel bir tekneye bindirdi ve Lady Liberty'nin içine tırmandık.

Tam tacının içine.

Burada başka kimse yoktu. Sadece ben, Sterling, Jenny'nin fotoğrafı ve binlerce anı. Hepsi de parıldayan suyun üzerinde gökyüzünün turuncunun her tonuna dönüşmesine tanıklık ediyor.

"Bunu nasıl ayarladın? Daha dün sana buraya gelmeyi ne kadar çok istediğini söylemişim. İngiltere'den ayrılmadan önce bir bilet bulmaya çalıştım ama aylarca doluydu."

Güneşin doğuşunu seyrederken dönüp ona bakıyorum, o da kayıtsızca başını eğiyor. "Birkaç telefon görüşmesi yaptım, hepsi bu."

Bir gülümseme dudaklarımı büküyor. Bazı aramalar. Parmaklarının ucunda zengin bağlantıları olan bir milyarder olduğunu unutmak kolay. Bana göre o, gözlerinde tanıdığım gizli bir acısı olan bir adam.

Onunla geçirdiğim süre dolmadan önce azaltmaya kararlı olduğum bir acı.

"Tacının yirmi beş penceresinin her birinin Dünya'daki farklı bir değerli taşı temsil ettiğini biliyor musun?" Önümdeki pencereden dışarı bakarken diyorum ki Biz.

Yan gözle ona bakıyorum. Dudaklarında bilmiş bir gülümseme beliriyor ama gözlerini ileriye dikeyor.

"Ama tabii ki sen bunu biliyorsun. Hayatın boyunca burada yaşadın ve ailenin geçmişi elmaslar ve mücevherler üzerine kurulu." Gülümseyerek gözlerimi deviriyorum.

"Öyle. Ailemizin çıkardığı elmaslarla tanınır olduk. Ama her zaman elmas değildi. Bir zamanlar her türlü değerli taş vardı."

"Karınızla tanışmadan önce mi?"

Gülümsemesi kayboldu ve başını salladı.

Sinclair beni işe aldıktan sonra yaptığım araştırmada rastladığım bir şeydi bu. Sterling'in ailesi Doğu Yakası'nda köklü bir mücevher firmasının sahibi idi. Ama

Sadece son otuz yılda kendi madenlerinden elde ettikleri elmaslarla ünlendiler. Daha önce merhum eşinin ailesiyle bağlantılı olan madenler.

"Nasıl biriydi?" Güneş gökyüzünde yükselirken Jenny'nin fotoğrafını göğsüme bastırarak soruyorum.

"O..." Sterling bir elini çenesinde gezdirerek yavaşça nefes veriyor. "Harika bir anneydi. Çocuklarını her şeyden çok severdi."

"Ve seni," diye ekliyorum usulca. "Seni de her şeyden çok severdi."

Yanağında bir kas kasılıyor ve odağını uzaktaki bir şeye yöneltiyor.

Onu aniden saran ağırlığın sebebi olduğum için suçluluk duygusu içimi kemiriyor. Ölen birinin sizi ne kadar sevdiğini hatırlamanın nasıl bir şey olduğunu bilirim. Bir daha söylediğini duyamayacağınızı bilmek, kalbinizin yerinden söküldüğünü hissetmenize neden olur.

"Tekrar sevilmek için kendine izin vermen sorun değil. Bunu hak ediyorsun," diyorum nazikçe. "Teşekkür ederim, Halliday." Sesinde benim duyamayacağım bir ağırlık var.

yer.

Güneş ışınları ikimizin üzerinden akıyor, tenimi ısıtıyor ve sanki bana bir şey söylemeye çalışıyormuş gibi parmak uçlarım Jenny'nin fotoğrafının etrafında karıncalanıyor.

"Hallie," diye fısıldıyorum.

Dudaklarımdan çıkan bir nefesten fazlası değil, ama Sterling dönüp bana öyle bir şiddetle bakıyor ki duyduğunu biliyorum.

"I..." Bocalıyorum, bakışlarından kaçıyorum, sonra küçük bir gülümsemenin dudaklarımı kaldırmasına izin veriyorum. "Tekrar duymanın bana hissettirdiklerini sevdim. Anıları, mutlu olanları yeniden su yüzüne çıkarması."

Gözlerine şans eseri bakıyorum, parlıyorlar ve beni inceliyorlar.

"Bana Hallie demen hoşuma gider," diye nefes alıyorum.

Bakışları yumuşuyor, birkaç dakika önce içinde olan ağırlık kayboluyor.

"Elbette. Eğer istediğin buysa."

Başımı sallıyorum, bana sadece Hallie demesini istediğimi ekleyemiyorum. Başka bir şey dememesini. Dilinden sıcak tostun üzerindeki tereyağı gibi dökülen derin ses tonunun tüylerimi diken diken etmesini sevdiğimi de.

Belki de evren bizi bunun için bir araya getirdi. Belki de ben ona aşkı bulurken, o da bana aşkı hatırlamamda yardımcı olmalı. Kalbimin göğsümde yükselmesine neden olan şeylere odaklanmayı hatırlamam gerekiyordu, boşluğa değil

onun yerine orada bırakılmış. Çünkü o yanımdayken vücudumun ısıldamasının başka bir açıklaması olamaz.

"İyi misin?"

"Evet," diye çok hızlı cevap veriyorum, sesim çatlıyor.

"Tamam." "Hallie?"

Dudaklarından yine adımın dökülmesi küçük, boğuk bir gıcırta çıkarmamı sağlıyor.

Her şey bir anda aklıma geliyor. Jenny'nin gülümsemesi. Gülüşü. Sarıldığımızda kollarımda nasıl hissettiğini.

Çok saf bir aşkın anıları.

Hayatımın geri kalanında her gün özleyeceğim bir aşk. "Ben iyiyim," diye yalan söyledim.

Güçlü kolları beni sarıyor, nazıkçe topluyor ve sıcak, sert göğsüne doğru çekiyor. Yanağımı kalbinin üzerine koyuyorum ve içindeki yaşamın sabit gümbürtüsünü dinliyorum.

Bir elimle Jenny'nin fotoğrafını tutup diğer elimi ceketinin altından kaydırarak sırtındaki gömleğinin bir parçasına sanki beni topraklama gücüne sahipmiş gibi tutunurken, "Sorun yok," diye yatıştırıyor.

Bir damla gözyaşı serbest kalıp pamuğa batıyor. Boğazımın yanmamasını dileyerek titrek bir nefes çekiyorum, her an hıçkırıklara boğulmaktan korkuyorum.

Sterling yüzümdeki saçlarımı okşuyor ve başını eğip burnunu saç tellerime bastırıyor. Yavaşça nefes alıyor ve göğsü yanağıma doğru genişliyor.

"Yalnız değilsin, ben buradayım," diyor ve başımın tepesine bir öpücük konduruyor.

"Özür dilerim. Sadece bir dakikaya ihtiyacım var."

Gömleğini daha sert yumrukluyorum ve çenemi yukarı eğerek gözlerinin nemli kirpiklerimin arasından benimkileri yakalamasına izin veriyorum.

Kalbimin durmasına neden olan bir şefkatle bakıyor.

"İstediğin kadar zamanın var."

Başımı sallıyorum, kelimelerle cevap veremiyorum.

Başparmağıyla çenemin izini sürüyor, çeneme ulaşana kadar gözleriyle takip ediyor. Kaşları birbirine çarpıyor, dikkati ağızma yöneliyor. Nefesini veriyor ve naneli nefesi dudaklarımın üzerinden akıyor.

Onu içime çekmek için kendi dudaklarımı ayırıyorum.

"Bana ne zaman ihtiyacın olursa burada olacağım, Hallie."

Başparmağını son bir kez yanağımda gezdiriyor. Sonra gitti.

Dokunuşunu hemen özlüyorum. Ama gözleri benimkilerde, aynı sözle duruyor; ona ne zaman ihtiyacım olursa burada olacak.

Ona ne zaman ihtiyacım olursa.

Tekrar ona bakıyorum ve bana usulca gülümsüyor, mavi gözleri daha önce hiç hissetmediğim sakın bir güvenceyi beraberinde getiriyor.

Sterling Beaufort benim kırık parçalarımı görüyor.

Ve ilk defa onları saklama ihtiyacı duymuyorum.

STERLING

Hallie'den gelen mesajları tekrar okudum.

Yemeğe gelemediğim için üzgünüm. Potansiyel eşlerle görüşüyordum. H.

Çiçekler için teşekkürler. Aslında beni düşündürdüler. Kendi çiçek şirketini işleten bir bayan var. Onunla tanışmanı istiyorum. H.

Cumartesi gecesi randevuya ne dersin? H.

Neredeyse bir öncekine dönüp, bir çocuğun Disney World tatilini iple çektiğinden daha fazla iple çekeceğimi söyleyecektim.

Sonra onunla çıkmaktan bahsetmediğini hatırlıyorum.

"Tanrım," diye inleyerek sandalyemde arkama yaslanıyorum.

Ondan etkilendim. Çekmekten de öte. Onu düşünmeden edemiyorum. Enerji ve titreşimlerden bahsederken gözlerinin nasıl parladığını. Heyecanlandığında sesinin nasıl hafıfladığını ve nefes aldığını. Saçlarının bir meleşinki gibi parlayışını. Beni ona bakarken her yakaladığında yanaklarının kızarması ve dudaklarının aralanması.

Kalçalarının belinin altına doğru kıvrılması, kolumu ona doladığında benimmiş gibi elimi koyabileceğim mükemmel bir çıkıntı oluşturmaması...

Onu sikimde yukarı aşağı hareket ettirirken tutunmak için mükemmel bir çıkıntı. "Lanet olsun." Yumruğumu gül kuvars kalbin etrafında sıkıyorum.

Avucumun içine kalıcı olarak bastırılmış bir şey olmamasına şaşırdım.

Artık böyle yapıyorum. Ne zaman işte olsam, bir elim o şeyin etrafına sarılıyor, sanki onunla olan bağlantımmış gibi. Sürekli onu düşünüyorum. Bana gönderdiği mesajları okumak için acele ediyorum. O olabilir diye çalar çalmaz telefonumu kapıyorum.

Çünkü onu Özgürlük Anıtı'nda kollarıma aldığımdan beri benden kaçıyor. Bundan hiç şüphem yok.

Şimdi bu pembe taşı, sanki ne yapmam gerektiğinin cevabını veriyormuş gibi kavıyorum. Eğer yapmıyorsa, o zaman evdeki aletimi kavıyorum, adımı haykırırken nasıl ses çıkaracağını hayal ediyorum, ben içine girerken tırnakları kıcımı kazıyor.

Boşaldığında yüzü kızarır mı?

Ben içine boşalırken, ağrıyan taşaklarımdan akan her sıcak damlayı kalçalarından aşağı akıtana kadar gözlerini açık ve benimkilere dikmeyi başarabilir mi?

Yoksa onu ne kadar sert bir şekilde sikimin üzerine boşaltacağımı düşünerek gözlerini kapatacak mıydı?

"Sapık," diye mırıldanıyorum tiksintiyle, takım elbise pantolonumun ağ kısmı rahatsız edici bir şekilde daralırken.

Telefonum çalıyor ve ekranda onun adını gördüğümde kendimi ayarlayarak telefonu alıyorum.

Hallie.

Ona böyle hitap etmemi istediği anda değiştirmişt看.

"Alo?" Cevap veriyorum, suçluluk duygusu ağzımı ekşitiyor. Burada acı verici bir şekilde sertleşmiş ve sızıntı yapan bir aletle oturuyorum, kendimi onu düşünerek rahatlatana kadar tamamen aşağı inmeyeceğinden şüphem yok.

"Bu gece için hazır mısın?"

Sözlerindeki heyecanlı nefes, iniltimi durdurmak için yanağımın içini ısırmama neden oluyor.

"Hazırım. Sen hazır mısın?"

"Kesinlikle. İçimde iyi bir his var. Yeni bir elbise bile aldım." "Öyle mi?"

Onun rahatça konuşmasını dinlerken koltuğumda rahatlıyorum. Ruhuma huzur veren bir okşayış gibi. Bu akşam yardım galamız var. Her ne kadar benimle yüz yüze görüşmekten kaçınsa da, bütün akşamı birbirimizin yanında geçireceğiz.

"Yaptım. Sinclair beni alışverişe götürdü."

Bu dört kelime göğsümdeki huzuru paramparça eden ve yerine soğuk, keskin bir gerçeklik koyan bir yıkım topu gibi.

Kızım.

Bana aşkı bulması için Hallie'yi tutan kızım. Ahlaksız fantezilerimin başrolündeki kadına yaşça benden çok daha yakın olan kızım. Çaresiz, ateşli, yapışkan seks ve zihin değiştiren senkronize orgazmlarla dolu olanlar.

Benden yirmi yaş daha genç. Önünde
koca bir hayat var.

Ve bu hayatta babası yaşında bir adam olmayacak. Eğer ona elimi sürersem mahvolur.

"Görmek için sabırsızlanıyorum," diye cevap veriyorum elimden geldiğince yumuşak bir şekilde, nabzım kasıklarımın davul gibi atarken.

"Seninle orada buluşmamı istemediğine emin misin?"

"Tabii ki hayır. Seni ben alırım. Yedi buçukta mı?"

"Bu Sterling saatiyle yedi buçuk demek." Gülüyor.

Parmaklarımın arasındaki pembe kalbi okşarken kıkırdıyorum, beni zaten tanıyor olması hoşuma gidiyor. "Haklısın."

"Tamam. Akşam görüşürüz."

Telefonu kapatmadan önce sesindeki gülümsemeyi duyabiliyorum. Her konuştuğumuzda -ki bu her gün oluyor, genellikle iki ya da üç kez.

Ama benimle yüz yüze görüşmekten kaçınıyor, bu da nedenini merak etmeme neden oluyor. Güzel, zeki, otuz yaşında bir kadın neden benimle fiziksel yakınlık kurmaktan kaçınmak istesin ki? Özellikle de benimle çalışmak için işe alınmışken. Elim beline koyduğumda neden küçük küçük nefesler çekiyordu?

Neden nabızı titriyor?

Yanağına merhaba öpücüğü kondurduğumda olduğu gibi mi?

Aletim pantolonumun içinde zonkluyor.

Kristal kalbin etrafındaki yumruğumu kapatıyorum.

Hayır. Bana karşı profesyonel olarak uygun olandan başka bir şey hissettiğini düşünmeme bir an bile izin veremem.

Çünkü eğer düşünürsem... Kahretsin, eğer düşünürsem...

Rahatlama umuduyla pantolonumun içinde kendimi yeniden ayarlıyorum. Ama hiç yok.

Bunu düşünemem. O benim için çok genç. Hepsi bu kadar.

Elim aletimin üzerinde oyalanıyor, sonra vazgeçip onu sıkıyorum.
Dudaklarımdan sızan ses, açlıktan ölmek üzere olan bir hayvaninkine benziyor.

Elimde canlanıyor, çaresizlik içinde ucundan ön sperm sızıyor, onu düşünerek serbest kalmaya can atıyor.

Ağrıyı bir anlığına dindirebilirim. Ama sadece bir intikamla geri dönecek.
Ondan kaçamıyorum.

Vücudumu, aceleyle sarsılmış orgazmların gerçekten arzuladığı şeyin yerini tutacağını düşünmesi için kandıramam.

Aletimi kızgın bir maşaymış gibi bırakarak pembe kristal kalbi sıkıca kavıyorum ve diğer yumruğumu masama vuruyorum.

"Allah kahretsin!"

Hallie benim bir centilmen olduğumu düşünüyor.

Buna gölge düşürecek hiçbir şey yapamam. Hiçbir şey yapamam.

"Vay canına. Lavinia'nın stil konusunda inanılmaz bir yeteneği var. Burası harika görünüyor."

Odayı incelerken gözlerim Hallie'nin yüzünden hiç ayrılmıyor, bakışları balo salonunun altın ışığa bürünmüş dev taş sütunlarında geziniyor.

"Öyle," diye katılıyorum. "Düzenlediği tüm bağış toplama etkinlikleri bunun gibi."

Balo salonunun uzak tarafındaki yaylı çalgılar dörtlüsü sorunsuz bir şekilde başka bir şarkıya geçerken Hallie'nin gözleri parlıyor.

"Yani bunların hepsi düşük gelirli şehir aileleri için mi?" İnsanlar ellerinde şampanya kadehleriyle etrafta dolaşp konuşurken, gözleri smokinlerin ve balo elbiselerinin şaşkınlığıyla odanın içinde geziniyor. "Sinclair şimdiden üç milyondan fazla bağış toplandığını söyledi."

"Doğru söylüyor. Ve evet, şehirden fazla ayrılma fırsatı bulamayan çocuklar ve genç bakıcılar için. Hayır kurumu onlar ve aileleri için sahil gezileri ve tatiller düzenliyor."

Garsonun gümüş tepsisinden iki bardak portakal suyu alıp teşekkür ettikten sonra birini Hallie'ye uzatıyorum.

Bardağı benden aldığı anda elimi tekrar sırtının alt kısmındaki yerine kaydırıyorum. Limuzinden inmesine yardım ettiğim andan beri elim orada ve o istemediği sürece elimi çekmeye niyetim yok.

"Genç bakıcılar." Küçük, inançsız bir gülümsemeyle başını sallıyor. "Jenny ve ben çocukken aileme yardım eden hayır kurumuna benziyor."

"Öyle mi?"

Gözlerini benimkilerle buluşturmak için kaldırmadan önce dişleriyle alt dudağını çekiştiriyor.

"Ailem mümkün olduğunca bizim yanımızdaydı. Ama Jenny'nin okulu ucuz değildi ve ikisi de okul masraflarını karşılamak için uzun saatler çalışıyordu. Onu okuldan alıp götüren ve her akşam bize yemek hazırlayan bendim. Market alışverişini yapıyor, ev işlerini ve çamaşırları yıkıyordum. Sıradan şeyler işte, anlıyor musun?"

"Bu bir çocuk için çok fazla sorumluluk demek."

Kaşlarını çatıyor. "Sanırım öyle. Eskiden çocuklar için bu aktivite yaz kamplarına giderdim. Kaldığım yer bir hayır kurumu tarafından finanse ediliyordu. En iyi arkadaşım Sophie ile orada tanıştım. Şimdi Londra'da avukatlık yapıyor. Ve ben..." Tekrar odanın etrafına bakıyor. "Böyle yerlere gelip insanların aşkı bulmalarına yardımcı oluyorum. Önemsediğim bir şeyi yapabildiğim için çok şanslıyım."

Gözlerine tam olarak ulaşmayan bir gülümsemeyle bana dönüyor.

Başparmağımla omurgasının tabanında yavaş daireler çiziyorum.

Sesimi ihtiyatlı bir şekilde alçaltıyorum. "Hızlı büyümek zorunda kaldın. Bu konuda ne hissettiğin konusunda çelişkili olman normal."

Gözlerini kırptırıyor, bana doğru eğilirken gözleri parlıyor. "Bunu değiştirmedim. Jenny ile geçirdiğim her saniyeyi sevdim."

"Ve şimdi hayatını başkaları için aşkı bulmaya adıyorsun. Ama sana kim bakıyor, Hallie?" Törpülüyorum.

Dudakları aralanıyor ve yanakları kızarıyor, sonra göz göze gelmemizi kesip bakışlarını bardağına dikeyor.

Konuşmasını bekliyorum.

Birkaç saniyelik sessizlikten sonra bardağını kaldırıyor. "Kadeh kaldıralım."

Ben de onun hareketini taklit ederek kristal kadehimi onunkiyle tokuşturuyorum. "Şerefe mi?"

"Aşka. Ve çıkmaya." Ben

kıkırdarken o gülümsüyor.

"Aşka," diye yineliyorum. "Ve yeni arkadaşlara."

Gözlerim onunkilere takılıyor, ta ki o odanın öbür ucuna bakıp bir şey fark edene kadar.

Ayak parmaklarının ucunda yükselip kulağıma gizlice konuşuyor. "Lavinia mı o?"

Kokusu etrafımı sarıyor. Taze, genç, uyandırıcı. Güneşin ısıttığı portakal ve bal gibi. Özgürlük Adası'ndayken saçında olanın aynısı. Başparmağımla teninde daireler çizmeye devam ederken hafifçe içime çekiyorum.

Kulağına fısıldadım, "Öyle."

"Vay canına. Çok güzel." Hallie boştaki elini göğsümün üzerine koyuyor ve orada dinlendiriyor. "Gidip merhaba diyebilir miyiz?"

"Birazdan."

Parmaklarımı sırtının alt kısmına doğru uzatıyorum ve onu daha da yakına çekiyorum. Nefesi kesiliyor ve kirpiklerinin altından bana göz kırpmıyor. Kendime izin verip yüzünü hoşgörülü bir şekilde tarıyorum ve hafızama kaydediyorum.

Nabzının hızlı atışları boynundaki ipeksi tenin yüzeyinin altında dalgalanıyor, bu görüntü kanımı ısıtıyor.

Burada tehlikeli bir oyun oynuyorum.

"Neden şimdi değil?" diye küçük bir fısıltıyla soruyor.

Gözbebekleri büyürken, dalgın bir şekilde tüy gibi hafif parmak uçlarıyla gömleğimi okşuyor, tam da gürleyen kalbimin üzerinde.

"Sterling?" Yumuşak, dolgun dudakları, dili onları ıslatmak için dışarı çıkarken parlıyor. "Hallie?" "Hallie?" Karşı koyuyorum, küçük bir ürpertinin içinden geçmesinden zevk alıyorum.

Ben söylüyorum.

Onu yakınımında tutma, kendime çekme ve bırakmama dürtüsü çok baskın.

Çenesinden tutup geriye yatırarak ağzımı onunkine yaklaştırmamak için parmaklarımı sırtına doğru büküyorum.

Onu öpmenin bir güneş ışığını öpmek gibi olacağına bahse girerim. Sıcak. Davetkâr. Canlandırıcı.

Parmakları kalbimin üzerinde sekiz rakamı çiziyor. Bunu yaptığının farkında olduğundan şüpheliyim.

Bana göz kırpmıyor. "Bu gece bağış yapmak istiyorum. Çek mi yazayım? Yoksa bir hesaba mı aktarayım?"

"Nasıl isterseniz. Önerilen bağış miktarı en az iki yüz bin. Nasıl geldiği önemli değil."

"Oh, tamam."

Elini göğsümden indiriyor ve saçıyla oynayarak görünmez bir tutamı kulağının arkasına sıkıştırıyor.

İçkisine bakıyor, dudaklarını sıkıca birbirine bastırmış.

Alnını kırıştıran çizgileri inceliyorum.

O varlıklı bir kadın. Birkaç ay önce benimle aynı projeye yatırım yapacak kadar zengin. İngiliz mühendis Logan Rich tarafından yönetilen biyo-yakıtlı bir roket motoru. Denver onu güvenlik kontrolünden geçirdiğinde ortaya çıkan şeylerden biri de buydu. Londra'daki lansman partisine gitmiş olsaydım, onunla orada tanışabilirdim. Ama bunu kaçırdım çünkü Seasons portföyüne ekleyebileceğim potansiyel tesislere bakıyordum.

"Hallie," diye mırıldandım. "İyi misin?"

"Büyük katılım!" Sinclair yanımda beliriyor ve tanıdığı insanlara el sallarken başını odanın içinde döndürüyor.

Hallie benden uzaklaşıyor, telaşlı görünüyor. "Bu inanılmaz. Buradaki insan sayısına inanamıyorum."

"Şaşırmadım," diye ekliyor Sullivan, Sinclair'in yanına kayıyor, Hallie'den bana bakarken gözleri hesap yapıyor.

Başımı hafifçe sallıyorum ve o da şampanya kadehine homurdanarak bir yudum alıp odayı tarıyor. Dikkati, aç gözlerle ona bakan dar kırmızı elbiseli bir kadına odaklanıyor.

"Kim o?" Sinclair alay ediyor.

"Hiçbir fikrim yok," diye cevap veriyor soğukkanlılıkla, gözleri kadının ayaklarına inip tekrar yukarı çıkıyor ve onu içine çekiyor.

"Eminim daha sonra öğrenirsin, değil mi? Lanceford'daki çatı katınızla tanıştığında." Sinclair şampanyasını geri devirir ve sonra yanından geçen tepsiden bir başkasıyla değiştirerek onu da geri devirir.

Sullivan'ın çenesi sıkıştı. "Ne demek istediğini anlamıyorum, kardeşim." Kadın homurdanır. "Sanki bilmiyorsun da."

Özür dileyen bir gülümsemeyle Hallie'ye dönüyor, gözleri cam gibi, kaç tane bedava şampanyadan yararlandığını merak ediyorum.

"Kardeşimin sürtük davranışlarını duymak zorunda kaldığın için üzgünüm. Gerçek aşk maçlarından en uzak şey bu." Topuklarının üzerinde sallanıyor. "Aletini her hafta başka bir kadına sokması her şeyi gülünç hale getiriyor."

"Sinclair," diye uyarıyorum. "Bu kadar yeter."

Kızımın acı dolu gözleri benimkilerle buluşuyor ve elmas kolyesiyle oynuyor. "Senin için hâlâ umut besliyorum baba. Endişelenme." Boş bardağını bara doğru uzatıyor. "Ben gidip bir içki daha alacağım."

"O iyi mi?" Hallie endişeyle ona bakar. "Ben-"

"Ben giderim," dedi Sullivan. "Daha önceki çekiminde başka bir modelle kavga etmiş. Onu eşarplarından birini çalmakla suçlamış. Sadece stres atıyor."

Omzumu sıktı. "Sen Halliday'e göz kulak ol. Onu... sana randevu ayarlayacağı *uygun* kadınlarla tanıştır." Bara doğru yürümeye başlamadan önce gözleri kararıyor.

Bardağımı sıkıca kavriyorum. Ben bir aptalım.

Hallie'yi kendi pisliklerime bulaştırmaya hakkım yok.

Diğer elim geldiğimizden beri ilk kez onun sırtından ayrılıyor.

Bu tam da Lavinia'nın kollarını açarak yanıma geldiği anda oluyor.

"Sterling!" Işıl ışıl parlıyor ve beni kucaklıyor.

Beni değerlendirirken avucunu kolumun üst kısmına dayıyor, gözleri parlıyor.

"Lavinia." Gülümsüyorum. "Sizi Halliday Burton'la tanıştırmak isterim. O benim-" "İlahi güç kolaylaştırıcısı," diye araya giriyor Hallie, Lavinia'ya parlak bir şekilde gülümseyerek ve elini uzatır.

Lavinia elini tutuyor, kaşları şaşkınlıkla çatılıyor. "Bu bir... yaşam koçu mu?"

Hallie başını eğdi, düşünürken dudakları bir tarafa çekildi. "Sanırım bir bakıma öyle. İnsanlara evrenden gelen işaretleri fark etmeleri için yardım ediyorum. Sihrin ve aşkın kilidini açmalarına."

"O benim hediyemdi... Sinclair'den," diye ekliyorum.

Hallie dikkatini Lavinia'ya çevirmeden önce bana bakıyor. "Sterling'in arkadaşlarıyla tanışmak ve onun için önemli olan insanları tanımak için buradayım. Bu gece vaktin olduğunda sana işim hakkında daha fazla şey anlatabilirim."

Lavinia daha fazlasını soracaktı gibi ikimizin arasına bakıyor. Ama Hallie'nin ılık ılık gülümsemesine hemen dostça bir gülümsemeyle karşılık veriyor.

"Ne kadar harika. Bunu çok isterim. Neden seni şimdi birkaç kişiyle tanıştırmıyorum? Sterling, iyi olacak mısın?"

"Lütfen, buyurun," diye cevap veriyorum, davet için bir elimi kaldırarak.

Hallie bana cesaretlendirici bir gülümseme fırlattıktan sonra Lavinia kollarını kavuşturarak onu kalabalığın içine doğru götürüyor.

Bütün akşam ilk kez gözlerimi ondan ayırıyorum ve dönüp uzun barın etrafında toplanmış insan kalabalığını inceliyorum.

Arkadaşım Lawson'ı görüyorum ve ona doğru ilerliyorum. Ayakta durmuş Frankie Millington'la konuşuyor; saçları arkaya kaymış, ahlaki değerleri gerilemiş bir emlakçı. Hepimiz birbirimizi üniversiteden beri tanıyoruz.

"İyi akşamlar." Çenemi onlara doğru eğiyorum.

"Sterling." Lawson beni fark edince yüzü aydınlandı. "Bunu bizim için halledebilirsin. Frankie, Roman'ın bu geceyi kaçırdığını çünkü Nina'nın ona sıkı bir tasma taktığını düşünüyor."

Meyve suyundan bir yudum alırken kıkırdıyorum. Arkadaşımız Roman, bazı ticari binaların satışı için Manhattan'ın bilinen en büyük anlaşmalarından birini yaptı. İş ve mülk davalarında uzmanlaşmış bir avukat olan Roman için bunların hepsi sadece yasal evrak işleri ve müzakereler. Ama Frankie'ye göre, aya bile asılmış olabilir.

"Sanırım kuzeninin düğününde olduğunu göreceksiniz. Ve bir süredir çıktıkları için Nina'dan kendisiyle gelmesini istedi."

"Sana söylemiştim." Lawson kaşlarını kaldırıp Frankie'ye bakıyor, o da başını sallıyor.

Lawson'la eğlenen bir bakış alışverişinde bulunuyoruz. Frankie'nin ilk varsayımı her zaman bir kadının taleplerde bulunduğu. Muhtemelen şu anda ikinci karısıyla yaşadığı karmaşık boşanma nedeniyle.

"Galeri nasıl?" diye sordum.

Lawson papyonunu düzeltip başını iki yana eğiyor. "İyi. Ama bir sergi için başka bir büyük isimle anlaşabilirsem daha da iyi olacak. *New York Magazine*'in ön sayfasına çıkacak kadar ses getirmeyeli aylar oldu. Katılımcılarım sabırsızlanmaya başladı."

Bir elimi pantolonumun cebine sokuyorum. "Ashton Conti'ye ne dersin?" "Konuşmaya devam et." Lawson'ın dudakları bir gülümsemeyle kıvrılıyor.

"Sullivan nişan yüzüğü için ona yardım etti. Sinclair de nişanlısının arkadaşı."

"Gizemli ilham perisi mi?" Lawson'ın gülümsemesi keyifli bir kahkahaya dönüşüyor. "Birkaç ay önce sanat çevrelerinde epey konuşulmuştu."

"Hatırlıyorum," diye mırıldanıyorum eğlenerek.

Belki de kızımı Hallie'yle görüşmeye iten şey buydu. Arkadaşının, yüzünü bile görmeden kendisine aşık olan bir sanatçıya aşık olduğunu görmüş. Sinclair muhtemelen bunun evrenin aşk için sihrini dokumasının mükemmel bir örneği olduğunu düşündü. Başka neler yapabileceğini merak etmiş olmalı. Babasının işkence dolu varoluşuna biraz ışık getirip getiremeyeceğini.

"Yarın kulübe uğrayıp seni göreceğim. Konuşabiliriz." Başımı salladım. "Öğle yemeği ısmarlıyorsun."

Frankie ıslık çaldı.

"Sinclair'in senin için tuttuğu kadın bu mu? Çöpçatan mı?"

Boncuk gibi gözlerini Lavinia'nın yanında duran ve bir grup insanla hararetle bir şekilde sohbet eden Hallie'ye çevirdiğim omurgam sertleşiyor.

"Halliday Burton," diye onaylıyorum. "Ve o bir ilahi güç kolaylaştırıcısı."

"İlahi... bunu tekrar söyleyebilirsin," diyor Frankie.

Dudaklarını yalıyor, gözleri Hallie'nin her kıvrımını saran uzun ipek elbisesinin üzerinde geziniyor. Elbisenin arka kısmı aşağıya doğru iniyor. Sütyen giymediğinden emin olduğum kadar. Ama bakışlarımın önünü kontrol edecek kadar aşağıya inmesine izin vermekten kaçınıyorum. İrade gücüm beni bakmaktan alıkoyabilir. Ama elbisesinin ipeğinin altından mükemmel, sıkı meme uçlarını görürsem beni ne kadar çabuk terk edeceğini bilemem.

Boğazımı temizliyorum. "O lanet bir biftek değil Frankie. Dilini tekrar ağzına sok."

"Onunkine sokmayı tercih ederim." Bir elini çenesinde gezdiriyor, Hallie'yle göz göze geliyor.

Kanım ısınıyor, kulaklarıma hücum ediyor. "O otuz yaşında," diye çıkışıyorum.

Frankie kıkırdıyor, bu ses bende onun ses kutusunu sökme isteği uyandırıyor. "Kulağa cennet gibi geliyor. Daha genç bir kadınla birlikte olmak için neler vermezdim.

toplarımın üzerinde zıplıyor. Bahse girerim biraz enerjisi vardır."

Ben pozisyonumu ayarlayıp onu göz hizasından engelleyene kadar onu izliyor. Etrafımı görmek için eğiliyor ve ben de bacaklarımı uzatır gibi rahatça bir kenara çekiliyorum.

Boynunu sıktığımı hayal ettiğimde elimdeki bardak parçalara ayrılma tehlikesi geçiriyor.

"Bu yüzden kovulmadın mı?" Lawson sırtıyor.

"Hatırlattığın için teşekkürler," diye homurdanıyor Frankie, Hallie'yi izleme girişimlerini bırakarak. "Benden söylemesi beyler, eğer bir fahişenin göt deliğinden kokain çekip sonra da onu orada becerekseniz, bunu daha sonra kişisel kullanımınız için kaydetmeyin. Eşler bu boku tazı gibi bulur."

Lawson içkisine homurdanıyor ve Frankie'yi hemen dışarı sürükleyip bir taksinin altına atmamak için içimdeki tüm gücü topluyorum.

"Gidip kendimi sevgili Halliday'le tanıştıracam," diye mırıldanıyor sinsi bir göz kırpışla.

Bir adım atıyor ve ben de onunla ayak parmağımın ucuna gelecek şekilde ilerliyorum. "Hayır, değilsin," diyorum kesin bir dille.

Gözlerinde anlamaya benzer bir şey parlıyor ve ağzını açtığında eğlenceyle parlıyorlar.

Ama Hallie'ye karşı hissettiklerimle ilgili sorulara kimseye cevap vermeyeceğim. Özellikle de Frankie'ye.

Yaklaşan kırmızı bir ışık gözüme çarpıyor ve tam o anda hesaplı bir adım atarak genç kadının benden kaçmak için direksiyonu kırmasına neden oluyorum.

Şaşkın bir solukla doğruca Frankie'nin göğsüne çarpıyor. "Özür dilerim," diyorum.

"Daha dikkatli ol Sterling," diye azarlıyor Frankie sarışını sabitlerken. "Neredeyse bu büyüleyici kadına çarpıyordun."

"Katie," diye bağıyor, kirpiklerini Frankie'ye doğru kırıştırarak.

"Katie," diye tekrarlıyor. "Ne güzel bir isim." Kanal caddesindeki bir çanta kadar sahte bir endişe ifadesi takınıyor. "Sana biraz su getirmeliyiz. Şok geçirdin. İzin verin size yardım edeyim. Başınız dönmüyor, değil mi?"

"Hayır." Kıkırdıyor, adamın dikkatini çekiyor.

"Emin olmamız gerek." Elini bileğine doluyor, parmaklarını tenine bastırarak kavıyor. "Tam düşündüğüm gibi. Nabzın çok hızlı atıyor. Uzanman gerek. Benimle gel. Seni sağlık odasına götüreceğim."

Kolunu ona doluyor ve onu götürürken omzunun üzerinden bize pis pis sırtıyor.

"Hoşça kalın beyler," diye sesleniyor. Lawson kıkırdıyor.

"Şerefsiz herif."

Sullivan bize katılırken "Aldırmıyor gibiydi," diyor.

"Üzgünüm evlat," diye mırıldanıyorum.

Omuz silkiyor, Frankie'yle birlikte uzaklaşırken gözlerini ondan ayırmayan kadına bakmıyor bile. Telefonunu çıkarıp kontrol ediyor.

"Olma. Arabella Molly'ye bakıyor. Eve gitmek istiyorum."

"Hâlâ seninle yatıyor mu?"

Molly'nin ekran koruyucusu olan kedi tulumundaki resmine bakarken yüzü yumuşuyor.

"Bu şekilde ikimiz de daha çok uyuyoruz."

"Daha üç yaşında bile değilken isteklerine boyun eğiyorsun. Ergen olana kadar bekle." Kıkırdıyorum, oğlumun yüzünde nadir görülen gerçek bir gülümseme belirirken gerginlik bedenimi terk ediyor.

"Sanki bunu üçümüzle yapmadın." Az önce ne dediğini anlayınca gülümsemesi bozuluyor.

"Doğru." Onu omzundan kavriyorum. "Yaptım. Ve bunu tekrar yapmak için her şeyimi verirdim. Tanrı biliyor ki yapardım."

"Evet, hepimiz yapmaz mıydık?" Telefonunu akşam yemeği ceketinin iç cebine soktu. "Konuşmam gereken birkaç kişi var, sonra yola çıkıyorum. Sinclair'i uyuması için eve gönderdim bile. Onu alması için Denver'ı aradım."

"Tamam. Sağ ol evlat."

Onun yorumu hakkında konuşmak için zorlamıyorum. Konuşursam bana teşekkür etmeyecektir. Sullivan olanlardan nadiren bahseder. Bununla başa çıkmak için seçtiği yol bu.

"Sorun değil. İçki içmemiş olsa bile kendi kullanabileceği bir arabası yok ki."

"Doğru," diye mırıldandım.

Sinclair'in arabası, yine çarptıktan sonra atölyede birkaç yüz bin kristal daha değiştiriliyor. Keşke kendine daha kullanışlı bir şey alsaydı. Ama eğer bu onu mutlu ediyorsa, onu başka türlü ikna edecek yüreğe sahip değilim.

Mutluluk size nasıl gelirse gelsin ona tutunmaya değer.

"Onu sürekli kontrol etmene gerek yok. O büyük bir kız, sen orada olmadan da gayet iyi idare ediyor."

Odanın diğer ucundaki Hallie'ye bakıyorum ve Sullivan'ın gözleriyle buluşuyorum. "Değildim."

Homurdanarak başını sallıyor.

"Sadece onu ilk kez gri giyerken gördüğümü düşünüyordum, hepsi bu. Ona yakışıyor."

"Bu gri değil baba."

"Yani gümüş. Ona çok yakışıyor."

"Gümüş mü?" Sullivan kaşlarını çattı.

"Ben de öyle dedim."

Lawson bardağına doğru kıkırdıyor, bizi dinlemiyormuş gibi yaparken gözleri odayı tarıyor.

"Sinclair bana bunun özel bir renk tonu olduğunu söyledi," diyor Sullivan, sesi alçak. "Ne dendiğini biliyor musun?"

Gözlerim arkadan Hallie'nin kalçalarının kıvrımına kayıyor ve yutkunuyorum.

"Yapmalı mıyım?"

Oğlum daha da yaklaşp sırtımı sıvazlıyor. "Görünüşe göre seni giyiyor baba."

"Sterling gümüşü," diye düşündü Lawson. "Şey, üzerinde kesinlikle iyi görünüyorsun onu."

Dönerken gözlerim Hallie'ninkilere kilitleniyor. Gülümsüyor, havadan habersiz ciğerlerimi yumrukladı.

Otuz yaşında. O değil... Asla olamaz... Bunu bir an bile düşünmeme izin veremem...

Sullivan uzaklaşmadan önce, "Dışarıda çok geç kalma baba," diye uyarıyor. Lawson'ın gözleri benimkileri takip ederek Hallie'ye gidiyor, sonra da bana göz kırpmıyor. "Ya da yap."

HALLIDAY

Lavinia'dan ^{akan enerji} sıcak ve davetkâr, bağış toplama konusundaki konuşmaları ise ilham verici. Büyük bir kalbi ve verecek çok şeyi olan bir kadın. Ve Sterling'in onu gördüğü anda elini sırtımdan çekip onu kucaklamasını kesinlikle kaçırmadım.

Sterling bu akşam beni aldığı anda damarlarımda enerji dolaşıyordu. Balo salonuna birlikte girdiğimizde daha da yoğunlaştı. Lavinia burada olduğu için olabilir mi? Onları ilk kez fiziksel olarak bir arada görüyorum. Son müşterim şu anda nişanlı olduğu sevgilisiyle tanıştığında da benzer bir tepki vermiştim. Benzer, ama tam olarak aynı değil. Ama bundan çok fazla anlam çıkaramıyorum. Herkesin titreşimi kendine özgüdür.

"Sterling'i uzun zamandır tanıyorsunuz. Yakın olmalısınız?"

Lavinia küpesine dokunmak için uzanırken açık gri gözleri parlıyor. "Evet, Elaina ve ben arkadaştık. Onunla nişanlandıktan kısa bir süre sonra tanıştım."

"Arkadaşını kaybettiğin için çok üzgünüm."

Üzüntüyle gülümsüyor. "Teşekkür ederim. Elaina harika bir insandı. Harika bir anneydi."

"Sterling de böyle söylüyor."

"Öyle olduğunu tahmin ediyorum. Ondan sevgiyle bahsetmesini beklerdim. O bir centilmen. Her zaman öyleydi." Bakışları odanın öbür ucuna, Sterling'in bizi izlediği yere kayıyor. Lavinia'ya gülümsüyor ve sonra Sullivan ve yanındaki diğer adamla konuşmaya devam ediyor. "Sinclair'in seni işe almasına sevindim."

"Öyle mi?" Hope bana dönerken göğsümü kaldırıyor.

"Seçenekleri olduğunu görmeye ihtiyaı var. Ve bunlar arasında artık yalnız olmamak da var. Verecek çok şeyi var ve birini çok mutlu edebilir. Bunu fark etmemesi onun için korkunç bir kayıp olur."

Gözlerini kırpı tırıyor ve dikkatinin dağılmasına ihtiyaı varmış gibi bir eliyle saçını kabartarak başka tarafa bakıyor.

"İ te Helen. Onunla tanışmalısın. Hayır kurumunun yönetim kurulu üyelerinden biri."

Sterling yanıma kayarken mutlu bir i eki le limuzinin arka koltuğuna  k yorum.

"İyi geceler mi?"

Yüzümü ona dönüp yanağımı serin deri koltuk başlığına yasladığımda gözleri parlıyor.

"İnanılmaz." I ıldıyorum. "Lavinia beni pek çok insanla tanıştırdı. Birkaçı beni i e almak istedi."

"Ah, ama bundan önce benimle i ini bitirmiş olman gerekecek." Sterling gülümsüyor, gözlerinin kenarlarında yumuşak çizgiler belirliyor.

"Biliyorum." Gözlerimi dramatik bir şekilde deviriyorum. " imdiye kadarki en zor müşterisi."

Kıkırdıyor, elini gümüş rengi çenesinde gezdirirken dirseğini kapıya dayıyor.

Bu gece Lavinia beni tanıştırıp Sterling'in a kı bulmasına yardım ettiğimi söylediğinde gözleri parlayan pek çok kadınla tanıştım. Bek rlık durumlarını hemen sohbete dahil eden pek çok kadınla. Bu gece balo salonunda ne kadar hayranı olduğunun farkında olduğunu sanmıyorum. Özellikle de bir tanesi, ne zaman bize doğru baksa içinden çılgınca bir enerji akıyordu.

"Lavinia senin hakkında çok övgü dolu sözler söyledi."

Cevap vermeyince Sterling'e yandan bir bakış fırlatıyorum. Limuzinin penceresinden dışarı bakarken gözleri kısılmı tı. Bacaklarını iki yana açmış, rahatlamı  gibi koltuğuna yaslanmıştı.

Ama onun adını duyunca yanağındaki bir kasın esnemesini kaçırmıyorum.
"Özellikle de ona bağış yapmak istediğimi söylediğimde ve o da bana senin Zaten icabına bakıldı... Üç yüz bin dolarla," diye ekliyorum.

Kaşları çatılıyor. "Haddimi aştım mı?"

Sesinin derin törpüsü lezzetli, karıncalı bir sıcaklıkla beni bir pelerin gibi sarıyor.

Cevap vermeyince dönüyor ve delici mavi gözlerini bana dikeyyor.

"Hallie? Eğer seni üzdüysem özür dilerim. Hayır işinin kalbine dokunduğunu görebiliyordum ve yardım etmek istedim."

"Ve... belki de bana minimum bağışın ne olduğunu söylediğinde nasıl tepki verdiğimi görebiliyorsundur?" İrkildim.

"Hiç de değil." Sterling, Lavinia'nın övgüyle bahsettiği beyefendi tavrını takınarak yumuşak bir şekilde konuyu saptırıyor.

"Son derece cömertsin." Pencereden dışarı bakıyorum, duyması gereken kelimeleri oluşturmaya çalışıyorum. "Açıklamalıyım... Basında çıkan haberlerdeki kadar zengin değilim."

"Hallie, buna gerek yok-"

"Seviyorum." Gözlerinde beni bekleyen nezaket karşısında endişem eriyip gidiyor. "Prens'le eşleştikten sonra dedikodular aldı başını gitti. Ve uzun bir bekleme listem olduğu da doğru." Elbiseme bakıyorum ve ipeği parmaklarımın arasında evirip çeviriyorum. "Ücretlerimin çoğunu yatırdım, hepsi bu. Ve para benim için uygun değil-"

"Geri almak için yardıma ihtiyacın var mı?"

Sterling'in endişeli ses tonu gözlerimi ona çevirmeme neden oluyor. Koltuğunda öne doğru oturmuş, tüm dikkatini bana vermiş, sanki başımın belada olup olmadığını anlamaya çalışıyor.

"Hayır. Geri istemiyorum, ben-"

Gözlerime bakıyor ve nefes veriyor, koltuğuna geri gömülüyor, dudaklarında yumuşak bir gülümseme beliriyor.

"Hepsini hayır kurumlarına bağışladın," diyor.

Beni izlerken dudağımı ısıırıyorum, sıcak bir şey bakışlarını ısıtıyor.

"Evet. Yani çoğunu. Bir kısmını annemle babama yardım etmek için kullandım. Birazını da bir roket projesine yatırdım. Ama bu, ailemize yardım eden hayır kurumundaki çocukların motorların yapımını görmeleri için davet edilmeleri karşılığında oldu. Buna bayılacaklar," diye mırıldandım.

"Eminim." Gözlerinin kenarları kırışıyor.

"Ben berbat bir iş kadınıyım. Bu yüzden sadece ara sıra kısa süreli yardım aldım. Her şeyi kendim yapmaktan hoşlanıyorum çünkü bu sayede genel giderlerim daha düşük oluyor ve hayır kurumu daha fazlasını elde edebiliyor."

Parmak uçlarımı dudaklarıma bastırıyorum ve Sterling'in bana bakışına gülmemeye çalışıyorum.

"Ne?"

Başını sallıyor ve papyonunu gevşetiyor. "Sen olduğun gibi mükemmelsin."

Sözleri midemi ısıtıyor ve bunu neden yaptığımı anladığını söyleyebiliyorum.

"Dünyada daha fazla sevgi yaratmak Jenny'ye bırakacağım miras. Bunu yapmak beni mutlu ediyor. Onun bir parçasını yanımda taşıyormuşum gibi hissettiriyor."

Gözleri yumuşuyor. Size bakarken dünyanın en önemli insanıymışsınız gibi hissettiren bir tarzı var.

Sizin yanınızda olmaktan daha çok tercih edeceği bir yer olmadığını.

"Ayrıca. Parayla ne yapacağım? Bir malikane mi alırdım? Ayakkabı mı?" Alay ediyorum. "Bunların tek başına hiçbir şey ifade etmediğini uzun zaman önce öğrendim."

"Sen yaşımdan büyük bir bilgesin. Bazı insanların bu dersi öğrenmek için tüm hayatları vardır ve yine de sınıfı geçemezler," diyor hayranlıkla.

"Bu yüzden asla başarısız olamam," diye itiraf ediyorum, boğazım düğümleniyor. "Bağış yapmaya devam edebilmem için itibarımı korumak adına başarılı olmam gerekiyor. Onları hayal kırıklığına uğratamam."

"Sen kimseyi hayal kırıklığına uğratamazsın, Hallie," diyor Sterling usulca.

Birbirimizin gözlerini tutuyoruz, aramızdaki hava çatırdıyor, limuzinin içini havai fişeklerle dolu bir gökyüzü gibi her an tutuşabilecek kadar elektrik yüklü bir şeyle dolduruyor.

Şoförümüz boğazını temizliyor. "İleride bir kaza var Bay Beaufort. Bir süre burada kalabiliriz."

Sterling ilerideki tıkanmış caddeyi inceledi.

"Anlıyorum."

Saatini kontrol ederken derin düşüncelere dalmış gibi görünüyor. "Kulübüm iki blok ötede."

"Perşembe günü bir gece içkisi mi öneriyorsun?"

Ona attığım alaycı bakışa kıkırdıyor.

"Sadece hızlı bir tane. Dayanılmaz derecede zor müşterini erken ayrılmak için bir bahane olarak kullanabilirsin."

I Omuz silk. "Doğal olarak. Ne var ve Alternatif
mi? Harcama hepsi gece birlikte?"

Kelimeler ağzımdan çıktığı anda, ağzımı kapatıyorum. Boğazını temizliyor, gözleri kararıyor.

Bu bir şakaydı elbette. Ama benim yapmam için son derece uygunsuz bir şaka. Karakterime tamamen aykırı olduğundan bahsetmiyorum bile.

O benim müşterim.

"Ben..." Çantamdaki telefonum çaldığında kaşlarımı çatıyorum. Telefonu çıkarıyorum, ekranın ışığı loş arka koltuğun içinde parlıyor.

Rory.

Yüzümü buruşturup sesli mesaja gönderiyorum. Sessize almak için düğmeye bastığımda elimde yeniden titremeye başladı bile.

"Ne var biliyor musun? Kulağa harika geliyor." Telefonumu tekrar çantamın içine sokuyorum. "Hadi gidip şu içkiyi içelim."

Tüylerim diken diken olmadan, kollarımın üzerinden fırlayıp dişlerimin takırdamasına neden olmadan önce yarım blok ilerleyebiliyorum.

Sterling smokin ceketini kaydırarak çıkardı. Önüme geçip ceketini omuzlarıma sarıyor ve yakalarını birleştiriyor. Ceketin pürüzsüz astarı büzüşmüş meme uçlarımdan üzerinden geçerken yanaklarımda bir sıcaklık oluşuyor.

"Teşekkür ederim." Ona bakıyorum ama dikkati sanki bana bakmak istemiyormuş gibi başımın üzerinde sabitlenmiş.

Kokusunu içime çekiyorum, tüylerimin diken diken olduğunu hissediyorum. Ceketine bakıyor, beni sıcak tuttuğu için omuzları yumuşuyor.

"Tabii ki. Arabadan indiğimiz anda teklif etmeliydim. Özür dilerim."

"Özür dilemene gerek yok. Önceden plan yapıp ceket getirmemem senin suçun değil."

"Ah, ama bir Perşembe gecesi Manhattan'da dolaşıp yaşlı bir adamla içki içmeyi beklemiyordun."

"Elli yaşlı değil. Yani, şu haline bak." Başımı beyaz gömleğinin içindeki geniş göğsüne doğru eğiyorum. Kumaş pazularını sıkıca sarıyor ve kendimi gömlek olmadan nasıl görüneceklerini düşünmeye kaptırmadan önce gözlerimi onlardan ayırıyorum. "Sen bir tilkisin," diye ekliyorum.

İki elini de pantolonunun ceplerine sokuyor, dudakları seğiriyor, ayaklarına bakıyor ve sonra onu daha genç gösteren çocuksu bir çekicilikle tekrar yukarı bakıyor.

"Bir tilki mi?" Kaşlarını çatıyor.

"Bilirsin işte. Gümüş bir tilki. Ateşli ve seksi bir yaşlı adam mı? Kadınların birlikte olmak için can atacağı biri. Bu akşam yeterince istekli adayla tanıştım." Sırıttıyorum ve tekrar yürümeye başladığımızda omzunu omzuma çarpıyorum.

"Bana başka bir randevu ayarladığını söylediğin kısım burası, değil mi?" İç geçiriyor.

"Bu konuda daha az heyecanlı görünmeyi deneyebilir misin?" Alay ediyorum ama o sessiz kalıyor.

"Sinclair eve iyi geldi. Bana mesaj attı," diyorum, üzerindeki ani gerginliği kırmaya hevesliyim.

Nefes veriyor, çenesi gevşiyor. "Mesaj attı. Denver onun için geldi."

"Güvenlik şefiniz mi?"

"Bu ve iyi bir arkadaş. Yıllardır ailemizle birlikte çalışıyor. Kaybettiğimizden beri..."

"Özür dilerim," diye fısıldıyorum.

Yalnız olmadığını bilmesi için dua ediyorum. Bana ihtiyaç duyduğu her an yanında olacağımı bilsin diye.

"Ebeveyn olmak," diye devam ediyor, "sizi savunmasız kılıyor. Sizi hayal edilebilecek en kötü acı ihtimaline açık hale getirir."

Jenny'yi kaybettikten sonraki ilk aylarda annem ve babam aklıma geldikçe boğazımda bir yumru oluşuyor.

Ben cevap vermeden, yeşil tentenin altındaki büyük siyah bir kapıya varıyoruz. Kapının yanında siyah takım elbiseli iki kapıcı var.

"Patron. Hanımefendi." Biri bize kapıyı açarken ikisi de onaylıyor.

Sterling selamlamak için çenesini eğiyor ve biz içeri girerken elini belime koyuyor. Beni alçak ışıklı bir koridora götürüyor. Piyano müziğinin sesi, boğucu şarkılar eşliğinde bize doğru süzülüyor.

Benim için büyük, süslü bir kapıyı açıyor ve Seasons'ın ana barına giriyoruz.

Duyularım hemen harekete geçiyor.

Mekan görkemli. Zengin konyak ve ahşap kokuyor. Yeşil kadife koltuklar, mum ışığıyla aydınlatılmış kabinler ve samimi masalar, kristal avizelerin altında odanın dört bir yanına yayılmış. Hepsi, kuyruklu piyanonun genç bir adam tarafından güzelce çalındığı, ışıltılı elbiseli yaşlı bir kadının uzun bir tabureye oturup şarkı söylediği küçük, yükseltilmiş bir sahneye bakıyor.

Sesi yatıştırıcı, huzur ve güven duygusu veriyor.

"Muhteşemler," diyorum Sterling'e, gözlerimi zarafet ve şıklıkla şarkı söyleyen kısa beyaz saçlı kadından ayıramadan.

"Öyleler," diye onaylıyor. "Angela Broadway'den emekli oldu. Perşembeden cumartesiye kadar burada şarkı söylüyor. Vincent da açılış yaptığımız her gece çalıyor. Piyanosuna başka kimsenin dokunmasından hoşlanmaz."

Beni küçük bir masaya götürüyor ve benim için bir sandalye çekiyor. Oturuyorum ve o benim yanıma otururken gülümsüyorum.

"Burası gerçekten çok güzel." Etrafıma bakıyorum. "Beğendiğinize sevindim."

Bir garson belirliyor ve iki bardak koyuyor.

"Alkolsüz," diye garanti veriyor Sterling, ben koyu kehribar rengi sıvı dolu bardaklara bakarken.

"Teşekkür ederim," diye nefes alıyorum, ceketini omuzlarımdan silkerek. Kumaş meme uçlarıma değiyor ve ceket çıkarırken sertleşmelerine neden oluyor.

Sterling elbisemin ortaya çıkışını izliyor ve başparmağıyla parmağını yuvalarına sokup ovuşturmadan önce gözleri bir şeyle parlıyor.

"Sen iyi misin?" Endişe içinde soruyorum. "İçeri girmeden önce ebeveynler ve o acı hakkında söyledikleriniz, ben... Jenny'yi kaybettikten sonra annem ve babam da aynı şeyi söyledi. Yapamam... Yani..."

Başparmağını ve parmağını gözlerinden kaldırıyor ve bana bakışıyla kucağına uzanıp elini elime alıyorum.

"Benimle konuşabilirsin, söylemeye çalıştığım şey bu. Eğer istersen tabii?" Teklif ediyorum.

Bakışları kaşlarını çatarak onunkini saran elime düşüyor ve şakağındaki bir damar nabız gibi atıyor.

"Ya da değil," diye teklif ediyorum küçük bir gülümsemeyle. "İstersen senin sessiz yoldaşın olabilirim? Ve bu güzel müziğin tadını birlikte çıkarabiliriz."

Elini sıkıyorum ve bırakıyorum.

Sahneye doğru bakıp Angela ve Vincent'ı izliyorum. Birlikte söyledikleri şarkı beni acının olmadığı bir yere götürüyor. Sadece huzur ve sakinliğin olduğu bir yere. Yavaşça nefes alıyorum, onun kırmızı dudaklarından geçen aşk ve kalp acısı hakkındaki her kelimedede kayboluyorum.

Bir şarkı diğerine akıyor ve Vincent açılış akorlarını çalarken elimin arkasında sıcak ve biraz sert bir şey kayıyor.

Sterling başparmağını parmak eklemlerimin üzerinde ileri geri gezdiriyor, bizi çevreleyen güzel melodinin notaları gibi tenimi okşuyor.

"O başka birine aşıktı."

Bu alçak sesle itiraf dudaklarından boğuk bir nefes verişten daha fazlası değil, sanki yeterince sessiz söylerse, o zaman gerçekten hiç olmamış gibi.

"Elaina?"

Ona döndüğümde acısının derinliği beni yutuyor, nefesim boğazımda düğümleniyor.

"Evet. *Karım*."

Nefes veriyor ve sandalyesinde arkasına yaslanırken tüm vücudu gevşiyor.

Elim şimdi onun elinin içinde kenetlenmişti. Bu ne zaman oldu bilmiyorum. Ne zaman tutan, koruyan kişi o oldu. Ama elimi tutma şekli, sanki kendini gerçekliğe bağlamak için ona ihtiyacı varmış gibi. Sanki beni tutmak, gözlerini buğulandıran ıstırapın içinde kaybolmasını engelliyor.

Sahneye doğru bakıyor.

"Çocukları sevdiğini biliyorum. Beni de sevmeye çalıştı. Ama bu yeterli değildi. Ben o değildim."

Midem düğümlendi.

"Kim?"

Bana dönerken gözleri donuklaşıyor, daha önce tanık olmama izin vermediği bir ağırlık çöküyor üzerine.

"Neil." Bir eliyle yüzünü ovuşturduktan sonra boştaki eliyle bardağına uzanıp bir yudum içiyor. "Elaina'nın ilk aşkı. *Tek aşkı*. Onca yıldan sonra bile her zaman ilk tercihiydi."

"Anlamıyorum."

"Biz birbirimizi hiç seçmedik, Hallie. Bizim için karar verildi. Elaina 18 yaşındayken hamile kaldı. Neil buradan olabildiğince çabuk kaçtı.

ona söylediğinde. Korkak," diye tıslıyor. "Evli olmadığı için ailesi çılgına döndü."

"Elaina hamile miydi?"

Sterling iç çekti. "Hamileydi. Düğünden kısa bir süre sonra bebeğini kaybetti. Onun ailesi bir sorun gördü, benimkiler de bir fırsat. Neil gideli daha bir hafta olmamıştı ki bir araya geldiler ve ikimizin evlenmesine karar verdiler. O yalnız bir anne olmayacaktı, ben de aile işinin büyümesine yardım edecektim. Elaina'nın ailesinin Afrika'daki madenlerle bağlantıları vardı. Birlikteliğimiz Beaufort Diamonds'ı bugünkü haline getirdi. Dünya çapında tanınan bir marka."

Bardağını masaya koydu. "O istemedi. Sırf ailem için kabul ettim ve onu sevmediği bir adamla evlenmekten daha çok korkutan şey, bakamayacağı bir bebekle yalnız kalmaktı. Ailesi onu evlatlıktan reddedecekti. Ve o ve ben arkadaşlık. Onu bu kadar korkmuş görmek beni öldürdü."

"Tanrım, Sterling, bu korkunç."

"Tüm bu stresin kısa bir süre sonra düşük yapmasına neden olup olmadığını sık sık merak etmişimdir. Daha önce bir kadının böyle yas tuttuğunu hiç görmemiştim. Ona nasıl yardım edeceğimi bilemedim. Sonra bir gece bana geldi, teselliye ihtiyacı vardı, ona tekrar devam etmesi için bir sebep vermem için yalvardı. Tek seferlik bir şeydi. İki insan birlikte kaybolmuştu. Aslında biz de çocuktuk. Sonra dokuz ay sonra, Sullivan..."

Elimi tutuşu sıklaşıyor ve ben de ikimizin de elini tutuyorum.

"Hiçbir fikrim yoktu," diye fısıldadım.

"Çok fazla insan bilmiyor. Elaina'nın ailesi ilk hamileliğini bir sır olarak sakladı. Bunun bir skandal olduğunu düşündüler. Bana sempati duymanız diye söylemiyorum. Hayatım boyunca kutsanmışım. Çocuklarımla. İşimle. Elaina ve ben zorla bir araya getirilmiş olabiliriz ama bunu yürüttük. Çocuklarımız vardı. Bahsettiğin gibi bir sihir değildi. Onun ilk tercihi asla ben olmadım ama şu ana kadar gerçektir..."

Gözleri bulutlanıyor.

"Ne değişti?" Yumuşakça soruyorum.

Bakışları birbirine dolanmış ellerimize düşüyor ve başparmağıyla parmak eklemlerimin üzerinde geziniyor. Tekrar konuştuğunda, sözlerinin her bir keskin ucunun içimi parçaladığını hissediyorum.

"O öldükten sonra mektuplar buldum. Bir kutu dolusu saklamıştı. Neil onunla tekrar temasa geçmişti. Aylardır onunla buluşuyor... otellerde ve bizim evimizde onu beceriyordu. Kendi lanet yatağımızda."

Bunca yıldan sonra onu sevmekten asla vazgeçmediğini söylüyordu. Birlikte çekilmiş fotoğrafları vardı, sanki balayındaymışlar gibi kollarını birbirlerine dolamışlar, dünyayı umursamıyorlardı. Ama en çok acıtan neydi biliyor musunuz? Yalanlardan daha çok? Aldatmadan mı?"

Başımı sallıyorum, gözlerim yaşlarla doluğu için konuşamıyorum.

"Ona nasıl baktığı. Yıllarca birlikte olduktan, çocuklarımız olduktan, onca şey yaşadıktan sonra bana bir kez bile öyle bakmadı."

"Ne gibi?" Bana parlayan gözlerle bakarken kalbim onun için parçalanıyor.

Hüzünle gülümsüyor. "Sanki her şey benimle başlayıp benimle bitiyormuş gibi. Sanki gördüğü her rüyanın merkezinde ben varmışım gibi."

"Sterling..." Gözlerindeki acıyı silebilmeyi ve sonsuza dek yok edebilmeyi dileyerek daha da yaklaşıyorum.

"Bu konuda kızgın olmamalıyım. Ya da incinmemeliyim. Onu çocuklarımızın annesi olduğu için sevdim. Ve o çok iyi bir anneydi. Ve gerçek şu ki, ben de ona hiç öyle bakmadım."

Gözlerimin içine bakıyor ve sanki en derin düşüncelerini benimle paylaşmak ona huzur vermiş gibi yumuşuyor.

"Onu sevilmesi gerektiği gibi sevmedim. Onunla birlikteyken hissetmesi gerektiği gibi. Tartışmalar artar artmaz benimle mutsuz olduğunu anlamalıydım. Ama bunun geçeceğini düşündüm, her zaman olduğu gibi ne zaman boş yere kavga çıkarsa aynı şekilde. Yeterli olmadığını ve daha fazlasına ihtiyacı olduğunu biliyordum. Gitmek istiyorsa sorun olmadığını söylemeliydim. Çocukları asla terk etmezdi ama onu mutlu edecekse böyle bir seçeneği olduğunu söylemeliydim. Bu onun olduğu kadar benim de hatam."

"Hayır." Başımı sallıyorum. "Sana yalan söyledim, seni aldattı. Ondan haber alırmaz seninle konuşmalıydı. Sen... sen..." Sesim duygusallıktan çatlarken kekelıyorum. "Seni gereğinden fazla incitti. Ve sen bunu ondan duyma fırsatını hiç bulamadın."

"Benim için endişelenme." Gözleri yüzümde geziniyor. "Ben yetişkin bir adamım. Ama artık gerçeği biliyorsun. Ben senin her gün yaşadığın türden bir aşkı hiç yaşamamış elli yaşında biriyim. Benim şansım geçti. Burada benimle olman seni engelliyor. *Ben* seni engelliyorum."

"Tutmuyorsun."

"Hallie," diye mırıldanıyor. "Beni dinle. Sinclair her şeyi biliyor. Sullivan da öyle. Mektupları bulduğumda Mal Amca'yla birlikte oradaydılar. Bu yüzden Sinclair'in kafasında benim tekrar biriyle çıkmamla ilgili bir fikir vardı. O da senin gibi. Büyüye inanıyor. Ve bu sorun değil. Aslında çok güzel ve umarım ikiniz de bunu kaybetmezsiniz. Ama bana odaklanarak zamanını boşa harcıyor. Sen de öyle."

"Hayır. Yanılıyorsun."

Sterling iç geçiriyor, bakışlarını içkisine dikeyor.

"Yanılıyorsun," diye tekrarlıyorum kararlılıkla. "Herkes bu büyüü deneyimlemeli. Ruh değıştiren bağlantıyı."

Yorgun gözlerini benimkilere kaldırıyor, ama gözlerinde derinlerde saklanan belli belirsiz bir umut ışığı var. Sadece onu yüzeye çıkarmak için yardıma ihtiyacı var.

"Beni de dahil edeceksin, değil mi?" diyor. "Özellikle de sen!"

Birleştirdiğimiz ellerimizi kaldırıp elbisemin ipeğine, kalbimin üzerine bastırıyorum.

"Çok üzgünüm," diyorum, göğsüm derin, duygusal nefeslerle yükselip alçalıyor. Elinin sıcaklığı elbisemin içinden sızıyor ve tenime yayılıyor. "Artık buradayım. Ve sana söz veriyorum, ruh eşini bulmana yardım edeceğim. Sana hak ettiğin aşkı getirmek için elimden gelen her şeyi yapacağım."

Sterling'in gözleri göğsüme yasladığı eline kayıyor ve nefesini içine çekiyor.

"Hallie."

Dudaklarından dökülen ismimin boğuk tınısı her gözeneğimi suçluluk duygusuyla dolduruyor. Dikkatimin dağılmasına izin vermişim. Yeni arkadaşlığımız ve onunla ortak noktalarımız gözümü o kadar kamaştırdı ki neden burada olduğuma odaklanamadım.

Ona hiç sahip olmadığı bir şeyi vermek için. Ona tarif ettiği gibi bakan birini. Hak ettiği şekilde.

Ona aşkı bulmak için.

"Onu bulacağım. Onu bulana kadar seni bırakmayacağım."

"Ya bu sonsuza kadar kalman gerektiği anlamına geliyorsa?" diyor.

Tenimde karıncalanmalar başladı. Ürperdiğimi hissetmiş olmalı çünkü gözbebekleri büyüyor.

"Sen mutlu olana kadar gitmeyeceğim. Size söz veriyorum."

"FAZLADAN ÜÇ YÜZ BİN Mİ?" Gerçekten mi baba?"

Sullivan homurdanırken ben de yumruğumu elindeki deftere indiriyorum.

"Bana sorarsan pahalı bir randevuya benziyor," diyor Mal, omuzlarına bir havlu asmış, alnından ter damlayan egzersiz bankından.

"İkinize de teklif ettiğimi hatırlamıyorum. Ve bu bir randevu değildi." Oğluma doğru bir yumruk daha savuruyorum.

Sağlam durdu ve yakaladı, gözleri parlıyordu. "Ne?"

Öfkelendim.

"Bir şey yok. Sadece bugün vuruşlarının arkasında biraz daha fazla güç var, hepsi bu." "Ona ayak uydurmak istiyorsa buna ihtiyacı olacak," diye kıs kıs gülüyor Mal. "Sen

Halliday'in otuz yaşında olduğunu hatırlıyor musun?"

"Onun kaç yaşında olduğunu bilmediğimi mi sanıyorsun?"

Boks eldivenlerimi çıkarıp yere bırakıyorum, bir bankın üzerine yığılıyorum ve nefes almak için dirseklerimi dizlerime dayıyorum.

"Yanlış anladınız. Onun adına fazladan bir bağış yaptım, hepsi bu. Hayır kurumunun buna benden daha çok ihtiyacı var."

Sullivan homurdanıyor. "Kendi parası var sanıyordum."

Gergin omuzlarımı açıyorum. Bir çift akbaba gibiler. Antrenmanımıza başladığımızdan beri Mal'in tek konuştuğu Halliday'in bağış gecesinde bana eşlik etmesi. Sullivan da Lavinia'nın ekstra bağış için teşekkür etmek üzere beni aradığını duyduğundan beri bana bilmiş bilmiş bakıyor.

"Öyle," diye kestim.

Oğlum kaşlarını çatıyor ama bırakıyor. Hallie'nin parasını nasıl harcadığı konusunda yorum yapmak ona düşmez. Parasının çoğunu bağışlamayı seçiyorsa bu onun kararı. Kendisi için çok şey ifade eden bir şeye yatırım yaptığı için onu takdir ediyorum. Yine de onu kız kardeşine bakma sorumluluğunu üstlenen bir çocuk olarak düşündüğümde içimdeki huzursuzluktan kurtulamıyorum. Vücudumdaki her hücre, bir daha asla endişelenmek zorunda kalmaması için onu desteklemenin bir yolunu bulmamı istiyor. Onu şımartın. Ona ihtiyaç duyabileceği ya da isteyebileceği her şeyi vermemi.

Bu yaşayan, nefes alan bir dürtü ama harekete geçemiyorum. Çünkü o benim değil. Ve ben onun benim olabileceğini umduğum için bile bencilim.

Onu kendime zincirliyorum. Geleceğini ondan çalışıyorum, her seferinde bir gün. Burada olduğu sürece, sıkışıp kalacak. Bana aşkı bulmak için işini tamamlayana kadar gitmeyecek.

Ama ne kadar ararsa arasın, aradığı şeyi bulamayacak.
için

Bu boşluğu doldurabilecek hiçbir kadınla tanışamaz. Çünkü her santimi onun düşünceleriyle dolup taşıyor.
Buna karşı savaştım, inkar ettim, kendime bunun saçma olduğunu söyledim.

Kızım olacak kadar genç, ona baktığım için bile sürünüyorum.

Ama hala orada.

Bu açıklanamaz çekim.

Odaya girdiği anda nabzım hızlanıyor ve kanım ısınıyor. Ona dokunmak, kokusunu içime çekmek için nedenler icat etmek istiyorum. Gözlerinin içine bakmak, güzelliğine hayran olmak, adını söylediğimde nabzının boynunda yarattığı titremeleri saymak. Titreşimler ve enerji hakkında konuşmasını dinlemek. O dingin gülümsemesiyle kristalleri etrafa yerleştirmesini izlemek.

Yaptığı her şeyi izlemek, heyecanlandığında yüzünün nasıl parladığını her an görmek istiyorum.

Hepsini istiyorum.

O yanımdayken her şey arka planda kalıyor. Tek gördüğüm
Onu.

Ellerimi saçlarımda gezdiriyorum. Boncuk boncuk ter akıyor çıplak bedenimden

Göğsümdeki kılların arasından.

"Monty, pençelerine dikkat et!" Başımı kaldırıyorum.

Sinclair çığlık atıyor ve yere atlayıp köpeği kucağına alıyor, sonra da yerdeki taze ter birikintisinin içine atıyor.

Hallie onun arkasından kapıdan içeri giriyor.

Ağzım kurudu.

Ayağa fırlıyorum, arkamı dönüyorum ve uzun kollu egzersiz üstümü kaptığım gibi hızla üzerime geçiriyorum.

Yüzümü ona döndüğümde Hallie'nin gözleri çıplak sırtımdan yukarı fırlıyor. "Aramadan geldiğim için özür dilerim. Sinclair burada olacağını söylemişti."

diyor.

"Özür dilemene gerek yok."

Havlumu alıp saç çizgimin etrafına sürüyorum.

Elinde bir tepsi taze meyve suyuyla yaklaşıyor.

Havluyu bir omzuma atmadan önce çenemi kaldırıp boynumu kuruladığımda dudaklarını aralayarak beni izliyor.

"Bu bizim için mi?" Mal başını tepsiye doğru eğerek soruyor.

"Elbette öyle." Bir tane alabilmesi için tepsiyi uzatıyor. Bir tane de Sullivan'a veriyor ve sonuncusunu da bana uzatıyor.

"Bunu yapmana gerek yoktu." Elimi bardağın etrafına kapatıyorum, alırken parmaklarım onunkileri okşuyor.

"Bizim oralarda buna 'seni yağlamak' denir."

"Bana yağ mı çekiyorsun?" Kaşlarımı kaldırıyorum ve sırtırken gözleri parlıyor.

"Bu, sana soracağım şeye evet demen için seni iyi bir ruh haline sokmaya çalıştığım anlamına geliyor."

"Ah, anlıyorum." Portakal ve bal kokusunu yakalayıp daha da yaklaşıyorum ve sesimi alçaltıyorum. "Bana neye ihtiyacın olduğunu söyle, senin olsun."

Bana göz kırparken gözleri hafifçe açılıyor. "Um... sadece tüm dikkatini mi vereyim?" Alt dudağını dişlerinin arasına sıkıştırıyor.

"Bu her zaman sende var."

Küçük sevimli bir kahkaha atarak yorumumu geçiştirdi.

"O zaman yarın akşam? Ayarlayabilirim?" Önce Sinclair'e, sonra da Sullivan ve Mal'a bakıyor. "Hepiniz gelebilecek misiniz? Herkesle birlikte büyük bir akşam yemeği mükemmel olur diye düşündüm."

Ondan yayılan heyecan beni gülümsetiyor ama Sullivan'ın etkileşimimizi artan bir ilgiyle izlediğini fark edince meyve suyumdan bir yudum alarak bunu gizliyorum.

"Büyük bir akşam yemeği mi?" Mal içkisini höpürdeterek ve tadından etkilenmiş bir yüz ifadesi takınarak soruyor.

"Evet. Hepiniz ve eşiniz Trudy ile birlikte, değil mi? Ve yakın olduğunuz bazı iş arkadaşlarınızla? Arabella?" Sullivan'a bakar. "Ve Molly, tabii ki. Denver ve başka kimi davet etmek istersen."

"Daha çok bir düğün partisine benziyor. Davetiye göndermemiz gerekiyor mu?" Mal kıkırdar.

"Çok eğlenceli olacak." Hallie bana bakarak gülümsüyor. "Ve ben özel birini davet ediyorum."

"Babam için bir randevu mu?" Sullivan öyle diyor. "Kulağa mükemmel geliyor, değil mi baba? Tam da istediğin şey."

Bana Hallie'nin görmediği karanlık bir bakış fırlatıyor.

"Yani bize bir yer ayırtabilir miyim?" diye soruyor, yanakları parlayarak.

Nefes borumdan yükselen asidi yutuyorum. Başka bir randevuya çıkma ve orada sadece Hallie'nin değil, diğer herkesin de bizi izleme düşüncesi, ona hayır diyebilmeyi dilememe neden oluyor.

"Sterling?"

Yumuşak dudaklarından dökülen ismim, yapabileceğim tüm bahaneleri yerle bir ediyor.

Bu kadını hiçbir şeyden mahrum edemem. Benden Ay'ı bile isteyebilir, ben de ona Ay'ı getirmenin bir yolunu bulurum.

"Neden şefleri Seasons'a götürmüyorum? Açılmadan önce orada yemek yiyebiliriz," diye önerdim.

"Gerçekten mi? Bu inanılmaz olur."

Kulübümü önerme nedenim bencilce. İstersem kaçabilirim. Bir şişe şarap alacağımı ve acele etmeyeceğimi söylerim. Mutfakta şeflere yardım etmem gereken bir iş çıkmış gibi davranabilirim.

Bütün gece tanımadığım ve tanımak da istemediğim bir kadının yanında oturmaktansa her şeyi yapmayı tercih ederim.

Hallie olmayan bir kadın.

"Bana bir zaman ver, gerisini ben ayarlarım."

"Bunu yapmana gerek yok. Bu benim fikrimdi."

"Ben halledeceğim. Ben ilgilenmek istiyorum."

"O halde, teşekkür ederim. Yedi diyelim. Seninle erkenden orada buluşuruz, ancak öncesinde fazla bir şey konuşmamız gerekeceğini sanmıyorum. Yabancı biri değil."

"Kim o?" Endişem omurgamdan yukarıya doğru kayarak soruyorum.

Hallie bana utangaç bir gülümseme veriyor ve göğsümü okşuyor.

"Göreceksin."

HALLIDAY

Masada yanımda oturan Lavinia'ya gülümseyerek "Yaptığın hayır işine GERÇEKTEN HAYRANIM; ilham verici," diyorum.

"Çok nazıksın Halliday," diye cevap veriyor, bakışları karşısında oturan Sterling'e kaymadan önce.

"İlham verici." Başıyla onaylıyor ama derinliği yok. Gözlerimi soru sorar gibi ona dikiyorum ama o bakışlarımı hiç bozmuyor.

Lavinia geldiğinde ona iltifat etti ve her zamanki çekici haliyle masadaki herkesle olağan akşam yemeği sohbetini yaptı. Ama gözlerine ulaşmayan, alıştırılmış bir gülümseme takınıyor.

Savunmasını yükseltmiş ama neden?

"Baba? Zoey, Ashton'ın gelecek ay Lawson'ın galerisinde bir sergi açacağını söyledi. Sen ve Lavinia neden gitmiyorsunuz? Onun eserlerinden birini satın aldın, değil mi?" Sinclair, gözleri Lavinia ve Sterling arasında gidip gelirken umutla dolup taşığını söylüyor.

Lavinia coşkuyla, "Onun eserlerine bayılıyorum," diye cıvıldıyor.

Ondan akan açık enerjiyle göğsümde umut kabarıyor. Ama Sterling'in yüzünde okunmaz bir ifade var. Lavinia'ya kibarca gülümsemeden önce gözlerinin kenarları kıvrılıyor.

"Size eşlik etmekten mutluluk duyarım," diye cevap veriyor ama gerçek bir coşkudan yoksun.

Sinclair gülümsüyor. "Mükemmel."

Sterling'in gözleri yüzüme kayıyor ve yanaklarım ısınıyor.

Burada olmak istemiyor. Bunu saklamayı iyi başarıyor ama tanıştığımızdan beri bazı tuhaflıklarını fark ettim. Bir yudum alma şekli gibi

İçkisini yudumlarken, tartışmak istemediği bir konuya cevap vermek zorunda kalmadan önce konuşmanın ilerlemesine izin veriyor. Ve Lavinia onunla konuşmak için öne doğru eğildiğinde sandalyesinde kurnazca arkaya yaslanıp kendinden uzaklaşması.

Başka kimse fark etmiyor gibi görünüyor ama ben fark ediyorum ve nedenini anlayamıyorum. Masanın üzerindeki enerji hissediliyor. Sterling'in ve Lavinia'nın koltukları arasındaki hava neredeyse cızırdıyor. Lavinia'nın pembe tonlu aurası aşka ve romantizme açıklığı simgeliyor. Sterling'inki ise çelişkili. Kırmızı ve çivit mavisinin karışımı -tutku ve bağlantıyı gösterir- ama aynı zamanda siyah, yani bir tıkanıklık anlamına gelir. Aynı anda birden fazla renk, bir kişinin bir değişimin ortasında olduğunun ya da aklında çok şey olduğunun işareti olabilir.

Masanın etrafında Mal, eşi Trudy ile birlikte bir uçta oturuyor. Sullivan'ın asistanı Arabella, kırklı yaşlarının sonlarında olması gereken tatlı görünümlü bir kadın, onların karşısında oturuyor. Gecenin büyük bir bölümünü Sullivan'la aralarında oturan Molly'yle konuşarak ve oynayarak geçirdi. Sinclair bana onun eskiden Sterling'in asistanı olduğunu, ama Sullivan Beaufort Diamonds'ın yönetimini devralınca onun yerine geçtiğini söyledi.

Sinclair Sterling'in yanında, Denver'ın karşısında. Sadece kendisine doğrudan bir soru sorulduğunda konuşuyor. Sinclair'in ona Killian ve Jenson'ın Cape Town'da olmalarını ve kendisinin New York'ta kalmasını kıskanıp kıskanmadığını sorması gibi.

"Ve sen de burada bizimle kaldın." Gülmüştü. "Yazık. Sen de o ikisi gibi kokteyller ve plajdaki ateşli kızlarla eğlenebilirdin."

"Killian ve Jenson'ın yapması gereken bir iş var ve bunu yapacaklar." Denver neredeyse hırlıyordu.

"Evet, eminim öyledir." Gözlerini devirdi. "Tıpkı patronları gibi bir an olsun iş modundan çıkmıyorlar, ha?"

Denver onun alayını görmezden geldi. Sullivan'ın onu bağış gecesinden alması için aramasına sinirlenmişti. Bana da öyle söyledi. Denver'ın kendisini eve götürmesi için ilk kez çağrılmadığını ve kendisine bakıcılık yapması için gönderilmiş gibi hissetmekten nefret ettiğini söyledi.

Denver ve Arabella gibi ortak olmayan ekstra konuklara ihtiyacımız vardı. Bunun bir grup arkadaşın birlikte yemek yemesi gibi hissettirmesi gerekiyor, çünkü Lavinia bunun aynı zamanda kendisi ve Sterling için bir randevu olduğunu bilmiyor.

Ama bütün gece dikkatinin Sterling'in üzerinde olduğuna bakılırsa, öyle olduğunu söylesem itiraz edeceğini sanmıyorum.

"Bebeği şimdi mi besliyorsun?"

Masadan aşağı inip benim ve Denver'ın sandalyelerinin arasına sıkışmış olan Molly'ye dönüyorum. Geniş, masum gözlerle bana bakıyor, başının üzerinde bir tutam sevimli siyah bukleler, sanki dünyadaki en değerli şeymiş gibi bebeğini bana sunuyor.

"Ben mi?"

Başını sallıyor, bebeği kollarıma iterken küçük tombul yanakları pembeleşiyor.

"Oh, teşekkür ederim." Bebeği hayranlıkla incelemek için zaman ayırıyorum. "Bebeğin adı ne?"

"Bebeğim," diyor iki yaşındaki bir çocuğun toplayabileceği tüm sevimli ciddiyetle.

"Bebeğim," diye tekrarlıyorum usulca. "Bebeği beslememe izin var mı?"

Molly bebeğin başını göğsüme doğru itiyor. "Bebeği besle," diye tekrarlıyor.

"Molly? Bebeği buraya getir tatlım," diye sesleniyor Sullivan.

"Bebeğin önce beslenmeye ihtiyacı var," diye cevap veriyorum ona gülümseyerek.

İşildiyor, minik beyaz süt dişleri sergileniyor. Elbisesinin üzerinde, üzerinde meyve resmi olan küçük yuvarlak bir çıkartma ve "*Yıldızlar için şeftali*" yazısı var.

Bebeği göğsümde tutuyorum, onu emziriyormuş gibi yaparken yanağını hafifçe okşuyorum. Molly bebeğin yeterince emdiğini söylemeden önce alt dudağını dışarı çıkararak izliyor. Bebeği dikkatlice ona geri veriyorum ve o da Sullivan'a gidip bebeği ona veriyor. Molly kucağına tırmanırken o da bebeği omzuna koyup sırtını sıvazlıyor.

Kolunu ona doluyor ve Molly de onun yanına sokulup kravatıyla oynuyor.

"Bebeğim seni seviyor, baba."

Hayali bir geçirmeyle oyuncağı yatıştırmaya devam ediyor ve Molly'nin başını öpüyor. "Ben de seni ve bebeğimi seviyorum. Ben çok şanslı bir babayım."

Molly kıkırdıyor ve onunla birlikte bebeğin sırtını sıvazlıyor.

Genelde sert olan Sullivan'ın Molly'ye böylesine hayranlıkla bakması içimi ısıtıyor. Fark edip etmediğini görmek için Sterling'e dönüyorum, ama masanın öbür ucuna baktığım anda, sanki başından beri beni izliyormuş gibi gözleri benimkilerle buluşuyor. Nefesimi kesen bir sıcaklıkla kararmışlardı.

"Çok tatlı," diye mırıldandı Lavinia.

Sterling gözlerimi kadehinin kenarında tutup bir yudum alırken yutkunuyorum. Gözleri iki mavi alev gibi yanıyor. Bardağını sert bir gümbürtüyle masaya bırakıyor, sonra da ayağa kalkıyor.

"Affedersiniz." Boğazını temizliyor, ceketinin düğmelerini ilikliyor ve odadan çıkıp gidiyor.

Ayağa kalkıyorum, tuvalete gitme bahanem gereksiz çünkü masa küçük sohbet ceplerine bölünmüş durumda ve ben çıkarken kimse fark etmiyor.

Tuvaletleri atlayarak koridorda hızla ilerliyorum ve Sterling'in kapalı ofis kapısının altında parlayan ışık şeridine doğru yöneliyorum. Dışarıda durup derin bir nefes aldığımda şal elbisemin pilili eteği kalçalarımaya yerleşiyor.

Kapıyı istediğimden daha sert

çalıyorum. "Girin."

Kapıyı kısmen açık bırakarak içeri giriyorum.

"Neden karşı koyuyorsun? Bunu hak etmediğini mi düşünüyorsun?

Bu mu?"

Bu konuşmaya nazikçe girme düşünceleri bir anda buharlaşıyor.

Masasının arkasında oturmuş, bir eli gümüş benekli çenesinde geziniyor.

"Hallie," diyor bezgin bir şekilde, sanki onu takip edeceğimi biliyormuş ve etmememi umuyormuş gibi.

"Anlamıyorum." Masasına doğru fırladım, iki avucumu koyu renkli ahşabın üzerine koydum ve üzerine eğildim.

"Anlayacak ne var ki?"

"Gerçekten mi?" Öfkeden kuduruyorum. "Hadi ama... Şu anda bile içindeki enerjiyi hissedebiliyorum. Neredeyse pençelerini masanın üzerinde gezdiriyordu." Bir kolumu uzatıp açık kapıdan geriye doğru işaret ediyorum. "Ama kendini tutuyorsun ve nedenini anlamıyorum."

"Masayı tırmalamak mı?" Kıkırdıyor ama gözlerinde eğlence yok.

"Evet! Bağış toplantısında ben de hissettim. Lavinia da aynı şekilde karşılık veriyor."

Elini tekrar çenesinde gezdirerek mırıldanıyor.

Onu tokatlamak ve beni dinlemeye zorlamak istiyorum. Gerçekten dinle.

"Bak, ben bu işi böyle enerjileri bilecek kadar uzun süredir yapıyorum.

Hissettiğim zaman. Senden etkileniyor. Bence sen de ondan etkileniyorsun.

Ama bir şey seni durduruyor."

"Lavinia sadece bir arkadaş."

Kızgınlık omurgamda alevleniyor. Ona yardım etmek istiyorum ama benimle yarı yolda buluşması gerekiyor. Ya da bir çeyreklik. *Ya da başka bir şey.*

"O da ortağını kaybetti." Sesimi yumuşatıyorum ve daha nazik bir yaklaşım benimseyerek masadan kalkıyorum. "Ona açılabilirsin. Belki bir arkadaştan daha fazlası olabilir."

"Olabilirim."

Bakışlarını kırmayı reddederek ona dik dik bakıyorum. Ama yenilgi omuzlarıma ağır geliyor ve yorgun bir şekilde nefes veriyorum.

"Ama yapmayacaksın."

Cevabı, kararmış bakışlarının tereddütsüz geri dönüşünden çok net anlaşıyor.

Ama pes etmesine, şansını kaçırdığına ya da başka bir şans hak etmediğine inanmasına izin vermeyi reddediyorum.

"Belki başka bir randevu? Onunla biraz daha zaman geçirmek?

Ayarlayabilirim-" "Dur."

"Sana yardım etmeme izin ver," diye yalvarıyorum. "O çok hoş bir kadın, o-"

"Bir kere yattık ve daha bitmeden pişman oldum!"

Ani ifşası aramızdaki boşluğu ısırp geçerken odadaki hava çekiliyor.

Hafifçe küfredip başını sallamadan önce gözlerimi tutuyor.

"Bunu söylemem yanlışsa özür dilerim ama gerçek bu. Yaptıklarına rağmen Elaina'yı kaybettikten sonra başka bir kadına asla bakmadım. Ta ki ölümünün yıldönümüne kadar ve ben..."

Ayağa kalkar ve masasının arkasından çıkar. Ellerini pantolonunun ceplerine sokarak nefes verir. "Lavinia beni kontrol etmek için uğradı. Elaina'nın Neil'e yaptıkları yüzünden hâlâ çok öfkeliydim. İçiyordum ve Elaina'nın arkadaşından intikam almanın ya da en azından ihanete uğramaktan başka bir şey hissetmenin bir yolunu buldum."

"Sterling," diye mırıldanıyorum, yüzünün kendinden nefret ediyormuş gibi berbat olmasından nefret ediyorum.

"Kendi lanet orgazmımı taklit ettim." Yüzünü buruşturuyor. "Hiç bir erkeğin bunu söylediğini duydun mu? O zamandan beri ikimiz de bundan hiç bahsetmedik. Ama bu yüzden ne zaman onu bir tiyatro oyununa götürmemi ya da bir sanat sergisinde ona eşlik etmemi istese kabul ediyorum. Çünkü bencilce ve aptalca davranışlarıma onu da dahil ettiğim için kendimi suçlu hissediyorum. Hem de çok suçlu."

"Neden bana söylemedin?"

"Neden sana söylemedim?" diye tekrarlıyor. Başımı sallıyorum ve o sertleşiyor.

"Sana söylemedim Hallie, çünkü seninle seks yaptığım kadınlar hakkında konuşmak şimdiye kadar yaptığım her şeyden daha yanlış geliyor." Başını bir lanetle tavana doğru eğiyor. "... Çok yanlış."

Ne kadar yanlış yaptığımın farkına varmak içime kurşun bir ağırlık gibi çöküyor.

bağ

ırsa "Bu benim hatam. Yemin ederim orada bir şey var sandım."

k. "Yok."

Ona ulaşip ulaşamayacağımı düşünerek bocalıyorum. Kargaşayı hafifletmek için

alnını kırıstırıyor. Bunu ben yaptım.

"Çok özür dilerim. Hissettiklerimle.... aldıklarımı düşündüm.

Daha önce hiç bu kadar yanlış yapmamıştım."

Ne söylersem söyleyeyim, her şeyi berbat ettiğim gerçeğini değiştirmeyecek. Müşterilerime neşe getirmem gerekiyordu. Ama Sterling'in sıkıca kenetlenmiş çenesine bakınca, onu ne kadar büyük bir başarısızlığa uğrattığımı görebiliyorum.

"Özür dilerim," diye tekrarlıyorum zayıfça. "Bunu düzeltebilirim, yapabilirim-" "Yapamazsın, Hallie."

Sözlerindeki kesinlik ciğerlerimdeki havanın yanmasına neden oluyor. Her zaman başarısız olamayacağımı düşünmüştüm, çünkü eğer başarısız olursam, yaptığım büyük bağışlar kesilecekti. Jenny'nin hayır kurumları zarar görecekti. Benimki gibi diğer aileler de bedel ödeyecekti. Ama şimdi, ağzımı kurutan ve gözlerimi acıtan başka bir şey var.

Sterling'in sesindeki yenilginin işaret ettiği kadar yalnız hissettiği düşüncesi.

"Sana yardım edeceğime söz verdim. Bana ne yapabileceğimi söyle." Ona doğru kararsız bir adım attım.

"Ne yapabileceğini bilmek mi istiyorsun?" Kalın kaşlarını kaldırıp yaklaşmamı izliyor.

"Bana neye ihtiyacın olduğunu söyle. Ne istediğini." Gözlerinin içine bakarken nefesi yüzüme degecek kadar yakın duruyorum.

Bakışları yüzümde, çenemde, dudaklarımın üzerinde geziniyor ve sonunda gözlerime geliyor.

Beni içine almak için mücadele ediyor. Benimle hiç tanışmamış olmayı diliyor olmalı. "Neden bana ne istemediğini söyleyerek başlamıyorsun?"

Ben öneriyorum.

"Ne istemediğimi mi?" Bir şeye tutunmak ister gibi ellerini kalçalarına koyuyor.

Başımı sallıyorum, karanlığın içinde tutunabileceğim bir ışık parıltısı arıyorum.

Onu kurtarmak için kullanabileceğim bir ışık.

"Lavinia'yı istemiyorum," diye homurdanıyor.

"Tamam." Başımı sallayarak devam etmesi için onu cesaretlendiriyorum.

"Tanışmam için sıraya soktuğun başka bir kadın hakkında daha fazla şey duymak istemiyorum."

Kaşlarımı çatıyorum. "Tamam."

"Bana daha fazla randevu ayarlamamı istemiyorum," diye homurdanıyor.

Gözleri kararıyor ve ağzıma düşerek itirazımı kesiyor.

"Artık yok, Hallie. Artık bitti. Onlardan etkilenmiyorum. Onlardan *asla* etkilenmeyeceğim.

onları istiyorum."

"Emin misin?"

Çenesinde bir kas kıpırdadı ve nefesini içine çekti.

"Kesinlikle eminim. Neden biliyor musun?"

Başımı sallıyorum, sesim kesik kesik çıkıyor.

"Çünkü hiçbirisi tüm düşüncelerimi tüketmiyor. Hiçbiri geceleri beni uyutmuyor çünkü bir dakika bile onları düşünmeden duramıyorum. Daha önce hiç kimse bana bunu yapmamıştı. Ne Elaina. Hiç kimse." Gözleri avını izleyen bir avcı gibi vahşileşiyor. "Şimdiye kadar," diye geveliyor.

Biraz daha yaklaştığında içim sıkılıyor ve vücudunun sıcaklığı aramızdaki küçük boşluğu dolduruyor.

Devam etmeden önce dudaklarını yalıyor, o kadar doğal bir hareket ki sanki olağanüstü bir şeye tanık oluyormuşum gibi içimde ışık patlamaları yaratıyor. "Artık her gece uyanıyorum. Sanki kanım onun gülüşüyle, kahkahasıyla... özüyle başlattığı bir ateşle yanıyor."

"Kim o?" Fısıldıyorum.

Dudakları acımasız bir

gülümsemeye dönüşüyor. "Kim

o?" diye tekrarlıyor.

Gözlerimin içine bakarken yutkunuyorum.

"Hallie. Eğer gerçekten bunun cevabını bilmiyorsan, en iyisi bu konuşmayı burada bitirelim. Kalan her şeyi halledeceğim, sözleşmeni feshedeceğiz ve sen de Londra'ya giden bir uçağa bineceksin."

Kalbim o kadar şiddetli çarpıyor ki göğsümden fırlayıp onun mükemmel dikilmiş takım elbisesine girmesinden korkuyorum.

Bakışlarımı şimdi siyahtan çok gümüş rengi olan saçlarında gezdiriyorum, sonra yüzünde, gümüş rengi fırçalanmış çene çizgisinde, o kadar keskin kesilmiş ki, dokunmamın parmaklarımın kanla kaplanmasına neden olacağını söyleseler inanırdım.

Yirmi, otuz, kırk yaşlarında ne kadar yakışıklı olursa olsun, şu anda sahip olduğu bilgelik, güven ve zahmetsiz centilmen cazibesinin onu daha da büyüleyici kıldığı nefes kesici bir şekilde ortada. Çekici.

Zaman onu dönüştürmüş. Ona başka bir şey vermiş.

O başka bir şey.

Karıncalanmalar kollarımdan aşağıya iniyor ve hala bağlı olup olmadıklarını kontrol etmek için parmaklarımı oynatıyorum. Boynumun arkası ısınıyor ve kendi nefesimin sesi kulaklarımda yankılanıyor.

"Ben mi?"

Gözleri

yumuşuyor. "Sen,
bebeğim."

Nazikçe söylenen bu sözler keskin bir nefes almama neden oluyor.

Ben onları düşünürken o gözlerimi tutuyor. *Biliyordum*. Vücudumdaki her hücre derinlerde bir yerde biliyordu. Hissettiğim tüm enerjiyi. Onunla tanıştığımda Sullivan'a nasıl tepki verdiğimi, adamın kendisiyle tanıştığımda neler olacağına dair ortak genlerinden gelen küçük bir ipucunu. Hatta bu gece masanın karşısında ondan bir şeylerin aktığını hissetmem bile.

Bunun nedeni yanımda oturan Lavinia değildi.

Bendim. Hepsi benim yüzümdendi.

"Ne diyeceğimi bilmiyorum," diye
fısıldadım. "Ne söyleyeceğini bilmiyor
musun?"

Başımı sallıyorum, dudaklarım parçalanmış bir nefesle ayrılıyor. "I..."

Ellerini boynuma doluyor, çenemin altından kavıyor ve yüzümü yukarı kaldırıyor. Vücudu benimkine baskı yapıyor ve çok sevdiğim kokusunu da beraberinde getiriyor. Topraklayıcı bir sakinlik, yarışan sinirlerimi yatıştırıyor, geride bir açlık bırakıyor... büyüyen ve çekirdeğimden yukarı uzanan doyumsuz bir açlık.

Avuçlarımı onun sert göğsünün üzerinde kaydırıyorum, teninden sızan sıcaklığı hissediyorum.

Ben şaşkın şaşkın bakarken o gözlerimi arıyor. "Hâlâ
çalışılması gerekiyorsa neden bana söylemiyorsun?"

"Ne-?"

Ağzını benimkinin üzerine eğiyor, kelimeleri doğrudan onlardan çalıyor. Damarlarımdaki enerjiyi nasıl harekete geçireceğini çok iyi bilen bir adamın becerisiyle beni öperken, bir inilti nefes borumdan yukarı tırmanıp onun ağzına kaçıyor. Yumuşak dudaklarıyla, etrafımı sarana kadar tüm duyularıma hükmediyor. Onun sıcaklığını, sağlam gücünü hissediyorum, beni kendisine sararken onun tadına bakıyorum.

"Aman Tanrım," diye inliyorum, nefes almak için ara vermeme izin verdiğinde, tekrar öpücüğümüze gömülmeden önce.

Boğazında derin bir inilti titreşiyor ve dilini ağzımın içine kaydırarak bacaklarımı güçsüzleştiriyor. Yalpalıyorum ve o da kalçamı kavrayarak beni sabitliyor.

Yumuşak bir inilti çıkartıyorum, kendimi ona tamamen açıyorum, onu bana her şeyi vermeye davet ediyorum. Bana her şeyi göstermesi için.

Öpücüğü derinleşiyor, dilinin benimkine her kayışı, dudaklarımızın her geçişı düşüncelerimi ve bedenimi eziyor, içimde saf mutluluk patlamalarını ateşliyor.

Beni dönüşü olmayan bir yere doğru sürüklüyordu. "Dur!" Nefes nefese geri çekiliyorum.

Parmaklarım karıncalanan dudaklarıma doğru uçuyor, orada yıldız tozu hissetmeyi bekliyorum.

"Hallie?" Sterling'in sesi, gözlerini ele geçiren aynı endişeyle doymuş.

"BEN... BEN..." Geri çekiliyorum, aramızda boşluk yaratıyorum. O bana doğru adım atıyor, ben de geri çekiliyorum.

Bir dansın içindeyiz, gözlerimiz birbirine kilitlenmiş.

Saniyeler içinde kapıya ulaşıyoruz. Sterling'in gözleri kapıya doğru kayıyor ve sanki kapıdan fırlayıp kaçma ihtimalimi düşünüyormuş gibi kalın kalın yutkunuyor.

Sırtım kapıya çarpıyor ve ciğerlerimden zorla bir nefes çekiyorum. "Gitmek istiyor musun?"

"BEN... BEN..." Aklım, kalbim ve bedenim birbiriyle savaş halinde.

"Hallie?" Sterling hışırđıyor. "Gitmek istiyor musun?"

Ayrılmış dudaklarına bakıyorum. Birkaç dakika önce benim dudaklarımda olan dudaklara. Beni öpen ve bana ancak büyülü bir şey olarak tanımlanabilecek bir şey hissettiren dudaklar.

Başımı sallıyorum, tek bir kelime mutluluk dolu bir teslimiyetle söyleniyor. "Hayır."

Nefesini veriyor ve nefesi dudaklarımın üzerinde geziniyor. "Güzel."

Bir avucunu başımın üstündeki tahtaya koyuyor ve yavaşça itiyor. Kapıyla birlikte geri çekiliyorum, kapının kapanmasıyla sarsılıyorum.

Kilidi yavaşça açıyor.

Klik sesi odada yankılanıyor ve meme uçlarımın elbisemin içinden dar tepeler halinde büzülmesine neden oluyor.

Sterling'in gözleri onlara kayıyor, ben de kirpiklerimin arasından ona bakıyorum. Çenemi kavıyor, bakışlarımı tutarken başparmağı dişlerimi takılmış alt dudağımdan kurtarıyor.

"Bebeğim," diye nefes alıyor.

Geniş göğsü genişliyor ve ellerimi ona dokunmak için kaldırıyorum, bana verdiği ruh uyandırıcı öpücükten sonra daha fazla oksijene ihtiyaç duyan ciğerlerinin havayla dolma şeklini hissetmeye ihtiyacım var. Avuçlarımın altında onun hayatını, kalbinin derin ve sabit atışlarını hissetmenin tadını çıkarırken gözleri benimkilere odaklanıyor.

"Daha fazla çalışmaya ihtiyacı var," diye fısıldıyorum.

Kaşlarını çatıyor, ben onun bakışlarında kendimi kaybederken gözbebekleri büyüyor. "Daha fazla mı?"

Başımı sallıyorum. "Daha fazla."

Gözleri parlıyor ve parlak, uğultulu bir enerji topuyla birbirimize çarpıyoruz. Beni kollarının arasına alıyor, ben de bacaklarımı beline doluyorum.

Kapıdan uzaklaşıyor ve beni sert bedeninin ve duvarın altında kabaca sıkıştırıyor.

Ellerimiz ve ağızlarımız birbirimizi yutarken duvara çarpmamızın gücüyle kitaplığı sallanıyor ve eşyalar devrilerek yere düşüyor. Sterling kaosu görmezden geliyor, yüzünü boynuma gömüp öperken ve emerken boynuma karşı fırtına gibi inliyor.

"Çok, çok iyi," diye inliyorum beni masasına taşıırken, beni kenarına oturtmadan önce körü körüne uzanıp bir yığın evrakı masanın üzerinden aşırıyor.

Dış kalçalarımı kavıyor, elbisemi kalçalarımın doluyor. Sanki açıklıktan ölüyormuşuz gibi öpüşüyoruz.

"Sterling," diye nefes nefese kalıyorum, kalın aleti iç uyluğuma bastırırken.

"Bebeğim, bu benim çok bencilce bir davranışım. Yirmi yaş daha büyüğüm" diye boğuluyor, aynı zamanda bir elimle kemerini tutup onu daha yakına çekmek için kullanıyorum.

Aleti ikimizin arasına giriyor ve külotumun üzerinden bana sürtünürken haykırıyorum.

Klitorisim acıyla zonklıyor ve ona karşı kıvranıyorum. "Hallie," diye inliyor.

Bu his daha önce hissettiğim her şeyden çok daha iyi. Sıcak ağzı, derin, boğuk sesi boynuma dayanıyor, alev alev yanan tenime bastırıldığı ateşli öpücükler arasında beni soluyor.

Çenesini okşuyorum, ağzını onu hissetmek için yanıp tutuştuğum yere doğru yönlendirirken kaba kirli sakalı boyunca kayıyorum.

"Daha fazlasını istiyorum. Lütfen."

Bakışları, başını zorladığım elbisemin alçak yakasına düşüyor. Dilini kumaşın üzerindeki göğsümün kabarıklığı üzerinde gezdiriyor ve tüylerim diken diken oluyor.

"Bu lezzetli göğüslerini tatmamı ister misin bebeğim?" Gözleri kendinden geçerek kapanırken derin bir iniltiyle tenimi emiyor. Sert bir küfür savurarak bir parça geri çekildi. "Tanrım, ne diyorum ben?"

"Yap şunu," diye yalvarıyorum, bedenimi tekrar ağzına doğru eğer.

Elbisemin bir tarafını aşağı çekmeden önce fiziksel acı çekiyormuş gibi inliyor. Soğuk hava göğüs ucuma çarpıyor. Bir süre duraksıyor, beni içine çekiyor.

Bana bakarken gözlerindeki sıcaklık külotumu ıslatıyor.

Sonra ağzını indiriyor ve meme ucuma yapışıyor.

"Tanrım!" Ona doğru kıvrılıyorum, emdiği ve dilini üzerinde gezdirdiği yerden içime zevk akıyor. "Aynen böyle," diye haykırıyorum.

Sanki başka bir güç bedenimi ele geçirmiş ve önemli olan tek şey Sterling'e olabildiğince yakın olmak. Her nefesi paylaşmak, her kalp atışını hissetmek, her dokunuşla ısınmak istiyorum.

Ona doğru uzanıyorum ve bileğim fermuarına yaslanan sikinin başını sıyrıyor.

Bileğimi çevreliyor ve avucumun içinde nabzını hissetmek için elimi bileğime dolamadan beni durduruyor.

"Bebeğim, bu gece çizgiyi çoktan aştık."

Gözlerimi onunkilerle buluşturmak için kaldırdığımda göğsüm şehvet dolu nefeslerle kabarıyor.

Göğsümde bir şeyler sıkışıyor. İstemediğini mi söylüyor? İstemediğini-

İnliyor, sesi şehvetle karışık. "İnan bana, eğer istediğin buysa seninle birlikte bunun üzerinden koşarak geçerim. Ama bunu aşarsak, seni kaybetmemek için çok mücadele edeceğimi bilmelisin. Ne kadar bencil ya da

Bu benim hatam. Sana her gün tapacağım. Sana her şeyi vereceğim."

"Sterling..."

Gözlerimi tutuyor, kararlılıkla söylediği her kelimeyi destekliyor.

"Eğer istediğin buysa, Hallie, o zaman bu gece seni eve götüreceğim. Tüm bu lanet eşleşme olayını iptal ederiz. Bu senin seçimin. Tek bir kelimeyle her şeyi gerçekleştireceğim. Tek bir kelime."

Dudaklarım ayrılıyor ama hiçbir şey çıkmıyor. Dilimi hareket ettirmek için savaşıyorum.

Bir hece oluşturmak için. Bir ses çıkarmak için.

Sessizlik.

Sterling bırakmadan önce bileğimi okşuyor. Elbisemi nazikçe düzeltiyor, beni örtüyor.

"Siz benim müşterimsiniz," diye boğuldum sonunda. "I..."

Alnıma en yumuşak öpücükleri kondurmadan önce yüzümü okşuyor.

Gözlerimin yaşarma tehdidiyle dolmasına neden olan bir öpücük. "Sorun yok. Açıklamana gerek yok. Sorun yok," diye yatıştırıyor. Masasından inmeme yardım ediyor.

Titrek bacaklarımla etrafından dolanıyorum, kafamın içinde dönüp duran duygulara anlam vermeye çalışıyorum.

Mesleki bir sınırı aşmıştım. Ne düşünüyordum ki? Düşünmüyordum.

Düşünmüyordum. Kendimi kaptırdım.

Neredeyse her şeyi mahvediyordum.

Elimi ağzıma götürerek kapıya doğru yürüdüm ve kilidi açtım, sonra arkama baktım.

Sterling'in bakışları masasının üzerindeki pembe gül kuvars kalbe doğru kaymıştı.

"Çok özür dilerim," diye mırıldanıyorum ve gözleri benimkilerle tekrar buluşmaya fırsat bulamadan oradan ayrılıyorum.

HALLIDAY

A p t a l, aptal, aptal.

Kafamın içinde bir mantra gibi tekrarlanıp duruyor, dün geceki olayları tekrar tekrar yaşıyorum. Hiçbir şey olmamış gibi yemek masasına döndüm, birkaç dakika sonra da Sterling geldi. Gecenin geri kalanında bakışlarının masayı yaktığını hissettim ama kendimi ona bakmaya ikna edemedim.

Yaptığım şeyle yüzleşmek için.

O benim müşterim.

İçimden inliyor, parmak uçlarımı ağrıyan şakaklarıma bastırıp masaj yapıyorum.

Ön taraftaki bir kız uzun bir siparişi sıraya koyarken kahve kuyruğu durma noktasına geliyor. Beklemek umurumda değil. Sırada beklemek, bugün yapmam gereken diğer şeylere tercih edilir... Yüz Sterling'i gibi.

Çantamdaki telefonum çalıyor ve onu çıkarıyorum. "Baba?" Bağlandığında "Baba?" dedim.

"Nasılsın aşkım? Birkaç gün oldu. Annen ve ben endişelendik."

Sterling'le öpüştüğümüzden beri ilk kez neredeyse gülümsüyorum.

İki gün. Annemle konuşup burada yaptığım her şey hakkında onu bilgilendireli iki gün oldu. Gördüğüm tüm yerler, Sinclair'le yaptığım alışveriş ve yediğimiz yemekler.

"İyiyim," diye yalan söylüyorum, uyandığımdan beri kafamı bulandıran gerginliği atlatmakta başarısız oluyorum. Meditasyon yapmak bile gerginliğimi azaltmadı.

"Peki ya iş?"

"Harika." Bir yalan daha.

"Bu iyi haber. Annen mutlu olacak. Seni özlüyor. Döndüğünde ikinizin şu yeni filmi izleyeceğinizi söyledi. Hani şu Amerikalı adamın oynadığı, adı neydi?"

"Jay Anderson."

"Bu o. Annen çok heyecanlı. Misafir odasını hazırlayabilir miyiz?"

Sesindeki umut, midemde bir fıçı dolusu karıncanın devrilmesi gibi.

"Elbette. Teşekkürler."

Annem ve babam evi ziyaret etmemi çok seviyorlar. Londra'da Sophie'nin ben yokken benim için göz kulak olduğu bir evim var. Bazen bir süre uzakta olacağımı düşünürsem Airbnb olarak kiraya veriyorum. Annem ve babam eve yakın bir yerde müşteri kabul ettiğimde hep rahatlıyorlar. Uzakta olduğum için endişelendiklerini biliyorum.

Ve Jenny'yi kaybettiğimizden beri evlerinin çok sessiz ve boş hissettiğini biliyorum.

"Harika, harika." Babamın sesi sevinçle dolup taşıyor. "Teşekkür ederim canım. Bunun annen için ne kadar önemli olduğunu biliyorsun."

"Seni görmek için sabırsızlanıyorum," diye cevap veriyorum, büyük siparişi olan kız iki dolu paket servis tepsisiyle servis edilip ayrılırken sıraya ilerliyorum.

Bu sefer yalan değil. Onları görmek için gerçekten sabırsızlanıyorum. Sadece burada bu kadar büyük bir karmaşa yarattıktan sonra eve gideceğimi düşünmemiştim.

Zili çalmadan önce biraz daha sohbet ediyoruz ve bir latte sipariş ediyorum, aldıktan sonra şeker eklemek için tezgâhta duruyorum.

"İyi geceler mi?"

Yanımdaki kadına bakıyorum ve sabahtan beri ilk kez keyfim yerine geliyor.

"Zoey! Hey, nasılsın?"

"İyiyim." Işıl ışıl, baristadan içkisini alıyor ve teşekkür ediyor.

"Sinclair dün gecenin başarılı geçtiğini söyledi." Kaşlarını heyecanla bana doğru kaldırıyor ve o tanıdık suçluluk duygusu mideme hücum ediyor.

"Öyle mi?"

"Hı-hı." İkimiz de sokağa çıkarken Zoey kapıyı benim için tutuyor. "Bu yüzden mi bu mahalledesin? Babasıyla bilgi mi alacaksın?"

"Um." Alt dudağımı ısırdım. "Onun gibi bir şey."

Aslında sabahtan beri Seasons'ın bulunduğu mahallede yürüyorum ve onunla yüzleşmek için cesaretimi toplamaya çalışıyorum.

"Onu Lavinia'yla birlikte hiç görmedim." Zoey omuz silkti. "Gerçi sanırım birden fazla kez birlikte olduğu tek kadın o. Genelde tek seferlik bir adamdır."

Buraya gelmeden önce araştırma yaparken Sterling'in kolunda farklı kadınlarla çekilmiş fotoğraflarını gördüğümde irkildim. Dışarıdan bakıldığında, kadınlardan hiç eksik olmayan bir adam gibi görünüyordu. Ama fotoğraflar hikayenin tamamını anlatmıyor.

*"Onun ilk tercihi asla ben
olmadım." "Kendi orgazm
taklidimi yaptım."*

Sinclair, annelerini kaybettikten sonra başka kadınların da olduğunu düşündüğünü ima etti. Belki Lavinia'dan sonra başkaları da vardı?

İçimden kıskançlık tadı veren bir şeyi yutuyorum.

"Sinclair çok heyecanlı. Sterling'in dün gece farklı görüldüğünü söyledi. Siz gittikten sonra Denver'ın ona çenesindeki rujla ilgili bir şeyler söylediğini duymuş. Siz bakmazken Lavinia ona bir tane indirmiş olmalı."

İçimden yine bir şeyler yükseliyor, ama bu sefer kıskançlık değil.

safr

a. "Neyin var senin? Kusacakmış gibi görünüyorsun." "I..."

Zoey'nin koyu kahverengi gözleri açılıyor, gözlerinin beyazı gözlerinin karşısında parlıyor.

Ben cevap vermekte zorlanırken
zengin tenim. "Halliday?"
diye yalvarıyor.

Yalan söylemekten hep nefret etmişimdir. Bu konuda işe yaramazım. Sadece babama söylediğim gibi, onu ve annemi benim için endişelenmekten kurtarmak için kendime beyaz yalanlar söylememe izin veriyorum. Denediğimde insanların bunu yüzümden anladığına eminim.

Ona kısa bir selam veriyorum.

"Aman Tanrım." Kolumu tuttu.

Parıldayan dev nişan yüzüğüne baktım. Birlikte olması gereken bir adam tarafından verilmiş. Aşkı bulmasına yardım etmesi için işe alındığı ve sonra pervasız arzularını bastırmak için kendinden bir ısırık aldığı biri değil. Yaptıkları yüzünden gelecekteki mutluluğu tehlikede olan bir adam değil.

"Bunun olmasını istememiştim. Onunla kendim eşleşmemem gerekiyordu," diye boğuluyorum.

"Siktir!" Zoey'nin nefesi kesildi.

Bir kolunu bana dolayarak beni küçük bir park alanına götürüyor ve bir banka oturtuyor.

Bacaklarım sallanırken minnetle koltuğa yığılıyorum.

"O da aynı şeyi hissediyor mu?"

"Evet."

Nefes alıp veriyor, banka yaslanıyor. "Vay canına."

"Bunu tekrar söyleyebilirsin," diye mırıldandım.

Bana dönüyor, panik ve suçluluk karışımı bir duyguyla dolu olduğundan emin olduğum gözlerimle buluştuğunda kaşları düşünceli bir şekilde çatılıyor.

"Tamam. Nefes al. Bu kötü bir şey değil."

"Değil mi?" İnanamayarak ona bakıyorum.

"Hayır. Beaufort Baba İngiliz Kraliçesini istiyor. Yani, nedenini anlayabiliyorum. Azimli, biraz çılgın ve çok tatlısın. Sen tam da onu yanına vereceğim türden birisin."

Gözlerimi tamamen içtenlikle tutuyor ve durumun ciddiyetine rağmen homurdanıyorum.

"Senin onunla birlikte olacağın türden biri... yirmi yaş daha genç olmam dışında mı? Oh, ve o benim müşterim." Yüzümü buruşturuyorum.

"Evet." Kaşları çatıldı. "Müşteri olayını anladım. Ama yaş farkını?" Başını sallıyor. "Sen akıllısın. Şirketini bu şekilde kuran gerçek bir baş belasısın. Demek istediğim, bunun daha çok zihinlerin buluşması gibi olduğunu hayal ediyorum, değil mi? Birlikteyken onun yaşını fark ediyor musun?"

"Hayır. O sadece... Sterling."

Kağıt kahve fincanıma bakıyorum ve kapağıyla oynuyorum.

O sadece Sterling. Ayarladığı Özgürlük Heykeli'nin özel gösterimine kız kardeşimin fotoğrafını götürmemi söyleyen adam. Beni dinleyen, geçmişimi, acılarımı, korkularımı anlayan adam.

Beni anlayan adam.

"Ve fiziksel olarak, Sterling... Yaşıtları gibi değil, değil mi? Bunu söylediğimi Sinclair'e söyleme ama o adam yaşıtlarını sudan çıkarır. Ve tüm o takım elbiseli beyefendi havası... Vay be."

Zoey kendini yelpazeliyor ve ben önümde sadece karanlık ve belirsizlik görürken onun ortamı yumuşatma çabasına minnettarım.

"Sinclair'e ne söylemem gerekiyor? Onu neden hayal kırıklığına uğrattığımı bilmesi gerekiyor. Onu neden yüzüstü bıraktığımı."

"Başarısız mı? İmkânı yok." Zoey dudaklarını büzdü. "Sinclair son birkaç haftanın onu uzun zamandır gördüğü en mutlu dönem olduğunu söyledi. Sence bunun senin yüzünden olduğunu umursayacak mı?"

"I-"

"Aileleri çok şey atlattı. Onun mutlu olmasını istiyor. Aylardır tek konuştuğu şey bu. Onun iyi olduğunu öğrenene kadar kendi hayatına devam etmeyi reddediyor gibi. Sinclair'in tepkisinden endişeleniyorsan, endişelenme. Ciddiyim."

"Tanrım," diye nefes alıyorum, ellerimi sıcak tutmak için kahvem etrafına sarıyorum.

Ona inanmak istiyorum. Her şeyi berbat etmemiş olmamın bir yolu olmalı.

"Ne diyeceğimi bilemiyorum. Cehennem gibi bir sabahı katlanılabilir kıldığın için teşekkür ederim."

Zoey gülümsememe umut dolu bir gülümsemeyle karşılık veriyor. Sinclair'in hayal edilebilecek en kötü birkaç yılı geçirdiğini görmüştü. Zoey'nin Sterling'le aramızda olanlardan iyi bir şeyler çıkarmak istemesini takdir ediyorum. Tutunacak bir şeyler olmasını istiyor. Sadece Sterling'e değil, en iyi arkadaşına da mutluluk getireceğini düşündüğü bir şey.

Ama onun iyimserliğini paylaşmak istesem de bunu yapamıyorum. Çünkü o şey ben değilim.

Ben olamam.

O benim müşterim. New York'ta yaşıyor. Onunla bir gelecek ailemden ayrılmak demek. İtibarımı tehlikeye atmak demek.

Jenny'nin hayır kurumu zarar görecek.

Yüzünü hayal ediyorum, beni sadece Jenny'nin çok sevdiği filmlerde var olduğunu düşündüğüm bir tutkuyla öperken bana *bebeğim* diye seslenişini hatırlıyorum.

Ama bunların hiçbiri

önemli değil. O ben

olamam.

Bu kez evren yanılıyor.

STERLING

"Yemekten döndüğümüzden beri o şeyi elinden bırakmadın. Nedir o?"

Lawson'a bakıyorum, sonra gül kuvars kalbi tutuşumu gevşetip pantolonumun cebine atıyorum.

"Sahip olamadıklarımın bir hatırlatıcısı," diye mırıldanıyorum. Lawson'ın kaşları kalkıyor ama konuyu uzatmıyor.

"Geri dönmem gerekiyor. Ashton bu öğleden sonra gösterimi konuşmak için gelecek. Onu ikna etmek için her ne yaptıysan teşekkür ederim," diyor.

İkimiz de koltuklarımızdan kalkarken elimi havada sallıyorum. "Önemli bir şey değildi.

Galeriniz şehrin en iyisi. Zaten sizi arayacaktı."

Lawson kıkırdıyor ve elini omzuma vuruyor. "Doğru... Senin için yapabileceğim bir şey olursa haber ver. Ne zaman istersen, tamam mı?"

"Elbette." Onu sokak girişine kadar geçirirken gülümsüyorum.

Ofisime döneli birkaç dakika olmuştu ki, içki teslimatıyla ilgilenmek üzere erken gelen bir personel kapımı çaldı.

"Patron? Bayan Burton sizi görmeye geldi." "Öyle mi?"

Yerimden biraz fazla hızlı kalkıp masamın etrafından dolanıyorum. Tam kapıya yaklaşmıştım ki, adam bir kenara çekilip onu içeri aldı ve kapıyı arkasından kapattı.

Durdum.

Birbirimizden birkaç metre uzakta durmuş, sadece birbirimize bakıyoruz. Gözleri göğsüme bir darbe gibi çarpan bir belirsizlikle dolu.

"Hallie?" Sesimi duyunca nabzının boynunda nasıl attığını fark ederek mırıldanıyorum.

O boynun tadını artık biliyorum. Bana karşı kıvrılırken çıkardığı sesleri. Tenini öptüğümde inlemelerinin dudaklarımın altında nasıl titreştiğini.

Kollarımın arasında titrerken göğüs uçlarının dilime değdiğini hissediyorum.

"Sterling. I..." Güzel bir kızarıklık yanaklarını lekeliyor. "Dün gece için özür dilemeye geldim. Profesyonelce davranmadım. Duygularımın beni bu şekilde ele geçirmesine asla izin vermemeliydim. Bana güvenini verdin ve ben bunu kötüye kullandım ve-"

Bir adım öne çıktım ve onu susturdum.

"Hayatıma girdiğinden beri yaptığın hiçbir şey için özür dileme, duydun mu beni? Tek bir lanet şey için bile."

Gözlerini kırpıştırırken gözlerinin kenarları sıkışıyor.

"Affetmen için yalvaran ben olmalıyım," diye törpüledim. "Ben bir centilmen değildim. Sana sormadan seni öptüm. Hayatımda verdiğim en iyi kararım gibi hissetmem bunu yapmaya hakkım olduğu anlamına gelmez."

"Her zaman doğru hissettiğin, kalbinin sana söylediği şeyi yapmalısın. Olanlar için ben de en az senin kadar suçluyum. Ama... bir daha olamaz."

Başımı öne eğdim ve bir elimi alnımdaki gergin çizgilerin üzerinde gezdirdim. "Anlıyorum."

"Sen benim müşterimsin. Bu tamamen uygunsuz. Kendimizi kaptırdık, hepsi bu. Büyüyen arkadaşlığımızın kararlarımızı gölgelemesine izin verdik."

Bana çaresizlikle bakıyor ve ben de dilimin ucuna gelen argümanı ısııyorum. İkimiz de bundan çok daha fazlası olduğunu biliyoruz. Ama o burada, benden onun için rol yapmamı istiyor. Onun isteklerini reddedersem nasıl bir adam olurum? Açıkça istemediği bir şeyi zorlarsam?

"Elbette," diye yumuşak bir şekilde cevap veriyorum.

Ona sırtımı dönerek içki dolabına doğru yürüyorum. Damarlarımdaki elektriğin tekrar kontrol altına alınmasını dileyerek iki bardak buzlu su doldurmak için acele etmiyorum.

"Kızımın hesabını sizinle kapatmama izin verin. Ve sonra-" "Ve sonra?"

Dönüp ona bir bardak uzattım, kabul ederken omuzlarındaki ağırlığı kaçırmadım.

"Sonra ne planlıyorsan onu yapmakta özgürsün. Sinclair'e hazır olmadığımı söyleyeceğim. Başarısız olmadın Hallie," diyorum usulca. "Ben sadece kötü bir müşteriydim."

Burnunu çekiyor, gözlerini benden kaçırıyor. Onu kollarımla sarmak ve her şeyin yoluna gireceğini söylemek için içimde büyük bir istek var. Ama yüzünde giderek artan endişeye katkıda bulunacak başka bir şey yapamam. İçimdeki bir şeyi uyandırdı. Uzun zaman önce bir daha görmekten vazgeçtiğim bir parçamı. Ama bu benim hatam. Belki de onu öpmemiş olsaydım... Elime geçirebildiğim her santim tenini yalayıp yutmamış olsaydım...

Belki de onu korkutup gitmesine neden olmazdım.

Sonunda başını kaldırdı, beni güzel bakışlarıyla yakaladı, çok canlı, dökülmemiş gözyaşlarıyla parlıyordu. Okyanus yüzeyinin altında parıltıya sahip safirlerle dolu bir mağaraya bakmak gibi.

"Ben..." Yavaş ve bilinçli bir nefes alarak kendini toparlamaya çalışıyor. "Sinclair birkaç gün önce bana yarının onları kaybetmemizin ikinci yıldönümü olduğunu söyledi."

"Öyle," diye onaylıyorum, oğlumun yedi yüz otuz gündür kayıp olduğu düşüncesiyle yanan boğazımdan soğuk suyun bir kısmını zorlayarak geçiriyorum.

"Jenny'nin ölümünde nasıl hissettiğimi hatırlıyorum. Yapabileceğim bir şey var mı?" Bunu sormak tamamen bencilce ama yine de soruyorum.

"Kal."

"Ne?" diye fısıldıyor.

"Buraya geldiğinden beri benim arkadaşısın Hallie, tıpkı söylediğin gibi." Sormaya hakkım olmayan sözcükleri söylerken kaşlarını çatılıyor. "O zamana kadar gitme. Vedalaşmaları birkaç gün sonraya sakla."

Gözleri yumuşuyor ve başını sallıyor.

İkimiz de kaçınılmaz olanı ertelediğimizi anlasak da. Gitmesine izin vermem gerektiğini.

Sadece henüz değil.

Kitabımın üstünden ona bakarken Hallie gülümsüyor.

"Ev sineman var ve sen şiir okumayı mı tercih ediyorsun?"

O başını yastığa yaslayıp gözlerini benimkilere dikerken ben sinema odasındaki dev kanepeye yaslanıyorum.

Karımı ve oğlumu kaybetmemin üzerinden iki yıl geçti. İncinme, öfke ve acıyla dolu bir gün. Nasıl ayakta durduğumu bile bilmiyorum. Tıpkı onları Cape Town'dan uçakla getirdikten sonra defnettığımız gün yaptığımız gibi hep birlikte mezarlarına gittik.

Yağmur yağdı. O gün olduğu gibi.

Sinclair yıkıldı. Tıpkı o gün olduğu gibi.

Sullivan ona sarıldı. Tıpkı o gün yaptığı gibi. Ama bu sefer Molly'yi de tek koluyla göğsüne bastırmıştı.

Mal yanıma geldi. O gün yaptığı gibi.

Denver da bir kenarda duruyordu, Killian ve Jenson'la birlikte, Cape Town'daki avları yatın nasıl birdenbire patladığını açıklayacak hiçbir şey bulamadan dün geri döndüler.

Ve ben hala cevapsızım. Tıpkı o gün olduğu gibi.

Ama bu yıl hep birlikte öğle yemeği yemek için Seasons'a döndüğümüzde, şefkatli parmakları olan yumuşak bir el masanın altından benimkini sıkıca sardı ve bırakmadı.

Yemin ederim bizi orada beklediği için onu neredeyse tekrar öpecektim. Ofisimde kendimi zar zor kontrol ettiğim o çılgın öpücük değil. Yavaş bir öpücük. Orada olduğu için ne kadar minnettar olduğumu ifade eden bir öpücük.

Bana kendimi biraz daha az yalnız hissettirdiği için. "Şiiri severim."

Kıkırdaması dudaklarımı bir gülümsemeye dönüştürdü ve gözlerini nadiren kullanılan odada gezdirdi. Ona çatı katımı gezdirdiğimde fark etmişti, gitmesini geciktirmek için elimden geleni yapmışım. Merakla içeri girdi, sonra kanepeye yerleşti ve minderi okşadı. Beni yanına oturmaya davet etti.

Bu saatler önceydi.

Jenny hakkında konuşmaya başladık. Cenazesi hakkında. Jenny böyle isterdi diye Hallie'nin ailesine çaldığı tüm aşk şarkıları. Hepsinin nasıl farklı renklerde parlak çoraplar giydiğini. Gözyaşlarının yanı sıra gülümsemelerin de olduğunu ve Hallie'nin sanki Jenny de onlarla birlikteymiş gibi kiliseyi dolduran sevgiyi nasıl hissettiğini.

Sonra ona oğlumu anlattım. Nasıl bir adrenalin bağımlısı olduğunu. Uçaktan atlamayı, beyaz suda sal yapmayı, bungee jumping yapmayı ne kadar çok severdi. Çoğu akli başında insanın çekineceği her şeyi. Sullivan ona nasıl 'risk alan' diyordu, kendisinin tam tersi. Kalan oğlum için endişelendiğimi itiraf ettim. Onları kaybetmenin onu nasıl sertleştirdiğini. Molly olmasaydı nasıl bir durumda olurdu bilmiyorum.

Hallie dudaklarımdan dökülen her kelimeyi musluktan akan su gibi dinledi.

O acısını benimle paylaştı, ben de acımı onunla paylaştım.

Ve ben onu, Hallie de kendisini hatırlarken, paylaştığımız her ekstra kelime çatlamış ruhuma merhem gibi geldi.

Jenny, Hallie'nin dediği gibi saf aşksa, oğlum da saf hayattı.

Her gün sınırdan yaşıyordu.

Ta ki öyle olmayana kadar.

"Bana bir şeyler oku," diye mırıldanıyor, esnemesini bastırmaya çalışarak.

Geç oldu. Hâlâ burada olması için çok geç. Ama bugün beni bırakmaya isteksiz olduğunu biliyorum. Bütün gece kalmasını istersem, muhtemelen kalacaktır. Ama ondan bunu isteyemem. İstemeyeceğim.

"Tamam." Yıpranmış kitabı karıştırıyorum.

Hallie parmağını sayfaların arasına koyuyor. "Bırak evren seçsin."

"Nasıl istersen." Beni durdurduğu sayfaya bakıyorum ve okuyorum.

"Bir kadına aşık olduğunuzda, dünyayı onun gözlerinde görürsünüz ve dünyanın her yerinde onun gözlerini görürsünüz."

Gözlerini yüzümden kaçırarak eteğindeki tüyleri karıştırıyor. "Yani kadınları evine davet ettiğinde yaptığın şey bu mu? Romantik şiirlerle onlara kur mu yapıyorsun? Onlara o sesle kitap mı okuyorsun?"

"Hangi sesle?"

Gözlerini deviriyor ve benden yumuşak bir kıkırdama kaçıyor.

"Bazı kadınlar oldu. Ama hiçbirisi buraya gelmedi. Ve ben hayatımda hiç kimseye şiir okumadım."

"Oh."

"Sana karşı her zaman dürüst olacağım, Hallie," diye söz veriyorum, alt dudağını çiğneyişine dikkat ederek.

Kitabı yanımdaki minderin üzerine koyuyorum ve ayaklarını kucağıma kaldırıyorum, elim ince bir bileği sarıyor.

"Lavinia ile olanlardan sonra, belki de kırıldığımı düşündüm. Bu yüzden başka kadınlarla çıktım. Onları yatağa bile götürdüm. Ama bir türlü..." Boştaki elimi çenemde gezdirip sessiz bir küfür savuruyorum. "Gözlerinin içine bakıp bırakma düşüncesi... O kadar ileri gidemezdim."

"Açıklamak zorunda değilsin."

Onun açık ve güven dolu bakışlarına bakıyorum. Güzel kadınlarla seks yaptığımı ama bitiremediğimi itiraf etmek düşündüğüm kadar zor değil. Belki de Elaina'nın beni aldatmasından kaynaklanan köklü bir sorundur. Sertleşmekle ilgili bir sorunum yok. Sikişmekte de... Yalnız olmadığım sürece bitiş çizgisini geçmekte sorun yaşıyorum.

"Sonunda, biriyle çıkmaya çalışmayı tamamen bıraktım. Ta ki Sinclair bana bir hediye aldığını söyleyene kadar."

"Bana." Elim bileğinin üzerinde gezdirip tenini okşarken Hallie zayıfça gülümsüyor.

"Sen."

Başparmağımı daha derine bastırarak ayağının kemerine masaj yapıyorum. Dudakları memnun bir iç çekişle ayrılıyor ve pozisyon değiştirerek bana daha kolay erişim sağlıyor.

"Birazdan gitmeliyim," diye nefes alıyor.

Daha derin ovuyorum, kirpiklerinin zevkle çırpınışını hafızama işliyorum.

Dahili hoparlör sisteminden gelen derin bir zil sesi bir ziyaretçiye haber veriyor. Gelen her kimse, kapıcı fark etmiş ve içeri almış olmalı, çünkü zil sesi çatı katının kapısının zil sesi.

Hallie ayaklarını kucağımdan çekip doğruldu.

"Şuna bakacak mısın?"

"Bir dakika içinde döneceğim."

Koridordan kapıya doğru ilerliyorum. Saat on bir. Çok geç değil. Ama kalbimin hızla çarpmasına ve düşüncelerimin Sinclair, Sullivan ve Molly'ye sıçramasına neden olacak kadar geç.

Sullivan yemekten sonra Molly'yi eve götürdü. Sinclair de Zoey'nin evinde uyumaya gitti. İkisi de yemeği bitirdikten sonra istediklerinin bu olduğu konusunda ısrar ettiler. Molly hasta olsaydı Sullivan arardı. Denver da Sinclair'i Zoey'e götürdü. Bir sorun olsaydı bana söylerdi.

Kapıyı açmadan önce casus deliğini kontrol ettim. "Lavinia?" Kaşlarımı çattım.

"Merhaba Sterling. Bir şeyler düşünüyordum ve belki bu gece konuşacak birini istersin diye düşündüm." Elinde bir şişe şarap tutuyor.

Sıkıca sarılmış paltosunun içinde ona bakıyorum, burnunun ucu akşam havasından pembeleşmiş.

"Bana eşlik etmek isteyeceğimi mi düşündün?"

Suratını asıyor, bakışlarında sıcaklık yüzüyor. "Mm-hm. İçeri gelebilir miyim?" Kaşlarım derinleşiyor. "Ben... yatmak üzereydim. Geç oldu."

Lavinia'nın kaşları davetiye çıkarmışım gibi kalktığı anda hatamı anlıyorum.

"Daha fazlasını istediğini biliyordum," diyerek bir adım öne çıkıyor ve bana doğru uzanıyor.

Ağzını kendi ağzına götürmek için elini boynumun arkasına doluyor.

"Lavinia," diye biraz fazla güçlü bir şekilde bağıyorum, kollarının üstünden tutup onu kavıyorum.

Onu geriye doğru itiyorum ve ağzı şok içinde açılıyor.

"Lavinia, bu doğru değil. Sen ve ben... biz arkadaşız," diyorum sesimi yumuşatarak.

Telaşla saçlarının arkasını sıvazlıyor.

"Özür dilerim, bana ne oldu bilmiyorum. Sadece zamana ihtiyacın olduğunu düşündüm. Geçen yıl, birlikte geçirdiğimiz o inanılmaz gece..."

Bana umutla bakıyor ama yüzümdeki pişmanlığı gizleyemiyorum. Onu incittiğim için pişmanlık. O gecenin yaşanmış olmasından bile pişmanım. Bir adım geri atar. "Gitmeliyim. Belli ki ben olayları senden farklı hatırlıyorum."

"Özür dilerim. Bunu konuşmalıyız," diyorum, yüzünü kaplayan utanç yüzünden kendimden nefret ederek.

"Belki başka bir zaman. Dediğin gibi, geç oldu." Saatini kontrol ediyormuş gibi yapıyor ve arkasına bakmadan asansörlere doğru ilerliyor.

Doğruca bekleyen asansörlerden birine bindi ve kapılar kapandı.

Peşinden gitmeyi düşündüm. Ama ne diyebilirdim ki? Hem zaten bu konuşma bugünün konusu değil.

Derin bir iç çekerek kapıyı kapatıyorum. "Gidebilirim."

Döndüm.

Hallie elinde ceketle arkamda duruyordu. "Affedersiniz?"

"Lavinia'yı geri çağırabilirsin, eğer ihtiyacın olan arkadaş buysa. Dikkat dağını. Yutkunuyor, tedirgin görünüyor. "Eğer bu gece ihtiyacın olan buysa."

"İhtiyacım yok."

Başını sallıyor ama gözlerime bakmıyor. "Hallie?"

Hâlâ bana bakmıyor, ben de eline uzanıp onu göğsüme çekiyorum. Paltosu parmaklarının arasından kayıp yere düşüyor ve bir yığın haline geliyor.

"Öyle olmadığını çok iyi biliyorsun," diye homurdanıyorum. "Asla ihtiyacım olan şey olmayacak.

O asla benim istediğim gibi olmayacak."

Birbirimize bakıyoruz, hava gittikçe yoğunlaşıyor.

Hallie'nin gözleri onunkilere dolanmış parmaklarıma kaydı. Tutuşumu gevşetiyorum ama bırakmıyorum.

"Gitmek istiyor musun?"

"Hayır," diye fısıldıyor.

"O zaman neden buradan çıkmak istiyormuş gibi ceketini tutuyordun?" Bunu bir suçlama gibi söylüyorum, sesimdeki incinmişliği gizleyemiyorum. "İkimiz de tam olarak ait olduğun yerde olduğunu bildiğimiz halde neden kapıdan çıkıp gitmeye çalışıyorsun? Buraya. *Benim yanımda.*"

Mırıldandığım bir lanetle elini bıraktım. Onun korumak için çok uğraştığı aramızdaki çizgiyi aşıyorum.

Ve ben sadece geçmek istemiyorum. Hiçbir iz kalmayana kadar o lanet şeyi temizlemek istiyorum.

"Tanrım, Hallie," diye tıslıyorum, ellerimi saçlarına batırmamak için yumruk yapıyorum ve dudaklarını kendime çekiyorum.

Dudağını ısıtıyor ve avucunu göğsüme koyup gürleyen kalbimin üzerine yerleştiriyor.

"Ben... Ben hiçbir yere gitmek istemiyorum."

Çenem sıkıştı ama hiçbir şey söylemedim.

"Sterling? Beni... beni tekrar öpecek misin?" diye nefes alıyor.

Hava ciğerlerimi terk ediyor.

"Hayır."

Yüz ifadesi kapanmadan önce gözleri ona tokat atmışım gibi açılıyor.

Bir adım uzaklaşmaya çalışıyor. Ama bir kolumu beline dolayarak onu kendime çekiyorum ve vücuduma yaslıyorum.

Bekledim. Ve umut ettim. Ve şimdi nihayet teslim olmanın eşiğinde, onunla tanıştığımdan beri bildiğim şeyi itiraf ediyor... Bunu kastettiğini bilmeliyim.

Ağzımı kulağına götürüyorum, dudaklarım ipeksi sarı saç tellerinin arasına giriyor.

"Bebeğim," diye törpüledim.

Onun karşılık veren titreyişiyle kanım ısınıyor.

"İstiyor musun? Bu sefer sen almalısın."

Gözlerini benimkilere dikti.

"Bu senin seçimin," diyorum, yakınımda durarak, onun üzerinde yükselerek ama aramızdaki boşluğu tam olarak kapatmadan.

"Benim seçimim mi?"

Birbirimize bakarken aramızda saniyeler geçiyor, ikimiz de iç savaşlarımızla mücadele ediyoruz.

Gözleri ağzıma düşüp tekrar yukarı kalkıyor ve göğsü aramızda yükseliyor, çakıllı meme uçları beni davet edencesine bağılıyor.

Ama ben bekliyorum.

Bu onun seçimi.

"Sterling," diye mırıldanıyor.

"Hall-"

Ayak parmaklarının üzerinde yükseliyor ve dudaklarını dudaklarıma çarpıyor, adını dilimden kesiyor ve damarlarıma bir ateş topu gibi ısı gönderiyor.

Onu kollarımın arasına alıyorum, dönüp bizi kapalı ön kapıya çarptırıyorum.

"Tanrım," diye inliyor, parmaklarını saçlarıma daldırıp köklerini çekiştirirken beni sertçe öpüyor ve dilimi ağzının içine davet ediyor.

onunkiyle tanış.

Her an patlayabilirim. Her yerde o var. Dudaklarıma karşı nefes nefese inliyor, elleri beni kavıyor, vücudu kollarımda sıcak ve muhtaç.

Ağzım sanki kendi aklı varmış gibi onun üzerinde kayıyor.

Isırıyor, öpüyor, tadına bakıyor.

Ön kollarımı başının iki yanındaki duvara dayıyorum ve o da ayak bileklerini arkamda birleştirip bana yapışıyor. Benimle duvar arasında asılı kalmış, kalçalarım tarafından sabitlenmişti. Ona o kadar sıkı bastırıyorum ki, kıvranırları adını zoraki bir yalvarış gibi boğuk boğuk söylememe neden oluyor.

"Hallie."

Şişmiş dudaklarını öpüyorum, dişlerimi alt dudaklarının üzerinde kaydırarak titremesine neden oluyorum.

"Bebeğim, ıslaklığını pantolonumun içinde hissedebiliyorum," diyorum acı dolu bir iniltiyle.

Nefes nefese kalıyor ama bu sesi başka bir yakıcı öpücükle yutuyorum ve her iki elini de saçlarımdan tutup başının üstündeki duvara sabitliyorum.

Dilimi tekrar ağzının içine sokarken, "İhtiyacın olanı al," diye yalvarıyorum.

Tereddüt etmiyor ve kalçalarını döndürürken boğazından çıkan inilti, aletimin çelik gibi sertleşmesi için lanet olası bir davetiye gibi.

"İşte benim iyi kızım," diye inliyorum, kızarmış yüzüne hayranlıkla bakmak için geri çekiliyorum. "Üzerinde öğüt. Kendini iyi hissetmek için kullan."

Kıpırdanıyor ama ona daha fazla alan bırakmıyorum. Kıvrılırken onu kapıya doğru tutuyorum, nemli külotunu ağrıyan aletimin başı üzerinde daireler çizerek sürüklüyorum.

"Sterling," diye yalvarıyor.

"Adımı inleyişine bayılıyorum. Sanki içine girip seni benim yapmam için yanıp tutuşuyorsun."

"Aman Tanrım." Kollarımın arasında titriyor.

Yaptığımız şeyden şüphe duymasına izin vermeden önce kendimi yeniden konumlandırıyorum. Tekrar hareket ettiğimde, sikimin uzunluğu kalçalarının sıcak tepesine doğru zorlanıyor.

Gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Şimdi, kendini boşalt."

Gırtlaktan gelen bir hırıltıyla dudaklarını yakalıyorum.

"Kendini benim sikimin üzerinde boşalt, bebeğim."

Duraklayıp bana fazla düşünüyormuş gibi baktığında tüm nezaket beni terk ediyor.

Şimdi bizim hakkımızdaki düşüncelerinin onu endişelendirmesine izin vermesinin zamanı değil.

Onu tekrar kaybedemem. Ofisimde yaptığı gibi çekip gitmesini izleyemem. Birlikte ne kadar iyi olabileceğimizi görene kadar olmaz.

Kaya gibi sertleşmiş aletimi ona sürüyorum ve gözlerini devirmesine neden oluyorum.

"Burada gençleşmiyorum, Hallie. Sikimi kullan. Ve boşaldığında nasıl göründüğünü bana göster!" Havlıyorum.

Miyavlıyor, sanki sözlerim ona yeniden hayat vermiş gibi hayata geri dönüyor ve zevkine teslim oluyor, topuklarını sırtıma gömüyor, beni de onunla birlikte hareket etmeye zorluyor.

"İşte böyle, aferin kızıma."

Kalçalarımı onunla birlikte çok az döndürüyorum, işi onun yapmasını istiyorum. İstedğini almasını. Bundan sonra giderse beni ne kadar mahvedecekse, belki onun da bir parçasının kırılacağını kabul etmek.

Alnımı onunkine dayıyorum, hareketleri daha acil, daha çaresiz hale gelirken ona bakıyorum.

"Lütfen," diye inliyor, onu tuttuğum pozisyonun izin verdiği ölçüde hareket ediyor.

"Bana bak."

Bana bakarken göz kapakları kapanıyor, tehlikeli bir şekilde uçurumun kenarına yaklaşıyor.

Adımı mırıldanıp kalçalarını yuvarlarken nefesim boğazımda düğümleniyor ve pantolonumu sıcak, kaygan bir ısıyla kaplıyor. Kumaşın içinden sızıyor ve vücudumdaki her kasın gerilmesine neden oluyor.

Bileklerini bırakıp kıcını iki avuçla kavıyorum, kalçalarımı itmekten kendimi alamıyorum. Sanki içgüdülerim beni ele geçirmiş, ona benim olması gerektiğini göstermek için ne gerekiyorsa yapmam konusunda ısrar ediyor.

Ağrıyan sikimi cezalandırıcı darbelerle onun üzerine sürmek gibi.

"Kahretsin bebeğim," diye boğuluyorum, gözlerimi onunkilerden ayıramıyorum. "Beni çok sertleştirdin. İçine gömülme düşüncesi sikimi sızlatıyor."

Omuzlarımı kavıyor, tırnaklarını tenime batırıyor.

"İstediğin bu mu? Beni içine almak için seni iyice germemi mi? Boşaldığında vücudunun sıkıldığı şey benim sikim olsun diye mi benimle doluyorsun?"

"Oh, siktir, Sterling. Siktir, siktir, siktir!"

Alnımı onunkine daha sert bastırıyorum.

"Aletim içindeyken boşalmak istiyorsun, değil mi bebeğim?"

Benim için gelmek istiyorsun. Tekrar ve tekrar ve tekrar."

İnliyor. Gözbebekleri büyüyor ve paramparça olduğu o mükemmel ana tanık oluyorum, kollarımın arasında aceleyle boşalıyor.

Her şey boyunca gözlerini tutuyorum. Dudaklarında adım. Gözlerim onun üzerinde.

Yüz

üne. Dölleri sikimin üzerine akıyordu. "Bebeğim...

Tanrım..."

Kalçalarım kendiliğinden hızlanıyor, düzensiz bir şekilde itiyor. Nefesim onu şiddetle öperken ağzından nefes nefese çıkıyorum.

Tüm kanım güneye akıyor.

Güzel gözleri yüzümü kavrayıp bana doğru tutarken

Onu

n. Vücudumdaki her hücre yanıyor.

Konuşmuyorum, gözümü kırpmıyorum, *nefes almıyorum*.

Bir dalgalanma beni ele geçiriyor, tüm duyularımı aynı anda harekete geçiriyor. Ve içimdeki her şey hayata geri dönüyor.

"Hallie!"

Kükrüyorum.

Bacaklarım

bükülüyor.

Ayakta kalmak için mücadele ediyorum.

Ama gözlerim onunkilere kilitlenmişti, vücudumun tek parçası güçlü kalır.

Gerisi küle dönüşüyor ve boğuk bir inilti beni terk ediyor.

"Hallie!"

Sikim patlarken sertleşiyorum ve genç bir çocuk gibi pantolonumun içinde bitiriyorum.

"Tanrım..." I vida benim gözler Kapa çeneni, Çıtlatma onlar geri bakışlarını kaybetmemek için hemen açıyorum. "Tanrım..."

Kalçalarının arasındaki sığağa sürtünmeye devam ederken başım dönüyor ve mutluluk damarlarıma pompalanıyor.

Son damlalar bedenimi terk edene kadar her dalgayı, her sarsıntıyı atlatıyorum.

Kalplerimiz birbirine çarpıyor, alınlarımız birbirine yapışıyor.

Parmaklarımı esnetiyorum, avuçlarımı dolduran kıcını sıkıyorum. Onun oradaki ağırlığı çok doğru hissettiriyor. Uyluklarını kalçalarımın etrafında sıkıyor ve ıslak kumaş, tükenmiş sikimin üzerinde sürüklenerek seğirmesine neden oluyor.

Nefes nefese kaldım. "Bu-"

"Öyleydi," diye nefes alıyor, parmak uçlarını çenemde gezdiriyor. Yüzümü bir tarafa eğiyorum ve bileğini bir öpücükle yakalıyorum.

"Aramızda bir şey olduğunu inkâr edemezsin." Tenini tekrar tekrar öpüyorum. "Yapamazsın, Hallie."

"İ-"

"Kal."

Kelime ağzımdan kaçmıyor. Silahtan çıkan bir mermi gibi benden ateşleniyor.

Doğrudan hedefe. Niyeti çok açık.

Onu ait olduğu yerde istiyorum.

"Kalmak mı?" diye yankılanıyor.

"Evet. Kal. Sadece bu gece için değil. İngiltere'ye geri dönme. Burada yaşa. Benimle birlikte."

Güldü, sonra gözleri büyüdü, çünkü son derece ciddi olduğumu gördü.

"Ben... Eğer insanlar bizi öğrenirse, bu işimi mahvedebilir. Hayırseverlik-"

"Bunu ben hallederim," diye homurdandım. "Hepsini. Ne kadar istersen." Onun yoğun bakışları karşısında acınası kalbimin yerinden fırlamasına izin verdim.

"Hiç kimse için böyle hissetmemiştim, Hallie. Hayatımda hiç. Bunu ummaktan uzun zaman önce vazgeçtim. Kal," diye tekrarlıyorum usulca, kabarık dudaklarına nazık bir öpücük kondurarak.

O da beni öpüyor ve kalbim umutla doluyor.

Arka cebimdeki cep telefonu şimdi delici bir hassasiyetle çalmayı seçiyor ve anı kesip atıyor. Denver için ayarladığım zil sesi.

"Cevap ver. Önemli olabilir," diyor Hallie.

Bir elimi kıcımdan çekiyorum. Onu yukarıda tutmak için kalçalarımı ileri itmek zorunda kalıyorum. Dudaklarından çıkan küçük inilti neredeyse telefonumu yere fırlatmama neden oluyor, böylece elimi tekrar ipeksi tenine koyabiliyorum.

"Denver?" Gözlerimi onunkilerden ayırmadan cevap veriyorum. "Patron. Aradığım için özür dilerim.

Özellikle de bu gece. Ama-" "Nedir o?"

"Los Angeles'taki kulüp. Bir yangın çıktı." Hallie dinlerken gözleri büyür.

"Kimse yaralandı mı?"

"Hayır. Ama biraz hasar var."

Bir nefes verdim. Yandıklarında eşyalar değiştirilebilir. *İnsanlar değiştirilemez.*

"Jeti hazırla. Arabaya bindiğimde seni ararım."

Aramayı sonlandırıyorum.

Hallie'nin endişeli gözleri benimkileri aradı. "Gitmen gerek."

"Benimle gel. Uçakta konuşabiliriz." Dudaklarına bir öpücük konduruyorum, bu kez karşılık vermeyince kalbim sıkışıyor.

"Yapamam."

"Benimle Los Angeles'a gelemiyor musun, yoksa benimle olamıyor musun?"

Gözleri benimkiler arasında gidip geliyor, sanki bir neden arıyor...

bahaneler.

"Söyle," diyorum, bedenimden sızan yıkımı dizginlemeye çalışarak.

Gözleri benimkilerden ayrılıyor ve onları kaldırdığında parlıyorlar. İşte o an onu kaybettiğimi anlıyorum.

"Ailemin eve dönmeme ihtiyacı var. Zaten bir kızlarını kaybettiler. Buraya taşınamam. Bu onları mahveder. Sen inanılmaz bir adamsın." Nefes alış verişi hızlanıyor ve bir an için ağlamak üzere olduğunu anlıyorum. "Eğer işler farklı olsaydı-"

"Sus, sorun yok." Onu bu halde görmeye bir saniye bile dayanamam.

Onu yere indiriyorum. İzin verseydi hayır kurumuna bağışta bulunabilirdim. Ama bu daha fazlası. Bu onun kendi kişiliği olmasıyla ilgili. Kız kardeşini kaybettikten sonra kalbine hitap eden şeyi yapması. Bu Hallie için insanlarla ilgili. Onunla tanıştığım günden beri bu çok açıktı. Kendinden önce diğer insanları düşünür, kendi mutluluğundan önce onların mutluluğunu gözetir.

Keşke bunlardan vazgeçmeden ona bakabileceğimi görebilseydi. Ama o her şeyin tehlikeye girebileceğine inanıyor.

Bana söylemediği daha fazla şey olduğu düşüncesi boğazımı sıkıyor.

"Bana bir şey söyler misin?" İşaret parmağımla çenesini yukarı

kaldırıyorum. Başını sallıyor, gözyaşları alt kirpiklerinde birikiyor.

"Herhangi bir şey."

Başparmağımla yanağını okşuyorum. "Bir randevu." "Bir randevu mu?"

Ona acı tatlı bir gülümseme veriyorum.

"Onunla tanıştığım günden beri istediğim tek kadınla. Bana bir randevu ver, Hallie. Sadece bir tane."

Tek bir damla gözyaşı süzülüyor ve onu fırçalıyorum.

"Bir, belki iki gün Los Angeles'ta olacağım. Döndüğümde-"

Parmak uçlarını dudaklarımın üzerinde gezdiriyor.

"Tamam," diye fısıldıyor. "Geri döndüğünde, randevumuzu yapacağız."

STERLING

Denver, Seasons, LA'in yanmış kabuğuna bakarken "S.KTİR" diye homurdanıyor.

Kömürleşmiş odun kokusu asit gibi burun deliklerimi delip geçiyor,
Yüzeyin hemen altındaki buruk aromada fokurdayan anılar.

En azından bu sefer erimiş etle renklenmemiş.

Yerden bir piyano anahtarının kalıntılarını alırken, "Bütün bunlar tek bir alevden çıktı," diye mırıldanıyorum.

"Adamı ziyaret etmemi ister misin patron?" Denver dilini dişlerinin üzerinde gezdiriyor ve gürleyen bakışlarını benimkilerle buluşturuyor.

"Hayır, buna gerek yok."

Piyano anahtarını küllerin içine bırakıyorum. Uzun süredir müşterimiz olan bir yargıç, o kadar sinirlenmişti ki bir kibritle purosunu yakmaya çalışmış ve sonunda onu içkisine düşürmüştü. Sakince söndürmek yerine çılgına döndü ve bardağı barın arkasındaki en üst rafta duran likörün içine fırlattı. İtfaiyenin söylediğine göre onlar gelene kadar mekân cehenneme dönmüş.

Denver'a "Karısının kardeşiyle ilişkisi olduğunu yeni öğrendi," dedim. "Her şeyi gizli tutmak için hasarı faiziyle ödeyecek."

Sebep olduğu şey yüzünden onun kanına girmek kolay olurdu. Ama içimden bir ses şimdiden altına sıçtığını söylüyor. Zaten karısını kaybetti; bu yüzden kariyerini de kaybetmek istemeyecektir.

Ve bunu anlıyorum. İhanete uğramışlık hissini.

Telefonum bilinmeyen bir numarayla çalarken, "Bu muhtemelen o," diyorum.

Denver'ın karanlık gözleri tekrar odayı tarıyor. "Bu büyük bir fatura olacak."

Mekânlarımdan geriye kalanları incelerken boynumu kırıyorum ve cevap veriyorum. "Elbette öyle."

"Eğer sahile taşınmak, sahil kenarında yaşamak istersen, burada her zaman hoş karşılanacağını biliyorsun." Kardeşim Clay arka kapıdan çıkıp evinin arka tarafında uzanan güverteye adım atıyor.

"Bunu aklımda tutacağım."

Hep bundan bahsediyor, hepimizin yeniden birbirimize yakın yaşamasından. Ben, o ve Boston'da yaşayan kardeşimiz Jagger.

Denver ve ben LA ekibini kulübün temizliğinden sorumlu bıraktık. Bazı eski dostlarını ziyaret etmek istediğini söyledi, bu yüzden beni Clay'in evine bıraktı ve sabah beni almaya gelecek.

Clay'in karısı Adaline'in iki küçük torununa masal okurken çıkardığı ses Clay kapıyı kapatmadan önce dışarı süzülüyor.

"Senin yaptığın gibi onun da seslendirme yapmasını isteyecekler," diyor bana bir bardak burbon uzatırken.

"Eminim benden çok daha iyi büyücü taklidi yapıyordur." Koltuğumda rahatlayıp okyanusa bakıyorum.

Clay yüzümü inceliyor. "Kulüp için endişeleniyor musun?" "Hayır. Hallediliyor. Tadilat yarın başlıyor."

Telefondaki yargıçtı. Daha ben onu selamlamadan boynunu kurtarmak için çaresizce rakamlar saymaya başladı.

İçkisinden bir yudum aldı. "Peki evde işler nasıl? Akşam yemeğinde bana çocuklar, Mal ve Trudy hakkında bilgi verdin ama flört hikâyelerini atladın. Nasıl gidiyor?"

Gözlerindeki pırıltıyı fark ederek gözlerine bakıyorum. "Beklediğin kadar iyi, kardeşim."

Kıkırdıyor. "Sinclair istediği zaman bir fikirle koşuyor."

"Öyle. Ama Monty'yi aldığından beri en mutlu olduğu an bu."

Anlayışla başını sallıyor.

"Çalışmaya devam ediyor, daha fazla çekim, daha fazla şov yapıyor. Aynı Sullivan gibi. Molly olmasaydı asla durmazdı. Sinclair, Hallie'yle iyi anlaşıyor. Sabah aradığımda yarın alışverişe gideceklerini söyledi."

"Hallie mi? Flört koçu mu?"

"Bu o."

Gözleri kısılıyor ve boynumdaki ağrıyı hafifletmeye çalışarak beni inceliyor.

"Nasıl biri?"

"O..." Dudaklarım kıvrıldı. "... oldukça inanılmaz."

"Anlıyorum." Bilmiş bir sırıtışla kadehini kaldırıyor. "O biliyor mu?"

"Biliyor." Zihnim, boşalırken adımı nasıl iniltiyle söylediğine geri dönüyor.

Ve o söylediğinde pantolonuma nasıl üflediğimi. "Ne

yapacaksın? O İngiltere'den, değil mi?" Bardağın

etrafındaki tutuşumu sıkılaştırdım.

"New York'a döndüğümde gidecek." Burbonun geri kalanını tek seferde deviriyorum, mideme doğru bir iz bırakırken tıslıyorum.

Clay okyanusa bakmadan önce beni inceliyor. "Kalmasını

mı tercih ederdin?"

"Karım olmasını tercih

ederdim." Kaşları havaya

kalktı.

"Hallie..." Elimi çenemde gezdiriyorum. "O, inancımı kaybettiğim her şey içeri."

Evin içinden bir kahkaha sesi duyulur ve Clay arkasına bakar sırıtarak kapıya doğru yöneldi.

"Sen şanslı bir adamsın. Güzel bir aile... torunlar," diyorum içeriden gelen yaşam seslerini dinlerken.

"Molly'nin bir gün misafiri olacak. Sullivan ve Sinclair'e biraz zaman ver."

"Belki."

Başparmağımı boş bardağımın kenarında gezdiriyorum. Molly benim tek torunum. Parlayan küçük bir güneş topu. Annesi çoktan öldü. Bir insan böyle küçük bir kızı nasıl bırakabilir, asla anlayamayacağım. O saf masumiyet ve sevgi. Molly ve her yere götürdüğü küçük bebekleri.

Molly'nin bebeğini besliyormuş gibi yaparken Hallie'nin onunla şen şakrak konuştuğu anı beni kalbimden yakalıyor ve sıkıyor. O an, Hallie'nin gitmesini asla istemediğimi anladığım, *gerçekten anladığım* andı. Asla. Eğer o anda parmağına bir yüzük takabilseydim, takardım. Ve eğer o gece ofisimde kendi bebeğimizi onun karnına koyabilseydim, bunu hiç tereddüt etmeden yapardım.

Karım olarak onu hamile bırakmaya devam edebilir ve dünyayı onun minik versiyonlarıyla doldurabilirdim. Onun büyüyle doldurabilirdim.

Bu düşünce kalbimi yakaladı ve bir hançer gibi delip geçti. Elli yaşındayım ve sahip olamayacağım bir hayatın hayalini kuruyorum.

Bunlar Hallie için. Gece gündüz düşüncelerimi tekeline alan güzel kadın. Otuz yaşında. Önünde koca bir hayat var. Onu bana bağlamak bencillik olur. Onu ne kadar istediğim önemli değil. Onunla aramdaki bağ ne kadar derin olursa olsun.

O benim *sihrim* olsa da. Herkesin bahsettiği ama benim inanmayı bıraktığım şey.

Ama onun bir seçimi vardı ve yaptı.

Ben Manhattan'a döner dönmez, o da gidecek.

Clay ve ben gece yarısını geçene kadar güvertede oturup sohbet ettik. Ertesi sabah, ben de yatıya kalan iki çocukla birlikte dev bir kırmızı dinozoru boyuyorum. Denver gelmeden önce onlarla geçirdiğim her dakikanın tadını çıkarırken T-Rex'e taktığım Beaufort Diamond küpeye gülüyorlar.

Telefonumun ekranında Sullivan'ın adı yanıyor.

"Oğlum?" Dinozora Indiana Jones tarzı bir şapka takarak gülümsüyorum. Onlara göz kırpyorum ve daha fazla kıkırdamaya başlıyorlar.

"Baba?"

Suratsız ses tonu boya kalemimi bırakmama neden oluyor. "Neyin var?"

"Hastaneye gidiyorum. Halliday içeri alındı. Sinclair'le dışarıdayken paparazzilerle bir sorun yaşamış."

Kanım buza dönüştü. "Ne oldu?"

"Sinclair ikisinin de iyi olduğunu söyledi. Ama şimdi onlarla buluşmak için oraya gidiyorum."

"Tanrım... Tamam." Bir elimle çenemi ovuyorum. "Denver şu anda Clay'in evine gidiyor. Mümkün olduğunca çabuk döneceğiz. Hastaneye vardığında beni ara ve neler olduğunu anlat."

"Arayacağım."

"Peki, oğlum? Kızlara iyi bak."

"Bakacağım. Döndüğünde görüşürüz."

Telefonu kapattım ve saatime baktım. Geri dönene kadar en az beş saat geçecek.

Hemen Denver'ı arıyorum ama dışarıdan gelen bir aracın durma sesi zil sesini bastırıyor.

Saniyeler sonra ön kapıya vuruluyor ve aceleyle kapıyı açıyorum.

o.

"Patron. Sinclair-"

Denver'ın karanlık yüz ifadesiyle karşılaştım. "Biliyorum."

Koridorda duran çantamı aldı. "Ben arabada bekleyeceğim."

Adaline ve Clay'le vedalaşıyorum, çocukları sertçe sıkıyorum kapıdan çıkıp bekleyen araca doğru adım atmadan önce.

Denver daha kapım kapanmadan hızla uzaklaşıyor.

HALLIDAY

SULLIVAN hastane odasına giriyor, Sinclair'den bana ve tekrar bana bakarken çenesi gergin.

"Doktor seninle konuşmak için geri geleceğini söyledi. Ama CAT taraması temiz çıktığı için yakında ayrılabilir misin gibi görünüyor."

Sinclair'le birlikte hastane yatağında otururken omuzlarım rahatlayarak çöküyor. Saatlerdir buradayız.

"Zamanı gelmişti. Bayılmışım, hepsi bu."

Sinclair elimi sıkıyor. "Yine de seni kontrol ettirmemiz gerekiyordu. Kendinden geçmiştin. Çok korkutucuydu."

Ona minnetle gülümsüyorum. Uyandığımdan beri yanımdan ayrılmadı, kaldırımda yatıyordum, etrafım kameraların tıkrıtlarıyla çevriliydi.

"Ben iyiyim."

Başımın etrafına sarılmış, kesiği ve şişliği örten bandaja dokunmak için uzanıyorum. Başım ağrıyor ama o kadar da kötü değil. Sağlık personelinin işini yaptığını biliyorum ama artık buradan çıkmak istiyorum.

"Monty'yi almaya geldiğin için teşekkürler," diyor Sinclair yatağın ayak ucunda duran Sullivan'a. Kara kaşları ikimizi de izlerken gözlerinin üzerinde düzleşiyor.

"Sorun değil. Ben çıkarken Molly onu bebek arabasıyla apartmanın içinde gezdiriyordu."

"Gününüzü mahvettiğimiz için özür dilerim," diye ekliyorum.

Ofluyor. "O çırpınırken bütün gün Mal'le iş konuşmak mı, yoksa başındaki yaralarla uğraşmak mı? Zor seçim."

"Bebek hediyesi alışverişinin bu kadar drama neden olacağını kim dedi bilebilirdi?" I

Sinclair homurdanıyor. "Gitmek istediğim yerlerin yarısına bile gidemedik. sana göstereceğim. Merak etme, gidebileceğimiz daha pek çok gün olacak." Bana karnımı düğümleyen güven verici bir gülümseme veriyor.

Sophie için hediye alışverişi yaparken çok güzel bir gün geçiriyorduk ki, biz çıkarken bir fotoğrafçı sürüsü butiğin önüne üşüştü. Sinclair'in dikkatini çekmeye çalışırken yaşadıkları itiş kakış, kahvaltıyı atladığım gerçeğiyle birleşince beni iskambil kâğıdından bir kule gibi buruşturdu.

Sinclair'e bugün ayrılacağımı söylemeyi planlıyordum. Öngörülemeyen koşullar nedeniyle sözleşmemizi yerine getiremeyeceğimi. Ona karşı dürüst olmak ve gerçek nedenleri söylemek istiyorum. Ama önce Sterling'le konuşup konuyu nasıl açmak istediğini sormalıyım. *Eğer isterse.*

Belki de sessiz kalmayı ve ben gittikten sonra olanları unutmayı tercih eder.

Sinclair'in yüzü aydınlanır. "Ooh, bir dahaki sefere nereye gitmemiz gerektiğini çok iyi biliyorum-"

Kapı açılır ve takım elbiseli gümüş rengi bir karaltı içeri girer. "Baba!"

Uzun, kararlı adımlarla odayı geçerken ceketi arkasından fırlıyor. Sinclair kollarını ona dolayarak sarılıyor. Alev alev yanan gözleri omzunun üzerinden benimkilerle buluşuyor ve midemde fırtınalar kopuyor.

Ona bakmak için geri çekiliyor. "Tatlım, iyi misin?" Başını sallıyor. "İyiyim. Yaralanan Halliday."

Sterling çenesini Sullivan'a doğru çeviriyor, sonra gözleri tekrar benimkilere kayıyor. Sinclair'in etrafından dolanıp yatağın üzerine eğiliyor ve yüzümü avuçluyor.

"Hallie? Elimden geldiğince çabuk geldim."

Gözlerimin içine o kadar derin bakıyor ki yanaklarım ısınıyor.

Kafatasımın etrafındaki bandaja odaklanmadan önce beni gözden geçirirken, "Teşekkür ederim ama dürüst olmak gerekirse iyiyim," diye zorluyorum.

"Tanrım," dedi. "Yaralanmışsın bebeğim."

Çenesindeki kirli sakal alnıma değmeden önce başparmakları yanaklarımda geziniyor ve beni oradan öpüyor.

"Sterling," diye mırıldanıyorum, sertleşerek.

Gözlerim onun arkasına, Sullivan'ın yüzünün herhangi bir tepkiden yoksun olduğu yere dalıyor. Denver odaya girmiş ve Sinclair'in bir adım gerisine yerleşmiş.

Nefes nefese kalıyor ve uzanıp kendini sabitlemek için onun pazusunu tutuyor. "Bebeğim mi?" diye mırıldanıyor.

Yutkunuyorum ve panik içinde Sterling'e bakıyorum. Yemin ederim birlikte yaptığımız her şey yüzümde yazılı.

"Baba? Ciddi olamazsın? Sen ve Halliday mi?" diye bağıyor, gözleri ikimizin arasında gidip geliyor.

Sterling doğruldu ama bana attığı uzun bakış ona her şeyi anlatıyor.

"Bundan haberin var mıydı?" Sullivan'a ters ters bakıyor. "Şüphelenmiştim."

"Aman Tanrım." Gözleri genişliyor ve Denver'a bakıyor. "Peki ya sen? Sen biliyor muydun?"

Denver'ın çenesi gerilir ve elini sanki ona dokunduğunu yeni fark etmiş gibi çeker.

"Ciddi misin? O bile benden önce biliyor muydu?"

Sinclair kaşlarını çatarak ona bakarken Denver'ın sert bakışları dümdüz ileride duruyor. "Bu ne zamandır devam ediyor?" diye tersliyor.

"Uzun zamandır değil," diyorum aynı anda Sterling de, "Onunla tanıştığım anda anlamıştım."

Bana bakıyor ve parmaklarını benimkilerle birleştirmek için uzanıyor.

"Hallie'yi takip eden bendim," diyor Sinclair'e. "Tam tersi değil. İkimiz de bunu beklemiyorduk. Ama oldu işte. Ve bunun için özür dileyecek değilim. Bir an bile pişmanlık duymuyorum."

Sinclair onu inceliyor, ifadesi şoktan başka bir şeye dönüşüyor.

"Babamı seviyor musun?" Dikkati benim üzerimde yoğunlaşıyor ve kollarını kavuşturuyor. "Yoksa bu sadece seks mi? Çünkü bundan daha fazlasına ihtiyacı var. O bundan daha fazlasını hak ediyor. Buraya gelemezsin ve sonra-"

"Sinclair!" Sterling homurdanıyor.

"Hayır, baba!" diye karşı çıkıyor. "Mantıklı konuştuğumu biliyorsun. Onu sana aşkı bulması için tuttum. Sahip olabileceği bir baba fantezisini oynaması için değil."

"Yeter!"

Sesi havayı yararak öyle bir sessizlik bırakıyor ki, herhangi birimizin nefes alabilmesine şaşıyorum.

"Yeter, Sinclair," diyor yumuşak bir sesle. "Hallie ve ben ikimiz de yetişkiniz. İstedığimizi yapabiliriz."

"Ama-"

"Ama hiçbir şey." Ona öyle bir bakıyor ki, dudaklarını birbirine kenetliyor. "Tatlım, benden daha mutlu olmamı istedin. Artık mutluyum. Ve bundan sonra ne olursa olsun, bu mutluluk her zaman senin benim için yaptıkların sayesinde olacak."

"Halliday sayesinde," diyor gözleri benimkilerle buluşarak.

"Evet. Senin hediyen," diye mırıldanıyor.

Bir dakika boyunca dudaklarını büzerek beni izliyor. "Bunu öğrenmem için bebek eşyası alışverişi yapmam gerektiğine inanamıyorum. Eğer o paparazziler ortaya çıkmasaydı, burada olmazdık ve sonra siz ikiniz de..." Bana ve Sterling'e el sallıyor.

"Sana söyledik," diyor Sterling derin bir sesle. "Ailemizde sır istemiyorum."

Sinclair ondan Sullivan'a bakıyor ve gözleri cam gibi bir hal alıyor. "Katılıyorum. Ailelerdeki sırlar berbattır," diye fısıldıyor.

Annesinin ilişkisini düşündüğünü biliyorum.

Sterling'in gözleriyle karşılaşıyorum, birinin bir şey söylemesi için dua ediyorum. Herhangi bir şey.

Sinclair'ın telefonu çalıyor ve ona bakarken ofluyor. "Gerçekten mi? Bu çok saçma! Basın şimdiden hamile olduğumu duyuruyor."

Denver onun yanında kaskatı kesiliyor ama Sinclair kaşlarını çatarak telefonunu karıştırırken gözlerini önden ayırmıyor.

"Halliday'ın arkadaşı için alışveriş yapıyorduk, benim için değil. Biri onlara haber vermiş olmalı. Bir hikâye olduğunu düşünmedikleri sürece böyle çıldırmış olmalarının imkânı yok." Homurdanıyor.

Sterling, "Sana koruma getireceğim," dedi.

"Hayır! Bunu daha önce konuşmuştuk. Gece dışarı çıktığımda Denver'ın beni alması yeterince kötü zaten. Gündüzleri de onun bir klonunun beni takip etmesini istemiyorum."

Denver'ın yüzünün yan tarafına bakıyor ama o bakışlarını ileride tutuyor.

"Gördün mü? Monty'nin sosyal becerileri daha iyi. Lütfen baba. Söz veriyorum kafamı toparlayacağım..." Bana ve Sterling'e tekrar işaret ediyor. "... Sadece beni bebek bakıcılığına maruz bırakmayın. *Lütfen*."

Sterling, küçük bir omuz silkmeye başını eğen Sullivan'a bakıyor.

Bir elini alnında gezdirerek iç geçiriyor. "Peki. Ama eğer buna ihtiyacın olduğunu düşünürsem-"

Sinclair, "Yapmayacağım," diye cevap verir.

Kapı açılır ve doktor içeri girer.

"Bayan Burton?" Panosundan başını kaldırıp bakar. "Sizi eve bırakacak bir araç bulmakta sorun yaşamayacağınızı görebiliyorum. Önümüzdeki yirmi dört saat boyunca bakımınızı kime devredebilirim?"

Sterling derin baritonuyla, "Ben," diye yanıtlıyor. "Onunla ben ilgileneceğim."

Doktor bana baktı. "Harika. Alkol alma ya da kendini yorma. Bol bol dinlenin ve baş ağrınız kötüleşirse tekrar gelin." Sterling, "Bir şey olursa onu hemen geri getiririm doktor," diyor.

Bebek bakıcılığına ihtiyacım olmadığını iddia etme dürtüsü içimde alevleniyor. Ama gözlerini bana dikerken sesindeki otoriter emir, alevlerin sönmesini sağlıyor.

"Sana bakmama izin vereceksin, değil mi Hallie?" diye gürliyor. İsteksizce başımı sallıyorum ama kaşlarını kaldırıyor.

"Evet." İç çekiyorum.

Sadece benim duyabileceğim şekilde sesini alçaltıyor.

"Aferin kızıma." Sonra doktora döndü.

"Artık onu eve götürebilir miyim?"

"HAZIR," diye sesleniyor Sterling banyodan çıkarken, lavanta kokulu bir buhar dalgası onu takip ediyor.

Yatağının ucuna tünediğim yerden başımı kaldırıp bakıyorum.

"Evindeymiş gibi davranabilirsin," diyor, kaşlarını çatarak ayaklarımın dibindeki paketlenmemiş çantaya bakıyor.

Sinclair'in benim için nazikçe paketlediği bazı eşyalarımı alması için Denver'ı göndermişti.

"Banyoya gir, ağırlarına iyi gelir." Sterling evin önünde durdu.

Ben.

Alt dudağımı ısırduğım yerden bırakıyorum. "Teşekkür ederim." Bakışlarım yatak odasının etrafında izler. "Kullanmam gereken bir misafir banyosu yok mu?"

"Benimki en derin küvete sahip." Elimi tutuyor ve ayağa kalkmama yardım ediyor. "Ve benim odam yatak ve kanepesi olan tek oda."

Onun yanından geçip duvara dayalı dev kadife kanepeye bakıyorum.

"Başka bir odada uyumayacaksın, Hallie. İyi olduğunu bilmem gerek."

"Ben iyiyim." İçimi çektim. "Ama zaten önümüzdeki yirmi dört saat boyunca beni bir şahin gibi izleyeceksin, değil mi?"

"Hızlı öğreniyorsun." Beni banyoya götürmeden önce göz kırıyor, kapıda durup önce benim girmeme izin veriyor.

Küvet köpüklerle dolu ve oda, mevcut her yüzeye yerleştirilmiş çok sayıda yanan mumdan gelen yumuşak bir ışıkla yıkanıyor.

"Acele etme." Sıcak nefesi enseme geziniyor ve kapıyı yumuşak bir tıkırtıyla kapatıp beni yalnız bırakmadan önce ürpermeme neden oluyor.

Gözlerimi odanın içinde gezdiriyor, tavandan tabana uzanan şehir manzaralı pencerelere bakıyorum.

Göğsümde bir şey sıkışıyor ve kıyafetlerimi çıkarıp cennet gibi suya batarken onu olabildiğince aşağı itiyorum. Boynuma kadar geliyor ve ben ıslanırken vücudumdaki her sıkı kas yavaşça çözülmeye başlıyor.

Bu çok normal hissettiriyor. Sanki buraya aйтmışım gibi. Sterling'e. Onun dairesine. Onun yatağına. Ama böyle bir rüya görmeme izin verirsem çok şey tehlikeye girer.

Zamanın nasıl geçtiğini anlamıyorum, nihayet su soğuduktan sonra küvetten çıkıyorum. Kurulanmak için askıdaki havluya uzanıyorum ama beyaz kabarık havluların arasında asılı duran pijamalarımın tanıdık kumaşını görünce duraklıyorum. Sterling banyoyu hazırlarken onları buraya koymuş olmalı, giymem için sıcak olduklarından emin olmak istemişti.

Giyindikten sonra ikiz lavabolara doğru yürüyüp aynada başımdaki bandajı inceliyorum. Olduğundan çok daha kötü görünüyor. Doktor sargıyı yarın çıkarabileceğimi söyledi. Uzanıp sargıyı açıyorum. Birkaç saat nedir ki? Herkese söylediğim gibi, ben iyiyim.

Parmaklarımı saçlarımda gezdirip yumruyu inceliyorum. Başım hâlâ hassas olsa da hastaneden çıktığımızdan daha küçük.

Dikkatimi Sterling'in eşyalarından uzak tutmaya çalışıyorum. Ama bakışlarım sürekli onun elektrikli diş fırçasına, tıraş losyonu şişesine ve mermer tezgahın üzerindeki diğer bakım ürünlerine takılıyor.

Tıraş losyonunu elime alıyorum ve kapağını çıkarıyorum. Koku içimi hemen sıkıyor. Tamamen ona ait olan o tanıdık sıcak, odunsu baharat. Kapağı kapatıp şişeyi yerine koyuyorum. Ne yapıyorum ben? Birkaç gün sonra gideceğim. Aklımı duygularıma kaptırarak kimseye yardım etmiyorum.

Mumları söndürüp yatak odasına gidiyorum ve yatağın üzerinde bir kazak görüyorum. Parmaklarımı önünde Özgürlük Heykeli baskısı olan yumuşak kumaşın üzerinde gezdiriyorum.

"Rahat bir şeyler istersin diye düşündüm." Döndüm.

Sterling kapının pervazına yaslanmış beni izliyordu. Üzerinde takım elbise pantolonu ve boynunda birkaç düğmesi açık mavi bir gömlek vardı. Onu takım elbise ve kravat olmadan gördüğüm tek zaman, Sullivan ve Mal ile yaptığı egzersiz seansına girdiğim zamandı.

O gün geniş sırtında dalgalanan kasları görmüştüm. "Teşekkür ederim." Kazağı yatağın üzerinden kaldırdım.

Doğrulmadan önce bir süre birbirimizin gözlerine bakıyoruz. "Yemek yemen gerek."

Kazağı üzerime çekiyorum, yepyeni olmasına rağmen onun gibi koktuğunu fark etmemeye çalışıyorum. Muhtemelen onun eşyalarının arasında ve yatağının üzerinde durduğu içindir. Bu gece uyumak zorunda olduğum yatakta.

Mutfağa gidiyorum ve dev granit adadaki tabureye tırmanırken Sterling önüme bir kase çorba ve bir tabak sıcak ekmek koyuyor.

"Bunu nereden buldun? Harika kokuyor." Jenny ve benim çocukken hasta olduğumuzda içtiğimiz tavuk çorbasının rahatlatıcı kokusunu içime çekiyorum.

"Ben yaptım." Yanıma oturuyor ve ben hareket etmeyince bana dikkatle bakıyor. "Eğer yemeye başlamazsan sana kendim yedireceğim."

"Özür dilerim." Gözlerimi onun yumuşak gülümsemesinden ayırıp kaşığımı alıyorum.

Çok lezzetliydi ve kısa sürede tüm kâseyi bitirdim.

"Yorgunsun. Dinlenmeye ihtiyacın var." Sterling yüzümü inceliyor, başımdaki bandajın artık örtmediği şişliğe bakıyor.

"Ben iyiyim."

"Bana rol yapmana gerek yok, Hallie."

Banyodan çıktığımdan beri başımın içinde biriken sıkıcı ağrıya karşı irkilmemi engelliyorum.

"Belki de gidip biraz uzanmalıyım," diye mırıldanıyorum.

Kaseleri bırakıp beni yatak odasına kadar takip ediyor, sanki gözlerini bir saniye bile benden ayırmanın feci sonuçları olabileceğinden endişeleniyormuş gibi.

Yatağının üzerindeki kalın örtüyü geri çekiyor ve ben kazağımı çıkarıp içine girerken beni izliyor.

"Sana biraz su getireyim."

"Teşekkür ederim."

Göz kapaklarım ağırlaşmadan ve onun geri çekilen ayak sesleri sadece yankılanmadan önce yorganlar üzerime ancak serilmişti.

Neredeyse karanlığa uyanıyorum ve gözlerimin alışması bir dakika alıyor. Tek ışık, karartma perdelerindeki bir aralıktan sızan şehir ışıltısı.

Sterling koltukta uyuyor, iki elini karnına dayamış, yumuşak, ritmik nefesler alıyor. Üzerindeki kapüşonlu tişörtü ve eşofman altını seçebiliyorum. Üzerini örten ince battaniye yere kaymış.

Yorganı geriye iterek yataktan çıkıyorum ve Özgürlük Heykeli kazağını arıyorum ama göremiyorum. Üzerime bir kat daha giyersem, Sterling yataktan atabilir. Yatağını çaldığım için üşümesi ve giyinik uyumak zorunda kalması hiç adil değil.

Parmak uçlarımla odanın diğer tarafına geçiyorum ve Sinclair'in benim için hazırladığı çantayı karıştırarak pijamalarımın üzerine giyebileceğim bir şeyler arıyorum. Elim sert bir şeye değiyor ve komodinden telefonumu alıyorum, nesneyi çıkarırken görmek için üzerindeki ışığı kullanıyorum.

Jenny'nin kocaman gülümsemesi camın arkasından yayılıyor ve boğazım düğümleniyor. Uyumakta olan Sterling'e bakıyorum. Sinclair bu fotoğrafı daha önce hiç fark etmemişti. Neden fark etsin ki? Her zaman pencereden dışarı bakıyor.

Sinclair'i dairemde beklerken Sterling'in Denver'la konuşurken kullandığı sessiz tonu hatırlayarak yutkunuyorum.

Bu adam...

Çerçeveyi göğsüme bastırıyorum ve acıyan gözlerimi kapatıyorum. Sinclair'in dediği gibi daha fazlasını hak ediyor. Her şeyi hak ediyor.

"Ve bunu ona verecek kişinin gerçekten ben olduğumu düşünüyorsun, değil mi?" Kısmen Jenny'ye, kısmen de evrene fısıldıyorum.

Pencereye doğru yürüyorum, çerçeveyi yere bırakıyorum ve şehre doğru bakıyorum. Yatağa dönüp kalın yorganı kaldırırken adımlarım yumuşak. Geniş kanepeye taşıyor ve Sterling'in üzerine örtüyorum.

Sonra bir tarafını kaldırıp altına, yanına kayıyorum.

"Hallie?" Uykulu sesinin nazik törpüsü beni daha da yaklaştırıyor ve kolunu kaldırıp beni dünyanın en doğal şeyiymiş gibi yanına buyur ediyor. "Başın mı ağrıyor bebeğim?"

"Hayır." Başımı göğsünün üzerine koyuyorum ve sıcak kucağına gömülürken kalbinin sabit gümbürtüsünü dinliyorum.

"Güzel," diye mırıldanıyor, dudakları şefkatli bir öpücükle alnımın tozunu alıyor.

Gözlerimi sıkıca kapatıp ona sarılıyorum ve bedenlerimizin birbiri içinde eridiği her santimin tadını çıkarıyorum.

Ona kalbimin acıdığını söyleyemiyorum. Başımın değil.

Gitmek zorunda kalmamayı dileyen ve bunun için dua eden kalp.

Buraya ona yardım etmek için geldiğimi sanıyordum. Kendini nasıl açacağını öğrenmesi gerekenin o olduğunu. Ya aslında onun yardımına ihtiyacı olan bensem? Sadece bunu kabul ederek, her şeyi daha karmaşık hale getirdim.

Ve bu karmaşıklığın tek bir anlamı var.

Birinin canı yanacak.

STERLING

HALLIE'NİN ALNINDAN ÖPERİM.

Kalkmalıyım. Ama sabah güneşi perdelerin arasından içeri sızarken onu seyretmek için kendime birkaç değerli an tanıyorum.

O bir melek. Güzel, büyülu bir melek. Buz sarısı saçlarından bir tutamı yüzünden çekiyorum ve o iç çekerken nefesimi tutuyorum, sonra tekrar sakinleşiyor. İki yılı aşkın süredir iyi uyuyamamıştım. Ama dün gece o kollarımdayken, huzuru hissetmeye en çok yaklaştığım an oldu.

Bir titreşim bakışlarımı onun yüzünden ayırıyor ve onu uyandırmamaya dikkat ederek kolumu yavaşça altından çekiyorum. Kanepeden kalktım ve onu rahatsız etmeden önce sesin kaynağına doğru ilerledim. Telefonu komodinin üzerindeydi ve bilinmeyen bir numaradan gelen bir aramayla aydınlanmıştı. Yatak odasından çıkıp kapıyı arkamdan kapatırken telefonu açıp cevap tuşuna basıyorum.

"Halliday? İşten arıyorum, bu yüzden hızlı olması gerekiyor. Ama beni otuz-"

"Üzgünüm, Bayan Burton şu anda müsait değil. Bu kim?"

Mutfığa girip kahve makinesini çalıştırıyorum.

Diğer uçtaki adam duraksıyor.

"Kimsiniz?"

"Önce ben sordum," diye cevap verip iki fincan getiriyorum.

"Ben Rory. En kısa zamanda beni aramasını söyler misin?"

"Rory mi?" İsmi tanıyarak mırıldandım. "Hallie'nin İngiltere'den bir arkadaşı mısın?"

"Hı-hı," diye cevaplıyor adam. "Yakın bir arkadaşı olduğumu söyleyebilirsin."

Yakın deyince fincanı tezgâha istediğimden daha sert bir şekilde koyuyorum.

"Anlıyorum. Nasıl olduğunu sormak için aradığını söylerim."

"Nasıl mı?"

Tekrar tezgâha yaslanıyorum. Rory, Hallie'nin bütün günü hastanede geçirdiğini bilmiyorsa ona sandığı kadar 'yakın' olamaz. Arabadayken annesini, babasını ve Sophie'yi aradı.

Rory'yi aramadı.

"O iyi mi? Bir şey mi oldu?" Sesinde gerçek bir endişe var ve elimi çenemde gezdiriyorum.

"Başını çarptı. Ama emin ellerde. Endişelenmeni gerektirecek bir şey yok. Uyandığında onu aradığını söylerim."

"Uyandığında mı? Ne...? Kim olduğunu söylemiştin?"

"Söylemedim. Hoşça kal, Rory."

Telefonu kapattım, kahveyi bırakıp ofisime yöneldim. Masa telefonunu açtım. Cep telefonumu almak için yatak odasına dönerek Hallie'yi rahatsız etme riskini almak istemiyorum.

Denver tek çalmada açtı.

"Patron?"

"Günaydın." Saatime bakıyorum, sabah 6. Eminim bu adam hiç uyumuyordur. "Sadece dün gece Sinclair'in iyi olup olmadığını kontrol etmek istedim.

evine?"

"Pek bir şey söylemedi. Yolda Monty'yi almak için Sullivan'a gittik. Ondan sonra daha mutlu görünüyordu," diye cevap veriyor huysuzca.

"O köpeği çok seviyor," diye mırıldanıyorum. "Eğer ona bir şey olursa Tanrı yardımcımız olsun."

Ben pencereye doğru yürüyüp şehrin silüetine bakarken Denver telefonun diğer ucunda sessizliğini koruyor. "Dinle, bugün ofis dışında olacağım. Belki yarın da."

"Ben de bunu planlamıştım. BD ekibiyle yapmak üzere bazı eğitimler ayarladım. Kızlarına tekmeyi yemeden önce buraya gelmeleri için on üç dakikaları var."

Kıkırdıyorum. Denver hem Beaufort Diamond ekibine hem de Jenson ve Killian'a liderlik etmeyi ciddiye alıyor. O her şeyi ciddiye alır.

"Çocuklar nasıl?" Soruyorum, Cape Town'daki o marinayı her düşündüğümde göğsüm o tanıdık yanmayla sıkışıyor. Jenson ve

Denver ve ben Los Angeles'a gitmeden önce Killian oraya geri döndü, hala alabileceğimiz yeni bilgilerin peşindeyiz.

"Marinanın yangını takip eden günlerdeki kamera kayıtları ellerinde. Üzerinde çalışıyorlar.

"Peki ya o gün?"

Denver homurdanarak, "Oradaki personel hâlâ onu bulamadıklarını iddia ediyor," diyor. "Ama çocuklar yakında bulamazlarsa kullanabilecekleri bazı ekstra ikna yöntemleri var. Önümüzdeki birkaç gün içinde elimizde olacak."

"Peki." Burnumun kenarını çimdikliyorum. "Bir şeye ihtiyacınız olursa bana haber verin."

Orada birileri bir şeyler biliyor olmalı. Oradaki eski müdür öldüğünden beri bir yerlere varmaya başladık.

Birileri o gün karıma ve oğluma ne olduğunu biliyor. Ve gerçeği öğrenene kadar durmayacağım.

"Yapacağım, patron."

Aramayı bitirmeden önce tereddüt ettim.

"Denver mı? Ayrıca birini kontrol etmeni istiyorum."

"Tabii. Adı ne?"

"Rory," diye cevap veriyorum, b a ş p a r m a ğ ı m ı diğer elimdeki Hallie'nin telefonunun ekranında gezdirerek. "Adamın adı Rory."

HALLIDAY

"BUNA İNANAMIYORUM." Helikopter bir tur daha atıp Lady Liberty tekrar görünürken Sterling'in kalçasını heyecanla sıkıyorum.

"Biriyle çıkmak istiyordum." Elini benimkinin üzerine koyuyor ve ben de sırtıyorum.

Sterling'in onun tarafından şımartılmak dışında hiçbir şey yapmama izin vermediği iki tam günlük ev hapsinden sonra nihayet buradayız. *Randevumuza.* The Songbird otelinin muhteşem restoranlarından birinde kahvaltı ile başladı. Sonra beni arkadaşının sanat galerisine götürdü ve Zoey'nin nişanlısının eserlerinin sergilendiği özel bir sergiye hayretle baktım. Daha sonra Central Park'ta piknik yaptık ve ardından bir kayıkla gezintiye çıktık. Sonra beni Aladdin'in Broadway gösterimine götürdü, ardından akşam yemeğine götürdü ve son olarak da gün batımında limanın üzerinde uçmamız için bizi bir helikoptere bindirdi.

Bunu lekeleyen tek şey Sinclair'den hastaneden beri haber alamamış olmam ve telefonlarıma cevap vermemesi, ama Sterling sadece zamana ihtiyacı olduğunu ve kendine geleceğini söyledi.

"Bana en az yedi randevuyu bir arada yaşattın," diyorum manzarayı seyrederken.

Gece gökyüzüne karşı ışıldayan tacına ne kadar bakarsam bakayım, göğsümde yarattığı parıltı hiç sönmüyor. Ondan yayılan ışığı izlerken Jenny'nin ıslıl ıslıl gülümsemesini hayal ediyorum.

Parmaklarım karıncalanıyor ve helikopter penceresinden cennetsel bir parıltı gibi ışıldarken göğsümü sıcak bir vızıltı kaplıyor. Sanki evren başından beri doğru olduğunu bildiğim şeyi kabul etmem için beni sürekli zorluyor.

Sterling Beaufort benim için yaratılmış, ben de onun için.

"Bu harika bir şey. Teşekkür ederim," diye nefes alıyorum ve dönüp ona bakıyorum.

Bakışlarında sıcaklık yanıyor ve gözleri ağzıma düşüyor. "Bir şey değil."

Tekrar pencereye dönüyorum ve onu kendime çekip öpücüklerinden birinin içinde kaybolma arzusuyla savaşıyorum.

Özgürlük Adası'nda iki tur daha attıktan sonra pilotumuz bizi Sterling'in çatı katındaki binasına götürüyor ve çatıya iniyoruz. İnmek güvenli olduğunda, Sterling önce iniyor, sonra sanki eve helikopterle dönmek tamamen normalmiş gibi elini bana uzatıyor.

Avucumu onunkinin içine kaydırdım. O bir milyarder; eve helikopterle dönmek onun için muhtemelen normal.

"Bu bir arkadaşşıma ait," diyor, sıcak mavi gözleri düşüncelerimi okuyormuş gibi parıldıyor. "Ama beğenirsen sana kendiminkini alırım."

"Bir jeti tercih ederim. Daha uzun menzilli." Şakasına gülüp geçiyorum. Çünkü gerçek olan bu. Gerçek değil. Gitmem gerekiyordu.

"Yorgun musun?" Çatı katına adım attığımızda Sterling soruyor. Açık oturma alanına girdiğimizde gömleğinin boynundaki fazladan bir düğmeyi çözüyor.

"Ben iyiyim." Ayakkabılarımı çıkarabilmek için bir elimi masanın üzerine koyuyorum.

Burada çok çabuk evimdeymişim gibi hissediyorum. Ve olmamalıyım da. Ama ne zaman rahat olduğumu gösteren bir şey yapsam, bunun Sterling'in gözlerine getirdiği ışık beni daha da cesaretlendiriyor.

Bana bakışına doyamıyorum. Sanki beni yavaşça mı öpeceğine, kıyafetlerimi aceleyle mi çıkaracağına ya da her ikisini birden mi yapacağına karar vermeye çalışıyor.

Dün gece yine kanepede birlikte uyuduk ve ben sanki oraya sığmak için yaratılmışım gibi onun yanına kıvrıldım. Öpücükleri alnımdan hiç ayrılmadı ve hastaneden çıktığımdan beri mükemmel bir centilmen oldu. Ama beni ön kapısına çarpıp adını haykırmama neden olduğu anılar kafamda tekrar tekrar canlandı. Eğer öyle olmasalardı, hayal ettiğimi düşünebilirdim.

"Uzun bir gün oldu ve hala iyileşiyorsun." Yanıma gelip önümde dururken bakışlarını endişe dolduruyor.

"Ben iyiyim," diye nefes alıyorum, gözlerinin kenarlarındaki gülümseme çizgilerini takip ediyorum.

Parmak uçlarımı çenesinin üzerinde gezdiriyorum, yaklaşıp adımlarını mırıldandığında o çizgilerin derinleşmesini seviyorum.

"Hallie."

Sıcak karıncalanmalar tenimin üzerinde dans ediyor.

"Uçuş rezervasyonumu hâlâ yaptırmadım," diye fısıldayarak itiraf ediyorum.

"Yapmadın mı?" Gözlerimi arıyor ve sesindeki derin gürleme dudaklarımı yalamama neden oluyor.

"Ne zaman bunu yapmak için telefonumu elime alsam, erteliyorum. Sanki ben yapamam."

"Yapmak zorunda değilsin." Gözleri, nefesimin boğazımda düğümlenmesine neden olan bir yoğunlukla kararıyor.

Hissettiğim her titreşim, onun varlığındaki her enerji bir anda bana çarpıyor; mavi gözlerindeki güzel sıcaklığı hayranlıkla izlerken, içimde bir kar küresindeki parıltılar gibi dönüp duruyor.

"Bunu yapmak istemiyorum," diye itiraf ediyorum, sonunda gerçeğimi söylüyorum. Bu her şeyi kolaylaştıracak değil. Ama en azından New York'a geldiğimden beri ilk kez kendime karşı dürüst oluyorum.

Sterling'i terk etmek istemiyorum. Onunlayken hissettiğim mutluluğa, aidiyete, *kadere* tutunmak istiyorum.

Hepsini istiyorum. Sadece her şeye sahip olmanın mümkün olup olmadığını bilmiyorum.

"Burada kalıp annemi ve babamı incitmemenin, işimi riske atmamanın,-"

Yüzümü kavrayıp başparmağını dudaklarıma bastırduğunda kelimelerim boğazımda düğümleniyor.

"Ya sana ne pahasına olursa olsun birlikte bir yol bulacağımızı söylesem?"

"O zaman sana inanmak isterdim. Sana gerçekten inanmak isterdim."

"O zaman bana inan. Çünkü yemin ederim, bedenimde yaşam olduğu sürece onu aramaktan vazgeçmeyeceğim."

Gözlerindeki tam ve mutlak kararlılığa bakıyorum. Her zaman bizden daha büyük bir şeye inancı vardı. Her şeyin yolunda gitmesinin bir yolu olduğuna.

Jenny önümde duran şeyi yakalayamadığım için beni çok hayal kırıklığına uğrattı.

Eskiden umutlar, hayaller ve inançla dolu biriydim. Onu ne zaman kaybettim? Tekrar o olmayı seçmek yeterli mi? Şimdi başlamak? Yeni seçimler yapmak. İçgüdülerimi dinlemek. Mutluluğun sadece başkaları için değil, kendim için de bir şey olmasına izin vermemek mi?

Ellerimi Sterling'in yanaklarını kavradığı yere koyuyorum. "Yatağa gitmek istiyorum."

"Başın yine mi ağrıyor?" Endişe alını özüyor.

"Hayır. Beni yatağa götürmeni istiyorum." Gözlerini tutarak ne demek istediğini anlatmaya çalışıyorum.

"Emin misin?" diye soruyor, sesi kaba çakılların üzerinde sürüklenen kadife gibi.

"Fikrini mi değiştirdin?"

Dudakları şefkatle renklendirilmiş seksi bir gülümsemeye dönüşüyor.

"Bebeğim, yapacağım

bu konudaki fikrimi *asla* değiştirmem."

"O zaman göster bana-"

Ben daha konuşmamı bitirmeden beni yakalıyor, kollarına alıyor ve dudaklarını dudaklarıma çarpıyor.

Öpücüğü acil ve tutkuyla yanıyor, sahip olduğum tüm şüpheleri tüketiyor ve yaz esintisindeki karahindiba tohumları gibi uçup gitmelerine izin veriyor. *Gitti.*

Parlak, ısıltılı bir enerji dalgası damarlarımdaki ısyı ateşliyor, yıldırım hızıyla içimde dolaşıyor.

Ve ben onu içime çekiyorum.

Onunla tanıştığımdan beri kontrol ettiğim her şüphe ve korkuyu bırakıyorum. Ve yeniden yönlendirmek için çok mücadele ettiğim büyüye hoş geldin diyorum. Bizim sihrimizi. Aramızda her zaman var olan bu tarif edilemez, ruh değiştiren bağlantıyı.

"Sterling," diye inliyorum.

Bacaklarımı beline dolayarak mümkün olduğunca yaklaştırmaya çalışıyorum. Nefeslerimiz birbirine karışıyor ve bana başımı döndüren bir öpücük daha hediye ediyor. "Acele et," diye ısrar ediyorum, umutsuz öpücüklerimi çenesinin üzerinde

ve

Bizi yatak odasına götürürken boğazını sıkıp inletiyor.

Bir eliyle kırımın altından tutuyor ve yüzümü ona doğru çeviriyor, beni öpüyor ve ağzıma karşı gülümsüyor.

"Senin her bir santimine tapınmak için bekliyordum. Belki de acele etmemeliyim."

Bizi yatağa indirip beni kollarının arasına hapsederken tahrik olmuş bir hayal kırıklığıyla ofluyorum.

"Seninle tanıştığım ve buraya aitmişsin gibi dairemde oturduğun o günden beri bu anın hayalini kuruyordum."

Boynuma çullanmadan önce gözlerimin içine yakıcı bir sıcaklıkla bakıyor. Öpücükleri köprücük kemiğim boyunca aşağıya inerken, kalçamı avuçluyor ve bacağımı kalçasının etrafına sarıyor.

Aleti bacaklarımin arasındaki çaresiz sığağı itiyor.

"Orada oturmuş çok güzel görünüyordun. *Çok haklısın,*" diye homurdanıyor.

Kıvraniyorum ama göğsümden aşağıya, elbisemin yakasına doğru öpücükler kondururken beni kalçalarımından tutuyor.

"Sterling," diye inliyorum elbisemi bir tarafa çekip sütyenimi önümden çekerken.

Sıcak ağzı meme ucumu içine alıyor ve emiyor.

Bir iniltiyle ona doğru eğiliyorum ve o da kalçalarını kıvrarak sikini daha sert bir şekilde bana doğru itiyor. Kaşlarının altından bana bakıyor ve dilini üzerimde gezdiriyor.

"Bahse girerim her santiminin tadı bu kadar tatlıdır, değil mi?" Topuklarının üzerine oturuyor ve beni de yanına alıyor.

Elbisemi başımın üstünden sıyrırken öpüşmelerimiz daha çılgınca bir hal alıyor ve dudaklarımız hemen tekrar birbirine çarpıyor. O sütyenimin klipslerini açmak için uzanıyor, ben de gömleğinin düğmelerini çözmek için mücadele ediyorum.

Başını göğüslerime doğru eğip onları emerken, öperken ve ısırırken bir iniltiyle başımı arkaya yatırıyorum. Onları yoğuruyor, küfretmeden ve hareketi tekrarlamadan önce meme uçlarımı parmaklıyor.

Meme uçlarım o kadar sıkı çekiliyor ki, ellerimi tekrar gömleğinin düğmelerine götüreceğim kadar kendimi koordine etmeyi başardığımda zonklamaya başlıyorlar.

"Bana yardım et," diye yalvarıyorum.

Sterling meme ucumu tekrar emiyor, başını kaldırmadan önce dişlerini üzerinde gezdiriyor.

Doğrulurken gözleri yeni bir yoğunluğa bürünüyor. Hevesli parmaklarımın uğraştığı şeyi devralıyor ve yavaşça düğmeleri teker teker açıyor.

Teninin santimleri görünmeye başlıyor ve ben beklentiyle dudaklarımı aralıyorum.

Son düğmeye ulaştığında gömleği yavaşça kollarından aşağı kaydırarak kumaştan kurtarıyor.

İstemsiz bir nefes alıyorum.

"Sorun yok bebeğim," diye yatıştırıyor.

Gözlerim önce onunkilere, sonra da gövdesine kayıyor.

Bir tarafında yara izleri var. Deri düzensiz ve kırmızı, yüzeyde kızgın görünümlü kabarık çizgiler var. Bazı bölgeler diğerlerinden daha parlak, sanki deri çok sıkı iyileşmiş ve çok fazla gerilmiş gibi.

"Acıyor mu?"

Fısıldıyorum. "Artık acımıyor."

Tereddütle ona doğru uzandığımda burun delikleri alevleniyor. Elim aramızdaki mesafenin yarısında duruyor ve başını sallıyor.

Parmak uçlarım göğüs kafesinin altına hafifçe temas edene kadar yaklaşıyorum.

Keskin bir nefes çekiyor ve ben bunu ayak parmaklarıma kadar hissediyorum.

Onu yavaşça okşarken, iyileştiği yerde oluşan her bir kırısklığı ve izi takip ederken gözleri beni hiç bırakmıyor. Onları yukarı ve yukarı takip ediyorum. Gövdesinin üzerinde, boynunun alt kısmına kadar ve sonra sol kolundan bileğine kadar.

"Yanmışsın." Boğazımda oluşan bowling topu büyüklüğündeki yumruyu geçip ciğerlerime hava girmesi için zorluyorum.

"Onları kurtarmaya çalıştım."

Boğazımda bir hıçkırık düğümleniyor. "Tanrım..."

"Şşşt," diye mırıldanarak yüzümün bir tarafını kavırıyor. Alnını indiriyor ve benimkine yaslıyor. "Üzülme."

"Özür dilerim. Sadece neler yaşadığını bilmek. Yaşadığın her şey..."

Köprücük kemiğinin altından, yara izlerinin başladığı yerden öpüyorum. Kesik kesik bir nefes alıyor, göğsü dudaklarımda genişliyor.

"Bu iyi mi?"

"Sorun yok Hallie," diye kalın bir sesle geveliyor.

Gövdesini öpmek için acele etmiyorum. Kaburgalarının altında, yara izli derinin bittiği bölgeye geldiğimde bileğine doğru ilerliyor ve başladığım yere geri dönerek kolundan yukarı doğru öpüyorum.

"Bebeğim." Eli saçlarıma dolanıyor ve beni kendine çekiyor, yüzünü yukarı çevirip çaresizce öpüyor.

Ona yapışıyorum, öpüşmelerimiz gittikçe derinleşiyor, ta ki elleri kalçalarıma düşene ve beni artan bir aciliyetle kendine doğru çekene kadar.

"Sterling," diye inliyorum.

Kemerine uzanıp yavaşça çözerken ağzım onunkinden ayrılmıyor.

Fermuarını aşağı çekerken saçlarımdaki tutuşu sıkılaşıyor, sert boyu parmaklarımda arkasına bastırıyor.

"Çıkar şunları," diye fısıldıyorum.

Yataktan kalkmadan önce beni tekrar öpüyor. Pantolonunu ve iç çamaşırını yere itip içinden çıkarken gözleri benimkilere takılıyor.

Ağzım kuruyor.

Bacaklarını iki yana açarak ayakta dururken alt karnındaki ve bacaklarındaki her bir kas güçle haykırıyor. Aleti dışarı fırlamış, sert ve kalın, ucundaki yarık pre-cum boncuklarıyla parlıyor.

Yatağa doğru bir adım geri atıyor ve taşakları aletin arkasında ağır ağır sallanıyor. Bakmaktan kendimi alamıyorum. Sanki benimle alay ediyorlar, tenime çarpmak üzere olduklarını biliyorlar.

Ve her saniyesini seveceğim. "İyi misin?"

Yüzüne bakıyorum, nutkum tutulmuş.

Dilini üzerinde gezdirmeden önce alt dudağını dişleriyle sıyrıyor. "Külotunu çıkar, Hallie."

Gözleri ısınınca içimdeki tahrik duygusu kabarıyor. Başparmaklarımı külotumun kenarlarına geçiriyorum ve kaydırarak çıkarıyorum.

"Tanrım, çok güzelsin," diye boğuk bir sesle haykırıyor.

Dizlerimi sürüyerek yatağın kenarına geliyorum. Avuçlarımı omuzlarında ve göğsünde gezdirdiğimde teni sıcacık oluyor. Kalçalarına ulaştığımda siki tenime çarpıyor ve beni sıcak sıvıya bulaştırıyor.

"Sen de öylesin." Göğsüne bir öpücük konduruyorum.

İki parmağını çenemin altından geçirip yüzümü kendine doğru kaldırıyor ve dilinin etrafında inlememe neden olan bir öpücükle ağzımı yakalıyor.

"Benim için otur," diye fısıldıyorum nefes nefese, karıncalanan dudaklarımı onunkilerden çekerek.

Yatağın başlığına doğru ilerliyor ve dönerek başlığa yaslanıyor. Gözlerinin mavisini parıltıyor ve ben bir bacağımı kalçalarının üzerinden kaydırıp üzerine otururken o da kalçalarımı kavlıyor.

"Senin her parçanı hissetmek istiyorum," diye fısıldıyorum.

Anlayışla başını sallıyor. "Ben de öyle. Bu güvenli. Seni asla riske atmam."

"Seninle tanıştığımda biliyordum... hissettiklerim... içimden geçen bu enerji "Gözlerine ilk baktığım zamanki gibi." Çenesini okşuyorum, bakışlarım yumuşuyor. "Bunu kabul etmenin ne anlama geldiğinden o kadar korkmuştum ki, bunu görmezden geldim. Sezgilerimin bana söylemeye çalıştığı her şeyi görmezden geldim."

"Hallie," diye mırıldanıyor, başparmaklarıyla kalça kemiklerimi okşuyor. Dudaklarımı onunkilere bastırıyorum.

"Bu kadar uzun sürdüğü için çok üzgünüm." Aletin başını kendime doğru yaklaşıtıyorum. "Çok üzgünüm," diye tekrarlıyorum üzerinde dönerken, ilk santimini içime alırken şişman ucunun beni germesine izin veriyorum.

Boğazından çıkan inilti içimde bir kelebekler ordusu yaratıyor.

"Bu kadar sabırlı olduğun için teşekkür ederim."

Bir santim daha batırıyorum ve gözleri arzuyla parlıyor.

"Her zaman bizim olmamız gerektiğini bildiğin halde asla vazgeçmediğin için teşekkür ederim."

Kalçalarımı çevirip daha da aşağı itmeye çalışıyorum ama vücudum onun büyüklüğünü kabul etmekte zorlanıyor.

Almayı başardığım ilk birkaç santimin etrafında dönüp gerildiğimde bir tıslama onu terk ediyor. Hayranlık dolu bakışları içime bir sıcaklık hücumu gönderiyor ve tekrar aşağı inmeye çalışıyorum.

"İşte bu kadar bebeğim. Sadece biraz daha," diye inliyor.

Sesindeki seksi kabuk bir anahtar gibi davranıyor ve vücutlarımız tamamen aynı hizaya gelene kadar aşağı inmemi sağlıyor.

"Tanrım," diye boğuluyor, başını geriye eğiyor.

Uzun, kalın boyunun etrafında çırpınırken vücudunun üst kısmındaki her kas geriliyor.

Kalçalarımı sıkıca kavırıyor, gözleri içimde gömülü olduğu yere kayıyor.

"Senin için sonsuza kadar bekleyebilirdim."

Beni kalçalarımından tutup kaldırıyor, sikini kaplayan ıslaklığa bakıyor, sonra beni aşağı çekip sert bir iniltiyle tekrar içime gömülüyor.

"Sen uzun zaman önce ummaktan vazgeçtiğim her şeysin."

Sanki kendini tutmaya çalışıyormuş gibi parmaklarını kalçalarımın geçirirken ellerimi onun gergin göğsünde gezdiriyorum. Parmaklarımı göğsündeki kısa saçların arasından geçirirken gözleri yüzümde kilitli kalıyor. Yara izi olmayan tarafta daha kalın.

Kalçalarımı sıkarak beni tekrar kaldırıyor ve yavaşça ona binmeye başlamanın için beni cesaretlendiriyor.

"Hallie," diye sesleniyor.

Onunla birlikte çalışırken omuzlarına tutunuyorum, derin, yavaş vuruşlarla hareket ediyorum, nefesimiz aramızdaki küçük boşlukta birbirine karışıyor.

"Kendini hiç birinin ilk tercihi gibi hissetmedin, değil mi?" Fısıldıyorum.

Gözlerini kaçırmadan önce gözlerinin arkasında bir şey kayarken kalbim çatlıyor.

Boynundaki bir kas seğiriyor ve ben onun etrafında kenetlenirken o inliyor.

"Sen sadece benim ilk tercihim değilsin." Ayağa kalktım ve üzerine çöktüm.

tekrar. "Yapacağım *tek* seçim sensin. Asla başka biri olamazdı."

"Tanrım," diyor, kalçalarındaki tutuşunu sıkılaştırarak.

Hızımı artırıyorum, Sterling'in derin zevk iniltileri beni onun uzunluğunda yukarı ve aşağı yönlendirirken teşvik ediyor.

"İşte bu, bebeğim. Sikime bin. O artık senin. Cehenneme kadar sür." Gözleri parlıyor ve ben haykırıp etrafında kenetlenirken göz bebekleri büyüyor.

Hızımız artıyor ve kalçalarını çalıştırarak acımasızca içime sokuyor.

"İşte benim

kızım."

İnliyorum.

"Kahretsin, beni nasıl delirteceğini biliyorsun. İşte böyle. O mükemmel amcığı geri getir."

Kıçımı tutuyor, sertçe sıkıyor, gözleri yüzüme yapışmış. İçimde tekrar dibe vururken inliyorum.

"Evet, aynen böyle. Aynen böyle," diye geveliyor.

Daha sert, çaresiz ve açgözlü bir şekilde sevişiyoruz. Birlikte itişip kakışırken tüm nezaket kayboluyor, göğüslerimizin birbirine değdiği yerde terler tenimizi yalıyor.

New York'a geldiğimden beri geçen her dakika beni bu ana getirdi. Ne kadar karşı koymaya çalışsam da bu kaçınılmazdı. *Biz* kaçınılmazdık.

Omuzlarına tutunuyorum, içime o kadar derin girerken tırnaklarımı geçiriyorum ki yalvarır gibi adını haykırıyorum.

"Hoşuna gitti mi güzel kızım?"

"Evet!"

"Çok mükemmelsin, değil mi?"

Gözleri benimkilere yapışmış, iki mavi alev gibi. Tüm kontrolü ona devrediyorum, hızımızı onun belirlemesine izin veriyorum. Kalçalarını açıyor, bacaklarımı kalçalarının etrafında daha da genişlemeye zorluyor. Tekrar içime girdiğinde gözlerim yuvalarından fırlıyor ve nefesim kesiliyor.

"İyi kız, kendini ona teslim et. Sikime boşal. Her tarafına." Onun iğrenç hırıltısına karşılık olarak sıkıyorum.

"Tanrım," diye tıslıyor, bileğinin keskin bir hareketiyle kıçıma şaplak atıyor. "Göster bana bebeğim. Ben içine gömülüyken boşaldığında nasıl göründüğünü göster bana."

Beni tekrar üzerine yatırıyor, kalçalarımı güçlü kavrayışının içinde döndürüyor, böylece vücudu klitorisimin üzerinde sürükleniyor. Düzgün düşünmek için mücadele ediyorum.

"Sterling," diye sızlanıyorum.

Boğazımın sütununu öpüyor, sesi boğazımda titreşiyor. "Bırak gitsin."
İçimdeki baskı arttıkça gözlerim dönüyor. Sterling bir elini saçlarımın
arasına sokup sıkıca kavıyor ve izleyebilmek için beni yerimde tutuyor.

"Bırak gitsin," diye ısrar ediyor.

Ağzım açık kalıyor ve görüşüm bulanıklaşıyor.

O kadar sert boşalıyorum ki tek yapabildiğim haykırmak ve beni
bırakmayacağına güvenmek

Git.

Dalga dalga içime çarpıyor. Bedenim onun etrafında dalgalanıyor,
ve içimde şişerek beni daha da geriyor.

Vücudum kasılırken bir hıçkırıkla boğuluyorum, onun zevkini
onu.

İçime girerken adıma küfretmesi, içimi doldurması
Alev alev yanan sıcaklığın art arda dalgalanması, asla unutamayacağım bir ses. O
sertçe iterken hafızama kazınıyor.

İçime o kadar derin giriyor ki, gırtlaktan gelen hırıltısıyla karışan kendini
gömme hissi, daha ne kadar dayanabileceğimden emin olamadan gözlerimi
kapatana kadar orgazmımın uzayıp gitmesine neden oluyor.

"Tanrım!" Çığlık

atıyorum.

"Hallie."

Göğsüm kontrolsüzce titremeye başlarken sesi beni ona bağlıyor. Ağzının
sıcaklığı titreyen boğazımla buluşuyor ve titreyen nefeslerimi emiyorum.
Hareketleri yavaşlıyor, ta ki hareketsiz kalıp içime girene kadar, bedenim onun
etrafında artçı sarsıntılarla titreşiyor.

"Kendimi tuhaf hissediyorum."

Duygular göğsümde kabarcıklar oluşturuyor. Ama kontrol edemiyorum.
Aynı anda hem mutlu, hem üzgün, hem de savunmasız hissediyorum.

Güçlü eller yüzümü kavıyor ve gözlerimi açmayı başarıyorum. Gözlerimin
yaşlarla dolu olduğunu fark ettiğimde anlayışlı bakışları bulanıklaşıyor.

"S-Sterling."

"S o r u n yok, bebeğim." Hızla akan gözyaşlarımı parmaklarıyla
uzaklaştırıyor. "Aşağı iniyorsun, hepsi bu. Korkma, yanıdayım."

Nefesim kesiliyor ve hıçkırarak onun kollarına gömülüyorum.

Çıkardığı her güven verici sesi, bana dokunduğu her nazik dokunuşu içime
çekerek ağlıyorum.

Hepsi şefkat ve özenle beni kendime getiriyor. Beni ona geri
getiriyor.

Böyle kalıyorum, onun kollarında güvende ve korunmuş bir şekilde, gözyaşlarım dinene ve kalp atışlarım yavaşlayana kadar benimle ilgilenmesine izin veriyorum.

Tamamen kendime geldiğimde beni bekliyor, başımı boynunun kıvrımından kaldırıp ona yeniden odaklandığımda gözleri benimkilere kilitleniyor.

Ellerimden birini tutup göğsünün üzerine, yara izlerinin üzerine koyuyor.

"İyisin Hallie," diye nefes alıyor.

Kalbim göğsümün içinde patlayacakmış gibi hissediyorum. Öne atılıyorum ve umutsuz bir öpücükle ağzımı onunkine yapıştırıyorum.

"Seni seviyorum."

Sanki hayatı boyunca birinin bunu söylemesini ve gerçekten bunu kastetmesini beklemiş gibi nefesi onu aceleyle terk ediyor.

Yüzümü avuçlarının arasına alıyor ve sabit tutuyor.

"Ben de seni seviyorum, Hallie. Seni hiç söyleyemeyeceğimi düşündüğüm bir şekilde seviyorum. İnanmaktan vazgeçtiğim bir şekilde. Var olmadığını düşünmeye başladığım anda hayatıma sihir getirdin."

Hıçkırığa hıçkırığa ağlıyorum ve dudaklarımı tekrar onunkilere bastırıyorum, kendimi onun içinde kaybediyorum, vücudumda ateşlenen her sihir kıvılcımını içime çekiyorum.

Ve o beni öperken, kollarında tutarken, benimle ilgilenirken tekrar tekrar ateşlenmeye devam ediyorlar.

Ve ben de ona izin verdim.

Hayatımda ilk kez, tüm sorumluluğu birine devrediyorum.

Baş

ka. Bu sefer korkmuyorum.

Hoş karşılıyorum.

Çünkü bu o.

Ve o tam olarak olmam gereken yerde.

STERLING

Dahili telefon çaldığında Hallie'ye kahvaltı hazırlamak için buzdolabından yumurta çıkarıyordum.

"Bay Beaufort?" d i y e cevap verdiğimde binanın kapıcısı beni selamladı.

"Sizi görmek isteyen bir misafirimiz var."

Ekrandaki görüntüyü inceliyorum.

"Tamam. Yukarı gönderin lütfen."

"Elbette efendim."

Hallie yatak odamdan çıkıp dağınık saçlarının arkasını ovuştururken oturma odasına geri dönüyorum. Esniyor ve bana utangaç bir gülümseme veriyor.

"Böyle iyi mi?" Bir parmağıyla vücudunda aşağı yukarı hareketler yapıyor.

Uzun ince bacaklarını ve tişörtümün kenarının sarktığı kalçasının ortasını inceliyorum.

"Tamam mı?" Kıkırdıyorum ve ona doğru yürüyorum, onu kollarımla sarıyorum ve başının tepesine bir öpücük konduruyorum. "Tamamdan da öte. Tüm gömleklerim artık sana ait. Böyle çok daha güzel görünüyorlar."

Kollarını belime dolayarak yanağını göğsüme yerleştiriyor. "Sadece gördüm ve giymek istedim. Yine de gidip duş almalıyım."

Gözlerim odanın içinde ön kapıya giden koridora doğru kayıyor.

"Hayır. Olduğun gibi kal."

Kapı çalınmadan önce sırtını okşarken memnuniyetle mırıldanıyor.

"Bir dakika."

Kapıyı açtığımda karşımda duran adam beklediğimden en az on santim daha kısaydı.

"Halliday burada mı?"

Acelem olmadığı için kapının pervazına yaslanıyorum. "Kimin sorduğuna bağlı."

Üst dudağı etkilenmemiş bir alaycılıkla kıvrılıyor. "Rory'nin onu görmeye geldiğini söyle."

Elimi uzatıp ona yumuşak bir gülümseme veriyorum. "Sterling Beaufort. Neden içeri gelip ona kendin söylemiyorsun?"

Elimi tutmadan önce bana bakıyor ve parmaklarımı ezmeye çalışır gibi sıkıyor. Gülümsememi geri alıyorum. Molly ona bir iki şey öğretebilir. Araba koltuğuna oturtmak için bir bebeği kollarından çekip almaya çalıştığınızda bebeklerini daha iyi kavırıyor.

Bırakmadan önce burun delikleri alevlendi.

"Lütfen." Geri çekilip kapıyı sonuna kadar açarak içeri girmesine izin veriyorum.

Ayaklarını silme zahmetine katlanmadan içeri giriyor, bakışları ileriye doğru sabitlenmiş ama gözleri müzayedede cömert bir fiyata aldığım sanat eserini incelemek için bir o yana bir bu yana kayıyor.

Onu oturma alanına kadar takip ediyorum ve bir kenarda duruyorum. Bakışları, sırtı bize dönük, tezgâhta kendine kahve yapmakta olan Hallie'ye takılıyor.

Onun ne giydiğini fark ettiğinde ukala adımları durma noktasına geliyor.

Dönüp bana ters ters bakıyor.

"Kapıda kim vardı?" diye soruyor dönmeden.

Kupayı yere bırakıyor ve benim olduğunu görüyorum. Kızım kendi kahvesini yapmadan önce bana kahve yapıyor. Bu salağı yolumdan çekmek için kendimi tutuyorum, böylece yanına gidip onu kollarıma çekebiliyorum.

"Merhaba, Halliday."

Dönüyor, onu görünce gözleri açılıyor. Yanına gidip kolumu beline doluyorum.

"Arkadaşın ziyarete geldi," diyorum Rory'ye bakarak ve elimi kalçasına doluyorum. "Sürpriz bir ziyaret," diye ekliyorum, kaşlarımı çatarak ona bakıyorum.

Gözleri kalça kemiğini okşayan parmaklarıma kayıyor. "Arkadaş, ha?"

Gözlerini benimkilere diyor, gözlerinde öyle bir şey parlıyor ki ensemdeki tüyler diken diken oluyor.

"Ah, Halliday," diyor alaycı bir sesle. "Ona söylemedin mi?"

Adamın gözleri önce ona, sonra da ısıltılı bir kibirle benimkilere kayınca Hallie kaskatı kesiliyor.

"Belki de kendimi tekrar tanıtmalıyım?" Hallie acı dolu bir fısıltıyla, "Dur," diye ısrar ediyor. Ama o çoktan yapmacık bir sırtışla öne doğru adım atmıştı bile. "Tanıştığımıza memnun oldum, Bay Beaufort." Küçümsüyor. "Ben Rory. Halliday'in kocası."

HALLIDAY

"NE OLUYOR BE? Burada ne işin var senin?" Yüzünde kibirli bir sırıtışla duran Rory'ye bakakalıyorum.

"Endişelendim. Bir kaza geçirdiğini duydum. Evinde olacağını sanıyordum. Seni burada bulmayı beklemiyordum." Rory'nin bakışları odanın içinde dolaşüyor ve pencereden dışarı, milyon dolarlık manzaraya bakarken kaşlarını çatıyor. "Görünüşe göre gayet iyi yerleşmişsin."

Bakışlarımı yanıma kırbaçlıyorum. "Sterling, ben-"

Sesinin derin gürültüsü kalbimi sıkıştırmadan önce kolu çoktan benden ayrılmıştı. "Görünüşe göre ikinizin konuşması gereken şeyler var."

"Bu değil-"

"Hallie," dedi, gözlerini Rory'ye dikerek. "Neden gidip giyinmiyorsun? Sen dönene kadar *kocana* eşlik ederim."

Dönüp hızla odadan çıkıyorum.

Sterling'in giyinme odasına girip askıdan örme bir elbise aldım. Gömleğini çıkarıyorum, odanın ortasındaki büyük tabureye dikkatle yerleştirirken gömleğe bakamıyorum. İç çamaşırlarımı ve elbisemi giydikten sonra bir çift uzun çizme giyip paltomu alıyorum.

Yaşam alanına geri dönerken parmaklarımı saçlarımın arasında gezdiriyorum.

İki adam sessizlik içinde birbirlerine bakıyorlar. Sterling tezgâha yaslanmış kahvesini içiyor, rahatlamış görünüyor, Rory ise ellerini kalçalarına dayamış ona bakıyor.

En azından kan yok.

"Sterling-"

"Neden iki blok ötedeki iyi kahve yapan yere gitmiyorsun? Korkarım kahvem bitti."

Gözleri kısa bir an için benimkilerle buluşuyor ve ben yutkunuyorum, ne kadar da iş gibi davrandığını görünce sesim benden çalınıyor.

Duygudan ne kadar yoksun.

Yere bakarak sessizce başımı sallıyorum.

"Hallie?"

Gözlerimi tekrar ona çeviriyorum, umut boğazımda yanıyor. "Sorun değil, sonra konuşuruz."

Gözleri kararıyor, sonra bakışları benimkileri terk ediyor ve ciğerlerimdeki havayı da beraberinde götürüyor. Beni reddediyor. Beni dinlemiyor bile. Açıklamama izin vermiyor.

O kahvesini yudumlarken ben ona bakıyorum, gözleri yine Rory'de. Dün gece ne hakkındaydı? Beni sevdiğini söyledi. Ona sırlıslıklam aşık olduğumu söyledim. O içimdeyken *ağladım* çünkü aramızdaki her şey çok yoğundu.

Göz açıp kapayıncaya kadar nasıl değişti? Tek bir kelimeyle mi?

Koca.

Büyük bir kelime olduğunu biliyorum ama beni dinlerse... Konuşmama izin verirse...

Tezgâha yaslanıp bir ayak bileğini diğerinin üzerine geçirdiğinde boğazımdaki kan yükseliyor.

Sakinliğin resmi.

Rory'nin yanından geçip doğruca kapıya yöneliyorum. Hava almam lazım.

"Harika görünüyorsun." İki kişilik cam kenarı masada karşısına oturduğumda Rory vücudumun üst yarısını tarıyor.

Masanın öbür ucuna uzanıp elimi tutuyor ama ben elimi kaydırıp onun yerine el değmemiş Americano bardağıma sarıyorum. Diğer elimi masanın altında tutuyorum, avucumun içinde küçük bir siyah oniks parçası sarılı. Güçlenmeye ve kötü ilişkilerin ötesine geçmeye yardımcı olan bir kristal. Çantamda her zaman karışık kristallerden oluşan bir kese bulundururum. Zamanın size ne zaman yardımcı olacağını asla bilemezsiniz.

Ve bu konuşma için alabileceğim her türlü yardıma ihtiyacım var. "Neden buradasın?"

Sırıtarak arkasına yaslanıyor. "Kocanı böyle mi selamlıyorsun?"

"Sen hiçbir zaman benim kocam olmadın!" Tersliyorum. "Bu bir hataydı ve sen de bunu biliyorsun. Hiçbirini hatırlamıyorum bile."

"Utanç. Her şeyi hatırlıyorum. Özellikle de 'Evet' demek için ne kadar hevesli olduğumu."

Gözlerimi deviriyorum. Öyle olduğundan şüpheliyim ama hatırlayamayacak kadar sarhoş olduğum için ağzımı sıkı sıkıya kapalı tutuyorum. Rory Vegas'taki o gece ve sözde 'evliliğimiz' hakkında ne isterse söyleyebilir. O gece dışarıda olan arkadaşlarımızdan hiçbiri de bana bilgi veremez. Görünüşe göre, Rory ve ben ortadan kaybolmuşuz ve ertesi sabah şapele yaptığımız küçük ziyaretten ilk kez haberdar olmuşlar. Yalnız uyandığımıza sevindim, Rory benimle yatakta değil de otel odasındaki kanepede yatıyordu. İlişkimizi *tamamlamadığımızı* doğruladı. Çılgınca bir panikle hemen Sophie'yi aradım ve ben ağrıyan, akşamdan kalma bedenimi yataktan kaldırıma kadar o çoktan evliliğimizi feshetmeye başlamıştı.

"Sakin ol, sadece takılıyorum," diyor Rory, ben ona ters ters bakarken ellerini sahte bir teslimiyetle havaya kaldırarak.

"Öyle mi? Sterling'in önünde kendine kocam dediğinde de dalga geçiyordun, değil mi? Buna hakkın yoktu."

"Hey, yaşlı adama karşı dürüst olmadığını bilmiyordum." Masanın karşısına geçip kollarının üzerine yaslandı. "Sen... Sen aslında onunla yatmıyorsun, değil mi?"

"Bu seni ilgilendirmez!" Tıslıyorum. Ama içim içimi yiyor. O haklı. Sterling'e karşı daha önce dürüst olmalıydım.

"Seni hiç mezar hırsızı olarak görmedim."

"Çenenin kapatıp burada ne aradığını söyleyecek misin?"

"Annenle babanın yeni televizyonu harika."

Kahvesini dudaklarına götürüp yavaşça bir yudum aldığı anda damarlarımdaki kan kaynıyor. Elinden alıp tokatlamak istiyorum.

"Babanın kurulum için yardıma ihtiyacı vardı. Ben de ögle yemeğine kaldım. Seninle çok gurur duyuyorlar. Orada bulunduğum süre boyunca bana anlatmayı bırakmadılar."

"Yapma."

"Neyi?"

Sanki eski dostlarmışız da hiç umursamadan hasret gideriyormuşuz gibi gülümsüyor bana. Bir zamanlar arkadaş olduğumuzu düşünebilir. Ben bile düşündüm. Ama gerçekten arkadaşım olsaydı Vegas'ı bunca yıldır bir balta gibi tepemde tutmazdı.

"Ailemi bu işe karıştırma. Artık bunu yapmana izin vermeyeceğim."

Islık çalıyor. "New York'a gelmek sana biraz daha küstahlık katmış. Sende hoşuma gidiyor."

Gözleri göğüs dekolteme kayınca boğazımdaki safrayı yutuyorum.

"Bunu bir daha yapmayacağım."

Onu çevreleyen negatif enerji karşısında kaskatı kesiliyorum. O bir yalancı. Bırakacağını söylemişti. Ama işte burada. Yine aynı şey.

"Sadece otuz bin, Halliday. Bu cep bozukluğu senin için. Kesinlikle cep harçlığı-"

"Sterling'i bu işin dışında tut."

Omuz silkmeden önce gözleri parlıyor. "Tabii, her neyse. Sadece bazı şeylerin çözülmesini beklerken beni idare etmesi için buna ihtiyacım var. Bu son kez olacak."

Onun sözleriyle içimde tutuşan umut kıvılcımını hız kazanamadan söndürüyorum. Buna değmez. Rory'nin ağzından çıkan tek bir kelimeye bile inanmayı uzun zaman önce bıraktım.

Yorgun bir şekilde nefes veriyorum ve bakışlarım sokaktaki park etmiş arabaların üzerinde geziniyor.

"Hayır."

"Hayır mı?" diye alay ediyor.

"Hayır," diye tekrarlıyorum daha güçlü bir şekilde.

"Bunu kastetmiyorsun." Ses tonuna çaresizlik sinmiş. Bu kelimeyi benden daha önce hiç duymamıştı.

Ona geri dönüyorum. "Hayatıma bu şekilde girmenden bıktım artık. Buna bir son vermelisin."

"Bitecek. Bu son, söz veriyorum." Gözlerini gözlerime dikeyyor ve küçük bir parçam onun için üzülüyor.

"Bunu her seferinde söylüyorsun." "Ciddiyim."

Başımı sallıyorum. "Rory-"

"Hayır deme. *Lütfen*. Sadece... önce bir düşün. Bir kez daha, hepsi bu."

Bakışları yalvarırcasına ve kristali avucumda o kadar sıkı tutuyorum ki parmaklarım ağrıyor.

Her şeye gerçekten bir son veririm ne yapar? Bugün onu daha önce hiç görmediğim kadar öfkeli. Gergin bir adam ve bu çok tehlikeli. Bunca zamandır ima ettiği şeyi sonunda yapabilir.

Her şeyi mahvedebilir.

Ama bunun devam etmesine izin veririm ne zaman bitecek? Hiç durmayabilir. Ve şimdi Sterling'le olduğumu biliyor, bunu kullanmayı deneyebilir. Sterling'in benden çok daha fazla parası var. Rory'nin bana bunu yapması yeterince kötü. Ama Sterling'i benim pisliğime bulaştırmasına izin veremem. Bunu yapamam.

"Evine git Rory," diyorum ayağa kalkarken, sesimin yapabileceklerinden ne kadar korktuğumu ele vermemesi için mücadele ediyorum.

Neyi mahvedebileceğini.

"Halliday?"

"Yeter artık." Ona acıma ve iğrenme karışımı bir duyguyla bakıyorum.

Gücüm beni terk etmeden önce dışarı çıkıyorum.

Kaldırımda aceleyle yürürken pencereden geriye baktığımda Rory'yi görüyorum.

Başını ellerinin arasına almış oturuyordu.

Her şeyini kaybetmiş bir adam gibi.

"Sakın beni görmeyeceğini söyleme!" Seasons'ın dışındaki kapıcıya ters ters bakıyorum.

Kahve dükkanından Sterling'in ofisine yürümek bana düşünmek için daha fazla zaman verdi. Sinirlenmek için daha fazla zaman. Bu öfkenin çoğu Rory'ye. Ve bir o kadarı da kendime.

Ama yüzeyin altında fokurdayan ve şimdi dışarı çıkmaya hazır olan tüm enerji Sterling için.

Kapıcı kulaklığında bir şeyler dinliyor, gözleri benimkilerde. "Bay Beaufort bir telefon görüşmesi yapıyordu. Bitip bitmediğini kontrol ediyorum."

"Bitti mi peki?"

Başını eğip bana kapıyı açtı. "Buyurun, Bayan Burton."

"Teşekkür ederim!" Hışımla koridora çıktım.

Rory'nin ailemle ilgili bütün o küçük şeyleri anlatması -bunları bana anlatmaktan gerçekten zevk alıyordu- ve beni tekrar kullanmak için buraya uçması içimde bir fırtına başlattı.

Piç. Piç. Piç kurusu.

Ama en azından onu küçümsemem, Sterling'in Rory'yle gitmeme izin vermesi yüzünden damarlarımda sızlayan acıyı unutturuyor. Açıklama yapmama izin vermemesi.

Hiçbir şey yapmaması.

Ofisinin kapısını duvara çarparak açıyorum ve kapıyı çalmadan içeri dalıyorum.

"Bu kadar mı? Böyle mi olacaksın? Söyleyeceklerimi dinlemeyecek misin? Rory gibi bir adamın gelip her şeyi mahvetmesine izin mi vereceksin?"

"Merhaba Hallie." Mavi gözleri bir an için elindeki kâğıtlara kayd. Sonra acele etmeden imzalıyor, sonra da kaleminin kapağını kapatıp yere bırakıyor.

Koltuğuna geri oturuyor ve bir elini çenesinde gezdiriyor, gözleri beni tarıyor ve yanaklarımın ısınmasına neden oluyor.

"Kahven nasıldı?"

Ayaklarımı sürüyerek masasına doğru yürüyorum, yolda ceketimi çıkarıp kanepenin üzerine fırlatıyorum.

"Kahvem nasıldı?" Yüzümü buruşturarak kekeliyorum.

Ben her an bir damarımı patlatabilirim diye endişelenirken, o gözlerimi tutuyor ve hiç sinirlenmemiş gibi görünüyor.

"Orası iyidir. Fasulyeler her gün taze getiriliyor. Bu yüzden ikinizin oraya gitmesini tavsiye ederim."

"Aptal kahvem tadının nasıl olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Neden biliyor musun? Çünkü senin evinde aramızda geçenlerden sonra bir damla bile içemedim.

"Aramızdaki şeyler mi?" Gözleri bir parça kısıldı.

"Neden bu kadar sakınsın?" Çılgılık atıyorum. "Kocam olduğunu iddia eden bir adam ortaya çıktı ve sen rahatsız bile olmadın. Ben olsaydım, tüylerimi diken diken ederdim. Ben..."

Avuç içimi masaya çarpıyorum, bayılma tehlikesi geçiriyormuşum gibi hava emiyorum.

"Ben-"

Sterling beni incelerken, "Şu anda olduğun gibi çok ateşli olurdun," diye düşünüyor. "Seninle ilk tanıştığımda tüm o enerji. Tüm o cesaret. Son zamanlarda o kadar çok endişeleniyorsun ki bu enerjin söndü. Artık değil." Dudaklarında küçük bir gülümseme belirliyor. "Tekrar hoş geldin."

Bocalıyorum, masasından bir adım geri çekiliyorum. Benimle dalga mı geçiyor? Bütün bunlar onun için büyük bir oyun mu?

Gözlerimi tutuyor ama ayağa kalkmak ya da yanıma gelmek için hiçbir girişimde bulunmuyor. Topuklarımın üzerinde dönüp tekrar ofisinden çıkmamı engellemek için hiçbir girişimde bulunmuyor.

"O benim kocam değil."

"Buraya gel."

Talebi üzerine kaşlarım havaya kalktı.

"Buraya gel, Hallie." Sandalyesini masasından uzağa iterek önünde kaymam için yeterince büyük bir boşluk yaratıyor.

Alçak ses tonundaki bir şey beni itaat etmeye zorluyor. Ne düşündüğünü bilmek zorundayım. Açıklamama izin vermeden neden beni böyle kestirip attı?

Kalbim bana geri verilip paramparça edilmek üzere olsa bile, ne söyleyeceğini bilmek zorundayım.

Ve olan onca şeyden sonra, bunu söylerken gözlerinin içine bakmalıyım.

Küçük boşluğa kayıyorum ve masasına yaslanıyorum, kollarım beni koruyacakmış gibi göğsümün üzerinde sıkıca kavuşturulmuş.

Gözleri gözlerimin içine bakıyor ve kravatını gevşetmek için uzanıyor. "Otur," diye emrediyor.

Hareket etmiyorum.

Kollarımı nazikçe açıp yanlarıma yerleştiriyor. Sonra belimden kavrayıp beni masanın üzerine kaldırıyor.

Kıçım imzaladığı evrakların üzerine düşüyor, kırışıyor ama umurunda değil gibi görünüyor.

"Arkana yaslan."

Ona bakıyorum, göğsüm kızgın ve şaşkın nefeslerle kabarıyor. Gömleğinin kollarından birini kıvrırmak için zaman harcıyor, ardından titiz bir dikkatle diğerini kıvrıyor.

Gözlerim sol ön kolundaki yara izlerine takılıyor. Dün gece çok şefkatliydi. Çok sevecendi. Bugünden sonra ondan geriye kalan tek şey onlar olacaksa, umutsuzca bu anılara tutunmak istiyorum.

Bir elini göğsümün üzerine koydu. "Arkana yaslan," diye tekrarlıyor ve dirseklerimin üzerinde durana kadar beni aşağı indiriyor.

"Ne oldu? Neden?"

Ellerini yavaşça kalçalarımın altına kaydırıyor.

Sonra sabrı taşmış gibi elbisemi belimden yukarı itiyor.

"Ne yapıyorsun? Sterling mi?"

"Engelleri kaldırıyorum."

Gözlerimi tutuyor ve bir parmağını dantel külotuma sokup yırtıyor. Soğuk hava klitorisime çarpıyor ve titreyerek kalçalarımı birbirine kenetlemeye çalışıyorum.

Ellerini etime doluyor, bacaklarımı ayırmaya zorlarken kollarındaki damarlar patlıyor.

"Seninle işim bittiğinde onun adını bile hatırlamayacaksın, Hallie. Kocan olsun ya da olmasın."

Bakışları kalçalarımın arasına düşüyor ve aldığı her sıcak nefes tenimin üzerinde kayarak tüylerimi diken diken ediyor.

"Anlamıyorum. Sorularınız yok mu? Kızgın değil misin?" "Öfkeliyim.

Ama aynı zamanda bunu yapmak için uzun zamandır bekliyordum."

Öfkenin üzerinde parlayan bir ışıltı var. Büyüleyici bir şey yaptığında olduğu gibi o hülyalı gözlerden geçiyor. Bir centilmen gibi davrandığında.

Dikkati bacaklarımın arasına, iki parmağıyla am dudaklarımı araladığı yere dönüyor.

Sandalyesini yaklaştırdı. Ve

doğrudan klitorisime

tükürüyor. "Benim" diye

homurdanıyor.

Ağızıyla klitorisimi içine alıp emerken pürüzsüz ahşap yüzeyden sarsılıyorum.

"Hayır, değilsin bebeğim. Hiçbir yere gitmiyorsun." İki elini de kığımın altına sokup kavırıyor, beni masanın üzerine çarparak

Kendinden geçmiş gibi bir iniltiyle içime geri dönüyor. "Çok güzel."

Onun emriyle vücudumdaki tahrik dalgaları artarken nefesim kesiliyor. Başımın şaşkınlıktan dönüyor olması önemli değil, vücudum ona kahramanıyla tanışan çılgın bir hayran gibi tepki veriyor; her saniyenin tadını çıkarmak için istekli ve çaresiz.

Bir elini serbest bırakıp iki parmağıyla beni mızraklamadan önce kıcımlı sıkıyor. İzinsiz girdiği için inlediğimde küfrediyor ve doğrudan beni şiddetle yemeye başlıyor.

"Tanrım, sıırıslıkla olmuştun." Parmaklarını içime sokup çıkarıyor ve vücudum müstehcen ıslak sesler çıkarıyor.

"Sterling," diye inliyorum. "Ne-?"

"Konuşarak değil, dinleyerek çok daha fazla şey öğreniyorsun Hallie." Klitorisimi tekrar sertçe emiyor, parmaklarından başka bir ıslaklık dalgası akarken sırtımın eğilmesine neden oluyor. "Öyleyse neden sen konuşmuyorsun? Ben de dinleyeceğim."

Yüzünü bana doğru itiyor, beni ele geçirilmiş bir erkek gibi yiyor. Karanlık bakışları benimkileri delip geçiyor.

Dün gece inanılmazdı. Sıcak, ama aynı zamanda hassas. Bu... bu saf cinsel arzu.

"Ben senin o güzel amcığının tadını çıkarırken sen de konuşmaya başla bebeğim," diye homurdandı.

Evet, kirli, pis, cinsel arzu.

"O benim kocam değil," diye inliyorum Sterling üçüncü bir parmak eklerken ve vücudum onu açgözlülükle kabul ederken.

Duraklıyorum ve parmakları hareketlerini durduruyor, dili klitorisimi terk ediyor. Bu kayıp karşısında çılgınlık atmak istiyorum.

"Ama birkaç saatliğine öyleydi," diye itiraf ediyorum.

Parmaklarını kısıvıyor ve G noktamı okşuyor, klitorisimi tekrar dudaklarının arasına alıyor.

"Tanrım, Sterling, lütfen."

"Devam et, Hallie."

Dilini şişmiş klitorisimin üzerinde daireler çizerek dolaştırıyor ve söylediğim her kelime için beni ödüllendiriyor. Devam etmesi için çaresizce çırpınıyorum. Sadece bedenimi ele geçiren akıl almaz zevk için değil, aynı zamanda ona söylemek istediğim için.

Ona söylemem gerekiyor.

"Vegas'ta bir arkadaşımın doğum gününde oldu," diyorum aceleyle. "Çok fazla içmiştim. Bu yüzden artık içmiyorum. Biz... Hiçbir şey

oldu... Ondan bu şekilde hiç hoşlanmadım. Şapele gittiğimi bile hatırlamıyorum."

"Başka ne var?"

Uzanıp Sterling'in saçlarından bir tutam tutuyorum ve dilini içime sokarken bir iniltiyle başımı arkaya atıyorum.

"Sophie bir avukat. Neler olduğunu öğrendiğim anda benim için evliliği feshetti."

Hırıltısı bana karşı titreşiyor ve vücudum dilini ıslatıyor. Geri çekiliyor ve bir lanetle yutkunuyor.

"Çok tatlısın."

Parmaklarını içime sokuyor ve ağzı klitorisime dönerken parmaklarıyla beni kabaca beceriyor. Kirli sakalları iç uyluklarıma sürtünüyor ve ben de onları başının etrafında sıkıyorum.

"Bunu yapmaya devam edersen boşalacağım," diye inliyorum, klitorisimi hassas bir beceriyle dillerken.

Gözlerimi tutuyor ve şaşkınlık göğsümde kabarıyor.

"Anlamıyorum. Bitti mi?" Boğuluyorum, boşalmanın eşiğindeyim ama buna karşı savaşıyorum.

Onun öfkeli sevişmesi olmak istemiyorum. Kalbimi kırmadan ve beni kendinden uzaklaştırmadan önce yaptığı gibi.

"Keşke hiç olmasaydı. Bunu hiç istemedim. O zamandan beri her saniye pişmanlık duyuyorum." Elimini saçlarında dolaştırıyorum, bir zevk rulosu boğazıma dolanıyor ve sıkıyor. "Seni seviyorum. Bu artık hiçbir şey ifade etmiyor mu?"

Gözleri kararıyor. "Her şey demek bebeğim. Öyle olduğunu çok iyi biliyorsun."

Klitorisime vuruşunu hızlandırıyor, kalın parmaklarıyla G noktama tekrar masaj yapıyor.

"Sterling-"

"Sana inanıyorum. Hazır olduğunda bana kendin söyleyeceğini biliyorum," diyor bana karşı, sanki ağzının tenimden bir an olsun ayrılmasını istemiyormuş gibi. "Sana sorun olmadığını söyledim. Sen gitmeden hemen önce. Sana sorun olmadığını söylemiştim."

"Ama-"

"Gel yüzüme. Bütün sabah seni özledim."

Dili düzleşiyor, klitorisimin üzerinde mükemmel bir basınçla çalışıyor. Çekirdeğim gittikçe daha sıkı sarılıyor. Ama yine de bırakamıyorum. Kafam şüpheyle dolup taşıyor.

"Seni seviyorum Hallie," diye yatıştırıyor Sterling. "Ve son nefesimi verdikten sonra da seni sevmeye devam edeceğim. Şimdi bana geri dön bebeğim ve bana benim olduğumu göster."

Klitorisimin etrafında defalarca dönüyor, kontrolü bırakmakla umutsuzca ona tutunmak arasındaki çizgide ilerleyişimi izliyor. "İşte bu, bırak gitsin."

Vücudumdaki her kas geriliyor ve kalçalarım başının etrafında titriyor.

"Bırak gitsin, benim güzel kızım," diye mırıldanıyor.

"Siktir!" Sertçe boşalıyorum ve içimden fişkırان bir ıslaklık yanaklarına ve çenesine sıçırıyor.

"Tanrım, evet." İçime batıyor, alabildiği her damlayı yalıyor. "Kahretsin, bebeğim, beni onunla boğ, hadi."

Benden daha fazlası sızarken, çenesinden aşağı akarken, onun acımasız emişlerine, yalamalarına ve öpücüklerine karşı titriyorum ve titriyorum.

Bunu daha önce hiç yapmamıştım.

Gözlerimiz kilitleniyor. Gözlerindeki parıltı beni büyülüyor. Hipnotize edici.

Vücudumdaki son kasılmaları da atlatıyorum, sonra dirseklerimin üzerine çöküyorum, elim saçlarından düşüyorum.

Hassas tenime nazik öpücükler kondurmak için acele etmiyor ve kirli sakalı klitorisimi sıyırdığında amım sıkılıyor.

Konuşamıyorum. Zar zor nefes alabiliyorum. Tek yapabildiğim şok içinde ona bakmak.

Gümüş rengi kirli sakalları ıslaklıkla parlıyor. Dilini alt dudağının üzerinde gezdiriyor, sanki benim tadıma bakıyor. Sonra kravatının ucunu kaldırıyor ve çenesindeki damlaları siliyor.

İpek lekelenmiş, mahvolmuş.

"Çerçevelesem iyi olacak," diye geveliyor, ona bakışıma kaşlarını kaldırarak.

Sandalyesinde arkasına yaslanıyor, gözleri yine şefkatle parlıyor, tıpkı dün gece olduğu gibi.

Rory ortaya çıkmadan önce.

"Ben... Ben senin kızdığını sanmıştım. Bana gitmemi söyledin. Sen-"

"İkinizin konuşması gerektiğini söyledim. Sana asla gitmeni söylemedim.

Ben *asla*

gitmeni söyleyeceğim."

Beni kucağına çekiyor, böylece bacaklarım onunkilerin üzerine sarkacak şekilde yan oturuyorum.

"I-"

"Öpüştüğümüz o ilk geceden beri seni masamda tatmak istiyordum."

Dudakları boynuma gidiyor ve kulağımın altını öperek ne kadar güzel koktuğumu mırıldanıyor.

"Ben... kızgın olduğumu sanıyordum."

"Kızgınım." Gözlerimin içine baktı. "Onu gördüğünde yüzünde beliren ifadeyi engelleyemediğim için kendime kızgınım." Çenemi kavrayıp yüzümü kendisine doğru eğiyor. "Çok endişeli görünüyordun."

Utanç ve suçluluk duygusu milyonlarca küçük parazit gibi üzerime yapışıyor, tıpkı Vegas'ı her düşündüğümde yaptıkları gibi.

"Annemle babamın haberi yok. Onlara söylemeyi planlamıştım ama Jenny'yi kaybetmemizin birinci yıldönümüydü ve Rory beni bundan vazgeçirdi. Utanacaklarını ve kalplerini kıracağımı söyledi. Onun inandığı her şeyi mahvettiğimi söyledi. Haklıydı da. O kadar sarhoştum ki sevmediğim biriyle evlendim."

İçimden bir hıçkırık koptu ve bir elimi ağzıma bastırdım.

"Jenny aşka ve ruh eşlerine inanırdı. Bana da bu inancı veren oydu. Ama yine de *bunu* yaptım."

Ben çirkin hıçkırıklara ve hıçkırıklara boğulurken Sterling bana sarıldı.

"Yas tutuyordun, Hallie. Her şeyimizi kaybetmiş gibi hissettiğimizde aptalca şeyler yaparız."

Bana öylesine sevgi ve anlayışla bakıyor ki, göğsümden kesik kesik nefesler çıkıyor ve daha fazla gözyaşı döküyorum.

"Hatırlamıyorum bile. O kadar çok içtiğimi sanmıyordum. Rory bunu yapmamızı önerenin ben olduğumu söyledi." İki elimle yüzümü kapatıyorum. "Ben bir dolandırıcıyım. İnsanlara gerçek aşkı bulmaya yemin ettim. Ve sarhoş bir hevesle, sanki hiçbir şey olmamış gibi evlendim."

Sterling ellerimi yüzümden çekerken ılık göz kapaklarımdan süzülüyor.

Yüz

ünü. "Bunların hepsini sana Rory mi anlattı?"

Göz kapaklarımı araladığımda gözleri kısılmış, bana sabitlenmişti. Eğer ben Daha önce içlerinde bir öfke olduğunu düşünmüştüm ama şu anki öldürücü niyetle kıyaslanamaz bile.

Gözlerimin altını siliyorum. "O haklı. Kendimi asla affetmeyeceğim."

"Hayır. O senin kederini manipüle eden bir hamamböceği. Ne zamandır seni her gün arıyor?"

Bocalıyorum. "Haftalar olabilir. Hatta ondan tek bir kelime bile duymadan aylar. Ama bir şey istediğinde her zaman yeniden başlıyor."

Bunu itiraf ettiğim için kendimi çok acınası hissediyorum. Kendi başarılı işimi yürütüyorum ama Rory gibi bir adamın beni rahat bırakmasını sağlayamıyorum.

Bakışlarım Sterling'in kalçamdaki eline kayıyor ve parmaklarımı hafifçe ön kolunda, yara izlerinin üzerinde gezdiriyorum.

"Bir şey istediğinde mi?"

Yüzümü buruşturuyorum.

"Seni neyle tehdit ediyor?"

Boğazımda büyüyen yumruyla savaşıyorum.

"Hallie?" Sterling hırlıyor.

Parmaklarım onun teninde titriyor. "Aileme söyleyeceğini söyledi. Bunca zaman yalan söylediğim için beni asla affetmeyeceklerinden korkuyorum. Ve müşterilerimin kocamdan boşandığını bilmek isteyebileceklerini söyledi."

"Feshedildi! O asla senin kocan olmadı," diye gürlüyor Sterling, bacağımı sıkıca kavıyor.

Titreyen parmak uçlarımla yara izlerinin üzerinden geçiyorum, teninin tenime dokunuşunun yaptığı gibi beni topraklayan bir şeye tutunmak için çaresizce.

Yavaşça nefes veriyor, sanki dokunuşum onu da sakinleştiriyormuş gibi bacağımı hafifçe okşuyor.

"Başka ne
var?" Yukarı
bakıyorum.

"Başka?" diye üsteliyor. "Bunu gözlerinde görebiliyorum."

Şimdi söyleyeceğim şey, Rory'yle evlendiğimi bilmekten daha çok acı veriyor bana. En azından bu münferit bir hataydı. Sadece bir hata.

"Aileme yardım etti... para konusunda. Ailem birikimlerini Jenny'nin okulu için kullandı. İyi bir arkadaş olduğunu düşündüm ve çok minnettar oldum. İşlerim iyi gitmeye başlayınca ona borcumu ödedim. Ama sonra benden borç istedi.

"Ona verdim. Aileme söyleyeceğinden ve işimi tehlikeye atacağından korktum. Bana geri ödeyeceğini söyledi ama hiçbirini görmedim. Ona borç verdiğim tüm o para gitti. Jenny'nin hayır kurumundan kendim de çalmış olabilirim."

Sophie bile Rory'ye yıllar içinde ne kadar borç verdiğimi bilmiyor. İtiraf edemeyecek kadar utanıyorum. Sormayı bırakır sanmıştım. Her zaman

Tıpkı bugün yaptığı gibi, bu son kez olacak. Maçlarımdan yeterince kazanarak Jenny'nin hayır kurumuna Rory'nin bana mal olduğundan daha fazlasını verebileceğimi umuyordum.

"Ne zaman bittiğini düşünsem, umutlanmaya başlıyorum. Ama er ya da geç yine ortaya çıkıyor. Bugün ona bir daha gelmemesini söyledim. Aileme söyleyeceğim. İşime ne olursa olsun bununla başa çıkacağım. Bunu yapmaya devam etmesine izin veremem. Ona karşı çıkmazsam sevgini hak eden bir kadın olamam."

"Bırak ben halledeyim. Onu bir daha görmek zorunda kalmayacağından emin olacağım," diyor Sterling, nefesimi kesen bir kesinlikte.

Sterling'in başka birini incitebileceğini hiç düşünmemiştim. Ağladığımda bana sarılan, hayır kurumlarına milyonlarca bağış yapan, tüm hayatını kimsenin tercihi değilmiş gibi hissederek geçiren adam bu.

Vücudunun her hücrelerinde büyük bir sevgi taşıyan bir adam.

Ama şimdi gözlerinin içine baktığımda, sevdikleri için ne kadar ileri gidebileceğinin bir sınırı olmadığını görüyorum.

Başımı iki yana sallıyorum. "Hayır. Bu benim hatam. Bunu düzeltmem gerek. Yeter artık. Seni de bu işin içine çekmesini göze alamam. Bunu hak etmiyorsun."

Alnıma en yumuşak öpücüklerini kondurdu.

"Olduğun kadınla çok gurur duyuyorum. Sana aşık olmamın nedenlerinden biri de bu. Başkalarını kendinden daha çok önemsiyorsun. O senin en saf tarafını suiistimal etti. Ama artık her şeyi tek başına yapmana gerek yok. Ben buradayım. Ve ne olursa olsun senin için burada olacağım."

Yüzümü boynuna gömüyorum, bana olan güveninden ve inancından güç alıyorum.

Onun sevgisinden.

Sırtımı okşuyor, dokunuşu güçlü ve güven verici.

"Artık ben varım, Hallie. Hiçbir şey için endişelenmene gerek yok. Seni seviyorum. Seni o kadar çok seviyorum ki."

Onun sözlerine odaklanmak ve haklı olduğunu ummak için içimdeki her şeyi ortaya koymam gerekiyor.

STERLING

"BANA BİLGİ VER."

Cep telefonumu kulağıma dayamış, arabayı sürerken pencereden Yukarı Doğu Yakası'ndaki binalara bakıyorum.

"Köşedeki şarküteriye gitti. Pastırmalı sandviç aldı, sonra da otel odasına döndü," diye yanıtlıyor Denver.

Hallie'nin bana anlattıklarından sonra onu sakinleştirmem yarım saat sürerken, Rory'nin yemek yiyecek kadar rahatlamış halini hayal ederken dişlerimi gıcırdatıyorum.

Telefonunu açtığım anda o piçin bir şeyler çevirdiğini anlamıştım ve ona 'otuz' gibi bir şey göndermesini istemişti. Şimdi otuz bin doları kastettiğini biliyorum. Eğer istediğimi yaparsam ona bir daha bakma şansı bulamayacak bir pislik. Denver dışarıda oturup ona göz kulak olurken onunla kahve içmek yok artık.

Rory medeni olma şansımı kaybetti.

"Başka ne buldun?" İşaret parmağımı dudaklarımın üzerinde gezdiriyorum.

Mal yanımdaki koltuktan boğazını temizliyor ve kaşlarını çatıyor. Rory'nin sürpriz gelişini ona çoktan anlatmıştım.

"Denver, seni hoparlöre alıyorum. Mal yanımda."

İkimizin de duyabilmesi için telefonumu uzatırken "Mal," diyor Denver. "Mali durumunu kontrol ettim. Görünüşe göre Rory'nin toplam dört yüz seksen bin dolar borcu var. Kötü yatırımlar ve at yarışı bahislerinin bir karışımı."

"Salak." Mal homurdanıyor.

Boştaki elimi sıkıp açarak parmaklarımdaki gerginliği hafifletiyorum.

"Mortgage borcunu ödeyemedi ve banka iki ay önce evine el koydu. O zamandan beri kanepede sörf yapıyor," diyor Denver.

"Ailesi mi?" diye soruyorum.

"Farkında değiller gibi görünüyor. Hâlâ muhasebeci olarak işine devam ediyor. Ama şu anda elinde kalan tek şey bu."

"Teşekkürler Denver. Olduğun yerde kal, gözünü ondan ayırma ve araştırmaya devam et. Bu adam hakkında bilinmesi gereken her şeyi bilmek istiyorum. Özellikle de Vegas'ta olanlar hakkında ne bulabilirsen. Onu kendim ziyaret edeceğim ama önce bir şey yapmam lazım."

"Peki patron," diye yanıtlar.

"Killian ve Jenson nasıl gidiyor?" Mal sorar.

Rory o kadar borçlu ki, eğer yapabileceğini düşünürse aylarca Hallie'nin peşinden koşacak. Tehdit ettiği gibi ailesine söyleyeceğini sanmıyorum, en azından şimdilik. Paraya çok ihtiyacı var.

Mal elinin tersiyle koluna vuruyor ve dinlediğimden emin olmak için telefonumu işaret ediyor. Ama Denver'ın rapor edecek yeni bir şeyi olmadığını biliyorum. Eğer çocuklar Cape Town'da büyük bir ilerleme kaydetmiş olsalardı, bana çoktan söylemiş olurdu.

"Hâlâ kamera kayıtlarını inceleyip o hafta marinada bulunan kişileri tespit etmeye çalışıyorlar. Bazıları personel ya da düzenli ziyaretçiler, bu yüzden açık sözlüler. Ancak çok sayıda turist var ve hepsinin yüz görüntüleri iyi değil. Ve kameraların hiçbiri yatı göstermiyor, sadece ona giden iskelenin ucunu gösteriyor."

"Aynı anda orada bulunan diğer altmış gemiyle birlikte," diye mırıldanıyorum.

"Yani takip edilecek bir şey olup olmadığını anlamaya yaklaşamadılar bile." Mal iç geçiriyor ve koltuğuna geri gömülüyor. Kız kardeşini ve yeğenini kaybettiğinden beri yüzünde beliren kederin ve uykusuz gecelerin neden olduğu derin çizgiler cildinin daha da derinlerine işlemiş gibi görünüyor.

Hiçbirimiz bir tür yara izi olmadan çıkmadık. Fiziksel, zihinsel, hepsi aynı şekilde orada.

"Çok çalışıyorlar," diyor Denver. "Eğer bulunacak bir şey varsa, onu bulacaklar."

Pencereden dışarı bakıp olmam gereken yerden sadece birkaç blok ötede olduğumuzu görerek "Öyle," diyorum. "Zaman ayırdıkları için onlara daha sonra fazladan bir şeyler göndereceğim. Sana da," diye ekliyorum Denver'a.

"Teşekkürler patron," diye yanıtlıyor.

"Arabası tamir edilirken Sinclair'le ilgilendiğin için de teşekkür ederim. Onu gezdirmek zorunda kaldığında sana pek iyi davranmadığını biliyorum."

"Kendi aracına kavuştuğu için rahatlamıştı," diye huysuzca cevap verince kıkırdadım. Eminim en çok rahatlayan o olmuştur.

Telefonu kapattık ve şoförüm için dahili telefon düğmesine bastım. "Bir sonraki blokta kenara çeker misin lütfen? Durmam gerekiyor." "Elbette, Bay Beaufort."

"Ne planlıyorsun? Gözlerinde o bakış var," diye soruyor Mal. "Öyle mi?"

Sessiz bir kahkaha atarak homurdanıyor. "Her neyse, umarım o piç Halliday'e daha fazla sorun çıkarmaz. Senin için iyi oldu. Seni uzun zamandır böyle görmemiştim..."

Yan gözle bakıyorum, cümlesini bitirmesini bekliyorum ama omuz silkiyor. Söylemesine gerek yok. Ne düşündüğünü biliyorum. Herkesin ne düşündüğünü.

Beni hiç böyle görmedi. Kimse görmedi. Çünkü daha önce hiç gerçek, birbirimize doymadığımız bir aşk yaşamadım.

Hallie ile olduğum gibi değil.

Ve tüm ailem bunu görüyor.

"Uçağım yarın sabah sekizde," diyor, bir elini kumral, arkaya taranmış saçlarında gezdirirken.

Kendi saçını boyuyor. Uzamasına izin verse benden daha gümüşi olurdu. Ama Mal hiçbir zaman yaşlanmayı olduğu gibi kabul eden biri olmadı - pek çok kişiye tanınmayan bir ayrıcalık. Ölüm döşeği onu çağırana kadar geçmişin bir parçasına tutunmak için savaşılmaya devam edecek.

"Ade ve Sammy'ye selamlarımı ilet."

"İletirim." Mal başka bir şey söylemek ister gibi dudaklarını büzüyor.

"Biliyorsun, Ade yine ihracat için komisyonunu artırmaya çalışacak."

Gülümsememi bastırıyorum. İşte burada. Haftalardır bahsettiği şey. önce.

"Evet. Ve sen de ona ne kadar cömert bir sözleşme yaptığını hatırlatacaksın. zaten var. Tıpkı Sullivan'ın belirttiği gibi."

"Sizi pislilikler." Kıkırdıyor.

Dalga geçtiğini biliyorum. Afrika'dan maden ithalatımızı yapan Ade ile dost, hepsi bu. Ona daha büyük bir pay teklif etmeyi çok istiyor.

Karısı Sammy ile eğleniyor. Ama bu bir iş. Kendi madenlerimizin sahibiyiz ve işletiyoruz, Afrika'da Mal'in başında olduğu ekibi çalıştırıyoruz. İyi bir anlaşma yapıyorlar. Çalışanlarımıza göz kulak oluyoruz. Ade bunu hatırladığı ve takdir ettiği sürece biz de ona göz kulak olacağız.

Ama herkes bazen açgözlü olur.

Bazıları da haddini aşar, Rory adındaki piçler gibi.

Şoförüm kenara çekti, ben de arka kapıyı açtım.

"Bloğun etrafında birkaç tur at. Uzun sürmez."

Mal arkamdaki binaya bakıyor ve anlayışla başını sallıyor. "Bekliyor olacağız."

HALLIDAY

Sullivan oturma odasındaki halının üzerine serdiğim kristal çemberini incelerken,

"İlginc bir düzen," diyor.

Sterling bu sabah erkenden Seasons'a gitti ve daha sonra onunla öğle yemeğinde buluşmadan önce bazı potansiyel yeni müşterileri aramayı planlıyorum. Sterling buraya gelmediği sürece Sullivan daha önce hiç gelmemişti, bu yüzden beni hazırlıksız yakalamasına rağmen hoş bir sürpriz oldu.

"Meditasyon yapıyordum. İstersen bana katılabilirsin?" Teklif ediyorum.

Sanki Times Meydanı'nda çırılçıplak dolaşmayı önermişim gibi kaşları sertçe kalkıyor.

"Kendimize zaman ayırmak iyidir. Hayat bazen çok yoğun olabiliyor," diye ekliyorum.

"Başka nasıl olmasını isterdik ki?"

"Tükenmişliğe giden hızlı bir yol değil mi?" Beni etkilenmemiş bir bakışla süzerken zayıfça gülümsüyorum.

Sterling'in bana Sullivan'ın bir işkolik olduğunu söylemesine gerek yoktu, bu çok açık. Bazı nefes alma ve görselleştirme tekniklerinden faydalanabilirdi ama onu denemeye ikna etmem biraz zaman alabilir.

"İçecek bir şey ister misin? Matcha latte?"

"Hayır, kalmayacağım. Sadece sana bunu vermek için geldim." Kahverengi bir zarf uzattı.

"Nedir bu?"

"Aç şunu."

Tereddütle alıyorum, gözlerim onun üzerinde geziniyor. Her zamanki takım elbiselerinden birini giymiş, koyu renk ve kusursuz. Tıpkı onun gibi. Onu daha önce hiç

telaşlı. Kızı Molly için olmadığı sürece gülümsediğini hiç görmedim.

Ben evrakları çıkarırken bakışları zarftan yüzüme kayıyor ve tepkimi bekliyor. Ona baktığımda gözlerinin soğuk mavisi buz gibi bir su gibi içime işliyor. İş dünyasında müthiş bir güç olmasına şaşmamalı. Yetişkin adamların onun toplantı odasından gözyaşları içinde ayrıldığını duymuştum. Şimdi nasıl olduğunu anlıyorum.

"Oku, Halliday."

"Elbette..." Taradığım her yeni cümleyle birlikte kalp atışlarım hızlanıyor. "Ciddi misin sen?" Alay ediyorum, kendimi durduramıyorum.

Sullivan'ın gözlerinin kenarları bir parça kısılıyor. "Ölümçül."

Ahh.

Belgeyi daha dikkatli okurken omuzlarımı geriye doğru çekerek doğruluyorum.

"Bunu çabuk halledelim, bütün gün bekleyemem."

"Gizlilik anlaşması imzalamamı mı istiyorsun?" Kelimelerin kesinliği kurşun bir ağırlık gibi üzerime çökerken, sözcükler bir odaklanıp bir uzaklaşıyor.

Cevap vermiyor. Bunun yerine, takım elbise ceketinin iç cebinden bir kalem çıkarıyor ve uğursuz bir klik sesiyle kapağına basıyor.

Bayan Burton, Bay Beaufort'la olan ilişkisi hakkında basına konuşmamayı kabul ediyor. Bayan Burton, sorulması halinde Bay Beaufort ile arasında bir ilişki olduğunu kabul etmeyi, onaylamayı ya da reddetmeyi reddedecektir.

Bu sadece bir gizlilik anlaşması değil. Bu bir yasaklama emri. Sterling hakkında kimseyle konuşmamı engelleyen bir emir, ailemle bile. Eğer ayrılacak olursak ilişkimizi silecek. Tüm izleri. Gitti.

"Bu... çok özel."

"Aynı nezaket size de gösterildi. Babam da imzalayacak." Sullivan'ın sesi sanki acele etmemi ve zamanını almamamı istermiş gibi sıkılmış geliyor.

"Bunu imzaladığımı biliyor mu?"

"İmzalıyor musunuz? Yoksa bu işi gereğinden fazla uzatacak mısınız?" Bakışlarımı tutuyor. "Beaufortlar birbirlerinden ayrılmazlar Halliday. Bunu şimdiye kadar babamla geçirdiğin kısa zamandan biliyorsun. Yoksa dikkatini vermiyor muydun? Kocanı düşünmekle çok mu meşguldün?"

"Eski kocam! O bile değil," diye ısırıyorum, Rory'den bahsettiği için sinirim tepeme çıkıyor. Kalem elinden kapmadan önce ona ters ters bakıyorum.

"Öyle olabilir. Ama ben seni tanımıyorum. Ve bir insanın *motivasyonlarını* bilmemekten hoşlanmam. Ayrıca, eğer babamı seviyorsan, neden imzalamıyorsun? Bu sadece... yollarınızı ayırmanız durumunda geçerli."

Anlıyorum. Ben anlıyorum. Babasından yirmi yaş küçüğüm. Sterling de gözleri sulandıracak kadar zengin. Ama bunu söyleme şekli, bu işte el altından bir şeyler olduğunu ima ediyor. Oysa aşkımız bana bahşedilmiş en saf, en büyülü şeylerden biri.

"Tamam." Derin bir nefes alıyorum, kendimi toparlıyorum ve dikkatimi tekrar sözleşmeye veriyorum.

Sayfaları çevirerek aradığım kısımları buluyorum ve siyah mürekkebin kararlı çizgileriyle üzerlerini çiziyorum.

"Ne yapıyorsun sen?" Sullivan tersledi.

"Bazı ayarlamalar yapıyorum," diye karşılık veriyorum ve bir paragraflık metni daha çiziyorum.

Çıkarmak istediğim kısımları atlamadığımı kontrol ettikten sonra satırın üzerini imzalayıp tarih atıyorum.

"İşte oldu." Tezgâhın üzerinden Sullivan'a doğru kaydırıyorum ve kalemi üstüne yerleştiriyorum.

"Ayarlamalar?" Koyu renk kaşlarından biri merakla kalkıyor. "Aydınlat beni," diye fareyle oynayan bir kedi gibi çekiştiriyor.

Sesimi yumuşatıyorum. "Kimse ailenizin yaşadıklarını yaşamak zorunda kalmamalı. Sterling yeterince şey yaşadı. Tanıştığımızdan beri beni koruduğu gibi ben de onu korumak için ne gerekiyorsa yapacağım."

Hakkını vermeliyim; poker suratı aşılmaz. Ama itirafıma tepki olarak gözbebeklerinin nasıl parladığını görüyorum. Evrakları karıştırıyor, üzerini çizdiğim bölümlere bakıyor.

"Bundan emin misin?" diye soruyor.

"Daha emin olamazdım." Gülümsüyorum ama hâlâ kuşku dolu gözlerle karşılaşıyorum. Beaufortlar gerçekten de birbirlerine bağlılar. Ve Sullivan'ın beni bu çemberin dışında gördüğü çok açık. Tek umudum zamanın ona babasını gerçekten sevdiğimi ve gizli bir amacım olmadığını kanıtlaması.

"Babamın senin hakkında konuşmasını engelleyen tüm bölümleri aşkın," diyor.

"Bu doğru. Onun ya da ailen hakkında konuşmayacağım. Ama onu da aynı susturmaya maruz bırakmayacağım. Daha önce de insanlar onun adına kararlar verdi. Seçme şansı elinden alındı. Eğer aramızdaki şeyler biterse..."

Acı kalbimi dağlıyor, ruhum bana bunun asla olmayacağını söylese de bu düşünce beni kahrediyor. "Eğer bir şeyler bittiyse, o zaman ona benim hakkımda istediğini söyleme ve istediğı kişiyle konuşma özgürlüğü vermek istiyorum. Çünkü ben onun seçimini *asla* elinden almayacağım."

Ben sorana kadar sessizliğe gömölüyoruz. "Sinclair nasıl?" "Hâlâ sana kızgın."

"Oh," diye mırıldanıyorum.

Çok uzun zaman oldu ve onun arkadaşlığını özölüyorum. Sterling'le birlikte olma fikrini asla kabullenemeyeceğı düşüncesi beni Sullivan'ın benden gizlilik anlaşması imzalamamı istemesinden daha çok incitiyor. İmzalayıp hayatıma devam edeceğim için mutluyum. Ama mesajlarda ya da sesli mesajlarda söylediğim hiçbir şey Sinclair için bir fark yaratmadı. Ya ilişkimizi asla kabul etmezse?

Meditasyonuma geri dönmek için arkamı dönüyorum, sakinliğe her şeyden çok ihtiyacım var.

"Bekle!" Sullivan havlıyor. Evrakları zarfa geri koyuyor ve takım elbise ceketinin düğmelerini ilikliyor.

"Başka bir şey imzalamamı ister misin?" "Buna gerek yok." Çenesi sıkıştı.

"Tamam o zaman." Arkamı dönüyorum ve alçak sesle söylediğı sözler sırtıma batıyor. "Üç yılımı insanların babamın nasıl olduğına dair sorularını yanıtlayarak geçirdim. Ve 'iyi', babamla konuşmak zorunda kaldığımda sözlüğümde olmasını istediğim bir kelime değıl.

onlara cevap ver. Dün soran birine ne söyledim biliyor musun?" "Neyi?"

Kaşlarımı çatarak arkamı döndüm.

"Onlara o günden beri onu gördüğüm en mutlu kişi olduğunu söyledim. *Aşık* olduğunu." Kelimeyi duyunca yüzünü buruşturdu. "Şimdi... sen ilahi güç kolaylaştırıcısısın, kendine böyle diyorsun, o yüzden bu gücü topla ve insanlara bunu her zaman söyleyebilmem için ne gerekiyorsa kolaylaştır."

"Yapacağım, söz veriyorum."

Kaba bir şekilde başını sallıyor ama hiçbir şey söylemiyor.

O uzaklaşırken arkasından bakıyorum, ön kapının kapanma sesi çatı katında yankılanıyor.

STERLING

"CİDDİ MİSİN SEN?" Rory'nin gözleri, özenle paketlenmiş banknotlarla dolu açık evrak çantasına takıldı.

"Ölümcül."

Bakışları otel odasındaki yatağın üzerindeki paraya düşmeden önce bana bakıyor. Buraya daha erken gelmek isterdim -New York'ta Hallie'nin yanında geçirdiği her saniye çok uzun bir saniye- ama bankanın yarım milyon nakit parayı anında hazır etmesi biraz zaman aldı.

"Hepsi sterlin," diyorum, ona kendi adımın para birimiyle ödeme yapmaktan hiç zevk almıyorum. Hallie'yi sonsuza dek rahat bırakacaksa, ona istediği para birimiyle ödeme yapabilirim.

"Bunu görebiliyorum." Dudakları seğiriyor ve kalın bir dilimi kaldırıp koklamak için ambalajını yırtıyor.

Dudağım tiksintiyle kıvrılıyor. "Onu bir daha asla arama. Sen onun sırtından geçinmeden ne kadar geliştiğini görmek için internette ona bakmayacaksın. Sen. Yapma. Geri gelme. Geri gelme." Bir adım daha yaklaşıyorum ve çenesi meydan okurcasına yukarı kalkmış olsa da bir adım geri atıyor. Eğildiğimde burnum onunkini sıyrıyor. "Şu andan itibaren, sen *yoksun*."

Boğazını temizliyor, yakasını yeniden ayarlıyor ve paraya tekrar bakarak geri çekiliyor.

"Halliday için iyi olmalı, onunla ilgilenmek isteyen bir milyardere sahip olmak." Gözleri takım elbisemin üzerinde geziniyor. "Kaç yaşındayım demiştiniz? Altmış mı?"

Çantanın kapağını çarparak kapattım, parmaklarını kesmekten kıl payı kurtuldum. Sapından tutup kaldırıyorum ve göğsüne doğru itiyorum.

"Eve dönüş uçağınızı ayırtma nezaketini gösterdim. Taksiniz bir saat içinde burada olacak."

Evrak çantasını alıyor ve kapısını yumrukladığımdan beri kanım ilk kez bir derece soğuyor. Onu sorunlarını çözmeye yetecek kadar parayla yollamaktan çok daha kötüsünü yapabilirdim. Ama ona akıllıca ve olgunca olanı yapması için bir şans veriyorum.

Hallie için.

Eğer onu biraz olsun önemsiyorsa, bunu onun için en iyi olanı yapmak için bir fırsat olarak görecektir.

Ortadan kaybol.

Sözleri sırtıma çarptığında kapıya giden yolu yarılamıştım.

"Eminim ağzında gümüş bir kaşıkla doğmuşsundur, ha? Hayatını yaşıyorsun ve tüm bu paraya sahipsin, ellerini hiç kirletmiyorsun. Bahse girerim hayatında bir gün bile gerçek bir iş yapmamışsındır."

Arkamı dönmüyorum ama başımı omzumun üzerinden, bakışımı kaçıramayacağı kadar çeviriyorum.

"Ellerimin her gün neler yaptığını düşünmesen daha iyi olur, evlat."

Alay etmeden önce yüzü soluyor. "Hayır! Dün gece onun için tek seferlik bir şey olacak. Bir hataydı. Kalkmak için hapa ihtiyacı olan yaşlı bir adama kendini zincirlemeyecek."

Kıkırdıyorum ve o da bana delirmişim gibi bakıyor.

Onun ne düşündüğü umurumda değil. Benim onun için yanıp tutuştuğum kadar benim için de yanıp tutuşan güzel bir kadının aşkına sahibim. Annesi hâlâ ona gömlek alıyormuş gibi görünen bir çocukla sık ölçme yarışına girmeyeceğim.

"Toplanmaya başla. Taksiyi kaçırmak istemezsin."

Ben oturma odasına girerken Hallie geniş kanepeden fırladı. "İyi misin?" Bana doğru koşuyor ve kollarını boynuma doluyor. boynuma sarıldı ve beni öpmek için kendine çekti.

"Şimdi öyleyim," diye mırıldanıyorum, sırtını öpüyorum ve onu kollarıma alıyorum. Bacaklarını belime doluyor, ben de onu mutfak tezgâhına taşıyıp üzerine oturtuyorum.

"Rory'yi görmeye gitmiş olabileceğini düşünmüştüm." "Yaptım."

"Sterling..." Aceleyle nefes veriyor. "Onun neye benzediğini bilmiyorsun. Ondan ne kadar kurtulmaya çalışırsan o kadar kötü kokuyor. Ailemi görme şansım olana kadar ondan uzak durmamız daha iyi olur. Onlara yüz yüze söylemeliyim."

Alt dudağını ısırduğu yerden nazıkçe çekip çıkarıyorum ve yüzünü inceliyorum. Gözlerindeki endişeyi hâlâ görebiliyorum. Rory'nin ortaya çıkması onu sarsmıştı.

"Eğer akıllıysa seni bir daha rahatsız etmeyecektir."

Gözlerinde umut çiçekleri açıyor ve en başta orada olması gerektiğinden bile nefret ediyorum. O güçlü ve yetenekli biri. Ama Rory onun bu güçleriyle - sevgisi ve sevdiklerine olan bağlılığı, saf kalbi- oynuyor ve bunları ona şantaj yapmak için kullanıyor. Jenny'nin mirasını sevgiyi yayararak yerine getiremem ve hayır kurumunu hayal kırıklığına uğratma konusundaki korkularını aldı. Ve bunları kendi bencil çıkarları için kullandı.

Onu o otel odasında öldürmeliydim.

"Çok gerginsin."

Onu öpüyorum, günün olaylarını unutmak istiyorum. "Ben iyiyim. İyiden de öteyim."

Onu belinden tutuyorum ve başparmaklarımı kaburgalarının tabanında bir o yana bir bu yana gezdiriyorum. Onunla birlikte olmak, ona dokunmak zihnimi her şeyden arındırmaya yetiyor, onun benim olduğu için ne kadar şanslı olduğum dışında.

Kalçalarını daha geniş açıyor, gömleğimi ellerinin arasına alıyor ve beni daha yakına çekip ağzını açarak beni daha derine davet ediyor. Zorlanan aletim onun tadıyla pantolonumun içinde ağlıyor.

"Kravatını takmamışsın," diye mırıldanıyor öpücükler arasında. Boynunu öpmek için düşünüyorum. "Sana söyledim; çerçeveletmek istiyorum."

Kıkırdama sesine gülümsüyorum.

"Sullivan'ın bu gece bir şeyi olduğunu mu söyledin? Yeni tasarımların erken gösterimi mi?"

Köprücük kemiğini emiyorum ve öpüyorum, aradaki küçük çukura ulaşana kadar bir tanesini daha öpüyorum. Orasını yalamadan önce kokusunu içime çekiyorum ve bir iniltiyle başını geriye doğru eğmesine neden oluyorum.

"Öyle," diye gürlüyorum, bir sonraki öpücüğümü nereye koyacağımı düşünürken. Aşağı doğru iniyorum, aldığı her hızlı nefesle yükselip alçalan göğüslerinin kabarıklığını öpüyorum.

"Gidiyor musun?"

Yavaşça göğsünü avucumun içine alıyorum. Beni izliyor, dudaklarından yumuşak bir inilti kaçıyor - içime bir sarsıntı gönderen bir ses - kıyafetlerinin arasından meme ucunu nazikçe kısıtıyorum.

"Hayır. Gidiyoruz."

"Gelmemi ister misin?"

"Hallie..."

"Tamam." Dudakları küçük bir gülümsemeyle kıvrılıyor. "Yani artık resmi sayılır mıyız?"

"Aferin kızım, öğreniyorsun." Meme ucunu tekrar ısırdım. "Ailem artık bizi biliyor ve sen ne zaman hazır olursan dünyanın geri kalanına söyleyebiliriz. Senden kesinlikle gerekenden daha fazla ayrı zaman geçirmek istemiyorum. Ayrıca, uzun sürmeyecek. Sadece küçük bir grup insan gidiyor. Daha sonra doğruca buraya gelebiliriz."

"Uh-huh."

O söylediklerime konsantre olmakta zorlanırken ben yine kıkırdıyorum. Gözleri göğsünü ovuşturan elime yapışmış durumda.

"Ne istiyorsun bebeğim?" Koyu

kirpiklerinin arasından göz

kırıyor. "Seni."

"Ben mi?"

"Seni içimde istiyorum." Kıçını tezgâha yaslıyor ve beni öpmek için yukarı çekiyor. "Daha sonra dışarı çıktığımızda seni hâlâ hissetmek istiyorum." Dudaklarını benimkilerin üzerinde bir o yana bir bu yana gezdiriyor. "İçime o kadar derin boşalmanı istiyorum ki bu gece kalçalarımın altına aksın ve bana seni düşündürsün."

"Yüce Tanrım."

Elbisesini başının üzerinden yırtıp sütyenini çıkardım. Pantolonumun fermuarını açtım ve ayak bileklerimin etrafına düşmesine izin verdim. Birkaç saniye içinde külotunu bir tarafa çekip içine girdim.

"Bebeğim, böyle konuşursan bir dahaki sefere daha içine girmeden boşalırım."

Geri çekildim ve başımı boynuna gömerek derinlere daldım.

İpeksi tenini emerken "Sterling," diye inliyor.

Islak, muhtaç vücudu bana öyle sıkı sarılıyor ki, sanki zonklayan sikimi boğmaya çalışıyor. Onu sikerken adım haykırışına ve tırnaklarını omuzlarıma batırışına doyamadan tekrar derinlere dalıyorum.

Gömleğimin düğmelerini çekiştirerek, "Ten tene istiyorum," diyor.

İki yanından tutup yırtarak açıyorum ve arkamdan yere fırlatıyorum.

Bu sefer yara izlerime baktığında gözleri açılmıyor, hayır. Gövdemi okşarken erimiş arzuyla dolu kalıyorlar, bir eli omuzlarımı kaldıraç için kavramadan önce üzerinde kayıyor, tırnakları etimi ısıyor.

İnliyorum ve derinlere dalıyorum. Islaklığı sikimi kaplıyor. Vücudu etrafımda kenetleniyor ve yeni bir uyarılma dalgası daha derine pompalamamı sağlıyor.

"Evet, böyle. Beni sertçe becer," diye miyavlıyor.

Ona izin verdiğimde kık yanaklarım çelik gibi geriliyor. İki kez sormama gerek yok.

HALLIDAY

"NE DÜŞÜNÜYORSUN?" Sinclair yanımda belirdiğinde bir şampanya kadehini kucaklayarak soruyor.

Kalbim onun sadece bana yaklaşmasının değil, uzun zaman sonra benimle konuşmasının şokuyla çarparken yüz ifademi kontrol ediyorum.

"Bence muhteşem görünüyorsun."

Sullivan'ın yeni tasarımlarını sergilediği Beaufort Diamonds mağazasının bir duvarında asılı duran, çeşitli elmas takılarla süslü devasa resmine bakıyorum.

Bakışlarımı takip ederek kaşlarını çatıyor.

"O olmaz. Ondan nefret ediyorum. Onu Sullivan seçti. Yani, Zoey ve Ashton. Birlikte çok tatlılar, değil mi?" Başını onlara doğru eğerek omzuma vurdu.

"Öyleler."

Zoey'nin Ashton'a yavru bir maymun gibi sarıldığı ve konuştukları herkese özel yapım Beaufort yüzüğünü göstermekten mutluluk duyduğu yere doğru gülümsüyorum. Birlikte mükemmel görünüyorlar. Ashton Zoey'nin her sözüne kulak kabartıyor, ona hayatında gördüğü en zarif yaratılmış gibi bakıyor. Ne zaman kulağına bir şeyler mırıldansa, kıkırdıyor ve sonra onu öpüyor.

"Bir sanatçının ilham perisi olmak istiyorum." Sinclair iç geçiriyor ve şampanyasını yudumluyor. "Yakında birine ilham vereceğini hissediyorum."

Gözleri soru sorarcasına elimdeki bardağa kayıyor.

"Sadece portakal suyu. İçki içmedim. Sadece içimde bir his var."

"İçine mi doğdu?" Kaşları havaya kalktı. "Kusura bakma ama en son hissettiğinde babamla seks yapmıştın."

Gözlerim yuvalarından fırladı ve bardağına doğru homurdandı. Benimkileri yakalarken gözleri parlıyor. Bırakıyorum, karnımın derinliklerinde başlayan bir kahkahayla ona katılıyorum.

Bir süre sonra iç geçiriyor. "Sana sessiz davrandığım için özür dilerim. Seni ve babamı anlamam biraz zaman aldı."

"Bunu kabul etmene ne sebep oldu?" "Sullivan'ın söylediği bir şey."

"Gerçekten mi?" Sullivan'ı en son gördüğümde benden o gizlilik sözleşmesini imzalamamı istiyordu.

Sinclair omuz silkti. "Evet. Zoey de bana seni babamı mutlu etmen için tuttuğumu hatırlattı. Babam da mutlu. Sanırım bunun nasıl olduğu konusunda endişelenmemeliyim, sadece olduğu için endişelenmeliyim. Olayların beklemediğim şekilde gelişmesine daha açık olmalıyım. Olanlardan sonra sürprizlerden pek hoşlanmıyorum."

"Bunu anlıyorum. Ve ne olursa olsun, teşekkür ederim."

Sinclair minnettar gülümsememe karşılık veriyor ve Sterling mağazanın diğer tarafından bize bakıyor, arkadaşlarına dönmeden önce gözlerinin kenarları kırışıyor.

"O mutlu." Sinclair iç geçiriyor. "İstedığımız buydu, ben ve Sullivan. Ve Mal Amca. Tüm ailenin. Sana ihtiyacı vardı."

"Hayır, ona ihtiyacı olan bendim."

Yanındaki adamların ilgiyle başlarını salladığı bir şey söylüyor. Biri Lawson, sanat galerisi sahibi. Diğeri Frankie. İkisiyle de hayır galasında tanıştığım da Sterling'in emlak işinde çalıştığını söylediğine eminim. Ve bu gece yanlarında üçüncü bir adam daha var, Sterling'in Roman diye tanıttığı bir avukat.

Bu şekilde bir arada dururken, seksi erkek takım elbiselerinin gerçek hayattaki reklamlarına benziyorlar.

Sinclair sanki aklımı okuyormuş gibi nazlı bir bakış attı.

"Roman'ın yaşlı erkeklere göre oldukça seksi olduğunu düşünmüşümdür hep," diyor, gözleri uzun boylu siyah saçlı adama kayıyor.

Bakışlarını takip ediyorum ama dikkatim kazara Denver'da sabitleniyor. Her zamanki siyah takım elbisesi içinde, bir grup erkeğin konuştuğu yere yakın bir yerde, bir duvara yaslanmış duruyor.

"Sence Denver arabanı geri aldıktan sonra seni bırakmayı özlemiş midir?"

Sinclair gözlerini devirerek gülüyor. "Çok komiksin. O parlak kişilikli adam son beş yıldır benimle neredeyse hiç konuşmadı. Anladığım kadarıyla böyle doğmuş. Tanrı konuşma becerilerini dağıtırken sıranın en sonunda yer alması olmalı."

Denver'a bakıyorum, gözleri Sinclair'in üzerinde, ama ona baktığımı gördüğü anda gözlerini kaçırıyor.

"Bir içki daha ister misin?" Sinclair soruyor.

"Böyle iyiyim."

"Tamam. Geri geleceğim."

Bu gece bar olarak kullanılan uzun cam vitrinlerden birine doğru ilerlemeden önce ona gülümsüyorum.

Meyve suyum yudumlayıp ortamın tadını çıkarıyorum. Sterling bunun küçük, "samimi" bir etkinlik olduğunu söylemişti. Ama mağazada yaklaşık seksen kişi dolaşıyor olmalı, yeni tasarımları sergileyen kadife vitrinleri taşıyan personeli saymıyorum bile. Konukların çoğunun parçaları denediğini ve ne kadar güzel olduklarına hayret ettiklerini gördüm. Beaufort Diamonds'ın dünyaca ünlü bir marka olduğunu biliyordum. Ama onu bu şekilde görmek yine de muhteşem.

Mağaza alanı iki kat yüksekliğinde ve devasa, karmaşık bir kristal avizeye sahip. Tüm ışıklandırma vitrinlerdeki mücevherleri o kadar parlak gösteriyor ki neredeyse göz kamaştırıcı. Sullivan personeline titiz emirlerini iletirken, Sterling geldiğimizde bana etrafı gezdirdi. Arka ofis alanları ve özel izleme odaları lüks içinde. Mermer zeminler, kadife koltuklar, ipek minderler. Büyük süs kabuklarının içinde mücevherlerin sergilendiği balık tankları. Tüm bina pahalı bir şey kokuyor, sanki duvarlardan koku pompalıyorlar.

Kapıcı tarafından yönetilen girişten içeri adım atmak bile bir deneyim.

Sterling bana kasayı da gösterdi. Henüz satmak için parçalara ayırmadıkları milyonlarca dolar değerindeki mücevherleri. Hiçbir şeye dokunamayacak kadar gergindim.

Sinclair, taktığı yeni parçalardan birine (bilezik) hayran olan bir çiftle sohbete daldığı bardan bana bakıyor. Tazelenmek için tuvalete gitmeden önce tek başıma iyi olduğumu bildirmek için ona gülümsüyorum.

İçerideki süslü aynalarda yüzüm parlıyor. Belki de bütün orgazmlar yüzündendir. Sterling'in her bir orgazmına karşılık ben en az üç tane yaşıyorum. Ondan cinsel olarak o kadar etkileniyorum ki, bu delilik. Şimdi nihayet her şeyi içime alıyorum, vücudum kelimenin tam anlamıyla sürekli onun için uyarılmış bir enerjiyle uğulduyor. Bazen neredeyse dayanılmaz oluyor. Her zaman teninin tenime değmesini istiyorum.

Alt dudağımı ısırarak külotumdaki ılık nemi, bu akşam ayrı olduğumuzda onu hala hissedebilmek için benim için bırakmasını istediğim kanıtı ısıriyorum.

Tuvaletten çıkıyorum ve koridorun sonundaki köşeden gelen iki derin sesi tanıyınca adımlarımı yavaşlatıyorum.

"Ofisimde biraz var. Sana getireyim. Bu işi bitirmelisin baba. Halliday'i hamile bırakmak istemiyorsan tabii."

Bir elimi ağzıma kapatıp yaklaşıyorum. Sullivan'ın Sterling'le bizim hakkımızda bu şekilde konuşmasına gülsem mi yoksa utansam mı bilemiyorum.

"Biyoloji dersine ihtiyacım yok evlat. Bu şeylerin nasıl çalıştığını biliyorum." Sterling kıkırdıyor.

Ne söylemesini bekliyordum bilmiyorum. Ama bu konuda bu kadar sakin olması, paniklememesi göğsümde bir şeylerin parlamasına neden oluyor.

"Peki. Eğer yine baba diye çağırırsan seni uyarmadığımı söyleme," diye homurdanıyor Sullivan.

"Baba diye çağrılmak, ha?" Sterling derin, çakıllı ses tonuyla mırıldanıyor.

Sullivan hoşnutsuz bir şekilde oflayıp pufluyor. "Bilmek istemiyorum."

Ayak sesleri bana doğru yankılanıyor ama yeterince hızlı hareket edemiyorum. Sullivan köşeyi dönüyor, smokin ceketinin cebinden telefonunu çıkarırken çenesi kilitlenmiş. Neredeyse benimle çarpışacaktı, gözleri ekrana yapışmıştı.

"Halliday," diye selamlıyor, Sterling'inkine çok benzeyen mavi gözleri bana bakarken merakla kısılıyor.

"Grafik yapıyorum," diye geveliyorum. "Ve doğurganlık günlerimin hiçbirinde seks yapmadık, yani sorun yok. Aslında, muhtemelen önümüzdeki üç gün boyunca hiç sorun yaşamadan seks yapabiliriz. Sonra Sterling'in içeride bitirmesinden kaçınacağız-"

Sullivan dehşet içinde bana baktı.

"-Güzel parti." Gülümsüyorum, içten içe irkiliyorum. Sterling kıkırdarak arkasından yaklaşıyor.

"Öyle. Güzel bir parti."

Sullivan'ın omzuna vurdu. Sullivan başını sallıyor ve ikimize okuldan kaçarken yakalanmış iki gençmişiz gibi bakıyor.

O da çekip gitti.

"Bunu ona neden söylediğimi bilmiyorum." Sterling'in parıldayan gözleriyle karşılaştım. "O büyük bir çocuk, üstesinden gelebilir."

Elini uzatıyor ve parmaklarını benimkilerle birleştiriyor.

"Yine de bunun hakkında konuşmalıyız. Onun da dediği gibi. Endişelenmeni istemiyorum. Bunu güvenle yapabileceğimiz günleri biliyorum. Bu konuyu daha önce açmalıydım," diyorum.

"Hallie, sorun yok." Sterling diğer elini çenemi kaldırmak için kullanıyor ve başparmağını yumuşak bir şekilde tenimde gezdiriyor. "Risk aldığımızı biliyordum ve bu konuda seninle konuşacaktım. Ama bu çizelgeden memnunsan ve güvenilir bir yöntemse...?"

"Evet, öyle."

"Tamam." Gözleri yumuşuyor. "Bu durumda, çizelgeni bana gönder ki takvimime ekleyebileyim."

"Sana mı göndereyim?"

"Hangi günler içine giremeyeceğimi bilmem gerekiyor."

"Oh." Sadece bu kelimeleri söylemesi bile içimde tahrik edici bir titreşim yaratıyor. "Birbirimizden zevk almak için başka yollar bulacağız." Bana yumuşak bir öpücük veriyor.

"Mm-hm, yapacağız," diye kabul ediyorum, onu geri öpmek için zaman ayırıyorum ve şu anda ondan tekrar zevk alsaydım kimsenin bizi yakalayıp yakalamayacağını merak ediyorum.

Bir iniltiyle geri çekiliyor. "Şimdi dışarı çıkmadan önce birkaç dakika beklemem gerekiyor."

Gözlerim smokin pantolonunu saran etkileyici aletine takılıyor. Belki dizlerimin üzerine çöküp ona yardım edebilirim.

Kıkırdıyor. "Sonra, bebeğim. Bütün gece bizim."

Birkaç dakika sonra beni mağazanın içine götürürken hafif, zıplayan bir enerjiyle doluyorum, eli belimde duruyor.

"Yeni parçalardan herhangi birini denedin mi?" diye soruyor, derin sesi kulağımda boğuklaşıyor.

"Hayır. Çok korkuyorum, hepsi çok güzel."

"Neredeyse giyen kişi kadar güzeller," diye şirketin sloganını tekrarlıyor ve beyaz eldivenli elleriyle büyük bir kadife vitrin minderi tutan personelden birine el sallarken bana göz kırıyor.

Önümüzde duruyor ve ben yüzük koleksiyonuna bakıyorum.

"Sterling," diye mırıldanıyorum, gözlerim izleyen biri olup olmadığını anlamak için etrafı tarıyor.

"Sorun yok." Sol elimi tutuyor ve kendi elinin içine alıyor. "Hangisini?"

"Hangisi?" Tereddüt ediyorum.

Ciddi olamaz. Devasa, parıldayan elmaslara bakıyorum, sonra tekrar

Onu.

Kaşlarını eğlenerek kaldırıyor. "Hangisi?"

diye tekrarlıyor.

Dudaklarımı büzüyorum, telaşlanırken ensemde bir sıcaklık beliriyor.

"Yani, sanırım içlerinde en çok bunu seviyorum." Bir yüzüğü işaret ediyorum

bir sıra elmas var. Ortadaki en büyüğüdür ve her iki yanında da boyutları giderek küçülür. "Bana bir gün doğumunun ışınlarını hatırlatıyor."

"Hmm." Sterling yüzüğü vitrinden aldı ve inceledi. Sonra da parmağıma taktı. "Sana çok yakıştı."

Nefesim boğazımda düğümleniyor ve yanan bakışlarını elime doğru takip ediyorum. Kocaman yüzüğün üzerindeki parmak eklemimi okşuyor. İnkâr edemem, gerçekten de güzel görünüyor, ışıltılı ve hoş. Ama başparmağının, çıkarmamı engellemek için teması kesmeden tenimin üzerinde gezinmesi kalbimi hızlandırıyor.

"Gerçekten çok güzel görünüyor," diye mırıldanıyor.

Birbirimize bakarken yanaklarım ısınıyor, tıpkı şimdi birçok kez yaptığımız gibi, aramızda büyümlü bir şey dönüyor. O bana defalarca söyledi, ben de ona, bu işte birlikte olduğumuzu söyledim. Yine de parmağımda bir yüzük görmek ve gözlerinin yoğun, günahkâr bir sahiplenmeyle dolu, tüm o sevgi ve hayranlıkla sarmalanmış halini fark etmek başımı hafifletiyor ve bulanıklaştırıyor.

"Güzel," diyor Sinclair, yanımda belirttiğinde başımı sallayarak onaylıyor. "Bu benim favorim." On sent büyüklüğündeki tektaş prenses kesim elması işaret ediyor.

"Hepsi muhteşem."

Elimi Sterling'inkinden çekip yüzüğü çıkarıyorum ve tekrar vitrin yastığının üzerine koyuyorum. Gözleri yüzüme sabitlenmiş, içlerinde kararmış bir sıcaklık yanıyor. Elleri bu gece saygın bir yerde duruyor olabilir ama bana bakışı aramızda bir şeyler olduğunu tüm dünyaya göstermeye yetiyor.

Başımı sallayarak sakinleşmesini işaret ediyorum. Boğazını temizliyor, başka tarafa bakıyor ve bir sırtışı ısıyor.

"Bu Trudy'ninkine benziyor." Sinclair, diğer küçük taşlarla çevrili zümrüt kesim bir pırlantayı işaret ederek onu bir çiçeğe benzetiyor ve babasının az önce bana attığı "hadi oradan" bakışlarından bihaber. "Amca

Mal elması madenlerimizden birinden kendisi seçti. Gelememiş olması çok yazık; bunları görmek isterdi."

"Nerede o?" Sinclair'e konsantre olarak soruyorum, böylece yanaklarım Güze

1. "Kız arkadaşlarla bir üniversite buluşması."

Mal'in yaşlı bir çiftle konuştuğu yere bakıyorum, kadın kolyeleri göstererek.

"Sabah madenleri ziyaret etmek için bir haftalığına Botswana'ya uçuyor. Çok kıskandım," diye teatral bir şekilde homurdanıyor Sinclair. "Haftalardır şehir dışına çıkmadım. Bütün işlerim buradaydı."

"Yakında çekim yapacağın bir yer var mı?" Soruyorum, odanın öbür ucundaki tanıdık bir sarı saç dikkatimi çekiyor.

"Evet, önümüzdeki hafta, Tanrı'ya şükür. Bermuda'da bir mayo çekimi." Lavinia bize doğru ilerlerken, "Kulağa harika geliyor," diyorum.

Sterling bana yaklaşıyor ve Lavinia bize doğru gelirken elini belime koyuyor. Bana ve Sinclair'e küçük bir gülümseme verip merhaba diyor ama gözleri hemen Sterling'e kayıyor.

"Oldukça kalabalık." Yaklaşıyor, sonra onu öpecekmiş gibi geri çekiliyor ama sonra vazgeçiyor.

"Öyle. Sullivan harika bir iş çıkarmış. İyi görünüyorsun," diyor Sterling, her zamanki kibar cazibesıyla.

Lavinia'nın gözleri parlıyor. "Senin de öyle. Konuşabileceğimizi umuyordum. William'a eşlik ettim" -gözlüklü adama doğru el sallıyor- "ama uzun süre kalamayız."

"Seni gördüğüme sevindim Lavinia," diye cıvıldıyor Sinclair, başka bir konuk tarafından uzaklaştırılırken.

Sterling boğazını temizler. "Lavinia-"

"Özür dilemek istiyorum." Bana baktı ve onun için üzüldüm. Çatı katında olanlardan sonra utanmış olmalı. Orada olduğumdan ve her şeyi duyduğumdan haberi yok.

Ya da o gittikten sonra Sterling'le kapıya karşı ne yaptığımızı.

Ayaklarımın üzerinde biraz kıpırdanıyorum, kendimi affettirmeye hazırım, ama Sterling elini sırtımdan kalçama doğru kaydırıyor ve hareket etmemem için sıkıyor.

"Özür dilerim," diye devam ediyor. "Uzun zamandır arkadaşız. Bunun böyle kalmasını istiyorum."

İşaret ettiği adam yanında beliriyor ve elini uzatıyor. "Sterling, seni gördüğüme sevindim."

"William," diye selamlıyor Sterling, iki adam el sıkışırken.

William'ın gözleri bana kayıyor ve Sterling kalçamı sıkıca kavıyor. "Hallie, bu William Fulton. Çok yetenekli bir şef.

Şehirdeki restoranlar. William, bu Halliday Burton. Sihirbazlık yapan çok yetenekli bir iş kadını."

William elimi tutarken gülümsüyorum. "Tanıştığımıza memnun oldum, Halliday." "Seninle de," diye cevap veriyorum.

"Ee, sihir?"

Gülümsüyorum. "İnsanları bir araya getiriyorum. Onlara aşkı buluyorum."

"Ah, yani çöpçatan mısın?" Gözleri benden Sterling'e kayıyor. "Ve birlikte mi çalışıyorsunuz? Elaina ne zaman-?"

"İki yıl önce," diye kesiyor Sterling, yanımda sertleşerek.

William'ın kaşları havaya kalktı. "İki mi? Ve sen hazırsın...? Bu... İyi şanslar. Bizim yaşımızda biriyle çıkmanın kolay olduğunu sanmıyorum." Tedirgin bir şekilde kıkırdıyor, gözleri sanki bir kaçış yolu arıyormuş gibi odanın içinde geziniyor.

"William," diye araya girdi Lavinia, "iki yıl çok uzun bir süre. Ve Elaina bir azize değildi. Neyin peşinde olduğunu bilseydin, Sterling'i bu kadar uzun süre beklediği için alkışlardın."

William solgunlaştı, boğazı düğümlendi. "Elbette, öyle bir niyetim yoktu."

"Zararı yok," diye cevap veriyor Sterling yumuşak bir sesle.

Ona bakıyorum ama gözleri Lavinia'ya sabitlenmiş. Yanağındaki bir kas kasılıyor.

William Lavinia'ya bakmadan önce hızla, "Tanıştığımıza memnun oldum Halliday," diyor. "Arabam dışarıda. Biz..."

"Elbette." Yüzüne parlak bir gülümseme yerleştirmeden önce bakışları Sterling'in kalçamdaki eline düşüyor. "Halliday, umarım arayışında başarılı olursun. Ve Sterling, seni görmek güzeldi." Onun kolunu sıkıyor, sonra William'la birlikte ayrılıyor.

"İlişkiden kimsenin haberi olmadığını söylemiştin." "Bildiklerini sanmıyordum," diye mırıldandı.

"Onlar arkadaştı. Elaina ona söylemiş olmalı."

"Belki de. Gerçi Lavinia bundan hiç bahsetmedi ve son birkaç aydır Elaina'yı pek görmedi. Yurtdışında bir yardım görevindeydi."

"Oh. Bu.... biraz garip o zaman," diyorum.

Lavinia ve William'ın odanın uzak tarafındaki ana kapıdan çıkışını izlerken Sterling'in kaşları çatılıyor.

Tüm konuklar gidene ve sadece personel ve aile kalana kadar kalıyoruz.

Sterling beni kollarının arasına alıyor ve bir iniltiyle ağzıma bir öpücük konduruyor. "Bütün akşam bunu yapmamanın ne kadar zor olduğunu farkında mısın? Özellikle de bu elbisenin altına sütyen giymediğini biliyorken?"

Etrafımızdaki personeli görmezden gelerek öpücüğüne gülümsüyorum ve kasaya götürmek üzere tüm mücevherleri topluyorum.

Elini gümüş satenin üzerinden aşağı kaydırıyor, ta ki parmak uçları kıkımın üstünü sıyrana kadar. Centilmen tavrını koruyarak daha fazla hareket etmiyor. Ama gözlerindeki ateşli parıltı, evine döndüğümüzde benim için planladığı tüm pis şeyleri aktarıyor.

"Gidelim," diye mırıldanıyor ve beni tekrar öpüyor.

"Diğerlerini beklemek istemiyor musun?" Sullivan'ın çalışanlarına talimatlar verdiği yere bakıyorum. Sinclair ona bir şeyler söylerken kollarını kavuşturuyor.

"Hayır, onlar iyi." Sterling küçük şalımı çıkarıp omuzlarıma doluyor.

"Patron?" Denver yaklaşırken boğazını temizliyor. "Sullivan onun yerine Sinclair'i eve götürmemi önerdi. Burada hâlâ bitirmesi gereken işler olduğunu söylüyor."

"Güzel. Güvende olduğu sürece sorun yok."

"Ayrılmadan önce her zaman içeride olduğundan ve kapının sürgülü olduğundan emin olurum," diyor Denver, ifadesi ciddi.

"Teşekkürler Denver. Sabah görüşürüz." Sterling omzunu sıvazlıyor ve Denver, Sullivan'a şikâyet ediyormuş gibi görünen ve konuşurken başını sallayan Sinclair'e doğru ilerliyor.

Biz çıkarken, gecenin soğuk havası yüzüme çarpıyor ve kolunu bana sarıp sarmalayan Sterling'in sıcak, sağlam tarafına minnetle yaslanıyorum.

"İyi uçuşlar," diye sesleniyor Sterling Mal'a, onu bekleyen arabasına doğru giderken. Mal arka kapıyı açarken, "Bir hafta sonra görüşürüz," diye yanıtlıyor.

Sterling uzanıp arabamızın kapısını benim için açıyor. Sıcak dudakları yanağıma bir öpücük konduruyor. "İçeri gir, hava soğuk."

Ona gülümsemek için dönüyorum ama sokağın biraz ilerisinde bir adam duvarı itip bize doğru ilerleyince donup kalıyorum.

Rory'nin yaklaşmasını izlerken, "Hayatta olmaz," diye mırıldandım. Bunun gerçek olamayacak kadar iyi olduğunu biliyordum, umarım beni gerçekten dinler ve uzak dururdu.

Sterling gerildi ve başını çevirerek Rory'nin olduğu yerde donup kalmasına neden oldu.

"Arabaya bin, Hallie," dedi sakince.

Rory'ye ters ters bakıyorum, parmaklarım ona doğru koşup ısırma ve tırmalama isteğiyle karıncalanıyor. Neden beni rahat bırakmıyor?

Rory gözleri vücudumda gezinirken, "Güzel görünüyorsun... Elbisen çok güzel," diyor.

Üzerimdeki şalı daha sıkı sarıyorum ama soğuktan kumaşa yapışan meme uçlarımı saklamak için pek bir işe yaramıyor. Rory onlara odaklandığını gizlemeye bile çalışmıyor. Belki de içmiştir. Cam gibi gözleri var.

Sterling karşıma geçti. "Ya cesur olduğuna inanıyorsun ya da düpedüz aptalsın."

"Yaşlı ve hayalperest olmaktan iyidir," diyor Rory, çenesini eğerek Sterling'e bakmaya çalışıyor. Ama Sterling en az on beş santim daha uzun olduğu için bu hareket anlamsızdı.

Sterling yine derin ve kendinden emin bir sesle, "Lütfen arabaya bin, Hallie," diyor.

Bir elimi pazusuna koyup arkasından Rory'ye bakıyorum. "O buna değmez," diyorum kasları kavrayışımın altında sertleşirken.

"Sterling? Her şey yolunda mı?" Mal henüz arabasına binmediği kaldırımdan sesleniyor.

Rory önce Mal'a, sonra Sterling'e bakıyor ve homurdanıyor. "Sorun nedir, ihtiyar? Benimle dövüşürsen kalçanın çıkacağından mı korkuyorsun? Sana yardım etmesi için o eski dostunu mu çağıracaksın?"

"Biz iyiyiz," diye sesleniyor Sterling Mal'a.

"Gidebilir miyiz?" Elim hâlâ onun sağlam kolunda kıvrılmış halde soruyorum.

"Sorun değil, Hallie. Ben bir centilmenim ve bunu bir centilmen gibi halledeceğim," diye yanıtıyor Sterling, sertleşmiş gözleri Rory'ye dikilmiş, atışını hazırlayan bir avcı gibi.

"Nasıl yani?" Fısıldıyorum.

Boynundaki bir kas geriliyor, yanındaki damarı sürekli atıyor. "Özel olarak."

Arka koltuğa yanıma oturmadan önce arabaya binmeme yardım ediyor. Kaldırımda Rory'den gelen yavaş alkışları duymazdan gelerek kapıyı kapatıyor.

"Beni satın alabileceğini mi sanıyorsun ihtiyar?" diyor, temkinli bir sırıtışla cama vurarak. "Bravo, iyi denemeydi. Ama hiçbir yere gitmiyorum."

"Aman Tanrım." Parmaklarımı şakaklarıma bastırıyorum.

Sterling haklı. Aptalın teki.

Araba Rory'yi arkamızda bırakarak uzaklaşıyor.

Sterling elimi tutuyor, parmaklarımızı birleştiriyor. "İyi misin?"

"Beni rahat bırakması için ona para mı verdin?"

"Ettim. Her zaman seninle ilgileneceğim, ne pahasına olursa olsun," diye cevap veriyor tereddüt etmeden.

Bağış gecesinde üç yüz bin dolar, artı Rory'ye verdiği miktar.

"Ne dersem diyeyim yapacaksın, değil mi?"

Yüzündeki gerginliğe rağmen dudakları titriyor. "Anlamaya başlıyorsun."

Denediği için ona kızamıyorum. İhtiyacı olsa ben de onun için aynısını yapardım ve işe yarayacağını düşünmüştüm.

"Rory'nin neden parayı alıp gitmediğini bilmiyorum. Para için çok çaresiz görünüyordu."

"Bazı şeyler erkekleri paradan daha pervasız yapar."

Şaşkınlıkla kaşlarını çatтым.

"Evliliğin iptalini istemedi, değil mi?"

Ona bakıyorum, farkındalık beni sarıyor ve hasta olacağımı düşünene kadar sıkıyor.

"Hayır," diye fısıldıyorum. "Ertesi sabah evliliğe bir şans vermemizi önerdi. Şaka yaptığını sandım. Aman Tanrım!" Gözlerimi kapatıp alnımı ovuşturuyorum.

"Beni asla yalnız bırakmayacak. Ne kadar çabuk dönersem ve ailemi görürsem o kadar iyi. İşimi mahvetmeye çalışmasını engelleyemem ama en azından bunu ilk benden duymalarını sağlayabilirim."

"Bize bir uçuş ayarlayacağım."

"Gerçekten mi?"

"Aileni görmek gerek Hallie." Birleştirdiğimiz ellerimizi dudaklarına götürüyor ve parmaklarımı öpüyor. "Öyleyse gidip onları göreceğiz. Onlarla tanışmak isterim."

"Teşekkür ederim." Nefes veriyorum, omuzlarım gevşiyor.

"Şimdi, onunla ilgili tüm düşüncelerinden kurtul çünkü döndüğümüzde bizim için planlarım var."

Akşamın kötü gidişatına rağmen içim kıpır kıpır oluyor ve kalçalarımı birbirine bastırıyorum.

"Öyle mi?"

Sterling kıkırdıyor.

Bana böyle bakmasına asla doyamayacağım, mutluluk gözlerinin mavisini tropik dalgalar gibi parlatıyor.

Rory bile bunu mahvedemez.

STERLING

"ÇOK DERİNSİN," diye soluyor Hallie, ben içine girerken.

Geri çekilirken titreyen kalçalarını kavrayışım sıklaşıyor ve sonuna kadar çekiyorum. Karışık döllerimizin taş gibi sertleşmiş aletimi kaplayan parlaklığının ne kadar güzel olduğuna hayret ediyorum.

"Bu açıdan çok iyi görünüyorsun," diye inliyorum.

Karın kaslarım sıkıştı ve taşaklarımla buluşmak için kışını geri çekip tekrar içine girdim. Saatlerdir sikişiyoruz. Bu akşam çatı katıma girdiğimizden beri onu bırakamadım.

Rory'yi gördükten
sonra. O piçi.

Tekrar itiyorum ve etrafımda kenetlenip sırtını kavislendiriyor, dolu amını bana sergiler gibi kaldırıyor. Yetişkin bir adam olabilirim, ama onu tekrar tekrar becermek ve benim olduğumu iddia etmek için doyumsuz bir ihtiyacı bastıramadım.

Çünkü o *benim*. Ve ben de onunum. Hallie ile asla bir şansı olamayacağını o kalın kafasına sokması gerekiyor.

"Bebeğim, yakında her yerde benim olacaksın." "Lütfen,"
diye inliyor.

Göğsüm sırtıyla aynı hizada olacak şekilde eğiliyorum ve kulağına fısıldayabiliyorum. "Bu gece en çok nereye boşalacağımı düşünüyorsun? Ağzın mı yoksa amın mı?"

"Tanrım, Sterling," diye inliyor, ben öne uzanıp iki parmağımı ağzına sokarken. Onları açgözlülükle emiyor, kapıdan girer girmez sikime yaptığı gibi dilini parmaklarımın üzerinde döndürüyor.

Birbirimiz için çok vahşiyiz.

"Çizelgendeki o günler mi?" Tekrar doğrulup ellerimi tekrar kalçalarına dolayarak inliyorum.

"İçime giremediğin günler mi?"

"Evet, onlar." Kalçaları titremeye başladığında keskin bir nefes çekiyorum. Tekrar boşalmak üzere. Tanrım, o mükemmel. Ve benim.

İtişlerimi derinleştiriyorum, daha fazlası için miyavlamasını ve aletime geri itmesini seviyorum, çok hevesle alıyor.

"Belki de..." Kıcını yukarı itiyor ve inliyor. "İşte bu, bebeğim, benim için tekrar gel."

Amcığı aletimin etrafında ritmik spazmlara girerken adımı haykırarak buna mecbur kalıyor. Onu bu kasılmalar arasında beceriyorum ve daha ilki bitmeden ikinci orgazmı yaşatmayı başardığımda kendi kendime gülümsüyorum.

"Belki de bunun yerine içimde başka bir yere boşalman gerekecek," diye pantolonunu indiriyor, dalgaları sikimin üzerinde gezdiriyor.

"Başka bir yere mi?"

"Kıçıma."

"Tanrım!" Zihinsel imge kontrolümü ele geçiriyor ve uyarı vermeden sertleşiyorum.

Başparmaklarımı kıcının yanaklarına koyuyorum, onları daha da açıyorum, böylece kalçalarımın her sert sürüşünde toplarım boşalırken mükemmel sıkı deliğini görebiliyorum.

"Çok mükemmelsin."

Ateşlenen sikimi amından çıkarıp şişmiş başını göt deliğine bastırıyorum ve beyaz fişkırımların her yerinden fişkırmasını izliyorum.

"O kadar mükemmel ki," diye homurdanıyorum, ucunu tenine bastırıp aşağı yukarı ovuştururken.

"Sterling," diye inliyor, kalçalarını kıvırıyor ve omzunun üzerinden bana bakarken gözleriyle yalvarıyor.

Davetini kabul ediyorum ve aletimin sadece başını kıcının içine sokuyorum. "Tanrım, evet. Yakında hepinizi oraya almak istiyorum."

Onun güzel yüzüne bakmak bardağı taşıran son damla oldu ve taşaklarım her şeyini ortaya koydu, şaftıma yeni bir döl dalgası pompaladı ve içine döktü.

Bu hisle gözleri açılıyor ve bakışlarını tutuyorum, kalçalarını sıkıyorum, son damlalar benden ona geçerken horozumun şişmiş başını içinde daire çiziyorum.

"Seni ne kadar sevdiğimi söyledim mi?"

"Sanırım bana gösterdin." Gülümsüyor.

Çok ihtiyacım olan havayı derin bir nefesle içime çekerken göğsümde boncuk boncuk terler oluşuyor. Evet, sanırım gösterdim.

Parmaklarım Hallie'nin çıplak sırtının ipeksi teninde bir aşağı bir yukarı gezinirken o yanımda yüzüstü yatıyor, buz gibi sarı saçları yastığının üzerine yayılmış. Uykusunu izlerken küçük, sevimli horlamaları beni gülümsetiyor.

Bir meleğe benziyor. Bazı günler onun bir melek olduğunu, beni hayatım boyunca insanı delirten türden bir aşk yaşamadan kurtarmak için gönderildiğini düşünüyorum. Çünkü onun için deliriyorum. Ve hiçbir şeyi değiştirmezdim.

Eğilip omzuna bir öpücük konduruyorum. Çok yorulmuştu. Gözlerini zor açık tutana kadar onu ayakta tuttum. Her şey yavaşlamadan ve ben onu altımda tutarken birbirimizin gözlerine bakarak nazıkçe sevişmeden önce kaç kez seviştiğimizin sayısını unuttum. Onun ne kadarını alırsam alayım, asla yetmiyor. Hep daha fazlasını istiyorum.

Komodinin üzerindeki cep telefonum titriyor ve ona uzanıp Denver'ın çağrısına cevap verirken bakışlarım Hallie'ye dönüyor.

"Denver?"

Onu rahatsız etmemek için sesimi alçak tutuyorum. Hallie uyuduğunda onu aradım ve Rory'nin uçağına binmediğini söyledim. O zamandan beri onu izliyor, hareketlerine dikkat ediyor.

"Patron," diye selam verdi. "Onu apartmanınıza kadar takip ettim. İçeri girmeye çalışmadı ama kaldırımında bir aşağı bir yukarı volta atıyor."

Yataktan kalkıp pencerelere doğru yürüyorum, her ne kadar çok yüksekte olsa da aşağıdaki sokak seviyesinde pek bir şey göremiyorum.

"Ona göz kulak ol. Ben aşağı geliyorum."

"Dahası da var." Denver'ın sesi acımasızdı. "Vegas'la ilgili."

"Devam et."

Bana söyleyeceği şeyin iyi olmayacağını bildiğim için dişlerimi sıkıyorum.
Rory yapabiliyorken kaçmalı.

"Los Angeles'taki kulübünün yandığını duydum. Yazık olmuş." Rory sırtıyor, ben kaldırımda ona doğru yürürken beni süzüyor.

Darmadağınık görünüyor. Açık kahverengi saçları dağınık, sanki elleriyle karıştırıyormuş gibi yer yer yukarı kalkıyor. Gözleri donuk ve yorgun, beyazları sarı bir parlaklık taşıyor. Tüm borçları ödenmiş bir şekilde İngiltere'ye dönmüş olabilirdi. Yine de burada, kazanma şansı olmayan bir dövüşün peşinde.

"Sadece bir bina." Omuz silkiyorum. "Tadilat yapıp daha iyi hale getireceğim."

"Evet, senin gibi yaşlı ve zengin bir adamın böyle görmeye gücü yeter." Homurdanıyor.

"Haklısın. Ben zenginim."

Rory bana tiksintiyle bakıyor, üst dudağı kıvrılıyor.

"Ben dünyanın en zengin adamıyım. Neden biliyor musun? Çünkü şu anda üst katta yatağında uyuyan o inanılmaz kadının aşkına sahibim."

"Ellerini ondan uzak tut!"

Bana doğru hamle yapıyor ama yumruğu çok kötü ve yumruğunu avucumun içinde yakaladığımda gözleri açılıyor.

Ve sıktım.

"Argh!" Onu geri çekiyor, yüzü acıyla buruşuyor. Sakin bir şekilde durup onun-

"Seni pis yaşlı piç!" Tekrar üzerime geliyor, ama son anda hareket ediyorum ve onu sendelerken bırakıyorum.

"Sana bir çıkış yolu göstermeye çalıştım. Kabul etmeliydin." "Siktir git! Seni öldüreceğim!"

İç çekerek saatimi kontrol ettim. Hallie'yi gereğinden fazla yalnız bırakmak istemiyorum.

"Eğer böyle olmasını istiyorsan, köşeyi dönmemizi önerebilir miyim?"

"Peki," diye tükürdü.

Onu bir binanın köşesinden karanlık bir ara sokağa kadar takip ediyorum. Denver'a olduğu yerde kalması için kaldırım kenarına park etmiş koyu renkli cipe işaret ediyorum.

Rory tamamen benim.

Ara sokağa giriyor, sonra dönüp bana dik dik bakıyor. "Onun için çok yaşlısın."

"Onu seviyorum."

Sakin itirafım karşısında gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Onu sevemezsin!" Bir parmağını şakağına soktu. "Onun seni istediğini düşünüyorsan bunayacaksın."

Ceketimi çıkarmak ve bir çöp konteynerinin kapağının en temiz görünen kısmını bulup üzerine koymak için acele etmiyorum.

"Vegas'ta ne yaptığını biliyorum, Rory," diyorum sakince.

"Bana evlenme teklif ettiği zamanı mı kastediyorsun?" Gülüyor, tepki vermemi bekliyor.

Bir kolumu dirseğıme kadar titizlikle katlıyorum, pamuklu temi

z. "İçkisine ilaç kattığın zamanı kastediyorum."

"Ona asla ilaç vermedim," diye tükürdü. "Ben kadınlara ilaç vermem."

"İlaçlı dedim, uyuşturulmuş değil." Bunu ona açıklamak zorunda kaldığım için iç çekiyorum.

nefesime değmeyecek biri. "Bir insanın içkisine fazladan shot koymak içkiyi arttırmaktır. Ne yaptığını bilmesin diye onu sarhoş ettin. Böylece senin önerilerine uyacaktı. *Onun seçimini elinden aldın.*"

Seçim. Her zaman sahip olmamız gereken bir şey. Oysa ben hayatımın çoğunu başkaları tarafından dikte ettirilerek yaşadım. Ailem, Elaina'nın ailesi.

Hallie'nin seçimi bir daha asla elinden alınamayacak. Bunun olmasına izin vermeden öleceğim.

"Kanıt var. O videolar ortaya çıkarsa potansiyel bir hapis cezasıyla karşı karşıyasın," diyorum ona.

O gece Caesars'ta biri büyük kazanmıştı. Denver'ın arkadaşının bizim için kamera kayıtlarının kopyalarını alabilmesinin tek nedeni buydu. Onları sakladıkları için şanslıydık.

Rory o kadar şanslı olmayacak.

Omuz silkmeden önce gözleri büyüdü. "Halliday buna bayılırdı. Mahkemeye gitmek, tüm dünyanın evli olduğumuzu bilmesi."

"Onun adını bir daha söylersen dilini keserim," diyorum basitçe.

Diğer kolumu da birincisiyle aynı özenle katlıyorum.

Rory'nin bakışları ön koluma düşüyor ve geri çekiliyor. "Sen deforme mi oldun?" "Olduğum şey, bir centilmen gibi davranmayı, benim gibi olmayan bir adama karşı

Bir bayana nasıl davranılacağını biliyorsun. Bu onu son incitişin olacak."

Bir süre bana baktı, sonra yumruğunu geri çekerek öne doğru yürüdü.

"Umarım huzurevine gitmeye hazırsındır, ihtiyar."

Gömleğinin yakasından tutup onu kendime doğru çektim. Sonra kafamı geriye atıp suratına çarpıyorum ve kafa atıyorum.

Çıtırdayan kemik sesleri etrafımızdaki yüksek beton duvarlarda yankılanıyor.

"Siktir!" Burnunu tuttu ve sendeleyerek geri çekildi, belinden iki büklüm oldu. "Lanet burnumu kırdın!"

Gömleğimin tozunu alıyorum ve ayağa kalkmasını bekliyorum. Yere bir ağız dolusu kan tükürüyor.

"Sen onun için sadece bir sadaka vakasisin. Karın ve oğlun öldükten sonra senin için üzülüyor. Her şeyi okudum. Nasıl cayır cayır yandıklarını."

Derin bir nefes alıyorum ki bu rutubetli, pis kokulu ara sokakta boynunu kırmayayım ve onu ait olduğu yere, çöpe atmayayım.

"Bana senin bir parça iş olduğunu söylemişti. Şimdi görüyorum ki, sen sadece bir pislikmişsin. İngiltere'ye geri dön."

Doğruldu ve bana tekrar saldırdı.

Karnına bir darbe indirdim ve hırıltıyla nefes almaya başladı.

"Bunu bütün gece yapabilirim, evlat," diyorum o tekrar üzerime gelirken.

Bu sefer yumruğum çenesine çarpıyor ve onu geriye savuruyor.

Tekrar üzerime geldiğinde, soluk borusuna hızlı bir açık yumruk indiriyorum.

Yere yığılıyor, boğazını tutuyor, nefes almakta zorlanıyor.

Kol düğmelerimi ayarlayarak her bir kolumu aşağı kıvrıyorum, sonra ceketimi alıyorum. Ben ona doğru yürürken o yerde kıvranıyordu.

"Bunu yetişkinler gibi tartışabilirdik." "Siktir

git," diye boğuluyor. "Hall-"

Ayakkabımı yüzünün yan tarafına bastırarak başını yere sabitliyorum. Elle dikilmiş deri taban, ayağına tam da doğru miktarda

Dudakları büzülüyor ve yüzünü buruşturuyor.

"Kız arkadaşımın adını bir daha söylersen ne olacağı konusunda seni uyarmıştım. O yüzden belki de o cümleyi nasıl bitirdiğini tekrar düşünmek istersin."

Ayağımı kaldırıyorum ve gözlerini karartan saf nefretle bana bakıyor.

"Sen yaşlı bir adamsın."

Çömelip yanağını okşuyorum.

"Burada geçmiş olan tek şey sensin. Şimdi uslu bir çocuk ol ve hâlâ uçağa kadar yürüyebiliyorken Londra'ya giden bir uçağa bin."

Ayağa kalkıyorum ve oturur pozisyona geçmeye çalışırken ona bakıyorum. O da bana bakıyor, burnundan kan akıyor. Aramızda sessizlik içinde birkaç saniye geçtikten sonra arkamı dönüp uzaklaşıyorum ve onu sidik lekeli soğuk zeminde tek başına otururken bırakıyorum.

SUV'un renkli camına yöneliyorum ve cama vurarak açılmasını bekliyorum.

"Gidip eşyalarını topladığından emin ol."

Denver'in gözleri arkamdaki ara sokağı izliyor. "Ondan kurtulmamı istemiyor musun-?"

"Hayır." Kaşlarımı çatarak Rory'ye doğru bakıyorum.

Ne kadar cazip olursa olsun, Hallie gözlerinin içine bakıp Rory'nin acı bir sonla karşılaşmadığına söz verebilecek bir adamı hak ediyor. Çünkü onunki kadar saf bir kalbi olan birinin böyle bir durumda kendini suçlayacağını biliyorum.

Bunu hak etse bile.

Bu gece ona dayak atmak zaten onun gözünde sınırları zorlamak olurdu.

Denver'in arabasının tavanını okşayarak, "Sadece o lanet uçağa bindiğinden emin ol," diyorum.

"Yapacağım, patron."

Başımı sallayarak içeri dönüyorum.

Takım elbisemi çıkarıp çamaşırhaneye bıraktıktan sonra banyoya girip ellerimi yıkıyorum. Suda pembe bir renk vardı. Rory'nin üzerine fazla gitmedim. Hallie'ye bir daha yaklaşamayacağından emin olmak için çok daha kötüsünü yapmanın cazibesi çok fazlaydı.

"Ne yapıyorsun?"

Sıcak, yumuşak parmaklar karın kaslarımın üzerinde gezinirken kollar beni arkadan sarıyor ve kürek kemiklerimin arasına yumuşak bir öpücük konduruyor.

"Hallie," diye mırıldanıyorum, ellerimi kurulamak için bir havlu kapıyorum. Havluyu bir kenara atıyorum ve onu kollarımla sarmak için dönüyorum.

"Yatağa geri dön." Bana uykulu bir şekilde surat asıyor ve ben de uzanıp saçlarını yüzünden uzaklaştırıyorum. "Ne?" diye soruyor, beni inceleyerek.

Başımı usulca sallıyorum. "Seni çok seviyorum, hepsi bu." Yanaklarını okşuyorum, gözlerindeki güven duygusuyla kendimden geçiyorum.

Yüzünde yumuşak bir gülümsemeyle ellerimden birine doğru eğiliyor. "Ben de seni seviyorum. Şimdi yatağına dön."

"Sevdiğim insanlarla ilgilenmem gerektiğini biliyorsun, değil mi?"

Kaşları düzleşiyor ve beni inceliyor. "Bunu biliyorum. Biliyorsun da. Her zaman yapıyorsun. Bu Rory'yle mi ilgili?" Ellerini benimkilerin üzerine koyuyor, parmaklarını onların etrafında kıvrıyor ve başparmaklarıyla arkalarını okşuyor.

"Seni güvende tutmak için her şeyi yaparım, Hallie," diye itiraf ediyorum. "Hoşuna gitmeyecek şeyler. Senin için her zaman olmam gereken adam olmadığım anlamına gelen şeyler."

"Senin kim olduğunu biliyorum Sterling. Ve ne olursa olsun seni seviyorum. Sen her zaman benim için tek erkek olacaksın, hangi parçan görünürde olursa olsun, beni duyuyor musun?"

"Hall-"

Parmaklarını ağzımın üzerine koyuyor. "Kendin hakkında kötü bir söz söylediğini duymayacağım, tamam mı?" Gözleri yaşlarla parlıyor. "Sen benim için her şeysin ve daha fazlasısın."

Bileğini tutuyorum, parmak uçlarını öperken elini dudaklarıma götürüyorum.

"Rory için endişelenmene gerek yok. Çünkü o ne yaparsa yapsın, ben hiçbir yere gitmiyorum. Beni kaybetmeyeceksin. Ben de onun her şeyi mahvetmesine izin vermeyeceğim. Çok uzun zamandır korkuyorum. Ve ben böyle biri değilim. İşimi, savaşmadan elimden almasına izin vermek için kurmadım. Jenny için yaptım. Ve onun mirasını yaşatmak için ne gerekiyorsa yapacağım."

"Sen harikası," diye nefes alıyorum.

"Hayır, öylesin. Bana gücümü geri verdin. Ne kadarını kaybettiğimin farkında bile değildim."

"Hallie," diye mırıldanıyorum, alnımı onunkine yaslayarak. "Bana her şeyimi geri verdin. Her gün yeniden uyanmaktan mutluluk duyduğum bir hayat. Sensiz nerede olurdu bilmiyorum."

Parmaklarını çeneme doğru kaydırıp kirli sakallarımın arasında gezdiriyor. "Yatağa geri dön," diye fısıldıyor.

Elimden tutup beni serin arşıfların üzerine çekmesine izin veriyorum. Sırt st zanıp beni kucağına alırken ona bakıyorum, beni içine alıp yavaşça sürmeye başladığıında dudakları yumuşak bir iniltiyle ayrılıyor.

Gözlerimi tutuyor, şehrin ışıkları arkasında parılıyor. "Seni seviyorum," diye fısıldıyor.

"Seni seviyorum. Sana *ihtiyacım* var, Hallie."

Kalçalarını kavrayarak hızını artırması için onu teşvik ediyorum.

"Sana ihtiyacım var bebeğim," diye inliyorum, onu artan bir çaresizlikle sikimde yukarı aşığı hareket ettirirken.

Ona sahip olmak için umutsuz bir ihtiyaç. Ona sahip olmak için.

Onu korumak

için. Onu

sevmek için.

Ancak ilk orgazmını yaşamadan dakikalar önce ellerimi tutup göğüslerinin üzerine koyduğunda, kaçırdığım kanı görüyorum, bir başparmak tırnağının dibinde bir fener gibi parlıyor.

Çok uzun süre bakıyorum, ancak adımı inleyip ikinci kez boşalırken bakışlarımı kaçırıyorum, vücudu sanki bırakma düşüncesine dayanamıyormuş gibi benimkini içine çekiyor.

Kendini yukarı ve aşığı doğru alıştırken gözleri benimkileri tutuyor, ben boğuk bir hırıltıyla içine boşalana kadar beni daha da yaklaştıyor.

Hâlâ içine boşalırken kendimi yukarı çekiyorum ve bedenimi onunkine yapıştırıyorum, onu kollarımla sararken ağzım şiddetli bir öpücükle onunkini alıyor.

Ailemi kurtarmayı ve korumayı bir kez başaramamıştım. Bunun Hallie'ye olmasına izin veremem.

Ne olursa olsun, kimsenin ona zarar vermesine izin veremem. Ama aynı zamanda onun hak ettiği adam olmalıyım.

Onu kaybedemem.

Buna dayanamam.

HALLIDAY

"BURADA NE İŞİMİZ VAR?" Arabanın camından içine girdiğimiz uçak hangarına bakıyorum.

"Sana göstermem gereken bir şey var." Durduğumuzda Sterling'in gözleri parlıyor.

Arabadan iniyor ve sonra tekrar arabanın içine yaslanıp elini bana uzatıyor.

"Neymiş o?"

Kıkırdıyor. "Gel ve gör."

Sırıttıyorum ve dışarı çıkmak için elini tutuyorum.

Onun için endişeleniyordum. Rory'yi gördüğümüz gece onu yatağında bulduğumdan beri kendinde değildi. Omuzlarında dünyanın yükü varmış gibi görünüyordu. Sevdiklerini korumak zorunda olduğunu söylemesi beni neredeyse ağlatacaktı. O kadar çok şey yaşamış ki. Ve insanları koruma ihtiyacını açıklamak zorunda olduğunu düşünmesi, bunun için özür dilemesi gerektiği gerçeği kalbimi kırıyor. Beni uğruna savaşıacak kadar değerli bulduğu için kendimi kutsanmış hissetmekten başka bir şey hissetmeyeceğim. Beni tüm gücüyle sevmeyi seçtiği için, bu neye benzerse benzesin.

Bugün onu yeniden gülümserken görmek, sıcak mavi gözlerinin kenarlarındaki yumuşak çizgilerin yeniden ortaya çıkması kalbimi yerinden oynatıyor. Beni neyi görmeye getirdiği umurumda değil. Arzu ettiğim manzaraya zaten sahibim.

Devasa alanın etrafına bakıyorum. Ön basamakları indirilmiş üç küçük jet sıralanmış.

"Hâlâ burada ne yaptığımızı bilmiyorum," diyorum sabah güneşinde parıldayan mükemmel, şık beyaz gövdelerine bakarken, üç zarif uçak gibi

Bir gölün sakın yüzeyinde oturan kuğular.

"Hangisini daha çok seveceğinden emin değildim, o yüzden üçünü de aldım." Gülmeye başlıyorum ama Sterling'in yüzündeki ciddi ifade beni durduruyor. "Bir dakika. Ne?"

"Hangisini saklamak istediğinizi seçin ya da hepsini saklayın, ikisi de benim için sorun değil."

"Um..."

Bir adım daha yaklaşıyor, parmağı ve başparmağıyla çenemi ona doğru eğiyor.

"Sana tüm dünyayı satın almaya çalışacağım, bunu biliyorsun. Seni endişelendirdiğimi de biliyorum. Bunu benden vazgeçmediğin için bir teşekkür olarak düşün."

"Asla vazgeçmem."

Gözlerinin içine bakıyorum ve oradaki acıyı anlıyorum. Rory'nin sorun çıkaracağından endişeleniyordu. Şu andan itibaren Rory'nin üzerimde hiçbir gücü yok. Aksine, varlığının Sterling'i nasıl etkilediğini gördükçe ondan daha çok nefret ediyorum. Sanki bana yönelttiği tehdit tüm kederini su yüzüne çıkarmış gibi. Bana onları nasıl kurtaramadığını anlattı. Beni de kurtaramayacağından korkuyor. Ama kurtarmak zorunda değil. Ben ikimizi de kurtaracağım.

Artık Rory'nin yapabileceği hiçbir şeye hazırlıklı olmayacağım.

Sterling'in dudaklarına bir öpücük konduruyorum, nazik ve milyonlarcasını ifade eden bir öpücük.

Seni aynı anda seviyorum.

Bana karşı gülümsüyor. "Şimdi git ve aileni ziyaret etmek için hangisini alacağımızı seç."

"Bunları ailemi görebilmem için mi aldın?"

"Onları özlediğini biliyorum. Eminim onlar da seni özliyordur. Bu konuda yardımcı olabileceğim her şeyi yaparım."

"Buna inanamıyorum. Sen delisin." Ona gülümsüyorum, gözlerinin mutlulukla dolmasına bayılıyorum.

"Hayır. Sadece aşığım. Şimdi git birini seç."

Başka bir öpücük için onu kendime çekmeden önce alt dudağımı ısıırıyorum. İçime giriyor, dilini ağzımın içinde gezdiriyor ve bana nerede olduğumuzu unutturuyor. Aşağı uzanıyorum ve parmaklarımı aletin etrafına sarıyorum.

"Dikkatli ol bebeğim, misafirimiz var." Kıkırdıyor.

Öpüşmemize ara verip şoförden ilk jetin merdivenlerinin arkasında duran bir personele bakıyorum. Her ikisi de bakışlarını kibarca

Biz

e. Elimi onun etrafında dolaştırıp sert uzunluğunu sıkmaya devam ediyorum.

"Yani senin evine dönene kadar beklemek zorunda mıyım?"

"Seni tekrar ağzıma almamı ister misin?"

Derin iniltisi beni kıkırdatıyor ve bana arzu dolu bir uyarı bakışı atarken elimi çekiyorum.

"Bebeğim, evimize döndüğümüzde yüzümde oturuyor olacaksın."

"Bizim eve mi?" Kelimeyi vurgulama şeklini sorguluyorum.

"Seninle konuşmak istediğim bir sonraki şey bu. Ama önce git ve lanet uçağını seç," diye homurdanıyor ve beni kıkırdatıyor.

Bu Sterling'i seviyorum. Sıcak mavi gözlerini aydınlatan alaycı bir parıltıyla şakacı, seksi versiyonu.

Rory ortaya çıktığından beri seks daha da yoğunlaştı. Sterling vücudumu her isteğine göre eğip bükmeye kararlı görünüyordu. Sanki benimle sürekli bir bağ kurmaya ihtiyacı varmış gibi. Hayatımda hiç bu kadar arzulandığımı ve istendiğimi hissetmemiştim.

İşe gitmedi. Onun yerine, içimde daha çok zaman geçirdi. Beni sadece ailesinden ya da Denver'dan aradığı zaman havalandırdı. Ve onlardan sonra bile, bana geri döndü ve onun için tekrar gelmem için ısrar etti. İçime girip beni ne kadar çok sevdiğini tekrar tekrar söylemekte ısrar etti.

Ama gözlerindeki gizli acı kalbimi parçaladı. Tüm bu mutluluğun elinden alınacağından endişeleniyor.

"Hadi o zaman. Bana yardım et." Sırıtiyorum, parmaklarımı onunkilerle birleştiriyorum ve onu ilk jete doğru çekiyorum. "Söylemeliyim ki, hediye olarak çikolatadan daha iyiler."

Gülüyor ve beni takip ediyor. Ondan alabildiğim her gülümsemeyi ve kahkahayı umutsuzca arıyorum, ne kadar çok yaratabilirim o kadar az endişeleneceğini umuyorum.

"Vay canına."

İlk jetin basamaklarını tırmanırken elimi ağzıma götürüyorum ve pelüş bej iç mekâna bakıyorum.

Gözlerim kalın halıdan ceviz süslemeli mobilyalara ve şampanya kovanının yanında duran dev zambak vazosuna kayarken, "Burası lüks bir apartman dairesi gibi," diye mırıldanıyorum.

Sterling'in bakışları içimde sıcak bir parıltı yaratıyor. Beni saf bir mutlulukla izliyor. Buna bayılıyor. Beni şımartıyor. Benimle ilgileniyor. Ve bunu yapmasına izin verecek kadar rahat hissettiğim ilk kişi o. O haklı, tüm hayatımı başkalarını kollayarak geçirdim. Şimdi yanımda birinin olması doğru geliyor. Çünkü o kişi o.

"Eğer hepsi böyleyse, nasıl seçim yapacağımı bilmiyorum." "Hepsi sende kalsın o zaman." Önemli bir şey değilmiş gibi omuz silkiyor.

Gözlerimi deviriyorum ve göğsünü okşuyorum. "Beni şımartmana daha yeni alışmaya başladım. Zorlama."

Bir sonraki jete doğru ilerlerken kıkırdıyor.

Uçağa adımımızı attığımız anda ona dönüyorum. "Bu."

Bana eğlenerek bakarken kaşları çatılıyor. "Emin misin?" "Koltuklar ne renk?"

Ağzını açıyor ama parmağımla dudaklarına bastırıyorum.

"Onları elbisemle eşleştirdin, değil mi?"

"Hangi elbise?" Sesi parmağımın altından boğuk çıkarken gözleri muziplikle dolu.

"Hangisi olduğunu biliyorsun. Gümüş olanı." "Onun

açık gri olduğunu sanıyordum."

Parmağımı dudaklarından çekip kaşlarımı kaldırdığımda gözleri ısınıyor.

"Ah, evet. Hangisini kastettiğini biliyorum. Meme uçlarının görüldüğü yenilebilir." Gülümsüyor ve beni kollarına çekiyor. "Evet, tamam mı? Elbisenin rengine uysunlar diye aldım. Çünkü seni içinde görmeyi en çok sevdiğim renk bu."

Kollarımı boynuna doladım. "Öyle, ha?"

Başını sallıyor, dudaklarını benimkilerin üzerinde aşağı yukarı gezdiriyor. "Kesinlikle öyle." "Seni seviyorum," diye fısıldıyorum.

"Hallie, aşk sana karşı hissettiklerim için yeterince güçlü bir kelime değil."

Birbirimize bakıp duruyoruz, böyle anlarda etrafımızda dönen büyüğü içimize çekiyoruz.

"Şimdi seçtim," parmaklarımı çenesinde gezdiriyorum, "konuşmak istediğin diğer şey neydi?"

"Bu mu, Bayan Burton? Hafif seyahat ediyorsunuz," diyor Harry gülümseyerek, bagaj arabasını asansörden çıkarıp fuayenin karşısına geçirirken.

"Teşekkür ederim, Harry."

Arabayı Sterling'in kaldırımında arabanın bagajını açmış beklediği ana kapıya doğru götürür. Eşyalarımı şoförünün koymasına izin vermiyor, kendisi koymak için ısrar ediyor.

Gece mavisini takım elbisesi içinde onu izlerken dudağımı ısıyorum, arabadan büyük yeşim Buda süsünü almadan önce Harry'nin eline bir topar banknot sıkıştırıyor. Dev kristali kaldırıp dikkatle bagaja yerleştirirken gülümsüyor.

Bunu asla eve uçuramazdım. Belki de bilinçaltım onu satın aldığımda buna gerek kalmayacağını biliyordu. Çünkü Harry haklı. Büyük kristal heykeli saymazsak, hafif seyahat ediyorum. Ama şimdi Sterling'in yanına taşınıyorum, biraz daha eşya toplamam gerekebilir.

Londra'ya dönüyoruz.

Aileme New York'ta yaşamak istediğimi söylerken heyecan ve korku karışımı bir duyguyla midem düğümleniyor.

Kalıcı olarak.

Sterling doğruldu, bavulum Buda'yı bagaja kadar takip ederken kaslı kolları ceketinin içinde şişkinleşti. Onunla birlikte yaşayacağım. Onu izlerken gülümsüyorum.

Zoey beni kucağına çekerken, "Bir dakika salyalarını akıtmayı kes de seni ne kadar özleyeceğimi söyleyeyim," diyor.

Ben de ona sarılıyorum. "Artık burada yaşamıyorsun bile. Bu senin-"

"Ona seks pedi deme." Beni sıkarken kulağıma gülüyor.

"Demeyecektim. Duygusal yerin diyecektim. Veda edemediğin yer."

"Haklısın." Sırtarak gitmeme izin verdi. "Ama aynı zamanda bizim seks pedimiz.

Ash seviyor..." Kaşları kalkıyor. "... anımsamak."

Bana ikisinin nasıl tanıştığından kesitler anlattı. Onun hayatının modeli olduğunu ama yüzünü hiç görmediğini çünkü hep o güzel maskeli balo maskelerini taktığını. Ama yine de her şey hakkında konuştukları için ona aşık olmuş. Sonunda aşık olduğu kadının yüzüne bakmadan önce vücudunun ve ruhunun her santimini görmüşü.

Sinclair'in aşka bu kadar inanmasına ve beni işe almasına şaşmamalı. En iyi arkadaşı, sihir araya girdiğinde neler olabileceğinin canlı bir örneği.

"Beni her zaman göreceksin," diyorum ona. "Ailemi ziyaretten döner dönmez Sinclair ile akşam yemeği yiyeceğiz."

"Biliyorum." Omuz silkiyor. "Ama artık bir erkekle yaşayacaksın. Bu farklı olacak."

"Bir erkekle yaşıyorsun!" Burnunu kırıştırmasına gülüyorum.

"Biliyorum, kendimizi neyin içine sokuyoruz?" Gözlerimi yakalıyor ve sırtıyor. "Cidden, sizin adınıza sevindim. İkiniz adına da. Sinclair'in de hoşuna gidiyor. İkinizin sonunda dünyaya açılacak olmanız onu çok heyecanlandırıyor."

"Biliyorum."

Sinclair'i düşününce gülümsüyorum. Beni ve Sterling'i anladıktan sonra tam gaz ilerledi, Harry'yi aradı ve taşınmama yardım etmeye hazır olduğundan emin oldu. Sterling ona, ben daha hiçbir şey anlamadan bana taşınmayı teklif edeceğini söylemiş. Ve ailesinin onayını istemesini seviyorum. Onların da mutlu olmasını önemsiyor.

Ailemden de anlayışlı bir tepki almak için dua edebilirim.

Zoey, "Erkeğin bekliyor," diyor ve Sterling bize doğru adım atarken onu işaret ediyor.

O yaklaştıkça yüzümdeki kocaman sırtışa engel olamıyorum, gözleri benimkilere sabitlendiğinde ışıldıyor.

"Aman Tanrım, siz ikiniz çok tatlısınız." Gülüyor. "Yeni evinizi vaftiz etmenin keyfini çıkarın," diye fısıldıyor.

STERLING

"YETERİNCE SICAK MI?" Hallie yanımdaki koltuğa kıvrılıp otururken battaniyeyi bacaklarının üzerine çekiyorum, kolumu omuzlarına doluyorum.

"Uh-huh." Küçük bir esneme sesi çıkarıyor ve kazağının paçasıyla ağzını kapatıyor.

Özgürlük Heykeli kazağını aldığımda ona bir beden büyüğünü almıştım. Rahat etmesini istedim. Dürüst olmak gerekirse, kazağın ona büyük gelmesi de hoşuma gitti. Çok şirin görünüyor. Çok güzel ve sevimli.

Ve benim.

Alnına bir öpücük konduruyorum. "Neden yatak odasında biraz uyumuyorsun? İnmemize daha birkaç saat var."

"Çalışacak mısın, yoksa bana katılacak mısın?"

Kıkırdıyorum. "Bu davete nasıl karşı koyabilirim ki?"

"Bana yapacak çok işin olduğunu söylemen gerekirdi." Karşı koltukta duran dizüstü bilgisayarına ve yetiştirmek için getirdiğim bir yığın evraka bakarak alay ediyor.

"Yapacak çok işim var. Ama bekleyebilir." Dudaklarını öpebilmek için çenesini kaldırıyorum. "Gelip seni yatırmama ve sonra dinlenmen için seni yalnız bırakmama ne dersin?"

Gözleri parlıyor. "Doğruca buraya mı geleceksin?" Kaşlarını kaldırdı.

"Evet."

"Söz mü?"

Kıkırdıyoru

m.

"Bu yolculuk için yeni bavullara ihtiyacım olduğunu söylediğin, benim de yok diye ısrar ettiğim ve sen de bana bavul almayacağını söylediğin zamanki gibi mi olacak?"

"Paranızı boşa harcamayın."

"Yeni bir bavula ihtiyacınız vardı. Bavulunuz çizilmişti." "Zar zor fark ediliyordu." Gözlerini deviriyor.

"Ben hiçbir şey için söz vermedim," diyorum, beni dürttüğünde gülümseyerek.

yan.

"Yine de hoşuma gitti. Gerçekten çok güzel."

Gözleri koltuğunun yanında, yerde duran uyumlu el çantasına takılıyor.

Koyu mavi ve üzerinde gümüş bir 'HB' kabartması var.

"Teşekkür ederim." Çeneme bir öpücük konduruyor.

İnledim ve emniyet kemerimi çözdüm. "Haydi, Bayan Burton. Yatma vaktiniz geldi."

Uçuş görevlisi pilotlara kahve götürdüğü için onu gelin gibi kollarıma aldığımı kimse görmüyor ve uçağın arka tarafında özel bir yatak odası olduğu için kıkırdamasına neden oluyorum.

Kapıyı açıyorum ve bizi içeri götürüyorum. "Kapıyı kilitle," diye talimat veriyorum.

Hallie bana göz kırpmıyor ve sonra uzanıp kilidi kaydırarak açıyor, gözlerini benden ayırmıyor.

"Beni şimdi yatıracak mısın? Beni dinlendirecek misin?"

"Tam olarak yapacağım şey bu."

Yatağa doğru yürüyorum ve onu yatağa yatırıyorum. Dudaklarından küçük bir hayal kırıklığı ifadesi geçiyor ve ben içimden gülümsüyorum. Dün onu evime taşıdığımdan beri her şeye hazırdı. Londra'ya gitmeden önce her odada seks yapmak istedi. Bunu bir arınma ritüeli olarak düşünmemi söyledi. Londra'da yüz yetmiş beş milyon dolarlık bir çatı katında yaşıyorum.

57^{inci} Sokak, uygun bir şekilde 'Milyarderler Sırası' olarak adlandırılmıştır. İki katlı ve on yedi odalı.

Eğer enerjisiyle beni hayata döndürmeseydi, bugün elli yaşımın her gününü hissederdim. Yirmi dört saatten kısa bir süre içinde on yedi kez ve hala alt dudağını ısırp bana o bakışı atarken kemerime uzanıyor.

"Bebeğim," diye mırıldanıyorum.

"Sonra dinlenirim," diye nefes alıyor. "Ayrıca, bunu istiyorsun, değil mi?" Sanki bir şeyi kanıtlamak istercesine zaten taş gibi olan sikimi sıkıyor.

Kemerimi çözüp fermuarımı indirirken yavaşça nefes alıyorum ve yavaş bir inilti çıkarıyorum. İç çamaşırımın üzerinden sikimin başına bir öpücük kondurmak için eğiliyor.

"Hızlı olabiliriz," diyor ve boxer'ımın kemerini aşağı çekip sikimi serbest bırakıyor. Yarığımdan sızan prekumu diliyle silip süpürüyor ve yutarken inliyor.

"Yüce İsa."

Kızgın bir arzu beni ele geçirirken tüm edep duygularım beni terk ediyor. Pantolonumu tekmeleyerek ayağımdan çıkardım, sonra saçlarımdan bir avuç tuttum ve yüzünü kasıklarımın önünde tuttum. Bana bakıyor, gözleri parlıyor.

"Ağzının sikilmesini mi istiyorsun bebeğim? Öyle mi?"

"Mm-hm." Başparmağımı üzerine sürerken alt dudaklarını ısırıyor.

"Söyle," diye ısrar ediyorum.

"Ağzımı sikmeni istiyorum," diye fısıldıyor, ağlayan aletimin başına bir öpücük kondurarak. "Geçen seferkinden bile daha sert."

Bir sonraki nefesi, sikimi gırtlığına kadar soktuğumda bir guruldama sesine dönüşüyor.

Buna bayılıyor. Ben de seviyorum.

O kadar çok kez, o kadar çok şekilde birlikte olduk ki, ona ne istersem yapabileceğim konusunda bana güvendiğinden hiç şüphem yok. Ona sadece zevk vereceğimi ve onu asla incitmeyeceğimi biliyor. Ve bu güven aramızdaki her şeyi elektrikliyor. Şimdiye kadar yaşadığım her şeyden daha güçlü.

Derin darbelerle ağzını sikerken kığım sıkıca kenetleniyor. Her santimimi mutlulukla yutuyor, bana bakarken inliyor.

"Bebeğim," diyorum yüzünün yan tarafını okşayarak. "Seni o kadar çok seviyorum ki."

Aletimin etrafında gülümsüyor, bir eliyle taşaklarını okşuyor ve nazikçe çekiştiriyor.

"Hazır mısın?"

Başını sallıyor, karın kaslarım gerilirken gözleri parlıyor ve ben sert bir küfür savuruyorum.

"İşte geliyor o zaman."

İnliyor, yanaklarını çukurlaştırıyor ve sertçe emiyor, ben boğazından aşağıya sıcak sperm darbeleri atıyorum.

Ben tutmadan önce birazını yutuyor.

"Ne görmek istediğimi biliyorsun bebeğim. O güzel ağzını aç."

Onu horozumdan çekiyorum ve kalın spurts'u uzanmış diline hedefleyerek tabanını tutuyorum.

"Tanrım, evet," diye inliyorum, dilini kaplıyor ve dudaklarından taşıyor ve Çene.

Aletimin uzunluğunu sıkıyorum, boşaltmak için ucunu sarsıyorum her damlasını.

"Bebeğim," diye inledim, son parıltılı boncuğu alt kısmına sürerken dudak.

Bana göz kırpmıyor, ağzı yutulmamış dölle dolu.

"O kadar mükemmelsin ki. Orada oturmuş benimle olmak için yalvarıyorsun. Böyle boşal."

Ayağa kalkıyor ve ensemden tutarak yüzümü kendi yüzüne yaklaştırıyor. "Ver onu bana," diye mırıldanıyorum.

Gözleri parlıyor ve ben başımı arkaya eğip ağzımı açarak döllerimin ağzıma damlamasına izin verirken dudaklarını aralıyor.

Sonra yutkunuyor ve beni öpüyor, dilini benimkinin üzerinde gezdiriyor. Onun üzerinde kendimi tadarak homurdanıyorum ve öpüşmemizi derinleştiriyorum.

"Seni iyi hissettirmeme izin ver." Elimi yoga pantolonunun içindeki kalçalarının tepesine doğru kaydırıyorum.

Bileğimi tutuyor, elimi sabitliyor. "Kendimi iyi hissediyorum. Seni tatmak istedim ve tattım da. Şimdi dinlenmem gerek."

Boğazımdan gürültülü bir huff titreşiyor ve ağzıma karşı gülümsüyor. "Bazen tek istediğim seninle ilgilenmek. Sen de bana izin vermelisin."

Dudaklarıma nazik bir öpücük konduruyor ve parmak uçlarını dudaklarımda gezdiriyor.

Çene.

"Git ve biraz çalış. Aklında olduğunu biliyorum. Duracağım dikkatini dağıtır ve biraz burada kalırsın."

"Burada, bu yatakta olduğunu bilmek dikkatini dağıtacaktır."

Dudaklarıma bir öpücük daha konduruyor ve avucuyla göğsüme hafifçe vuruyor. "Git."

Kıyafetlerimi yerden alıp giyinirken homurdanarak kaşlarımı kaldırıyorum.

"Çalışmaktansa seninle sevişmeyi tercih ederim."

Gülümseyerek dudağını ısırtıyor ve yüzünü ellerimin arasına alıp ağzına uzun bir öpücük konduruyorum.

"Seni seviyorum, Hallie."

"Ben de seni seviyorum," diye mırıldanıyor mutlu bir şekilde. "Şimdi git biraz iş yap ve eğer biz inmeden önce işin biterse..." Beni tekrar öpüyor.

"İşim biterse mi?" Karşı çıkıyorum.

"Eğer işin bittiyse," diye mırıldanıyor, "o zaman beni istediğin şekilde uyandır."

Eğer bu, işimi olabildiğince hızlı bitirmem için bir teşvik değilse, o zaman ne olduğunu bilmiyorum.

"Seni uyandırmak için en sevdiğim yöntemin başımı bu muhteşem kalçaların arasına sokmak olduğunu biliyor musun?" Elimi bir tanesinin üzerine kaydırıp bir avuç yumuşak eti sıkarak söylüyorum.

"Biliyorum," diye alay ediyor, alt dudağımı ısırıyor. "O zaman git işini hallet."

"Ve sen de uyumaya git, bebeğim. Külotunu da benim için çıkar."

Gözleri parlıyor ve ben de kıkırdayarak kendimden uzaklaşıyorum.

Ailesinin evinin kapısının eşliğinde dururken Hallie'nin avucu benimkinin içinde seğiriyor. Ön bahçe tertemiz. Sessiz bir bölge. Geldiğimizden beri sadece birkaç köpek gezdiricisi ve bebek arabasını iten bir anne gördük. Hallie'nin burada büyüdüğünü, üzerinde güneşin doğuşunu gösteren vitray bir pencere olan ön kapıdan girip çıktığını hayal ediyorum.

"Bu evi çok seviyorlar" diyor. "Her zaman burada ne kadar çok anı olduğunu söylerler."

"Eminim öyledir." Alt dudağını çiğnerken ona güven verici bir gülümseme veriyorum. "Onlarla tanışmak konusunda endişelenmeyin. Çok sevimliler ve

Senin gibi, yapacaklarını biliyorum. Sadece... başlangıçta yaş meselesinden rahatsız olurlarsa şaşırmayın. Senden on yaş büyükler ve yaşını soracaklardır. Onları tanıyorum. Ve babam, ne düşünüyorsa söyler. Eğer susarsa endişelenmeniz gerekir."

"Tamam."

Kapı ziline uzanıyor, sonra duruyor.

"Onlara önce bizden bahsedeceğim. Sonra Vegas'ı. Yoksa neden burada benimle olduğunu merak edecekler. Hâlâ müşterim olduğunu düşünüyorlar."

Elini tekrar kapı ziline doğru kaldırdı. Ve durur.

"Artık Rory'nin sorumlu olduğunu biliyorum, ben..." Başını iki yana sallar. "Bu işi kolaylaştırmaz. Nasıl olduğundan çok onlara söylemediğim için üzülecekler."

Bana endişeli gözlerle bakıyor ve göğsüm sıkışıyor. Ona Denver'ın o gecenin görüntülerini bulduğunu ve Rory'nin içkilerine ilaç kattığını söylediğimde, uzun süre başını ellerinin arasına alıp kanepede oturdu. Vücudundan rahatlama akarken ona sarıldım. Sonunda bunun kendi hatası olmadığını anlamaya başlamıştı. Jenny'yi hayal kırıklığına uğratmadı. Ve artık suçluluk duygusunu yanında taşımasına gerek yoktu.

Ama gergin omuzları yine gerilmişti.

"Onlar senin ailen, Hallie. Seni affedeceklerdir."

Başını sallar, sonra derin bir nefes alır ve elini tekrar kapı ziline doğru kaldırır.

Ve duraklar. Tekrar. "Ve belki bana izin verirler-"

Onu kollarıma çekiyorum ve öpüyorum.

Yüzünü ellerimin arasında tutarak, "Her şey yoluna girecek," diye yatıştırıyorum.

"Her şey yoluna girecek," diye tekrarlıyor. Gözleri yumuşuyor. "Seni çok seviyorum." "Seni seviyorum-"

Sözümü kesiyor ve tam ön kapı açılırken beni tekrar öpüyor.

"Halliday?" Hallie benden uzaklaşırken adamın gözleri gözlüklerinin arkasından açılıyor.

"Baba!" Adam tepki vermeden onu kucaklıyor. Adam da onun sırtını sıvazlayarak sarılıyor.

"Kapıda birinin olduğunu duyduğumu sandım. Uçağınız erken mi geldi?"

"Kuyruk rüzgârımız vardı," diye cevap veriyor tam o sırada kısa gümüşü sarı saçlı bir kadın kapıda babasına katılıyor.

"Tatlım!"

Kadın Hallie'yi kucaklıyor ve ben de arkada durup onun üzerine titremelerini ve onu ne kadar özlediklerini söylemelerini izliyorum.

"Anne, baba, Sterling'le tanışmanızı istiyorum." Tekrar yanıma geldi ve ellerini pazuma doladı. "Sterling, bu annem ve babam, Julie ve Garth."

"Sizinle tanışmak bir zevk Bay ve Bayan Burton." Elimi uzatıyorum, ikisi de ikimizin arasına bakarken elimi sıkıyorlar, gözleri dolu dolu

sorular.

"New York'taki müşterisi sen misin?"

"Öyleydi anne," diye cevaplıyor Hallie. "Sana anlatacak çok şeyim var."

Annesi şaşkınlığını daha etkili bir şekilde gizlerken babası sessizce bana bakıyor.

"Tabii ki var. Ve hepsini duymak için sabırsızlanıyoruz, değil mi Garth?" Babası hiçbir şey söylemiyor.

"Şimdi, içeri gel." Annesi kapıyı ardına kadar açtı.

Babasına kibarca başımı sallıyorum. Ama bakışları sıkıca Hallie'nin benimkinin içine sardığı ve beni eşikten çekiştiren eline dikilmişti.

"Garth!" diye bağılıyor annesi.

Sonunda hareket etti ve kapıyı derin bir gümbürtüyle arkamızdan kapattı.

On beş dakika sonra, önümüzdeki küçük sehpanın üzerinde bir tepsi çay ve bisküvi ile ön odada oturuyoruz. Hallie annesinin çayı hazırlamasına yardım ederken Garth bana bahçeyi gezdirdi ve kemiği tereyağı gibi kesebildiğini söylediği yeni motorlu testeresini gösterdi.

Herkes gerçekten neden burada olduğumuzu konuşamayacak kadar kibardı.

"Demek New York'ta yaşıyorsun?" Garth bana soruyor, gözleri şüpheyle kısılmış.

"Yaşıyorum. Doğduğum yer orası. Ailem oralı." Başını sallıyor ve takım elbisemi inceliyor.

"Ne iş yapıyorsun?"

"Ailem bir mücevher firması işletiyor. Elmaslarımızla tanınırız. Ancak artık günlük işlerden elimi eteğimi çektim. Bir piyano salonları zincirine sahibim."

"Muhteşemler," diye övünüyor Hallie. "İnsanlar oraya rahatlamak için gidiyor. Sanki başka bir dünyaya adım atıyorlar."

Yüzü parlarken gülümsüyorum. Seasons'ı ve benim için neden bu kadar önemli olduğunu anlıyor. Onun bu konudan böylesine tutkuyla bahsettiğini duymak, onu daha çok sevmemi sağlıyor.

"Ve kızımızı sana bir ortak bulması için mi tuttun?" Garth soruyor.

"Hayır, beni Sterling'in kızı Sinclair tuttu," diyor Hallie ona.

"Ve şimdi sen buradasın." Gözleri Hallie'den bana doğru kayıyor. "Ve kapımın önünde kızımı öpüyorsun."

"Baba!" Hallie bir elini alnına bastırarak alay ediyor. "Seninle konuşma fırsatı bulana kadar bunu görmemen gerekiyordu."

"Ama gördüm," diye homurdanıyor.

Hallie konuşurken Garth'ın gözleri üzerimde sabit kalıyor. Her ne kadar araya girip ona yardım etmeye hazır olsam da bana ihtiyacı yok. Onlara söyleyen kişi olmak istedi. Ben sadece ona destek olmak için buradayım.

"Evet, Sterling benim müşterimdi. Ve ikimiz de bunu beklemiyorduk. Ama oldu ve işte buradayız."

"İşte buradayız," diyor Julie, kaşları çatılıyor. "Bağışlayın ama kaç yaşındasınız?"

"Elli yaşındayım, Bayan Burton."

Garth homurdanır ve Julie dirseğini onun kalçasına saplar.

"İşiniz ne kadar iyi gidiyor?" diye soruyor, sorgu odasındaki bir spot ışığı gibi bana delici bir bakış atarak.

"İyi gidiyor."

"Kızım çok başarılı bir kadındır. Daha geçen yıl bir kraliyet ailesi tarafından işe alındı."

Bakışları yine takım elbisemin üzerinde geziniyor ve gözlerini İtalyan el yapımı ayakkabılarıma dikeyyor.

"Farkındayım. İnanılmaz bir iş kadını ve onunla gurur duyduğunu görebiliyorum."

"Baba," diye araya giriyor Hallie. "Sterling'in kendi parası var. Benim paramla ilgilenmiyor."

"Bu doğru mu?" Garth kaşlarını çatıyor, bakışları kuşkulu.

"Doğru," diye basitçe cevap veriyorum.

"Ne konuşuyoruz biz?"

"Baba!" Julie tekrar kalçasına vurunca Hallie sinirlenerek "Baba!" dedi.

"İşlerim iyi gidiyor Bay Burton. Sizi temin ederim ki kızıma olan ilgim maddi kazanç sağlamak için değil."

Babası homurdanıyor. "Senin iyi anlayışınla benimki farklı olabilir."

"Baba, lütfen." Hallie iç geçirir. "Endişenizi takdir ediyorum, ama-"

"Ben senin babanım, korumak zorundayım-"

"Sterling Forbes'un zenginler listesinde yirmi birinci sırada. O bir milyarder. Buraya özel bir jetle geldik," diye açıklıyor Hallie.

Bunun beni ne kadar kendini beğenmiş gösterdiğini düşünerek içten içe irkiliyorum ama gözlerimi babasından ayırmıyorum. Kızını kolluyor ve ben de onu takdir ediyorum.

onun için. Eğer biriyle tanışacak olsaydı Sinclair'e de aynı şeyi yapardım.

Garth başını sallıyor. "Yirmi bir numara, ha?"

"Walmart'ın sahibi olan aile tarafından ilk yirminin dışına itildim." "Daha fazla insan uygun fiyatlı gıdaya elmas mücevherlerden daha fazla ihtiyaç duyuyor."

Garth klipleri.

"Katılıyorum. Sattığımız karatlar pek iyi pişmiyor."

Garth'ın boğazında küçük bir kıkırdama belirtisi beliriyor, sonra onu temizleyip yüz ifadesini yeniden ciddileştiriyor.

"Peki bir kızınız var mı?" Julie soruyor.

"Var. Sinclair yirmi üç yaşında. Ve bir de oğlum var, Sullivan. O da yirmi dokuz yaşında. Bir oğlum daha vardı ama onu iki yıl önce kaybettik."

Julie nefesini içine çeker ve Garth'ın kalçasını kavrar. "Bunu duyduğuma çok üzıldüm."

"Teşekkür ederim. Jenny için en içten taziyelerimi sunuyorum.

Hallie ondan sık sık bahseder."

Julie'nin gözleri odun sobasının üzerindeki şömine rafına kayar. Ailenin çeşitli çerçeveli fotoğraflarıyla kaplıydı. Jenny her birinde ıslıl ıslıl gülümsemesiyle yer alıyor.

"Hallie?" Garth kaşlarını çatarak ilk kez benden uzaklaşıyor ve gözlerini kızına diyor.

"Biliyorum baba," sesi titriyor.

Parlayan gözlerle bana bakıyor. "Ona Hallie mi diyorsun?"

"Evet."

"Ondan ben istedim," diyor Hallie usulca.

Garth çayını kaldırıp bir yudum almadan önce sanki yapacak bir şeye ihtiyacı varmış gibi başını sallıyor.

"Ben de bir ebeveynim, Bay Burton. Çocuklarımızın mutluluğu her şeyden önce gelir. Ve size söz veriyorum ki Hallie'nin mutluluğu da benimkinden önce gelir. Ondan büyük olduğumu biliyorum ama birlikteyken bir sayı görmüyorum. Sadece onu görüyorum. Ve sadece onu mutlu edecek şeyleri yapacağım. Her zaman bir seçeneği olacak. Ben onun seçimi olduğum sürece, ona göz kulak olacağım. Ve artık öyle olmasam bile, onun iyi olması için elimden geleni yapacağım. Bunun için size söz veriyorum."

Garth bardağını yerine koyup derin bir nefes verene kadar ailesi bana bakıyor.

"Çocuklarınızın annesi mi?" diye soruyor.

"O da iki yıl önce vefat etti."

Julie parmaklarını dudaklarına bastırıyor. "Çok üzgünüm."

Hallie elini kalçanın üzerine kaydırıyor ve usulca sıkıyor. "Eğer durum buysa kızım onun yerini tutamaz."

"Baba," diye mırıldandı Hallie. "Öyle bir şey değil."

"Hayır, olamaz. Ve bunu asla istemem. Kızınız eşsiz ve tutkulu. Ve onunla tanıştığım andan beri onunla ilgili her şey beni büyüledi. Onu asla kimseyle kıyaslayamam çünkü onun gibisi yok. Hayatımda daha önce hiç kimse hakkında böyle hissetmemiştim. Ama bir an için Hallie'yi mutlu edemeyeceğimi düşünseydim, o zaman çeker giderdim. Hayatım üzerine yemin ederim. Ama onu mutlu edebileceğime inanıyorum. O benim hayatıma ışık getirdi ve ben de her gün ona ne kadar minnettar olduğumu göstermek için elimden gelen her şeyi yapacağım."

"Sterling," diye fısıldıyor Hallie, elimi tutup parmaklarımızı birbirine kenetlerken gözlerinden duygu fışkırıyor.

"New York'ta yaşıyor," diyor Julie, gözleri Hallie'nin üzerinde. "Biliyorum anne."

Annesinin gözleri anlayışla doluyor ve dudaklarını birbirine bastırıp başka tarafa bakıyor.

"Sana söylemem gereken başka bir şey var." Hallie nefes veriyor ve ben de başparmağımla parmak eklemlerini okşuyorum.

"Dahası mı var?" diye boğuluyor babası, başını sallıyor ve tavana bakıyor. "Lanet olsun."

"Birkaç yıl önce bir şey oldu ve ben bunu sır olarak sakladım çünkü seni incitmekten korkuyordum. Ve utandığım için. O günden beri de her gün pişmanlık duyuyorum. Rory ile ilgili."

"Dün annesini gördüm. Merdivenlerden düştüğünü söyledi. Yüzü gözü morarmış," diyor Julie.

Hallie sertleşiyor ve gözleri bana kayıyor. Bakışlarını tutarken çenemi sıkıyorum ve bilmesi gereken her şeyi ona iletiyorum.

"Eminim dikkatli davranmıyordu," diyor dikkatle ve ailesine dönüyor. "Ama bu... bunu söylemek benim için çok zor, o yüzden açık açık söyleyeceğim."

"Hamile misin?" Julie'nin nefesi kesilir.

Garth'ın gözleri suçlayıcı bir ifadeyle benimkilere kayıyor.

"Hayır!" dedi Hallie. "Bu... Rory ve ben Vegas'a gittiğimizde aptalca bir şey yaptık. Sarhoş olduk ve bir gece evlendik."

o şapellerden birinde. Ertesi güne kadar ne olduğunu bile bilmiyordum. Hemen iptal ettirdik."

Omuzları anında düşüyor ve rahat bir nefes alıyor. Sanki bu sır sonunda üzerindeki ağırlığını atmış gibi.

"Ne yaptınız?" Garth kekeliyor.

"Hallie'nin suçu değildi. Onu sarhoş etti ve ondan faydalandı. O zamandan beri de ona şantaj yapıyor."

Sert bir bakışla babasını düzeltiyorum. Onun evinde, kızının yanında oturuyor olabilirim ama bunun için onu suçlarsa, onu üzerse...

"O çocuğa hiç güvenmedim," diyor Julie. "O küçük patates tabancasıyla mahallenin kedilerine ateş ederdi. Hatırlıyor musun?" Hallie'nin babasına bakıyor, o da hâlâ şok içinde Hallie'ye bakıyor.

"Garth!" Julie onu dürter ve odaklanır.

"Evet, hatırladı. Tuhaf bir çocuktü. Bir yetişkin olarak da daha iyi değıl. Her zaman son model arabasını gösterir ya da bir konuda böbürlenirdi."

"İkinizin de ondan hoşlandığını sanıyordum?" Hallie anne ve babasına bakarken kanepenin kenarına doğru kaydı. "Onu ve ailesini her zaman davet ederdiniz."

"İkinizin arkadaş olduğunuzu sanıyorduk. Onun ailesi de iyi komşular. Rory ikisi gibi değıl. Sanırım bunu büyükbabasından almış. Pis, yaşlı bir piçti," diye mırıldandı Garth.

"Sana şantaj mı yapıyordu?" Julie'nin yüzü endişeyle buruşur. "Ne ile? Anlamıyorum."

"İşimi mahvedeceğini söyledi. Sarhoşken evlendiğimi öğrenirlerse insanların bana güvenmeyeceğini söyledi. Ama artık bunu yapmasına izin vermeyeceğim. Müşterilerimi kaybetmenin Jenny'nin hayır kurumuna bağış yapamamak anlamına geleceğinden korkuyordum. Ama başka bir yol bulacağım. Bunu atlatacağım. Rory'nin benden bir şey daha almasına izin vermeyeceğim," diyor Hallie kararlı bir sesle.

Dönüp onun profilini hayranlıkla inceliyorum. Onunla o kadar gurur duyuyorum ki. Buraya gelip ailesine söylemek konusunda çok endişeliydi. Ama bu güçlü, canlı kadın bana onunla tanıştığım ilk günü hatırlatıyor.

Kızım savaşçı formuna geri döndü.

"Hayır kurumuna bağışta bulunuyor musun?"

Babası boğazını temizlerken Hallie annesine başını sallıyor.

"Ne kadar Love?" diye soruyor.

Elimi tutuşu sıklaşıyor ve ben de onu rahatlatmak için parmaklarını sıkıyorum. "Neredeyse yaptığım her şey," diye itiraf ediyor kısık bir sesle.

Julie doğrulana kadar oda uzun bir süre sessizliğe gömülür.

"Biz... bu çok fazla..." Ellerini yanaklarına bastırıyor. "Konuşmamız gerek. İkinci de kalacak mısınız? Misafir odasını hazırladım, kanepeyi de hazırlayabilirim, yoksa?" Belirsizlik içinde bana bakıyor.

"Evet, lütfen." Hallie başını sallıyor. "Dönüş uçağımız yarına kadar yok."

Boğazımı temizliyorum. "Aslında Kingsbridge Otel'de kendime bir oda ayırttım."

Hallie bana göz kırptırıyor, alını çatlıyor.

"Çay soğumuş. Yeni bir demlik hazırlayayım," diyor annesi, ayağa kalkarak.

"Ailenle biraz zaman geçirmeye ihtiyacın var," diyorum Hallie'ye sessizce.

"Ve onlar benimle daha yeni tanışmışken kendimi onların evinde kalmaya davet edecek değilim."

Yutkunuyor ve kendi elini bırakıp ayağa kalkmadan önce elimi sıkıyor.

"Anneme yardım edeceğim."

Kingsbridge Oteli'nin barı sessiz. Sadece iş seyahatindeymiş gibi görünen birkaç kişi samimi oturma alanının etrafına dağılmış. Hallie'nin iyi olduğunu umarak bir saattir aynı konyayı içiyorum.

Gitmeme izin vermekte isteksizdi. Ama ailesiyle vakit geçirmeye ihtiyacı var. Benim orada olmam onları gerçekten ne düşündüklerini söylemekten alıkoyabilir. Ve onların dürüstlüğüne ihtiyacım var. Onlar onun ailesi ve onlara ihtiyacı var. Eğer geri adım atmam ve geçmiş birlikte tartışmaları ve nasıl iyileşip ilerleyeceklerine karar vermeleri için onlara zaman tanımam gerekiyorsa, o zaman bunu yapacağım.

Ve eğer onlarla konuştuktan sonra benimle eve gelemeyeceğine karar verirse, o zaman bunu kabul edeceğim. Bu beni mahvedecek ama gerçekten istediği buysa kabul edeceğim. Ona birlikte bir yol bulacağımızı söyledim. Ama bu sadece o da isterse olur. Bu onun seçimi olmalı.

İçkimden bir yudum alıyorum ve uzun bir iç çekişle başımı arkaya yatırıyorum. Otele giriş yaptığımdan beri hiçbir şeye konsantre olamadım.

Süit. Onsuz çok boş hissediyorum. Onun yokluğunu kalbime saplanmış bir kurşun gibi hissediyorum. Sinclair'ın sesini duymak ve Molly ile görüntülü konuşmak bile göğsümdeki sızıyı dindirmede.

"*Courvoisier*?"

Başımı eğiyorum ve ince çerçeveli gözlüklerin ardındaki yorgun gözlere bakıyorum. Küçük masada benimkinin karşısındaki koltuğu işaret ediyor.

Başımı sallıyorum ve davet için elimi uzatıyorum. "*Louis XIII*."

Hallie'nin babası onaylamak için çenesini eğiyor, ben de barmene işaret ediyorum. "İki tane daha lütfen."

İçkiler getirilinceye kadar ikimiz de konuşmuyoruz.

Garth bir yudum almadan önce içine çekiyor ve takdir dolu bir iç geçiriyor. "İyi mal."

"Öyle."

Sandalyemde arkama yaslanıyorum ve onun önderlik etmesini bekliyorum. Bunca yolu benimle konuşmak için gelmiş. Söyleyeceklerinden hoşlanıp hoşlanmayacağımı umursamadan onu dinlemem doğru olur.

İsterse beni yok edebilecek güce sahip. Hallie'nin ailesini ne kadar önemseydiğini ve onları incitmediğini görebiliyorum. İngiltere'ye dönmesi için yalvarırlarsa, dönecektir. Gelmesini sağlayacağım. Çünkü benimle New York'ta kalırsa, suçluluk duygusunun onu yiyip bitireceğini biliyorum. Ve onu acı içinde görmek istemiyorum. Bu onu kaybetmek anlamına gelse bile.

"Jenny on sekiz yaşına bastığında buraya yemeğe gelmiştik," diyor Garth sonunda, bardağındaki koyu kehribar renkli sıvıya bakıp parmaklarının arasında yuvarlarken.

"Farkında değildim."

"Buradaki restoran tüm dünyadaki en iyi çikolatalı pastayı yapıyor. Jenny'nin sözleri." Gözlerimin içine bakmadan önce hüznle gülümsüyor. "Zaten bir kızımızı kaybettik, Bay Beaufort. Karımın bunu tekrar yaşamasına izin veremem."

Nefesim ciğerlerimi terk ediyor, çıkarken yanıyor. Soğukkanlılığımı korumak için mücadele ediyorum, boğazıma saplanan çelik bilyeyi yutarken başparmağımı ve parmağımı göz çukurlarıma bastırıyorum.

Konuşmadan başımı sallıyorum.

Eğer Hallie'den kalmasını istedilerse, beni seçmesine izin veremem. Ailesiyle ilişkisi kopacak. Ve bu benim hatam olur. Bunu ona asla yapmam. Mutlu olmayacak.

"Ben gittiğimde ne yaptıklarını biliyor musun?"

Elimi yüzümden aşağıya indiriyorum ve donuk gözlerle ona bakıyorum. "Söyle bana."

Soruyorum, çünkü her ne kadar duymak bana acı verecek olsa da, konu Hallie olunca her şeyi bilmek istiyorum. Hâlâ onun bir parçasına sahip olduğum sürece, her küçük ayrıntıyı duymaya ihtiyacım var.

"Bir aşk filmi izliyorlardı." Gülümseyerek başını sallıyor. "Julie'nin çıktığından beri izlemek istediği bir şey."

"Hm." Hallie'nin annesiyle romantik bir film izlediğini düşününce gülümsüyorum. Tıpkı Jenny'nin sevdiğini söylediği gibi bir romantizm.

"İzlemeleri saatler sürecektir. Konuşmak için duraklatıp duruyorlar."

Gözlerimi yakan kumları kırıştırarak uzaklaştırıyorum. "Sürekli senin hakkında konuşuyorlar."

Bakışlarımı onunkilere kaldırıyorum.

"Sen gittiğinden beri senin hakkında konuşmayı bırakmadı. Sanırım bilinmesi gereken her şeyi biliyorum." Küçük bir homurtu çıkarıyor. "Başka ne öğrendiğimi biliyor musun?"

"Hayır," diye cevap veriyorum, bu tek heceyi oluşturmak için tüm gücümü harcıyorum.

Gülümsüyor, ama bu acı tatlı bir gülümseme.

"Kızımın mutlu olduğunda nasıl ses çıkardığını öğrendim. Onun gözlerindeki o bakışı görmeyeli uzun zaman oldu. Sesinde duymayalı daha da uzun zaman oldu. O sana aşık."

İçimi kemiren derin umutsuzluktan uzaklaşmak için bir elimi çeneme götürüyorum.

"Ve ben de ona aşığım."

Sandalyesinde arkasına yaslanmış, kadehindeki konyağı döndürüyor. "Yani şimdi bir ebeveynin yapması gerekeni yapmak zorundayım."

Gözlerime bakıyor, eminim onun gözlerindeki aynı camsılık benimkilere de yansıyor.

"Küçük kızımın hayatını yaşamasına izin vermeliyim. Çünkü bugün onu gördüğümde ne kadar kayıp olduğunu anlıyorum. Jenny öldü. Ama Halliday..." Yüzü duygusallaşıyor. "Halliday... *yaşamayı* bıraktı. O gün sadece bir kızımızı kaybetmedik. İkisini de kaybettik."

Gözlerimi buğulandıran yaşları tutmaya çalışmaktan vazgeçiyorum. Onun yerine, bir tanesini koparırcasına uzaklaştırdım. Hallie, o gün

gerçekten bana ihtiyacı olan kişi. Aynı şeyi babasından duymak neredeyse başa çıkılamayacak kadar zor. Çünkü hayatıma girdiğinden beri hayatımı değiştirdiğini biliyorum.

Ve bana onunkini de değiştirdiğimi söylüyor. Daha iyisi için. Evren her birimizin değerine ihtiyacı olduğunu biliyordu.

"Jenny'yi seviyordu. Sahip olduğu şeyi yaratması için onu motive eden itici güç oydu," diyorum. "İkisi de senin ve Julie'nin inanılmaz birer kanıtı."

"Hayır." Garth başını sallıyor. "Onlar kendileri için inanılmaz bir kanıt. Her ikisi de. Çocuklarınız olduğunda, yapabileceğiniz tek şey onları elinizden geldiğince iyi hazırlamaktır. Ama ondan sonra-"

"Bırak gitsinler," diyorum. Garth iç geçiriyor. "Kesinlikle."

Zar zor nefes alabiliyorum. Göğsüm yanıyor. Kalbim yanıyor. Ruhum yanıyor. İçimde kopan fırtınanın sesi kulaklarımı dolduruyor.

Seçimi Hallie'ye bırakıyor. Onun seçmesine izin veriyor.

Onların desteğine sahip. En çok korktuğu şey bu desteği alamamaktı.

Benim de en çok korktuğum şey buydu. Rory'den değil. İşine ne olacağından değil.

Ailesinin hakkımızda söyleyecekleri.

Çünkü onlardan uzakta, başka bir ülkede yaşamayı imkânsız bulup bulmayacağını anahtarı onların elindeydi. Onun yerine karar verebilirlerdi, başka bir yol seçmesini imkânsız hale getirebilirlerdi. Hallie'yi tanıyorum. Onların onayı olmadan mutlu olamazdı. Bunun ilişkileri üzerinde yaratacağı baskı onu eninde sonunda yıkardı. Onu her gün ne kadar çok seversem seveyim mutlu olamazdı.

Barmene işaret ediyorum. "Şişeyi getirebilir misiniz lütfen?"

Babasının gözlerinin içine bakıp onunla aynı seviyeye gelirken bir yudum daha konyak alıyorum.

"Ona her şeyi vereceğim. Onu her gün her saniye tüm varlığımla seveceğim, sana söz veriyorum."

Barmen şişeyi masaya bırakıyor ve Garth kendine cömert bir porsiyon dolduruyor.

"Ama bu onun seçimi. Her zaman da onun seçimi olacak," diye ekliyorum. "Biliyorum."

İçkisini yudumluyor, yüzü yorgun. Ailesinin sevgisi uğruna kendi mutluluğunun bir parçasını feda etmek üzere olduğunu bilen bir adama benziyor.

Bir babaya benziyor.

Ve şu anda ona duyduğum saygı daha büyük olamazdı. "Bilmen gereken başka bir şey daha var."

"Devam et," diye iç geçiriyor, sanki kendini feda etmenin ona neye mal olacağını çoktan hesaplamış gibi.

"Eğer Hallie benimle New York'a dönmeyi seçerse, ona evlenme teklif etmek istiyorum. Karım olmasını istiyorum. Ona bu seçeneği sunmak için de izninizi istiyorum."

Garth ensem ısınana kadar bana bakıyor. Ama bakışlarını hiç kırmıyorum ve sonunda gözlerini kırptığında anladığını biliyorum.

Onun mutluluğunu sağlamak için kesinlikle her şeyi yaparım.

Yarısı boş şişeye başını sallıyor. "Bir taneye daha ihtiyacımız olacak. Kızımın hak ettiği şeylerden oluşan uzun bir listem var. Ve sen oturup her birini dinleyeceksin."

Gözlerini tutuyorum. "Tabii ki yapacağım."

"Bana ne konuştuğunuzu söylemeyecek misin?"

"Hayır." Uçaktaki koltuğumdan eğilip avucumu göğsünün üzerine koyduğumda Sterling dudaklarını büzdü.

"Bütün akşamı babamla geçiremezsin, bu arada kendisi pek konuşkan biri değildir ve benden ne konuştuğunuzu öğrenmek istemememi bekleyemezsin."

"Bunu beklemiyorum. Bilmek isteyeceğini biliyordum. Ama yine de sana söylemeyeceğim."

Elimi ağzına götürüp parmak uçlarımı öpüyor, dizüstü bilgisayarında açtığı belgeyi okurken kaşları çatılıyor.

"Sorularıma katlanmak zorunda kalmamak için çalışıyormuş gibi yaptığını biliyorum."

Gözlerinin kenarları kırışıyor ve dizüstü bilgisayarını kapatıp yere bırakıyor.

"İşte. Tüm dikkatimi sana verdim. Ama yine de sana söylemeyeceğim."

"Bir yolunu bulacağım," diye mırıldanıyorum, parmaklarımı göğsünde gezdiriyorum.

Beni öpmek için kendine çekerken kıkırdıyor. "Denemenden zevk alacağım, bebeğim."

Dudaklarımız birbirinden ayrılırken ofluyorum.

"Bu bakış ne için?" Başparmağını kaşlarımın üzerinde gezdiriyor.

"Lavinia konusunda kendimi suçlu hissediyorum. Sana karşı güçlü hisleri var ve ona yalan söylediğimizi hissediyorum."

"Ne olacağını bilmiyorduk. Kimseye yalan söylemedik. Ve artık ailen de bildiğine göre, bu konuda dürüst olabiliriz. Eğer hazırsan?"

"Hazırım. Müşterilerime göndermek için bir açıklama hazırlıyordum. Bunu benden duymalarını istiyorum."

Midemde huzursuzluk kabarıyor ve Sterling'le halka açıldığımızda neler olabileceğini her düşündüğümde olduğu gibi kramp girmesine neden oluyor.

"Korktuğum her şey gerçekten olabilir," diye nefes alıyorum. "Ama en azından artık korkmama gerek yok."

Sterling'in bakışları yumuşuyor. "Her şey yoluna girecek, Hallie. Bununla birlikte başa çıkacağız."

"Okuyup bana fikrini söyleyecek misin?"

"Elbette. Göster bana."

Kollarını açıyor ve ben de kucağına kayıyorum, o kollarını bana sararken ben de bacaklarımı yukarı kıvrıyorum. Telefonumdaki belgeyi açıp ona uzatıyorum.

Okurken başparmağıyla kaburgalarımın üzerinde nazik daireler çiziyor. Nefesimi tutarak onu izliyorum.

"Bu harika," diyor sonunda.

"Gerçekten mi?"

"Hallie, harika," diye tekrarlıyor, gülümseyerek. "Tamam. Bunu gerçekten yapıyoruz."

Alnıma bir öpücük kondurmadan önce kıkırdıyor. "Kesinlikle yapıyoruz."

"Neler oluyor?" Sterling bizi uçak hangarından almaya gelen arabanın arka koltuğuna kayarken beni sıkıştırıyor. Denver direksiyonun arkasında, Killian da ön yolcu koltuğunda yüzünde asık bir ifadeyle oturuyor.

"Bir sorunumuz var," diyor Denver, gözleri dikiz aynasında Sterling'inkilerle buluşuyor. "Kırk beş dakika önce basın ilişkinizi öğrendi. Ve Vegas'ı da biliyorlar."

"Tanrım," diye mırıldanıyorum.

Parmaklarını benimkilerin arasından geçirirken Sterling'in gergin profiline bakıyorum. Uçuşun son bir saatini uçaktaki yatak odasında birlikte geçirdik ve iniş için tam zamanında dışarı çıktık. İkimiz de telefonlarımızı kontrol edecek zaman bulamadık.

Sterling bir elini çenesinde gezdirerek, "Biri onlara haber vermiş," diye tıslıyor. "Durum ne kadar kötü?"

"Jenson senin evinde bekliyor. Orada yirmi kadar gazeteci olduğunu söyledi."

"Yirmi mi?" Yankılanıyorum.

Midem bulanıyor. Korktuğum başıma geldi. Bütün dünya öğrenecek. Müşterilerim bunu benden duymak yerine dedikodu manşetlerinde görecekler.

"Sorun yok Hallie," diye yatıştırıyor Sterling. Ama gözlerini ileri dikmiş, derin düşüncelere dalmışken kaşları çatlıyor.

Telefonumu çıkardım ve bir New York haber sitesi açtım. En önemli haber bu değil, yani en azından bu var. Ama ikimizin Londra uçağına yetişmek için arabaya binerken çekilmiş fotoğrafı görünce nefesim kesiliyor. Sterling'in eli sırtımda ve ben ona sıırılsıklam aşık bir kadın gibi bakıyorum. Diğer elinde benim için aldığı kişiselleştirilmiş el bagajı var. HB'nin daha küçük, yakınlaştırılmış bir resmi var.

Halliday Burton mı yoksa Halliday Beaufort mu? Dul Sterling Beaufort ile otuz yaşındaki randevu koçu için düşün çanlarını duyuyor muyuz?

Sterling'in elini sıkıp ona telefonumu gösteriyorum. Burun delikleri alevlendi. Onu bu işe ben bulaştırdım. Hiç olmasını istemediğim bir şeydi bu.

"Özür dilerim," diye fısıldıyorum.

Başparmağını parmak eklemlerimin üzerinde gezdiriyor. "Bu senin hatan değil. Bununla başa çıkacağız. Her şey yoluna girecek."

Denver ve Killian'la basına kimin sızdırdığının izini sürme konusunda konuşurken oturup pencereden dışarı bakıyorum. Ama önemli değil, olan oldu artık. Ve dediğı gibi, bununla başa çıkmak zorundayız. Keşke ona inanabilseydim.

her şey yoluna girecek. Ama binasının önüne geldiğimizde ve kaldırımdan yükselen sesler bizi çağırdığında inancım sarsılıyor.

"Seni yakaladım. Gidelim," diyor Sterling.

Denver inip bizim için arka kapıyı açarken elimi sıkıca tutuyor. Sonra o ve Killian bir kalkan gibi iki yanımızda yürüyor, bize doğru itilen uzun açılı objektifleri ve mikrofonları engelliyorlar. Bir elimi yüzümün önüne koyup bakışlarımı aşağıda tutuyorum.

"Bay Beaufort, aileniz kızınızın arkadaşıyla çıkmanız hakkında ne düşünüyor?"

"Bayan Burton'ın Sinclair'le alışveriş yaptığı sizin bebeğiniz miydi? Bu yüzden mi bayıldı? Sizden yirmi yaş küçük bir kadını hamile mi bıraktınız?"

"Bayan Burton, daha önce bir kez boşandığınız doğru mu?"

Jenson girişte bekliyor ve biz yaklaşırken kapıyı açıp bizi içeri buyur ediyor.

"Aman Tanrım, bu düşündüğümden çok daha kötü." Sterling beni fuayeye sürüklerken hâlâ yüzümü kapatmış durumdayım.

Kapı arkamızdan kapanıyor ve dışarıdaki muhabir denizinden gelen gürültünün bir kısmını bastırıyor.

"Onlardan kurtulmak için ne yapabileceğine bir bak," diyor Sterling

Denver'a. Elimin arkasından bakıyorum, sonra bırakıyorum.

"Tamamdır patron." Denver dönüp Jenson ve Killian'la konuşmaya gidiyor.

"Sence Rory mi yaptı?" Sterling'in sert çene çizgisine bakıyorum. bizi asansörlere doğru yürütüyor.

"Bilmiyorum ama öğreneceğim." En üst katlardaki çatı katlarına hizmet veren özel asansörün başparmak tarayıcısına basarken dudakları bükülüyor.

"Artık çok geç. Yapabileceğimiz hiçbir şey yok. Keşke müşterilerime kendim söyleme fırsatım olsaydı. Bunu benden duymalarını isterdim."

"Hala senden duyabilirler." Sterling beni asansöre götürürken eliyle çenesini ovuşturuyor ve asansöre biniyoruz. "Onlara tam olarak ne istediğini kendi kelimelerle anlatabilirsin, tıpkı planladığın gibi."

"Bir e-posta biraz... yeterli değil gibi görünüyor. Şimdi olmaz."

Alt dudağımı çiğniyorum, huzursuzluk omurgamdan yukarı kayıyor, tıpkı asansör ekranındaki sayılar gibi yükseliyor.

"Bir video kaydet. Onlara bunu gönder. Kendin ol ve dürüst ol. Müşterilerin sana senin için geliyor Hallie. Onlara kim olduğunu hatırlat."

Titrek bir nefes verdim. "Haklısın." Yanına doğru eğilip kolumu pazusuna doladım. "Çıldırımamı engellemek için ne söyleyeceğini her zaman biliyorsun. Teşekkür ederim."

Başını eğip saçlarıma bir öpücük konduruyor. "Seni seviyorum. Her şey yoluna girecek." Özel bir koridora çıkıyoruz ve o ön kapının kilidini açıyor.

Taze çiçeklerin kokusu beni çarpıyor. Küçük bir ülke büyüklüğünde bir buket, giriş alanının ortasındaki dairesel masanın üzerinde sergileniyor.

"Sinclair mi?" diye soruyor ben kartı çıkarırken.

"Evet. Çok tatlı biri," diye mırıldanıyorum, bizi eve davet eden ve bizi gördüğü için ne kadar heyecanlı olduğunu belirten mesajını okurken. Bunları haberler çıkmadan önce buraya koymuş olmalı.

Sterling cebinden cüzdanını ve anahtarlarını çıkarıp masanın üzerine koyarken, "Onu tekrar aramalıyım," diyor.

Ceketinin cebinden cep telefonunu çıkarıp kulağına götürürken arkamdan yaklaşıp elini karnıma götürüyor ve omzuma bir öpücük konduruyor.

"Tatlım? Evet, artık evdeyiz."

Eve. Bana sarılırken dönüp ona bakıyorum.

"Mm-hm." Gözleri soruyla kısılıyor ve diğer odaya gideceğimi işaret ediyorum.

Topuklu ayakkabılarımı çıkarıp oturma odasına giriyorum ve kanepeye çöküyorum.

İşte bu kadar. Korktuğum gün. Herkesin benim bir sahtekâr olduğumu öğreneceği gün. Müşterilerim bir zamanlar evli olduğumu ve New York'un en gözde bekârını kendime aldığımı bilecekler.

İşimi kaybedebilirim.

Korkunun beni ele geçirmesini ve gövdemin etrafında dönmesini bekliyorum. Bekliyorum.

"Her şey yoluna girecek, Hallie. Bununla birlikte başa çıkacağız."

Sterling'in sesi kafamın içinde çalarken ellerimi kucağımda kavuşturuyorum.

İçimi bir soğuk titremesi kaplıyor. Ama su altındaki bir nehir gibi, yüzeye çıkmamış. Belki... belki bunun bir yolu vardır. Birkaç hafta önce bugünün düşüncesi beni dehşete düşürüyordu. Ama aileme Vegas'ı anlatma düşüncesi de öyle.

Ve ben bunu atlattım.

Onlar da atlattı. Onlardan sakladığım için şok oldular ve incindiler. Ama Sterling haklıydı, onlar benim ailemdi ve beni affettiler.

Gözlerinden onları en çok endişelendiren şeyin geçmişte yaptığımı söylediklerim değil, gelecekte yapmak istediklerim olduğunu görebiliyordum. Sterling ile New York'ta kalmak istediğimi söyledim. Ama bana sarılıp vedalaşırken tek önemsedikleri şeyin beni mutlu görmek olduğunu ve benimle gurur duyduklarını söylediler. Babam Sterling'in elini sıkarken ve ona 'kızıma iyi bak' derken ağladım.

Bu tek hareket bana bilmem gereken her şeyi anlattı.

Beni özleyecekler ama New York'a ait olduğumu biliyorlar.

Sterling ne zaman ziyarete gelebileceklerini sordu bile. Nerede yaşadığımı ve yerleştiğimi görmelerinin onlara yardımcı olacağını düşünüyor. Ve onları görmek için sürekli geri döneceğim. Ve Sophie'yi ziyaret etmek için. Sophie'nin mahkemeye geri dönmesi ve Sterling'le benim de geri dönmemiz gerekmeden önce kucaklaşmalar ve bebeğimi okşamalarla dolu çok kısa bir öğle yemeği yiyebildim.

Ama hepimiz hayatta kaldık.

Belki benim işim kurtulmaz. Olmazsa, daha önce bir kez yaptığım gibi yeniden kuracağım. Sterling'in söz verdiği gibi başaracağız.

Bu iş daha bitmedi.

"Daha sonra uğrayacak. Sanırım seni özledi," diyor Sterling odaya girerken, bakışları üzerimde geziniyor, bir erime belirtisi arıyor. "Hallie?"

Ona güven verici bir baş selamı veriyorum. "Ben iyiyim."

"Sen iyi misin?" Tek kaşını kaldırıyor ve ben de gülümsemek için elimden geleni yaparak ona elimi uzatıyorum.

"İyi olacağım. Önerdiğin videoyu kaydettikten ve sen beni yatağa götürdükten sonra."

"Bu sırayla mı?" Dudakları bir parça kıvrıldı.

"Tabii ikisini de kaydetmek istemiyorsan?" Dudağımı ısıırıyorum, gözlerinin ışıltısına bayılıyorum.

Yavaşça yanıma geliyor ve elini uzattığım elime doğru kaydırıyor. Parmaklarımdaki hafif titreme hakkında yorum yapmıyor. Beni tanıyor. Alt kattaki basın ordusunun arasından geçmenin verdiği adrenalinin etkisinin geçmeye başladığını ve tüm bunları sindirmeye başladığımı biliyor.

Ama artık korkmuyorum. O kadar gerginim ki midemdeki düğümler bir türlü çözülüyor. Ama korkmuyorum.

"Gidip müşterilerinizle ilgilenelim." Beni ayağa kaldırıyor ve dudaklarıma uzun bir öpücük konduruyor. "O zaman ben de seninle ilgilenirim."

Sakinleştirici bir nefes alırken parmağımı çenesinde gezdiriyorum. "Hadi yapalım şunu."

Kendime gelmem uzun sürmedi. Sonra oturuyorum, Sterling'in dizüstü bilgisayarının arkasına oturmuş kamera lensine bakıyorum, bir elimle çenesini tutarken kalçalarının üzerinden öne doğru eğiliyor ve bana başını sallıyor.

"Sen hazır olduğunda. Derin nefes al."

Dediğini yapıyorum, başlamadan önce bir an duraklıyorum.

"Bu videoyu bugün görmüş olabileceğiniz haberleri açıklamak için yapıyorum. İlk benden duymadıysanız sadece özür dileyebilirim. Niyetim asla bu değildi. Bana inandınız ve güvendiniz, çok minnettarım."

Bir nefes daha alıyorum ve Sterling bana başını sallıyor.

"Seninle paylaşmam gereken iki şey var. O yüzden ilk olanla başlayacağım. Beş yıl önce kız kardeşimi kaybettim. Kozmik Bağlantılar'ı başlatmamın sebebi oydu. Hiç kimse gerçek aşkın büyüüne ve evrenin gücüne Jenny kadar inanmıyordu. İnsanları bir araya getirmek benim için her zaman onun sihrini canlı tutmanın bir yolu oldu. Ama onun ölüm yıldönümünde bir hata yaptım."

Sertçe yutkunuyorum ve Sterling'e bakıyorum.

Sorun yok, dedi.

"Vegas'ta bir kiliseye gittim ve evlendim. Ve tek bir saniyesini bile hatırlamıyorum. Sevdieğim bir adamla evlenmedim. Hiçbir arkadaşımız ya da ailemiz orada değildi. Sihirden çok uzak bir şeydi. Bu benim kim olduğum ya da neye inandieğımla ilgili değildi. Sadece... yanıştı. Hemen iptal edildi. İşte o zaman günlüğüümü açtım ve yazmaya başladım. Jenny'ye bir mektup yazdım ve onu ne kadar özlediğimi anlattım... Ve ondan bana yardım etmesini istedim."

Gözyaşlarımı silmek için uzandım. Sterling dikkatle dinliyor, gözleri sevgi ve destek dolu. Bunu ona daha önce söylememiştim ama bana bakışı, kollarına atılmak ve asla bırakmamak istememe neden oluyor.

"Ondan bana kızmamasını istedim, kızacağından değil. Tanıyabileceğiniz en tatlı insandı. O gece yatağa girdiğimde rüyamda onu gördüm. Bana inancımı kaybetmememi söyledi. Sonra da bana bir avuç mor şekerleme uzattı." Güldüm ve başımı salladım. "Ertesi sabah onun yaptığı gibi sevgiyi dünyaya yaymak için planlar yapmaya başladım. Her şey apartmanımdaki bir komşumla ve onun geldiğini gördüğünde her zaman asansörü tutan iki kat aşağıdaki bir adamla başladı. Ve sonra..." Gülümserken omuzlarımı çökertiyorum. "... büyüdü."

Kendimi toparlamak için bir an durdum.

"Sonra New York'a geldim." Sterling'in gözlerinin içine bakıyorum. "Ve bugüne kadarki en zor müşterimle görevlendirildim. Şu anda kameranın diğer tarafında oturan ve bana tüm vücudumu karıncalayacak şekilde bakan bir adam." Bana gülümserken şefkatle iç çekiyorum. "Ve her fırsatta bu duyguyla savaşmama rağmen ona sırlıslıkla aşık oldum."

"Kesinlikle savaştın." Sterling kıkırdıyor ve kameranın onu çektiğini biliyorum.

"O benim müşterim ve ben de ona aşık oldum. Ve uzun süre bunun işim için ne anlama geldiğinden korktum. İtibarım için. Ama sonra fark ettim ki, kendim aşka sırtımı dönmüşken bir başkasının aşkı bulmasına nasıl yardımcı olabilirdim? Hiçbir şey beni daha büyük bir sahtekâr yapamazdı. Hiçbir şey Cosmic Connections'a başlama nedenime aykırı olamazdı."

Bunca zamandır kucağımda duran elimi açıyorum ve küçük gül kuvars kalbe bakıyorum. Onu Sterling'in bavulunda, benim için bu videoyu kaydetmek üzere dizüstü bilgisayarını almak için açtığında görmüştüm. Onu seyahat ederken yanında götürmüş olması kalbimi hayret duygusuyla dolduruyor.

"İşte burada. Ben Halliday Burton. Kozmik Bağlantılar'ı yönetiyorum. Ve aşkı bulmanıza yardım edebilirim. Ve eğer müşterilerimden birine aşık olduğum gerçeğinden endişeleniyorsanız, sanırım söyleyebileceğim tek şey..." Kristali avucumun içinde çeviriyorum. "Bu bir daha asla olmayacak çünkü benim için o. O benim seçimim. Yapacağım tek seçim."

Gözyaşlarım daha hızlı dökülüyor. "Artık kaydı durdurabilirsin," diye fısıldıyorum. "Hallie."

Saniyeler içinde orada oluyor, beni kollarıyla sarıyor, kendisine bağlıyor, bana demir atıyor. Olmasını istediğim her şey oluyor.

"Ben iyiyim." Burnumu çektim. "Ben iyiyim."

Başımı kaldırıyorum ve sıcak mavinin beni yakalamasına izin veriyorum. Bana bakışı ayak parmaklarıma kadar sıcaklık hissettiriyor.

Her şey yoluna girecek.

"Yine de beni soymana ihtiyacım var. Hemen şimdi." Elini tutuyorum ve kristal kalbi avucuna yerleştiriyorum.

"Hemen şimdi mi?" Gözlerimle tekrar buluşmadan önce ona bakıp gülümsüyor.

"Benimle sevişmene ihtiyacım var. Kendimi biraz muhtaç hissediyorum."

Burnundan bir nefes çekiyor. "Bebeğim, gözyaşların dinene kadar vücudunun her santimine tapmamı ister misin?"

"Evet," diye fısıldıyorum. "Eğer başarabilirsen?" Alay ediyorum.

"Eğer başarabilirsem?" Beni öyle bir bakışla sabitliyor ki, bunu içimin derinliklerinde hissediyorum.

Çeki

rdek. Beni kollarına alıp yatak odasına doğru yürürken ciyaklıyorum. "Bunu başarabilirim. Hatta sana kanıtlamak için üç kez yapacağım. ne kadar iyi idare edebilirim."

Yüzümü gömleğine gömüyorum, gülerken kumaş ıslak yanaklarımı kurutuyor. Ben ona tutunurken onun kıkırdaması göğsünde gürlüyor.

Artık korkmuyorum.

Sinclair bir eliyle Monty'nin tasmaşını tutarken diğeri eliyle elmas kolyeyi boynundaki zincirde aşağı yukarı kaydırarak, "Böyle çıldırdığına göre RORY'NİN GERÇEKTEN BİR ŞEYİ OLMALI," diye düşünüyor.

"O deli, tamam. Umarım artık bizi rahat bırakır," diye cevap veriyorum Beşinci Cadde boyunca yürürken.

Birkaç gündür ortalıkta görünmüyordum ama sonunda dışarı çıkmaya cesaret edebildim. Sinclair beni alışverişe ve öğle yemeğine ikna etti. Kendime yeni iş kıyafetleri almam konusunda ısrar etti. Çünkü o videoyu müşterilerime gönderdiğimden beri taleplerim üç katına çıktı. *Üç katına çıktı!*

Görünüşe göre hiçbir reklam kötü reklam değildir, tıpkı Sullivan'ın bu sabah Sterling'i görmeye geldiğinde homurdandığı gibi. İkisi bugün Sullivan'ın ofisinde bir şey üzerinde çalışıyorlar ama ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Sterling bu konuda alışılmadık derecede çekingen görünüyordu.

"Cephanesi bitmiş. Seni dünyaya ifşa etti. Bu işinizi mahvetmedi. Babam da 'fit, elli yaşında ve aşkı bulan' çetenin yeni yüzü olarak etiketlendi," diyor Sinclair.

Günlerdir ilk kez gülümsüyorum ve bu harika hissettiriyor. "Evet, öyle sayılır, değil mi?"

Sterling de olumsuz basından nasibini aldı. Bazı hikayeler Elaina'nın sadece iki yıl önce öldüğüne ve onun çoktan daha genç bir kadınla hayatına devam ettiğine odaklanıyordu; düğün günlerinde ikisinin de aşık olmaktan çok şok olmuş gibi göründükleri fotoğrafları basıyorlardı. Ancak ona sempati duyan ve en karanlık zamanlarından sonra yeniden mutluluğu bulan diğer dullar ve dullar hakkında hikayeler yayınlayan daha fazlası vardı.

Her şeyi mahvedeceğini düşündüğüm şey aslında hepimizi daha iyi bir yere getirdi.

"Ooh, kesinlikle buraya girmeliyiz."

Sinclair, göz alıcı iç çamaşırlarının sergilendiği cam vitrinin önünde, üzerinde güzel krem ve altın rengi yazılar olan bir mağazanın önünde duruyor.

"Onlarla bir çekimim var. Yeni sezon ürünlerinin nasıl olduğunu görmek istiyorum."

Burnunu havaya kaldırıyor ve çenesini omzuna doğru eğiyor. "Burada bekleyebileceğini düşünüyor musun?"

Denver arkamızdan her zamanki sert ifadesiyle ona bakıyor. "Baban Halliday'e eşlik etmemi istedi."

Homurdanıyor. "Sanki basın orada G-string'lerin arasında saklanacak."

Denver'ın kaşları aşağı doğru iniyor, gözleri kararıyor ve sanki kafasında bir risk değerlendirmesi yapıyormuş gibi mağazanın içinde yanımızdan geçip gidiyor.

Ona sempatik bir gülümseme veriyorum. Eminim bana göz kulak olmak yerine başka bir şey yapmayı tercih ederdi. Ama Sterling, çatı katından ayrıldığında Denver'ın birkaç günlüğüne benimle gelmesinde ısrar etti. Sadece basın sıkılana kadar. Gerçi bugün şimdiye kadar sadece bir kişi fotoğrafımı çekmeye çalıştı. Burası hiç uyumayan bir şehir. Son kırk sekiz saat içinde milyonlarca ilginç şey oldu. Sterling ve ben çoktan eski haber olduk.

"İyi olacağız," diye Denver'ı temin ediyorum.

Temiz traşlı çenesi kaslı boynunun üzerinde mükemmel bir çizgi oluştururken bir kez başını sallıyor. "Ben burada bekleyeceğim."

Duruşunu genişletiyor ve ellerini önünde kavuşturarak siyah takım elbisesinin üzerinde duruyor.

"Ciddi misin?" Sinclair gözlerini deviriyor. "Bunlar siyah giyen adamlar değil. Biz içeride bunları denerken kimse bir şey denemeyecek." Mağaza mankeninin üzerindeki küçük şampanya rengi ipek şeridi işaret ediyor.

Denver'ın gözleri başka tarafa bakmadan önce ona kayıyor.

Sinclair'in gözleri özlemle yumuşuyor. "Bu çok güzel. Siyahı da var mı diye bakacağım. Ama bu gece kulüpte giyemeyeceğim; üzerimdeki elbise külot için çok dar."

Denver çömelip Monty'yi başından öperken boğazını temizliyor.

"Bay Boring'le kalmak zorunda olduğun için üzđünüm. Annen uzun sürmez." Ayağa kalkıyor ve Monty'nin tasmağını Denver'ın eline tutuğturuyor. "Onu sana emanet ediyorum. Beni hayal kırıklığına uğratma."

Sinclair kolunu benimkine bağlarken Denver ciddiyle, "Onu hayatım pahasına koruyacağım," diye cevap veriyor.

"Hadi gel. İçeri girelim."

On beş dakika sonra elimizde birer çantayla çıktık. Sinclair beni seksi bir gümüş dantel seti almaya ikna etti. Benim ve Sterling'in ilişkiğini gerçekten iyi karşıladı. Parasını ödediğimde en ufak bir etkilenme yaşamadı ve satış görevlisi partnerimin beni bunun içinde gördüğünde ne kadar şanslı hissedeceği hakkında yorum yaptı. Mağazadan çıkarken bile kıkırdıyordu ve Monty'nin tasmağını geri alırken alışverişini taşıması için Denver'ın eline tutuğturdu.

"Sen ve babam yarın akşam herkesle birlikte yemeğe geliyorsunuz, değil mi?" diye sordu yürürken. "Mal Amca sabah dönüyor."

"Geliyoruz. Yarına ertelenmesi daha iyi oldu. Bugün kalabalık bir yerde yemek yemeye hazır olduğumu sanmıyorum." Caddenin karşıısında, boynuna fotoğraf makinesi asmış bir adama dikkatle bakıyorum. Denver'a dönüp bakıyorum ama onun gözleri çoktan adamın üzerinde.

"Verenelli her zaman meşguldür. şehirdeki en iyi bifteğe sahipler. Ama evet, bu gece olmaması daha iyi. Zoey ve ben kulübe gidebiliriz. Gelmek istemediğine emin misin?"

"Hayır, teşekkürler."

Elinde kamera olan adam önümüzdeki kavşaktan geçerek bizim bulunduğumuz tarafa geldi.

"Sanırım Mal Amca arkadaşlarını ziyarete gitmiş olmalı ve bu yüzden geç kaldı."

"Evet," diye mırıldandım. Sterling, Mal'ın Londra'da mola verdiğini ve bu yüzden yolculuğunun bir gün uzadığını söyledi.

"Halliday!" Denver yanına taşındığı yerden

Ben.

Adam hızlı hareket ediyor, kamerasını yukarı kaldırıyor ve bize doğru itiyor. yön. Denver önümüze geçerek geniş gövdesiyle onun görüşünü engelliyor.

"Sinclair? Modellik yaptığın Celestia mayo serisi hakkında bir şey söyleyebilir miyim? O küçük kırmızı iki parçanın içinde harika bir fotoğrafın var."

Denver'ın vücudu genişliyor ve homurtu ile hırıltı arası bir ses çıkarıyor. Her neyse, kameraman duraksıyor ve bir adım geri atıyor.

"Bayan Beaufort sadece önceden planlanmış röportajlar verir. Fiyat teklifi istiyorsanız, menajeriyle iletişime geçin."

Adam omuzlarını geri çeker, Denver'ın haberini almasına engel olmayacağına karar verir. Birkaç fotoğraf daha çeker.

"Haydi, Sinclair. Söyle bana, en sevdiğin hangisiydi? Kırmızı olan mı? Onu çoktan sattırдын. Yoksa tanga külotlu olan mı? O benim favorimdi."

Denver eliyle fotoğraf makinesinin objektifini kapatıp itmeden önce bir fotoğraf daha çeker. "Siktir git."

Adam geri çekilirken gülümseyerek ellerini havaya kaldırır. "Teşekkürler, Sinclair. Her zamanki gibi güzel görünüyorsun."

Adam uzaklaşırken Sinclair tatlı bir sesle "Teşekkür ederim," der.

Denver'a doğru döner. "Rahatlayacak mısın? Tanrım, genelde benimle olmadığın için çok mutluyum. Sadece bir fotoğraf istedi."

Denver homurdanıyor, gözleri adamın geri çekilen sırtında yanıyor. Yanımıza bir araba yanaşıyor ve arka camı açılıyor.

"Halliday?"

Döndüm. Lavinia pencereden dışarı bakıyor, yüzü endişeyle buruşmuş.

"Her şey yolunda mı? O adam seni rahatsız mı ediyordu?"

"Biz iyiyiz, teşekkürler. Sinclair'den bir teklif istedi." "Merhaba

Lavinia." Sinclair ona küçük bir el sallıyor.

"Merhaba." Lavinia gülümsüyor ve bana bakıyor. "Seninle konuşabileceğimi umuyordum?"

"Ah, şey..."

"Devam et." Sinclair Monty'nin tasmaını tutuyor. "Monty'yi parkta yürüyüşe çıkarıp Instagram'ı için birkaç fotoğraf çekmek istiyorum."

Bana bir öpücük konduruyor ve Denver'ın elinden iç çamaşırı çantasını alıyor.

"S o n r a görüşürüz." Onu terk etmek üzere olduğunu bilerek sevimli bir sırıtışla burnunu kırıstırıyor.

"Halliday'i ben bırakırım," diyor Lavinia ikisine de. "Endişelenmenize gerek yok. Onu evine ya da nereye gitmesi gerekiyorsa oraya bırakacağım."

Denver bana bakıyor ve telefonunu çıkarıyor.

"Patron?" diye soruyor ve Sterling'le konuştuğunu bildiğim için midem küçük bir dans yapıyor. "Lavinia Weston az önce Halliday'i bırakmayı teklif etti. Sinclair Monty'yi parka götürüyor ama az önce bir papaz tarafından taciz edildi. Sanırım onunla kalmalıyım."

Denver başını sallarken Sinclair nefesinin altından bir şeyler mırıldanıyor.

"Anlaşıldı."

Telefonu kapatıyor ve Lavinia'nın arabasının kapısını benim için açmak üzere öne çıkıyor.

Sinclair'e özür dileyen bir gülümseme atıyorum ve o da iç çekiyor ama kızgın görünmüyor.

Lavinia'nın yanındaki arka koltuğa tırmanıyorum. Sinclair çoktan kasıla kasıla caddeye çıktı ve ona yetişmek için adımlarını hızlandırdı. Lavinia dönüp ona bir şeyler söyledikten sonra saçını savurup yoluna devam ediyor. Trafiğe çıkıp yanlarından geçerken Monty'yle birlikte onun bir adım gerisine düşüyor.

Lavinia bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırarak, "Sana rastladığıma sevindim," diyor. Elmas küpesi parlıyor. Sullivan'ın geçen hafta sergilediği yeni tasarımlardan biri. Sterling'e o akşam davetlilerden çok sayıda sipariş aldığını söylemişti. Lavinia yıllar boyunca bu parçalar için çok para harcamış olmalıydı.

"Sizi görmek de çok güzel," diye cevap verdim.

"İlişkiniz için ikinizi de tebrik etmek istedim." Gülümserken gözleri benimkilere takılıyor. "Gelip Sterling'i de görmem gerekecek elbette. Ama önce sana söyleyebildiğim için mutluyum."

"Teşekkür ederim."

Samimi görünüyor ve sesi içten geliyor ve içimdeki o tanıdık suçluluk duygusu geri dönüyor. Ona aşık. Onun adını her söylediğinde gözlerinin yumuşamasından belli. Ve ona attığını gördüğüm tüm o bakışlardan. Onları birlikte gördüğümde içinden akan tüm o enerjiden.

"Arkadaşlığınıza değer verdiğini biliyorum," diyorum. Başka tarafa bakıyor ve dudaklarını büzüyor.

"Uzun zamandır arkadaşız. Bir bakıma, ona Elaina'ya hiç olmadığım kadar yakınlaştım. O iyi bir adam. Ve sana nasıl baktığını görebiliyordum. Geçen hafta kolunu sana doladığında bile biliyordum. Bir parçam hep onun biriyle tanışacağı günün geleceğini biliyordu."

Ne söyleyeceğimi düşünürken ağzım kuruyor. Onu değil de beni sevdiği için özür dilemek yanlış olur. Ve ben üzgün değilim. Onun için üzgünüm.

Acıtıyor. Ama onu sevdiğim ve onun da beni sevdiği için üzgün değilim. Asla da olamam.

"İlişkiden haberin var mıydı?" Onun yerine ben sordum, çünkü o gece Sterling'i savunduğundan beri bu beni rahatsız ediyordu. Onun bilmesine şaşırmış görünüyordu.

"Evet, biliyordum." Mükemmel çizgili dudaklarından boş bir kahkaha döküldü. "O bunu hak etmedi. Elaina çok bencildi. Bu bir arkadaş hakkında söylenecek hoş bir şey değil, özellikle de giden bir arkadaş hakkında. Ama doğru."

"Sen bunu bilen birkaç kişiden birisin."

İç çekiyor. "Sterling bir beyefendidir. Elaina çok sevgi dolu bir anneydi. İnsanların onu böyle hatırlamasını isterdi. Bunu utandığı ya da saklamak istediği için gizli tutmadı. Sır olarak sakladı çünkü bu kimseyi ilgilendirmez. Ailesi onun için dünyadaki en önemli şey."

"Öyleler," diye katılıyorum.

"Ve şanslısın, artık sen de bunun bir parçasısın."

Gülümsemesine karşılık veriyorum, umarım bu gülümseme midemde dönüp duran huzursuzluğu yansıtmaz. İlişkimiz hakkında basına bilgi verenin Rory olduğunu sanıyordum. Bunu yapmakla tehdit edip duran oydu. Ama Lavinia'nın zoraki gülümsemesi ve gözleriyle buluşmaması alarm zillerini çaldırıyor.

Yine de mantıklı değil. Lavinia'nın bizi gereksiz yere strese sokmayı, hatta belki de bizi ayırmayı amaçlamadığı sürece bunu yapmak için hiçbir nedeni yok. Ve dediği gibi, yıllardır arkadaşlar. Bunu ona yapmazdı.

"Evet, çok şanslısın," diye tekrarlıyor ve bana kırılğan bir gülümseme daha veriyor.

STERLING

"Sen yanımda o elbiseyle o t u r u r k e n yemeğin geri kalanını ^{nasil} geçireceğim?"

"Ne demek istiyorsun?" Hallie alay ediyor.

Akşam yemeği için Sinclair, Sullivan, Trudy ve Mal ile dışarı çıktık. Denver ve çocuklara bu gece izin verdim. Basının ilgisi azalıyor ve Hallie'nin gözümün önünden ayrılmasına izin vermeyeceğim, bu yüzden biraz stres atmalarının zamanının geldiğini düşündüm. Aylardır çok çalışıyorlar.

Daha yakına eğilip portakal ve bal kokusunu içime çektim, ki bu kokunun kullandığı şampuan markasından geldiğini biliyorum. Şu anda duşumdaki rafta duran şampuan.

Duşumuzda. Evimizde.

"Ne demek istediğimi çok iyi anlıyorsun. İnanılmaz görünüyorsun. Buradaki en güzel manzara."

Gülümsüyor ve gözlerini odanın içinde gezdiriyor.

Restoran, yemek yemek için şehrin en iyileri arasında yer almasıyla ünlüdür. Hareketli atmosferi ve limana bakan çatı katındaki barıyla ailemin birçok kez gittiği bir yer. Ama bu gece bunların hiçbirini fark etmedim. Gözlerimin Hallie'den uzun süre ayrıldığı tek an, Özgürlük Heykeli'nin ıslıl ıslıl görüntüsüne bakmak için çatı terasına çıkmak istediği andı.

Yanağını yanağıma dayıyor, dudakları kulağıma değiyor. "Tatlı sipariş etmeyerek yemeği kısa kesmeye ne dersin? Eve gittiğimizde yiyebilirsin."

"Bebeğim," diye gürlüyorum, kasıklarında bir anda ateş çıkıyor. "Biliyorsun, bugün bir çizelge günü."

"Bunu gerçekten günlüğüne mi yazdın?" Geri çekiliyor, gözleri şaşkınlıkla parlıyor.

"Tabii ki."

"Oh." Koltuğuna geri dönerken koyu renkli, cilveli kirpiklerinin altından bana göz kırpmıyor. "O zaman belki de yeni bir şeyler denememizin zamanı gelmiştir."

Boğazımı temizleyip kravatımı düzelttikten sonra elimi masanın altından onun kalçasına doğru kaydırıyorum. O da kendi elini üstüne koyuyor ve parmaklarımızı birbirine geçiriyor.

Mal masadakilere gezisini ve Ade ile gün doğumunda nasıl dışarı çıktıklarını ve bir aslan sürüsü gördüklerini anlatmaya devam ediyor. Burnumdan nefes alıyorum ve sesimi kısarak ona doğru eğiliyorum.

"Tam olarak ne öneriyorsun?"

Yumuşak dudakları kulağımı okşuyor. "Onu içime koymayı öneriyorum-"

Sandalyemi geriye itiyorum ve cilalı mermer zeminde yüksek sesle sürtünüyorum.

"Herkesten özür dilerim. Lütfen bize biraz müsaade edin."

Hallie'yi ayağa kaldırıp ana yemek alanından çıkararak tuvaletlere giden koridora götürüyorum.

Yalnız kaldığımız anda onu duvara yapıştırıyorum ve bir iniltiyle dudaklarına yapışıyorum, sanki durmak bana fiziksel acı verecekmiş gibi onu öpüyorum.

"Bebeğim, ne yapıyorsun?"

"Ne demek istiyorsun?" Ellerini enseme doğru kaydırıyor ve parmak uçlarıyla saçlarımı okşuyor.

"Ne demek istediğimi çok iyi biliyorsun. Beni bir öğrenci derneği çocuğu gibi davranmaya zorluyorsun," diye inliyorum ağzına karşı, ereksiyonum ona baskı yaparken iniltisini yutuyorum. "Ben elli yaşında bir adamım ve akşam yemeğinde pantolonumda bununla oturuyorum çünkü güzel kız arkadaşım eve gittiğimizde anal seks yapmak istediğini söyledi."

Bir kahkaha attı. "Bu şimdiye kadar senden duyduğum en centilmenlik dışı şey."

Ağzına karşı kıkırdıyorum ve çenesini başparmağımla işaret parmağımın arasında tutarak öpüşmelerimizi yavaşlatıyorum.

"Çoğu zaman senin yanında soğukkanlılığımı korumak zor oluyor."

Mutlu bir şekilde iç geçiriyor. "Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum. Seni eve götürene kadar bekle," diye inleyerek bir öpücük daha çalışıyorum.

Masaya dönüyoruz ve yemeği bitiriyoruz. Sullivan, Arabella'nın göz kulak olduğu Molly'ye eve gitmesi gerektiğini söylüyor ve ben de bunu Hallie'yle benim de gitmemiz gerektiğini söylemek için bir fırsat olarak değerlendiriyorum. Vedalaşıyoruz ve asansöre binip sokağa çıkarken Hallie'nin elini tutuyorum.

"Araban şu tarafta," diyor Hallie, ben onu ters yöne doğru götürürken.

"Önce biraz yürüyelim diye düşündüm."

Gözleri soru sorar gibi kısılıyor ama dudaklarında bir gülümseme beliriyor. "Elbette, tamam."

Battery Park'a doğru yürürken kolumu ona doluyorum. "Bu şehri seviyorum. Eminim başka bir yerde yaşamayı hayal bile edemiyorsundur. tüm hayatın boyunca buradaydın."

"Doğru. Ailemin geldiği yer, büyüdüğüm yer. Ama son birkaç yıldır burada çok fazla zaman geçirmedim. Mümkün olduğunca yatımla dışarıdaydım. Yenisinde. Eskisi tamamen kurtarılamaz durumdaydı. Bir daha ona adım atabileceğimi sanmıyorum."

Hallie yanıma doğru eğildi, sesi sevgi doluydu. "Sterling."

Saçlarına bir öpücük konduruyorum. "Sakin üzülme. Sadece burada olmayı kolaylaştırdığını bilmeni istiyorum. Yeniden evimdeymişim gibi hissediyorum. İkisini de kaybettikten sonra aylarca denizde kaldım. Sadece Cape Town'da değil. Her yere gittim. Suda olmak bana kendimi daha iyi hissettirdi. Sanki oğluma daha yakınmışım gibi. Sanki orada olduğunu hissediyorum. Onu eve getirmiş olsak da, ben..."

Hallie kolunu bana doladı.

"O gün ne olduğunu hâlâ bilmek istiyorum," diye mırıldandım. "Hiçbir şey yapmış olamazsın."

Derin bir nefes veriyorum, göğsüm sıkışıyor. "Bunu biliyorum. Yardım etmek için gemiye koştuğumda artık çok geçti. Çoktan gitmişlerdi. Yangını neyin başlattığını bilmiyorum. Yakıt tanklarına nasıl bu kadar hızlı yayıldığını bilmiyorum. Neden ikisinin de zamanında inemediğini bilmiyorum. Cevaplarını istediğim o kadar çok soru var ki. Ve bunları asla alamayabileceğimi kabul etmem gerekiyor."

Bizi yolda durduruyorum, liman solumuzda kalıyor. Özgürlük Heykeli uzakta, projektörlerle aydınlatılmış bir şekilde parlıyor. Hallie parmaklıkların önünde durup bakabilsin diye bizi hareket ettiriyorum.

Bir kolumu iki yanına dolayarak onu arkadan tutuyorum.

"Artık geçmişte yaşayamam. İkimiz de sevdiğimiz insanları kaybettik. Ama hâlâ buradayız. Ve birbirimizi bulduk. Bu benim için bir mucize, Hallie. Sen benim mucizemsin."

Başımı eğip kulağının altından boynunu öpüyorum.

"Ve sen de benimsin," diye nefes alıyor. "Sensiz nerede olurum bilmiyorum."

"Tıpkı şu anda olduğun gibi sihir serpiyor olurdun."

"Tanrım, umarım öyle olur." Gözleri uzaklara sabitlenmiş.

"İşin büyümeye devam edecek. Jenny'nin anısını canlı tutacaksın. Seni çalışmaktan asla alıkoymayacağım. Seni destekleyeceğim. Seyahat etmen, uzakta zaman geçirmen gerekiyorsa, bunu başaracağız."

"Yapacağınızı biliyorum. Ve bu benim için senin bilebileceğinden çok daha fazla şey ifade ediyor." Kollarımın arasında dönüyor ve bana gülümsüyor. "Başlangıç olarak çalışma vizemin uzatılması için başvuruda bulunacağım. New York'taki müşterilerden bazı talepler aldım, bu yüzden bir süre hiçbir yere seyahat etmem gerekmeyecek."

"Tamam."

"Ne yazık." Parmaklarını kravatımda gezdiriyor, gözleri alaycı bir ifadeyle parlıyor. "Çünkü bu, benim için aldığım yeni Halliday Burton valizimi kullanamayacağım anlamına geliyor."

"Beaufort."

"Ne?" Kaşları çatıldı.

Uzanıp parmaklarımın tersiyle yanağını okşuyorum.

"Sana o valizi aldım ve üzerine benim için Halliday Beaufort'un baş harflerini koymalarını istedim."

Gülüyor ve sonra durup gözlerime bakıyor. "Ciddi misin?" "Evet, ciddiylim."

"Ben... Ne?" Elini ağzına kapatmadan önce kafası daha da karışmış görünüyor.

Ayaklarının dibinde tek dizimin üzerine çöktüğüm yerden ona bakıyorum.

"İngiltere'deyken babandan izin istemiştim. Ve döndüğümüzden beri bunun hazır olması için üç uzun, dayanılmaz gün bekledim."

Ceketimin iç cebinden üzerinde altın Beaufort Diamonds logosu bulunan mavi kadife kutuyu çıkardım.

"Sterling." Hallie şok içinde bana bakarken gözleri yuvarlaklaşıyor. Sol elini tutup parmaklarının arkasından öpüyorum.

"Hayatıma girdin ve bana öpüşmem için çalışmam gerektiğini söyledin."

Gülümsüyor ve gözleri buğulanıyor. "Bunu yaptım," diye fısıldıyor.

"Ve sonra sen bana hiç sahip olmadığım tek şeyi verdin. Bana kendini verdin. Hepinizi. Bizi her şeye tercih ettin."

"Ben *seni* seçtim," diye nefes alıyor.

"Sen beni seçtin," diyorum ona bakarak.

"Umarım o kutuda küpe değil de yüzük vardır, çünkü şimdi bana bir şey soracağını düşünerek ağlıyorum." Gülüyor ve boştaki eliyle gözlerini siliyor.

"Sana bir şey soracağım." Nefesi kesilip sessizce bana bakarken ona gülümsüyorum.

"Hallie, benimle evlenir misin?"

Ben daha yüzük kutusunu açmadan o başını sallıyor.

"Söylediğini duymam gerek-"

"Evet." Tekrar tekrar başını sallıyor, sesi kırılıyor. "Evet."

Yüzüğü çıkarıp takarken parmağı titriyor.

"Sterling?" gözyaşları yanaklarından aşağı süzülürken sesi titriyor.

"Hallie," diye karşılık veriyorum, ona bakarak.

"Düşmeden önce beni tutmana ihtiyacım var."

Ayağa kalkıyorum ve bir saniye sonra dudaklarını dudaklarıma bastırırken onu kollarıma çekiyorum.

"Evet, seninle evleneceğim." Beni tekrar tekrar öpüyor, parmakları çenemin üzerinde geziniyor ve sonra yüzüğüne doğru düzgün bakabilmek için geri çekiliyor.

"Bunu son üç gün içinde mi tasarlattın ve yaptırdın?"

"Hayır. Haftalar önce tasarlattım, son üç gün içinde yaptırabileceğimi umuyordum."

Gülüyor ve parmağının etrafına dizilmiş, ortadaki pembe pırlantayı çerçeveleyen üç sıra zümrüt kesim pırlantaya bakıyor. O kadar büyükler ki neredeyse parmak eklemine ulaşıyorlar. Ama tek bir tanesini bile atlayamazdım.

"Ortadakinin etrafında yirmi beş tane var. Pembeyi seçtim çünkü bana-"

"Sana verdiğim gül kuvars kalp."

"Bana verdiğin kalp, Hallie. Seninkini. Dünyadaki en değerli şey."

Yüzüğe, bana ve tekrar aşağıya bakarken gözleri açılıyor. "Yirmi beş mi demiştin?"

"Dedim."

Başını limana doğru çevirip suyun ötesine bakarken kalbim göğsümde kabarıyor. "Tacındaki pencere sayısı."

"Tacındaki pencere sayısı," diye nefes alıyorum yüzüğe tekrar bakarken.

"İnanılmazsın." Parlayan gözlerle bana bakmadan önce burnunu çekiyor. "Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum. Seninle tanıştığım anda bunu istediğimi biliyordum. Ama bunu hayal etmeye cesaret edemedim. Bunun mümkün olabileceğini bir an bile düşünmedim."

"Buna inanamıyorum. Ben Halliday Beaufort olacağım," diye fısıldıyor. "Kulağa-"

"Mükemmel. Kulağa mükemmel geliyor," diyorum dudaklarını dudaklarıma kaldırarak.

"Vay canına, bu..."

Hallie dudağını ısırarak elini çelik gibi sert sikime doluyor ve yavaşça aşağı yukarı pompalıyor. Parmağındaki devasa yüzük ışığı yakalıyor ve başına ulaşır başparmağını ağlayan yarığın üzerinde gezdirirken parıldıyor.

"Oldukça iyi görünüyor. Alyansın yanında olduğunda daha da iyi görünecek." Yatağın yanında durup bana otuz bir çekerken diz çöküşüne bakarak inliyorum.

"Yer kalmayacak. Çok büyük."

"Sığıdıracağız, bebeğim."

Gülüyor. "Uh-huh. Sanırım bana ilgilenmem için büyük şeyler vermekte iyisin."

O sikimi yutarken, dudaklarından kurtulana kadar inleyip emerken bir iniltiyle başımı arkaya yatırıyorum.

"Seni tatmak istiyorum. Ama aynı zamanda sana binmek istiyorum... ve istiyorum..." Hoşnutsuz bir homurtu çıkarıyor, bu da beni kıkırdatıyor.

ve beni öpüyor.

Birlikte ilk seferimizdeki gibi kendimi yatak başlığına yaslayarak ilerliyorum.

"Bütün gecemiz var. Hepsini yapabiliriz."

Bana sarılırken gözlerini tutuyorum.

"Hayatımızın geri kalanına sahibiz, nişanlım." Gözleri parlıyor.

Kalçalarını kavriyorum ve onu kendime doğru çekerken dudaklarının bir iniltiyle ayrılmasından zevk alıyorum, derinlerine inip onu tamamen doldurana kadar kendimi santim santim gömüyorum.

"Seviyoruz." Kalçalarını sıkarken boynuna yumuşak bir öpücük konduruyorum, içinde zonklayan sikimi esnetiyorum, içine boşalana kadar sikimi hızlı ve sert bir şekilde yukarı aşağı hareket ettirme arzumu dizginlemek için biraz zaman ayırıyorum. "Ama yine de bu gece tüm bunları istiyorum."

Beni yavaşça sürmeye başlarken inliyor. "Ben de."

Elleri omuzlarımdan göğsüme doğru ilerliyor, gözleri kalbimin üstündeki deriyi kaplayan yara izlerinin üzerinde gezinen parmaklarının izini takip ediyor.

"Sen tanıdığım en güzel adamsın," diyor usulca, beni öyle bir şefkatle okşuyor ki boğazım düğümleniyor. "Her şeyinle. Kalbin, bedeninin ve ruhun."

"Hallie."

"Sterling," diye düşünüyor, gülümserken gözlerinin kenarları kırışıyor.

Yavaşça içime girip çıkıyor, aletimin başı içindeki özel noktaya sürtünürken bir iniltiyle başını geriye yatırıyor.

"Bebeğim." Kalçalarını sıkıca kavrayarak hareket etmesini engellemeye çalışıyorum.

Bir elini benimkinin üstüne, kalçasına yerleştiriyor, diğer elini omzuma koyuyor ve beni daha sert ve daha hızlı sürmek için kaldıraç olarak kullanıyor.

Nefes nefese inlemeleri sikime bir adrenalın iğnesi gibi vuruyor ve sikim onun içinde titreşip kalınlaşıyor.

"Hallie," diye inliyorum sikimin başı içinde zonklarken. "Bu bir grafik günü." Etrafımda kenetlenirken ve içinde bir pre-cum dalgası akarken lanet ediyorum.

"Biliyorum. Çok iyi hissettiriyor," diye mırıldanıyor, tekrar üzerime çöküyor ve bir iniltiyle başımı geriye düşürmemi sağlıyor.

Dudakları boğazımın üzerinde kayıyor ve ben derin bir nefes çekerken nefes borumu öpüyor.

"Hallie," diyorum.

Boynumu kulağıma kadar yalıyor.

"Ne oldu nişanlım?" diye fısıldıyor, nefesi tenime değiyor. "Ne olduğunu biliyorsun."

Kendini tekrar sikimin üzerine bıraktığında ve mükemmel bir şekilde büzülmüş meme uçları tenime sürtündüğünde inlemem boğuluyor.

Aletimin tabanı ısınıyor ve daha fazla sıcak damlanın onun içinde benden sızdığını biliyorum.

"Böyle devam edersen o koridorda hamile olarak yürüyeceksin." Ağzını benimkine yaklaştırıp beni öperken kalçalarını sıkıyorum.

"Yine de içimde çok iyi hissediyorsun."

Beni daha sert sikiyor, ben de saçlarından bir avuç tutup

Öpü

cük. "Eğer durmazsan içine boşalacağım," diye nefes alıyorum.

"Sadece bir dakika daha," diye dudaklarıma doğru nefes alıyor.

Dişlerimi sıkıyorum ve toplarımı tutmak için gücümün her onsunu kullanıyorum

kontrol altında tutmaya çalışıyorum. Tokatlanmaya müsait kıcı her zıpladığında içine boşalmamak için mücadele ediyorum.

"Hallie," diye yalvarıyorum.

"Ben..." ağzıma karşı pantolon giyiyor ve boynunu tutmak için bir elimi yukarı kaydırıyorum.

"Kahretsin, bebeğim. Sikimin üzerine boşalmak üzeresin, değil mi?"

İnliyor.

"Ve bunu yaparken içinde patlamamamı mı bekliyorsun?"

"Eğer tutarsan, o zaman nereye koyabileceğini biliyorum." Alt dudağını ısırtıyor, bana bakarken göz kapakları kapanıyor.

Hırıltımın kızgın bir sesle çıkmasına engel olamıyorum. "Tanrım, beni öldüreceksin."

"Sadece bir saniye daha..."

Kendini sikime iki kez daha sokup çıkarıyor ve sonra başını geriye atıyor, adımı haykırırken gırtlığı avucuma bastırıyor ve amı etrafımda titreşen dalgalara dönüşüyor.

Onu izlerken acı çekiyormuşum gibi inliyorum.

"Boşalırken amının her sıkışını hissedebiliyorum," diye azarlıyorum. "Her lanet seğirmeyi hissediyorum ve sen içine boşalmamamı mı bekliyorsun?"

O inleyip üstümde titrerken boğazını daha sıkı tutuyorum, bedenimi onu iyi hissettirmek için kullanıyorum.

Lanet olası acılı sikimin üzerine boşalıyor.

"Hazır olsan iyi edersin," diye tıslıyorum, gözlerimi kapatıyorum, taşaklarımda patlamakla tehdit eden ağır çekişle savaşıırken göğsümde ter boncukları oluşuyor.

"Tamam," diye pantolonunu indiriyor. "Tamam."

Onu üzerimden kaldırıyorum ve dört ayak üzerine çeviriyorum.

"Yaramaz kız," diyorum horozumu tutup yaklaşan orgazmımı durdurmak için sertçe sıkarken.

Onun içine boşalmak istiyorum. Oraya varmadan önce yükümü vurarak bir damlayı bile boşa harcamak istemiyorum.

Yüzümü arkadan bacaklarının arasına sokuyorum ve onu yalıyorum.

İki parmağımla onu mızraklarken çığlık atıyor. Aletim hâlâ taş gibi sert, içinden yatak çarşaflarına ön sperm damlıyor. Ama boşalma dürtüsü hafiflemişti.

"Beni böyle sikebileceğini, her tarafıma boşalabileceğini ve içine boşalmamamı bekleyebileceğini mi sanıyorsun?"

"Sterling," diye haykırıyor, bir kış yanağını tokatladığımda öne doğru sarsılıyor, avucumu üzerinde düzleştirmeden ve daireler çizerek ovmadan önce cildin pembeleşme şeklini seviyorum.

"Hayır, yapamazsın. Buraya geri gel."

Bir kolumu beline dolayarak onu parmaklarımla becerirken elime geri çekiyorum.

"Sikimi kışına sokmadan önce bana bir tane daha verebilirsin, tıpkı benden istediğini bildiğim gibi."

Sırtına gülümsüyorum, anında boşalırken tenini öpüyorum, gergin bir miyavlamayla parmaklarımla etrafında dalgalanıyor.

"Centilmen olmayı unutmam hoşuna gidiyor, değil mi?"

"Sterling." Titriyor, parmaklarımı çektiğimde avucumun içine bir ıslaklık fışkırıyor.

"Şimdi o klitorisi benim için ovala, bebeğim."

Ayağa kalkıp arkasında diz çöktüğümde inilti ile nefes nefese kalma arasında tutarsız bir şeyler mırıldanıyor.

Sikimin başını onun göt deliğine bastırıyorum.

"Bunu istediğine emin misin?" Kalçasını okşarken sesim yumuşayarak soruyorum. "Evet," diye inliyor, vücudu tepeme sürtünsün diye onları yuvarlıyor.

Yatağın başucundaki çekmeceye uzanıp bir tüp kayganlaştırıcı çıkarıyorum.

"Ağırdan alacağım," diyorum, birazını sikime sıkıyorum ve birazının kıkırtı yanaklarının arasından aşağı damlamasına izin veriyorum.

Soğuk sıvı ona çarptığında irkiliyor, sonra inliyor ve parmaklarımla derisine sürüp bir tanesinin ucunu içine kaydırduğım da bana doğru geri itiyor.

"Klitorisini mi ovuyorsun?"

"Evet," diye mırıldanıyor.

İleriye bakıyorum. Sol eli yatağın üzerinde, çarşafları buruşturuyor, nişan yüzüğü kumaşın arasında parıldıyor.

"Aferin kızıma."

Aletimi birkaç kez pompalayıp kayganlaştırıcıyla kaplıyorum. Sonra başını göt deliğine bastırıyorum.

Çıkardığı inilti neredeyse boşalmama neden oluyor, çünkü vücudu benim için açılıyor ve biraz içeri girmeme izin veriyor.

"Tanrım."

Çenem sıkıştı ve durakladım, sonra birkaç santim içeri kaydım. Yavaşça dönüyorum ve bir santim daha ilerliyorum.

"Çok sıkı." Bir nefes çekiyorum, bir elimle omurgasını şefkatle aşağı yukarı okşuyorum. "Çok güzelsin. Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum," diye inliyor, geri itiyor. "Devam et."

Gözlerim beni götürdüğü yere kayıyor ve yavaşça ileriye doğru itiyorum, vücuduna benim için esnemesi için zaman tanıyorum.

"Evet, böyle. Bu iyi hissettiriyor," diye inliyor.

Elleri çılgınca hareket ediyor, kalçalarının arasına gömülmüş.

"Boşalmak istiyor musun bebeğim?"

"Henüz değil," diye pantolonunu indiriyor.

"Daha fazlasını mı istiyorsun?" Tekrar omurgasını okşuyorum, parmaklarım aşağı inerken belinin alt kısmının tozunu alıyor.

"Evet, lütfen."

Nefes nefese inlemeleri beni teşvik ediyor ve baskıyı artırıyorum, daha derine iniyorum ve inç inç içinde kaybolmasını izliyorum.

"Kahretsin, bu çok iyi," diye törpülüyorum.

Elimi omurgasının tabanında sabitleyerek ileri doğru itiyorum, kalçalarım teniyle buluşana kadar son boşluğu kapatıyorum. Birbirimize nasıl oturduğumuza bakıyorum. Sanki kendini tutuyormuş gibi titriyor.

"İyi misin?"

"Çok dolu
hissediyorum."

Sikim içinde esniyor ve adımı mırıldanıyor, bu da sadece daha fazla şişmesine neden oluyor.

"Doldun, bebeğim." Başparmağımı aletimin tabanında gezdiriyorum, derisinin aletimin etrafında nasıl gerildiğini, ona nasıl sıkı sıkı tutunduğunu hayranlıkla izliyorum.

"Sterling," diye inliyor yine. "Hareket et... sik beni."

Zar zor bir fısıltı, ama neredeyse beni uçurumun kenarına getirmeye yetiyor. Bir iniltiyle geri kaymadan önce birkaç santim geri çekiliyorum.

"Aman Tanrım, bu iyi hissettiriyor," diye inliyor.

Ben hareketi tekrarlarlarken onun beni alışını izliyorum. Bana daha önce hiç böyle biriyle birlikte olmadığını söyledi. Hiç istemediğini söyledi. Yine de bir süredir bunu onunla yapmamı istiyordu. Ne kadar istesem de, ben de daha önce kimseyle bu şekilde birlikte olmamıştım. Ve onu incitmekten korkuyordum.

Onu asla incitemezdim.

"Hâlâ iyi hissediyor musun bebeğim?" Yavaş ve sabit bir tempo tutturup her seferinde biraz daha derine inerken sordum.

"Evet. Daha hızlı yap."

Kalçalarım daha hızlı pompalıyor ve vücudum zevkle dönerken tüm tutarlı düşüncelerimi kaybediyorum.

"Lanet olsun." Başımı geriye atıp dişlerimi sıkıyorum. "Çok mükemmelsin."

Tekrar tekrar inliyor, ben hızımı artırdıkça sesi daha da yükseliyor. İçine her daldığımda kık yanakları dalgalanıyor, kalça kemiklerim onlara çarpıyor.

"Böyle mi seviyorsun? Güzel ve derin

mi?" "Evet," diye inliyor.

"Keşke yüzünü görebilseydim."

Elini klitorisinden çekip iki eliyle kendini sabitliyor ve omzunun üzerinden bana bakıyor. Gözleri şehvetle kararmış, yanakları kızarmış.

"Bu daha iyi. Çok güzelsin."

"Sterling," diye inliyor, gözleri kalçalarımın kayganlaşmış sikimi içine soktuğu yere kayıyor.

"Benim görebildiğimi sen göremiyorsun. Ama sana söyleyeyim, inanılmaz görünüyor ve hissettiriyor."

Ben hızlandıkça ağzı bir 'O' şekli alıyor, gövdemdeki kaslar kendimi tutmanın verdiği güçle dalgalanıyor. İçine ilk girdiğim andan beri boşalmaya hazırdım.

"Yaklaştım," diye homurdanıyorum, parmak uçlarımı kalçalarına gömüyorum.

Elini klitorisine geri götürmek için çabalayarak arkasını dönüyor. "Yine boşalacağım," diye inliyor.

"Birlikte yapmak ister misin?"

"Önce sen," diye inliyor.

"Nereye istiyorsun?" "Neresi olduğunu biliyorsun."

Parmak eklemlerim kalçalarına karşı beyazlaşırken homurdanıyorum ve daha hızlı itiyorum, kık yanaklarım sıkılıyor.

Dünyadaki en şanslı adamım.

"Kıcının içine boşalmamı mı istiyorsun bebeğim? Söylediğin şey bu mu? O mükemmel küçük göt deliğini, bana tutturduğun tüm o döllere doldurmamı mı istiyorsun?"

"Tanrım, Sterling. *Lütfen*."

Yalvarırken sesinin kırılma şekli beni mahvediyor.

"Hallie!" Sertçe boşalırken homurdanıyorum.

İtmeye devam ediyorum, aletim şişerken ve sıvı ısı nefes kesen darbelerle ondan ateşlenirken gözlerim başımın içinde yuvarlanıyor.

"Kahretsin, bebeğim."

Şu anda onun derinliklerine boşalmakta olduğumu bilerek sikimin içine girip çıkışını izliyorum. İnliyorum, içimde başka bir dalga oluşurken taşaklarım kıkına çarpıyor, içine daha fazla ısı pompalarken yakıcı atışlarla çarpıyor.

"Tanrım, Sterling, geliyorum," diye haykırıyor. Adımı haykırışının sesi aletimin kabarmasına ve taşaklarımın yeniden gerilmesine yetiyor.

"Benim için gel. İşte bu," diye homurdanıyorum, ellerimi kalçalarına doğru esnetiyorum ki morluk bırakmayayım. Avuç içlerim bile onun titreyen bedenine karşı terlediğinde nemli oluyorlar.

Sızlanmaları ve inlemeleri artıyor.

"Parmaklarını içine soktun, değil mi?"

"Evet," diye inliyor, parmaklarını döndürüyor, böylece aletimin alt tarafına bastırdıklarını hissediyorum.

"Tanrım," diye tıslıyorum, fazladan dolgunluk vücudunun sikimi daha da sıkı kavramasına neden oluyor. Aşağı indiğimi sanıyordum, ama taşaklarım tekrar zonkluyor ve şaftım ısınıyor.

"Senin için daha fazlası var," diye boğuluyorum.

Bir lanetle onun içine dökölüyorum. Tüm nefesim ciğerlerimi terk ediyor ve görüşüm bulanıklaşıyor. Aletim içindeki son damlaları sıkarken vücudumdaki her sarmal kas geriliyor.

Orgazmını yaşıyor, adım dudaklarından bir dua gibi dökölüyor.

Hareketlerimi yavaşlatarak içine pompalamaya devam ediyorum. Yeterince derin bir nefes almak için savaşırken kalbim göğsümde çarpıyor.

"İyi misin?"

Ağırlığını bir elinin üzerine veriyor ve diğer eliyle geriye uzanıyor.

"İyiyim," diye nefes alıyor.

Sesi gülümsüyormuş gibi geliyor ve ben inleyerek nefesimi verirken yüzümde bir sırıtış belirliyor.

"Bu inanılmazdı, Hallie."

Elini kendi elime alıyorum, parmaklarımı onunkilerin ve yüzük parmağını süsleyen devasa yirmi altı pırlantanın e t r a f ı n d a dolaştırıyorum.

O benim.

Ben onun ilk tercihiyim.

Ve bu kararından asla pişman olmayacağından emin olacağım.

STERLING

"Tefecileri sırtından atmak için müşterilerin parasını kullanıyormuş."

Denver'ın ele geçirmeyi başardığı evraklara bakarken elimi çenemde gezdiriyorum. Hepsi burada siyah beyaz. İstersem Rory'yi mahvedebilirim.

"Zamanında geri öderse kimse bilmeyecek. Ama ödemezse işini, çalışma ruhsatını kaybeder, hapse girebilir."

"Aptal çocuk. Ona verdiğim parayla bütün bunları halledebilirdi. Yarım milyonla ne yaptı?"

Denver kara kaşlarının altından bana bakıyor. "Londra'daki adamım onu takip ediyor. Zaten çoğunu kumarda kaybetti."

Kağıtları masama bırakırken başımı sallıyorum.

"Ve bir geceyi bir otelde iki fahişeyle geçirdi," diye ekliyor.

Tiksintiyle homurdanıyorum. Bu adam Hallie'ye layık olduğunu düşünüyordu. Onunla bir şansı olduğuna gerçekten inanan adam.

"Adamıma ona göz kulak olmasını söylememi ister misin?"

Sandalyemde arkama yaslanıp ellerimi yüzümün önünde birleştirdim. Hallie İngiltere'den döndüğümüzden beri çok mutlu. Rory'nin, annesinin sözünü ettiği morlukları sakarca düştüğü için almadığını biliyor. Ayrıca Beaufort'ların aile için her şeyi yapabileceğini anladığını söyledi.

Ve o da artık bizden biri.

Gerekirse bu dünyada ona doğru nefes alan her Rory'den kurtulurum.

Ama bunu geçmişte bırakmamı da istedi. İlerlemek istiyor ve Rory'nin ailesinin onun neler yaptığını duymasını istemiyor.

başkasından duymasını istemiyordu. Tıpkı onun Vegas'ı başkasından duymasını istemediği gibi. O her zaman diğer insanların içindeki iyiliği görür. Kendisinin anlatacağına ve sorunlarıyla bir erkek gibi başa çıkacağına inanmak istiyor.

Korkak olacağını ve onlara itiraf etmeyeceğini garanti edebilirim.

Ama Hallie bunu arkamızda bırakmamı istedi.

"Hayır. Ona durabileceğini söyle. Rory'nin buraya dönecek cesareti varsa, onunla ben ilgilenirim."

"Patron." Denver oturduğu yerden kalkarken başını salladı.

"Denver?" Ofisimin kapısına ulaştığında söyledim. Geri döndü.

"Killian ve Jenson'ı bundan sonra burada tut. Cape Town'da yeterince uzun süre ince havayı kovaladılar."

Başını sallıyor, gözleri gözlerimi tutuyor. "Hâlâ CCTV'de kimliğini tespit etmemiz gereken kişiler var."

"Bitir onu. Ve ondan sonra..."

Bir şey söylemesine gerek yok. Gözlerindeki bakıştan anladığını biliyorum. İki yıl oldu ve hiçbir yere varamadık. Hiçbir şey onları geri getirmeyecek. Şimdiye kadar geçmişte yaşamak bana uyuyordu. Bana bir amaç veriyordu, var olması gerektiğini düşündüğüm bir cevabı kovalıyordum. Ama şimdi devam etmek için gerçek bir sebebim var.

Denver çıkarken kapıyı arkasından kapattı ve ben de telefonumu elime aldım.

Hallie telefonu açar açmaz, "Sadece sesini duymak istedim," diyorum.

Sohbet ederken gözlerimi kapatıyorum, sandalyemde rahatlıyorum ve bana bugün kendisine ulaşan başka bir yeni müşteriden bahsederken içinden akan heyecanı dinliyorum.

Sonunda telefonu kapattığımızda gülümsüyorum.

Anı yaşamak bu işte. İhtiyacım olan şey bu. Ona benim için yaptıklarını kaç kez söylersem söyleyeyim, onu ne kadar sevdiğimi gerçekten bileceğini hiç sanmıyorum.

Bana bir gelecek verdi.

Masa telefonumdaki dahili telefon yanıp sönüyor ve cevap vermek için uzanıyorum. "Evet?"

"Patron?" Ana kapıdaki güvenlik görevlisiydi. "Bayan Weston sizi bekliyor. Onu içeri alayım mı?"

Nefes veriyorum, omuzlarım düşüyor. "Evet, onu içeri alın."

Ayağa kalkıp masamın etrafından dolaşıyorum, ellerim pantolonumun ceplerine gidiyor. Birkaç dakika sonra kapı açıldı ve Lavinia içeri girdi. Güvenlikçim kapıyı arkasından kapattı.

"Lavinia. Bu bir sürpriz."

Bana doğru yürüdü ve beni çift yanaklı bir öpücüğe boğdu.

"Buralardaydım ve bir uğrayayım dedim."

Karşılıklı iki kanepeye doğru yürüyor ve otururken el çantasını birinin önüne yere bırakıyor.

"Bir şeyler içmek ister misin?" Her şeyi sakladığım dolaba doğru yürüyorum ve buzdolabına uzanıp biraz su ya da meyve suyu çıkarıyorum.

"Bunlardan biraz içimi görür."

Dönüyorum ve onun görüş açısını takip ederek dolabın üstündeki kristal sürahiye doğru ilerliyorum.

"Öğle yemeğinden sonra." Sinirli bir şekilde gülüyor.

"Tek kelime etmedim." İki bardak hazırlarken ona küçük bir gülümseme sunuyorum.

Dönüyorum ve ona konyak bardağını uzatıyorum. Yanındaki kanepede bana yer açacakmış gibi yer değiştiriyor ama ben sehpanın etrafından dolaşıp karşıdaki kanepeye oturuyorum.

Kadehinden büyük bir yudum alıyor.

"Nişanınızı kutlamak için geldim." "Teşekkür ederim."

Brendisinden bir yudum daha almadan önce bileğindeki geçen yıldan kalma Beaufort tasarımı elmas tenis bileziğiyle oynadı.

"Bunu neden başkasından duymam gerektiğini anlıyorum. Biz... biz eskisi kadar yakın değiliz. Artık sırrını paylaştığın kişi ben değilim."

Onun hiçbir zaman sırrımı açtığım kişi olmadığını söyleyerek kendimi geri çekiyorum. Yaşadığımız o tek gece. O *hata* onun arkadaşlığımıza dair yorumunu tamamen çarpıttı. O geceyi silebilseydim, silerdim. Kendimi yalnız hissettiğimde yanımdaydı. Ama ona hiç güvenmedim. Bir kere bile. Ona Elaina'nın ilişkisinden ya da bazı günler tüm hayatımın bir yalan gibi geldiğinden hiç bahsetmedim. Dünyanın inandığı şekilde karıma asla aşık olmadığımı.

"Sana kendim söyledim," dedim. "Tıpkı Hallie'yle çıktığımızı sana söyleyeceğim gibi. Ama ikimiz de önce ailelerimize söylemeye karar verdik ve Sullivan'ın izlediği geceden beri seni görmedim."

Dudakları küçük bir gülümsemeye dönüştü. "O gece ikinizin arasında bir şeyler olduğunu anladım." Eteğindeki görünmez tüyleri fırçalıyor.

"İyi seçim yapmışsın. Halliday çok hoş bir genç hanım. Umarım seni mutlu eder."

Bir içki daha alıyorum, Lavinia'nın 'genç' sözcüğünü araya sıkıştırmasıyla bardağı sıkıca kavıyorum.

"Zaten öyle. Hiç olmadığım kadar mutluyum."

Lavinia kendini toparlamadan önce kaşları havaya kalkıyor. "Güzel, bu harika."

Aramızda birkaç saniyelik bir sessizlik oluşmasına izin veriyorum. Çok gergin. Gözleri odanın içinde gezinip duruyor ve parmak uçları neredeyse boş olan bardağının kenarına vurarak kıpırdanıyor.

"Aklında başka bir şey mi vardı?"

Lavinia'yı evime gelip birlikte bir gece daha geçirmemizi önerdiği akşamdan bahsetmeyeceğini bilecek kadar iyi tanıyorum. Özellikle de artık nişanlı olduğumu bildiği için. Eğer bunu konuşmak isteseydi, çoktan konuşmuş olurduk. Onu zorlamadım çünkü bu centilmence bir davranış gibi görünüyordu.

Ama şimdi ona bakınca, aramızdaki buzları daha önce eritmemenin bir hata olup olmadığını merak ediyorum.

"Sadece seni görmek istedim..." İç çekiyor. "Ne yaptığını bildiğinden emin olmak için."

Çok sert konuşmamak için boğazımı temizliyorum.

"Endişenizi takdir ediyorum. Ama ben ne yaptığımı çok iyi biliyorum."

Başını sallıyor, dudakları yanağının içini çiğniyormuş gibi bükülüyor.

"Hallie-"

"Halliday," diye düzeltiyorum. Jenny'yi kaybettiğinden beri kimse ona Hallie demiyor. Benden başka kimse. Kendi ailesi bile.

Lavinia'nın gözleri benimkilere kayıyor ve dudaklarını büzüyor. "Halliday senden yirmi yaş küçük."

"Kaç yaşında olduğumu biliyorum." Konyağımdan bir yudum daha alıyorum, keşke daha büyük bir bardak koysaydım diyorum.

"Arkadaşın olarak, bunu düşündüğünden emin olmak istiyorum. Çocuk isteyebilir."

"Bunu anlıyorum. İnanılmaz bir anne olacak."

Lavinia'nın kaşları ofisime girdiğinden beri ikinci kez alına doğru kalktı.

"Sen... Bu tekrar yapmak istediğin bir şey mi?"

"Buna Hallie ve ben birlikte karar vereceğiz." Artık boş olan bardağımı aramızdaki alçak masaya bırakıyorum.

"Anlıyorum. Sanırım senin tekrar evleneceğini hiç düşünmemiştim. Elaina ile evliliğin başladıktan sonra olmaz. Ömür boyu evlenmeyeceğini sanıyordum." Çok şey söylemiş gibi dudaklarını birbirine bastırıyor.

"Lavinia." Dizlerimin üzerinde öne doğru eğilip ellerimi uzatıyorum. "Onca yıl Elaina'nın arkadaşı olduğunu biliyorum. Ve her şey başladığında orada olduğunu da biliyorum. Ama aynı zamanda evli olduğumuz onca yıl boyunca ve çocuklarımız olduğunda da oradaydın. Belki ikimiz de diğerini seçmedik. Ailelerimiz bu seçimi bizim için yaptı. Ama ben bunu değiştirmezdim. Sullivan ve Sinclair var. Ve o burada olduğu sürece, benim de-"

"Seni aldattı," diye tıslıyor, gözleri daha önce onda hiç görmediğim bir nefretle parlıyor.

"Aldattı."

"Yıllar önce onu kıran adamdan asla vazgeçmedi. Sana sahip oldu. *Seninle* evlendi. Ama yine de onun hakkında konuştu. Ne yaptığını merak ediyordu. Başka biriyle tanışıp tanışmadığını. Jared'i kaybettikten sonra bile." Bir elini dudaklarına götürüyor ve kocasından bahsedilince hızla gözlerini kırıştırıyor. "Onu kaybettikten sonra bile sahip olduklarının kıymetini bilemedi. Benim kaybımdan ne kadar şanslı olduğunu anlayamadı."

"Hepsi geçmişte kaldı."

Beni görmezden gelerek başını sallıyor. "Ne kadar bencil bir kadın. Seni asla hak etmedi. Onun peşinden köpek yavrusu gibi koşmasını dinlemek zorunda kaldım," diye tükürüyor.

İhanetin beni eskiden olduğu gibi vurmasını, derin, çirkin bir kanser gibi içime işlemesini bekliyorum. Ama hiçbir şey gelmiyor. Ne olursa olsun, artık her şey bitti. Hallie'yle olan hayatıma kalan kırgınlıklarımı taşımayı reddediyorum. Evet, Elaina'nın yaptığı şey yüzünden ihanete uğramış hissettim. Ama kalbim kırılmadı. Çünkü o hiçbir zaman kalbimin tamamına sahip olmadı, tıpkı benim de onunkine sahip olmadığım gibi.

"O kendi seçimlerini yaptı Lavinia."

Burnunu çekti ve cam gibi gözlerle bana baktı.

"Yaptı. İsteseydi kolaylıkla hayır diyebilirdi. Ama bana onun mektubuna cevap verdiğini söylediği anda seni hak etmediğini anladım."

İçimi çektim. "Ona ilk Elaina yazdı."

O kadarını çok iyi hatırlıyorum. Elaina'nın sakladığı mektup kutusunu bulduğumda, en eski tarihli mektubun ondan, Neil'den geldiğini, ona ulaştığı ve internette izini sürdüğü için teşekkür ettiğini. Onları bulduğumda beni en çok inciten şey buydu. İletişimi başlatanın o olması.

"Hayır, içmedi." Lavinia bardağını kaldırıyor ve içinde kalan azıcık suyu boşaltıyor. "Onu dinlemekten o kadar bıkmıştım ki, internette onu buldum ve onun gibi davranarak mesaj attım. Cevap verirse bunun bir uyandırma çağrısı olacağını ve aklını başına getireceğini düşündüm. Doğru şeyi yapacağını düşündüm. Sonunda sana hak ettiğin gibi bakabilirdi."

Ona bakarken kalbim göğsümde güm güm atıyor. "Ne yaptın?"

Lavinia bana bakıyor, gözleri parlıyor, sanki ona gerçekten teşekkür edecekmişim gibi. Ona çok akıllı olduğunu ve minnettar olduğumu söyleyeceğim.

Çok iyi kandırılmış.

"Ona bir fırsat verdim. Seni hak ettiğini kanıtlaması için. Ve başarısız oldu. Ona cevap yazdı ve senin arkandan küçük pis ilişkilerini başlattı. Ona sana söylemesi gerektiğini söyledim, o da söyleyeceğine söz verdi. Denizaşırı bir yardım misyonu için gönüllü oldum çünkü her gün seni aptal yerine koymasını izlemeye dayanamıyordum."

"Her şeyi başlatan sen miydin?" Neredeyse hırlayacaktım. Bocalıyor.

"Ona cevap vermesini ben sağlamadım. Onu eski dairene davet etmedim ve onu tekrar gördüğüm ilk gün yatağında onunla seks yapmadım."

Ayağa fırlıyorum. "Gitmen gerekiyor."

Bana bakıyor, ağzı açık kalıyor.

"Öyle demek istemedin. Sana bir iyilik yaptım. Döndüğümde sana kendim söyleyecektim, eğer söylemeseydi. Ama sonra kaza oldu ve... bunu senin için yaptım, Sterling. Sen daha iyisini hak ediyorsun."

Ayağa kalktı ve yüzüme baktı, gözleri benimkileri yakıyordu.

"Sen bir beyefendisin, tıpkı Jared'ım gibi. Onun sana yaptıklarından sonra birlikte olabilirdik. Sana asla böyle davranmazdım. Seni ihtiyacın olduğu şekilde severdim."

"Yıllardır bana yalan söylüyorsun!"

Sesim yükselince irkildi.

"Karımı hayır diyecek kadar güçlü olmadığı bir adamla tekrar temasa geçirdiniz. Yıllar önce onun üzerine yürüyen ve onu yalnız bırakan bir adamla.

Ne tür bir arkadaş bunu yapar?"

"Ölmeden önce aylarca onunla yattı. Ona bir şey verdiğinde test yaptırmak zorunda kaldı. O mektupları gördün mü? Ona nasıl iğrenç bir enfeksiyon bulaştırdığını? Belki de Halliday'le konuşmalısın."

"Git," diye homurdandım.

Çantasını yerden alıyor, gözlerimin içine bakarken yüzündeki ifade çatlıyor.

"Sterling, ben-"

"Şimdi!"

Yutkunuyor, alt dudağı ağlayacakmış gibi titriyor.

"Özür dilerim. Sana acı çektirmek istememiştim. Sadece ya sahip olduğu şeyin farkına varmasını ya da yoldan çekilmesini istedim, böylece ben de..."
Titrek bir nefes aldı ve sonra dönüp kapıya doğru yürüdü.

Ona ters ters bakıyorum, duraklayıp bana bakarken hiçbir şey söylemiyorum. "Özür dilerim Sterling. Seni sevdiğim için yaptım. Umarım bir gün

Bunu görmelisin."

"Bu *arkadaşlık* bitti Lavinia," diyorum sakince.

Omuzlarını dikleştiriyor ve bana acıyan bir bakış atıyor.

"Sanırım orta yaşlı erkeklerin genç bir kadınla seks yapmak için akıllarını kaybettiklerine dair söylenenler doğru."

"Get. Ne. Cehenneme. Defol," diye tıslıyorum.

Dudakları birbirine sıkıca kenetlenmeden önce ayrılıyor ve boğazından gelen hıçkırığı gizlemeye çalışıyor. Dönüp kapıya doğru yürüyor ve ben de yumruğumu duvara vurmak için duyduğum karşı konulmaz dürtüyle savaşıyorum. Bunun yerine kristal bardağımı alıp yeniden dolduruyorum. Burnuma götürüyorum ve burun deliklerime dolan ılık alkol kokusunu içime çekiyorum.

Başımı arkaya eğiyorum ve bardağı geri çarparak bir seferde boşaltıyorum.

"İsa Mesih."

HALLIDAY

"ERKEN MI DÖNDÜ?" Elimdeki zarfı parmak uçlarımda evirip çevirirken dalgın dalgın kanepeden sesleniyorum.

Sterling arkamdan salona giriyor ve ceketini solumdaki sandalyenin arkasına atarken tıraş losyonunun kokusu havayı dolduruyor. Dönüp ona bakıyorum, her zamanki sıcak mavi gözlerinin karanlık ve sıkıntılı olduğunu fark ediyorum.

"Sterling?"

Nabzımı hızlandıran yakıcı bir öpücükle dudaklarıma yapışıyor.

"Ne oldu?" Yüzümü kavrayıp beni tekrar öperken fısıldıyorum, dilinde konyak tadı var.

"Lavinia beni görmeye geldi," diyor, dudakları boynuma gidiyor ve uzun öpücükler konduruyor. "Tanrım, seni özlemişim." Sanki onu topraklamak için benim kokuma ihtiyacı varmış gibi derin derin nefes alıyor.

"O geliyor muydu..." O geceyi düşünmek istemediğim için yutkunuyorum. "İkinizin arasında bir şey olacağı umuduyla mı geliyordu?"

Alnını benimkine yaslıyor.

"Hayır. Benden yirmi yaş küçük bir kadınla tekrar evlenerek ne yaptığının farkında olup olmadığımı sormaya geldi."

Gözlerine bakıyorum, espriyi bekliyorum.

Ama bu bir şaka değil.

"Ne?" Alay ediyorum. "Ama Sullivan'ın partisinde birlikte olduğu o adama karşı seni savunan oydu."

"Biliyorum." Başparmaklarını usulca yanaklarımda gezdiriyor ve gözlerimin içine bakıyor. "Hayatıma devam etmemle ilgili bir sorunu olduğunu sanmıyorum. Ama bunun kendisiyle olmasını istedi."

Ellerimi bileklerinin üzerine koyup avuçlarını yüzüme doluyorum, onun da benimkine ihtiyacı olduğu kadar onun dokunuşuna da ihtiyaç duyuyorum.

"Sana karşı hisleri olduğunu biliyordum ama... bunu gerçekten söyledi mi? Yaş farkımızı yüzüne mi vurdu?"

İç geçirdi. "Hepsi bu değil. Neil'i internette aradığını itiraf etti." "Ne?"

"Bunu Elaina'yı test etmek için yaptığını söyledi. Ya korkup onu düşünmeyi bırakacağını ya da ayrılacağımızı ve onun da... bizim de..." Gerginlik dalgalar halinde üzerinden akarken gözleri doluyor.

"Seni Elaina'dan daha iyi sevebileceğini düşünüyordum," diye bitiriyorum. Onu.

Derin bir nefes veriyor ve dudaklarımı yumuşak bir öpücükle onunkilere bastırıyorum.

"Kocasını yeni kaybetmişti. Davranışını mazur görmüyorum. Bir saniye. Ama kendiniz de söylediniz, yas tutarken aptalca şeyler yaparız."

"İnanılmazsın." Gülümsemeye çalışıyor ama gözlerine ulaşmıyor. Gözlerinde kalbimi sızlatan bir yorgunluk var. "Her zaman insanların içindeki iyiliği görmeye çalışıyorsun, Hallie. Bu sende sevdiğim sonsuz şeylerden biri."

"Dünyası daha yeni yıkılmıştı. Sence pişman olmuş mudur, ama Elaina'ya onu nerede bulacağını söylediğinde artık çok mu geç olmuştur?" Durumun böyle olmasını dileyerek soruyorum. Sterling zaten yeterince ihanete uğradı.

"Hayır," diyor yumuşak bir sesle. "Ne yaptığını çok iyi biliyordu. İlk teması kuran oydu. Elaina kılığında ona bir mesaj gönderdi."

"Hayır," diye nefes nefese kaldım.

"Evet."

Ona dönüp bakıyorum, her şeye rağmen hâlâ daha fazla inciniyor olması göğsümde acıya yol açıyor. Daha fazla ihanet.

"Anlamıyorum. Neden böyle bir şey yapsın ki? Ondan sonra ikinizin bir geleceği olabileceğini mi düşündü?"

"Bana söylemeyi planladığından şüpheliyim. Bence nişanlandığımızı duymak onu ortaya çıkardı. Onu daha önce gördüğümdeki hali hiç de düşündüğüm gibi biri değildi. Hırçın ve kindardı, aramızdaki ilişkiden şüphe etmemi sağlamaya çalışıyordu. Ona defolup gitmesini söyledim."

Tedirginlik omurgamda
kivrılıyor. "Tam olarak ne
dedi?"

"Genç bir kadınla seks yaptığım için aklımı kaçırdığımı." "Vay be."

Omuzlarım çöktü. Lavinia, Sterling için hiçbir zaman iyi bir arkadaş olmadığını kanıtlıyor olabilir. Ama şimdi hayatında kaybettiği bir kişi daha var. Ve bunu yaşıyor olmasından nefret ediyorum.

"Gerçekten böyle mi hissediyor?" Bileğini okşayarak soruyorum.

Dudaklarıma bir öpücük konduruyor ve geri çekilip koltuğa gömülürken iç çekiyor.

"Öyle hissediyor."

"Beni arabasına aldığı anda da öyle görünmediğini düşünmüştüm. Ama senin mutlu olmana bu kadar üzüleceğini hiç düşünmemiştim."

"Ben de öyle. İlk karşılaşmalarında Elaina'nın Neil'i eski dairemizde becerdiği gerçeğini bana anlatmaktan zevk alıyor gibiydi."

"Sterling," diye yatıştırıyorum.

"Ben zaten biliyordum, Hallie. Aralarındaki tüm kirli detaylar o mektuplarda yer alıyordu. Elaina ve ben..."

"Söyleyebilirsin." Elimi kalçasına koyuyorum ve güven verici bir şekilde sıkıyorum.

"Aylardır seks yapmamıştık. İkimizi de aynı anda becermediği için mutluyum. Yine de mektupları bulduğum anda test yaptırdım ve o zamandan beri hep prezervatif kullandım."

"Biliyorum. Açıklamana gerek yok."

Bir elini çenesine bastırıyor. "Özür dilerim."

"Neden özür diliyorsun?"

Gözleri benimkilerle buluşuyor ve kalbim ona gidiyor. Sarsılmış görünüyor. Sanki geçmişten yeniden canlanmış ve onu yeniden yakıyormuş gibi.

"Daha yeni nişanlandık. Kutlama yapıyor ve her dakikanın tadını çıkarıyor olmalıydık. Böyle şeylerle uğraşmamalıyız."

Gözlerim o içeri girdiğinde yere düşürdüğüm zarfın üzerine düşüyor.

"İçine biraz da boktan şeyler eklesen daha iyi hisseder misin?"

Yani eve sadece sen getirmiyorsun?"

Yüz ifadesi anında endişeye dönüşüyor. "Ne oldu? Sen iyi misin? Geçen gece sana zarar vermedim, değil mi?"

Ellerini ellerimin arasına aldım. "Hayır! Beni incitmedin. Sana bunu zaten söyledim. Bunu kesinlikle tekrar yapacağız." Ona gülümsüyorum, ama ellerimi serbest bırakıp zarfı alıp ona uzattığımda gülümsemem kesiliyor.

"Yani, bunu."

Zarfı alıyor ve son yarım saatimi bakarak geçirdiğim kartı çıkarıyor.

"Bu da ne böyle?" Kaşlarını indirdi ve dişlerini sıktı. "Belki masum bir jesttir diye ummuştum." Omuz silkiyorum.

"Bu lanet bir jest değil, Hallie. Bu kocaman bir 'canın cehenneme'."

'Nişanınızı kutlarım' kartını kanepeye fırlatıyor ve mırıldandığı bir küfürle elini çenesinde gezdiriyor.

"Rory bunu gönderirken bir mesaj veriyordu." Kartı işaret ediyor, alay eder gibi minderden başını kaldırıp bakıyor.

"Öyleyse ne olmuş? Artık bir önemi yok. Bize zarar veremez. Müşterilerim bizi biliyor. Ailem Vegas'ı biliyor. Onun hiçbir şeyi yok." Parmaklarımı Sterling'in çenesinin altına kıvrıyorum ve başını çeviriyorum, böylece gözleri benimkilerle buluşuyor. "Elinde hiçbir şey yok," diye tekrarlıyorum. "O sadece Rory'nin en iyi yaptığı şeyi yapıyor, hıyarlık ediyor."

"Seni rahat bırakmazsa, onu zorlamak zorunda kalacağım. Bunu anlıyorsun, değil mi?"

Kararmış gözlerine bakıyorum, midem sıkışıyor. Sterling herkesin söylediği gibi bir beyefendi. Ama bir aziz değil. Rory ile kavga ettiğini biliyorum. Rory'nin ona para vermeye çalıştıktan sonra daireye nasıl geldiğini anlattı. İlk yumruğu Rory'nin attığını ama Sterling'in kavgayı bitirdiğini biliyorum.

Sterling'in isteseydi onu çıplak elleriyle öldürebilecek güce sahip olduğunu da biliyorum.

Ama öldürmedi.

"Başını derde sokacak bir şey yapmanı istemiyorum. Rory'yi tanıyorum. Sadece ortalığı karıştırmaya çalışıyor. Ama elinde olan tek şey bu. Onu görmezden gelmeliyiz."

Sterling nefesini içine çekiyor, burun delikleri açılıyor ve elleri kalçalarına dayanıyor. Uzanıp bir tanesini elime alıyorum, parmaklarını benimkilere dolamadan önce anında yumuşadığını hissediyorum.

Başparmağımla elinin arkasını okşarken birkaç dakika sessizlik içinde oturuyoruz ve vücudundaki gerginliğin yavaşça azalmasını izliyorum.

"Bugün seni daha iyi hissettireceğini düşündüğüm başka ne yaptığımı duymak ister misin?" Tatlı bir sesle soruyorum.

Gözleri bir parça yumuşuyor. "Elbette isterim. Bana neler yaptığını anlat bebeğim."

"Bazı potansiyel yeni müşterilerle konuştuktan sonra Sinclair ve Zoey ile buluştum ve Sophie ile bir video görüşmesi yaptık. Bekârlığa veda partimi planlamak istiyorlar."

Sterling eve geldiğinden beri ilk kez gülümsüyor ve bu görüntü kalbimin kabarmasına neden oluyor.

"Ne yapmak istiyorsan, sadece ne kadar istediğini söyle."

"Ödeyemezsin-"

"Hallie." Kaşlarını çatı. "Bu konuşmayı daha önce de yapmıştık. Seninle ilgilenmek istiyorum. Benim karım olacaksın. Bunun için para ödüyorum."

Tereddütsüz bakışlarına bakarken kendimi tutuyorum. Onunla tartışmak istiyorum ama şimdi zamanı değil. Daha yeni yeni rahatlamaya başlıyor.

"Aynı düşün gibi," diye ekliyor. "Annen ve baban gelinliğini almak istiyor ama ben geri kalanıyla ilgilenebilir miyim diye sordum."

"Babam da kabul etti mi?" İnandırılmaz bir kahkahayla başımı sallıyorum. "Tanrım, onu buna ikna etmene izin verdiğine göre senden gerçekten hoşlanıyor olmalı. Çok inatçı olabiliyor."

"O zaman bunu nereden çıkardın?"

Göğsüne vurduğumda gözleri parlıyor.

"Peki ya sen? Sen ne yapacaksın? Mal'in bazı fikirleri olduğunu biliyorum ve Sullivan tüm planlamayla ilgileneceğini söyledi."

Sterling birleşmiş ellerimizi dudaklarına götürüyor.

"Birine ihtiyacım yok." Bileğimin iç kısmına bir öpücük kondurabilmek için elimi çeviriyor.

"Evet, var."

"Neye ihtiyacım var biliyor musun?" "Neye?"

Beni kucağına çekiyor, böylece ona sarılıyorum ve ellerini yanlarımdan aşağı kaydırıp kalçalarımın etrafında kıvrırken bana bakıyor.

"Şu anda, fırsatım varken nişanlımla sevişmem gerekiyor. Çünkü seni karım yapmak için uzun süre beklediğimi düşünüyorsan yanılıyorsun."

Mutlu bir şekilde kollarına yerleşiyorum, kalçalarımı yuvarlıyorum ve boğazının arkasından çıkan tahrik edici iniltiye gülümsüyorum.

"Bunu planlamak için zamana ihtiyacımız var."

"Bir ay," diye geveliyor ve elleriyle kalçalarını tutarak beni pantolonundaki ereksiyona doğru çekerken nefes boruma bir öpücük konduruyor.

"Ne? Bu imkânsız. En az dokuza ihtiyacım var."

Dudakları boynumda geziniyor, köprücük kemiğime öpücükler konduruyor ve bir elini yukarı kaydırarak göğsümü avuçluyor.

"İki," diye inliyor, başparmağıyla elbisemin içinden sert meme ucumun etrafında dönüyor.

"Altı," diye karşılık veriyorum.

Elbisemin yakasını aşağı çekerek bir göğsümü serbest bırakıyor. Sıcak ağzı onu içine alıyor ve emiyor.

"Sterling," diye inliyorum.

"Dört," diye mırıldanıyor, diğer eli beni aletin üzerinde dolaştırmaya devam ederken dilini üzerinde gezdiriyor.

"Dört mü?" Bir elini elbisemin altından kalçama doğru kaydırırken nefesim kesiliyor. "Dört," diye tekrarlıyor.

Başparmağını ıslak külotumun kenarının altından geçiriyor ve klitorisime bastırıyor. Daireler çizerek ovuyor ve o göğsümü emip öperken ellerimi saçlarına gömüyorum.

İki parmağını içime sokarken "Anlaştık," diye nefes nefese kalıyorum. "Aferin kızıma," diye gürlüyor başını kaldırarak.

Mavi gözleri benimkileri yakalıyor ve parmaklarıyla beni yavaşça sikerken birbirimize bakıyoruz. Nefes alışım hızlanıyor ve dudaklarını kendime çekip onu öperken dizlerimi kanepenin minderlerine gömüyorum, böylece elini sürebiliyorum.

Kendimi yukarı aşağı hareket ettirirken bana seksi bir gülümseme veriyor, tırnaklarım ne kadar iyi hissettirdiğiyle kafa derisini kazıyor.

"Bil diye söylüyorum," diye nefes alıyorum, parmaklarını kıvrıp G noktamı ovarken titriyorum. "İsrar etseydin tek seferde yapardım."

Gözleri eğlenceyle parlıyor. "Ve bil diye söylüyorum, eğer mecbur kalsaydım dokuzda yapardım."

Başını eğip meme ucumu tekrar emiyor ve beni çığlık attırıyor.

"Sterling," diye inliyorum ıslaklığım elini kaplarken.

"Hallie," diye mırıldanıyor emerken. "Bu çok iyi hissettiriyor."

"Çok mükemmel hissediyorsun," diye inliyor, dudaklarını tekrar dudaklarıma götürüyor ve beni açlıkla öpüyor. "Bunu planlamak için gerçekten dokuz ay geçmesi gerekiyorsa,

o zaman beklerim. Her gün geri sayan, diken üstünde bir adam olacağım, ama eğer bu seni mutlu edecekse-"

"Dört," diye fısıldıyorum öpücüğüne. "Ben de beklemek istemiyorum."

"Sana her şeyi vereceğim," diye söz veriyor, kalçalarım titrerken sesi derin ve boğuk.

"Zaten verdin."

Vücudum parmaklarının etrafında kenetlenirken şehvet dolu bir soluk nefesimi kesiyor. Parmaklarımı başının arkasındaki saçlarda gezdirdikten sonra bir tanesini çenesinde gezdiriyorum.

"Ve sana şimdiye kadar gördüğün en inanılmaz düğünü yapacağım. Dört ay içinde," diye fısıldıyorum dudaklarına, içim daralırken. "Tamam mı?"

"Tamam," diye yanıtlıyor gözlerimi tutarak. "Dört ay sonra."

Orgazmım vurduğunda ağlıyorum, vücudum parmaklarının etrafında zevk dalgalarına savruluyor, her biri onu bir öncekinden daha sıkı kavırıyor.

Vücuduma girip çıkmaya devam ederken gözleri benimkilere dikiliyor, sanki hepsi ona aitmiş gibi içimdeki her lezzetli kıvılcımı dışarı çıkarıyor.

Fermuarını indiriyor ve parmaklarını sikinin kalın başıyla değiştirerek beni yeniden konumlandırıyor.

"Seni hızlı ve sert bir şekilde becereceğim. Ama bu sadece bir ısınma turu, bilesin diye söylüyorum," diye inliyor ve beni aletin ucunun üzerinde tutuyor. "Nişanlımla sevişmek istediğimi söyledim ve bunun için çıplak olman gerekiyor ki her santimini öpebileyim."

Ağzına karşı gülümsüyorum. "Tekrar... Anlaştık."

Kıkırdıyor ve beni öpüyor, elleri kalçalarımın gidiyor ve sertçe kavırıyor.

"Dayan bebeğim."

Gözlerimi devirerek içime doğru itiyor.

Gözleri yüzüme yapışmış, ben kapüşonlu kapakların arasından ona bakarken o beni kendi oyuncağı gibi yukarı aşağı hareket ettiriyor.

Dudakları günahkâr bir gülümsemeyle kıvrılıyor, boynundaki tendonlar içime soktuğu güçle patlıyor.

"Anlaştık," diye homurdanıyor.

STERLING

Çakmağı çıkıyorum, parlak alevin altın bir işaret fişeği gibi patlamasını izliyorum. Kapatmadan önce birkaç saniye havada dans etmesine izin veriyorum.

Tekrar hafifçe vurup açıyorum ve tekrar bakıyorum. "Bu da ne?"

Mal ofisime girip masama doğru yürürken ona bakıyorum.

"Ateş."

Yüzünü buruşturdu. "Ciddiyim." Ç e n e s i n i diğer elimdeki zarfa doğru çeviriyor.

"Rory'den bir nişan kartı," diyorum.

Başparmağımla işaret parmağım arasında tutuyorum ve çakmağı köşesinin altından geçiriyorum. Anında alev alıyor. Isı tenime yaklaşıyor, ta ki tanıdık bir parıltı, aniden bastıran bir rüzgârın tüm şiddetiyle çarpması gibi, lanet okumama neden olana kadar.

Masamdaki boş metal tepsinin üzerine bırakıyorum. Duman tavana doğru kıvrılırken kenarları kalkıyor.

"Rory? O küçük pisliğe haddini bildirmek gerek."

"İçinde olduğunu sanıyordum," diye cevap veriyorum, kâğıt tepsinin üzerinde siyah küle dönüşürken midem bulanıyor.

Çıtır çıtır yanmış.

Mal masamın diğer tarafındaki koltuğa çöküyor, bir bileğini dizinin üzerine koyuyor ve zarfın kalıntılarına bakıyor. Yüzündeki acımasız ifade benim hissettiklerimle örtüşüyor.

Rory hâlâ Hallie'nin canını yakıyor. Kartla yaptığı bu küçük gösteriden rahatsız olmadığını söyledi. Ama bunu benim için küçümsediğini söyleyebilirim. Artık her şey ortada olduğu için ona bir şey yapamayacağını söylüyor. Ama aldığı yeni müşterilerle çalışmanın tadını çıkarmalı ve Rory'nin iğrenç dokunuşlarıyla lekelemeden düşünümüzü planlamakta özgür olmalı.

"Daha fazla baskı uygulayacağım. Müşterilerinden para çaldığının farkında olduğumuzu bilmesini sağlayacağım. Denver'ın bulduğu tüm o kanıtlar onu sonsuza dek susturmalı," diyorum Mal'a, koltuğumda arkama yaslanırken.

"Pekâlâ." Mal dudaklarını yuvarlıyor. "Ve eğer bu yeterli değilse, ona bunları paylaşacağını söyleyebilirsin."

Elinde tuttuğu bir zarfı masanın üzerine fırlatır. "Nedir bu?"

"Nişan hediyesi diyelim." Zarfı elime alıp içindekileri çıkarırken bana sinsi bir gülümseme atıyor.

"Bu ne zaman oldu?" Yığının en üstündeki fotoğrafı incelerken soruyorum.

"Afrika'ya gittiğimde. Bu yüzden yolculuk fazladan bir gün sürdü." Kaşlarını kaldırıp bana bakıyor.

"Bu mu-?"

"Bella." Dilinin ucuna gelen ismi sırtarak yuvarlıyor. "Frankie onu ve fotoğrafçı olarak görev yapan arkadaşını tavsiye etti. Rory'yi havaya sokmak için fazladan içki bile verdiler. Halliday'in şerefine küçük bir dokunuş."

Rory'nin bir çift memeden beyaz toz çekerkenki görüntüsüne bakarken elimi çenemde ovuşturuyorum. Fotoğrafları gözden geçiriyorum. Daha da kötüleşiyorlar. Rory elli sterlinlik bir banknotu yakıyor ve kız ona kafa atarken yüzünde boşa gitmiş bir sırıtiş var. Kız dört ayak üstündeyken Rory onun arkasında, yüzü allak bullak.

"Zavallı herif için neredeyse üzüleceğim. Acaba boşalırken böyle görüldüğünü biliyor mu? Eminim Bella yüzü başka tarafa dönük olduğu için memnundur." Mal bir kahkaha attı.

Tiksintiyle fotoğrafın yanından geçip son fotoğrafa bakıyorum.

Kazık.

"En iyisini sona sakladım," diyor Mal.

Yatağın üzerinde çırılçıplak yatan Rory'nin görüntüsüyle yüzümü buruşturuyorum,

Etkileyici olmayan ereksiyon halindeki aleti vücudundan yukarı doğru çıkıyordu.

"Kamera bile onu çekmekte zorlandı." Mal sırtıyor. "Bella ve arkadaşına sadece bununla çalıştıkları için fazladan bahşış verdim. Herifin büyük görünmeye çalışmasına şaşmamalı. Serçe parmağım kadar aleti var."

"Denver, Rory'nin geceyi bir fahişeye geçirdiğini söyledi. Bunu duymak ve görmek zorunda kalacağımı düşünmemiştim," diye mırıldanıyorum.

"Bir şey değil." Mal sırtarak kollarını uzatıyor. "O pisliğin, insanların küçük sikini görmesini, hırsızlıktan soruşturmaya uğrayıp işini kaybetmekten daha çok önemseyeceğini bilecek kadar Rory'yle tanıştım. Onun gibi adamların gururu tavan yapar."

Fotoğrafları tekrar zarfın içine koyuyorum.

"Bana teşekkür etme. Bunu hak etmişti," diyor Mal ben daha konuşmadan. "Küçük bir pislik seninle uğraşırken arkama yaslanıp oturmayacağım." Bana bakıyor ve nefes veriyor, sesi alçalıyor ve sıcaklığını kaybediyor. "Sen mutlusun. Mutlu olmayı hak ediyorsun. Ve biz bir aileyiz."

"Öyleyiz," diye kabul ediyorum.

"O zaman bunları kasana koy." Masamın arkasındaki duvara gömülü olan kasayı işaret ediyor. "Tek kopya onlar."

Başımı salladım. "Teşekkürler, Mal."

"Tek kopyalar dışında..." Dişlerini sıkarak saatini kontrol ediyor. "Şu sıralarda kuryeyle Rory'nin ofisine ulaşması gerekenler hariç."

"Bunları ona sen mi gönderdin?" Parmaklarım zarfın üzerinde sıkılaşıp sıkılaşıp bağıyorum. "Tehdit edildiklerini bilmiyorlarsa tehdidin ne faydası var?"

"Aman Tanrım." Burnumun kenarını çimdikliyorum. "Hallie-"

"Halliday senin kötü adam olmanı istemiyor, anlıyorum. Bu yüzden bunu senin için yaptım. Artık sen olmadığını söylerken onun gözlerinin içine bakabilirsin." Omuz silkiyor. "Bunları ailesine göndermedim ya da sonsuza dek var olacakları bir yerde internette yayınlamadım. En azından henüz değil."

"Mal," diye

uyarıyorum.

"Sterling."

Ona sert bir bakış fırlattığımda kaşlarını kaldırıyor ama geri adım atmadan gözlerini tutuyor. Beni yıllardır tanıyor. Ve haklı da. Biz bir aileyiz.

Başımı iki yana sallıyorum. "Lanet olsun. Yani o pisliği kasama koymak zorunda mıyım?"

"Eminim onun için küçük bir köşe bulabilirsin," diye cevap veriyor. Dudaklarım onunkilere uyarak kıvrılıyor.

"Teşekkürler, Mal."

Ayağa kalkıyor ve tek eliyle ceketinin üst düğmesini ilikliyor. "Bana zaten teşekkür ettin. Şimdi kışını kaldır da evine, nişanlının yanına git. Hazırlanman gereken bir düğün var." Gitmeden önce bana göz kırpmıyor.

Fotoğraf zarfını alıp kasaya götürüyorum ve içine yerleştiriyorum.

Hazırlanmam gereken bir düğün var.

Ve bu sabah işe gittiğimden beri öpmediğim bir nişanlım var.

Sandalyemin arkasından ceketimi kapıyorum ve onu aramak için telefonumu çıkarıyorum.

"Eve geliyorum," diye mırıldanıyorum telefonu açar açmaz. "Üzerindekileri çıkarıp beni yatak odamızda beklemek ister misin?"

Cevabına kıkırdıyorum.

"Tamam, bebeğim. Beni duşta bekle. Ama duşa girmeden bana."

"Bütün günümü burada rahatlıkla geçirebilirim." Başımı Sterling'in göğsüne yaslayarak mutlu bir şekilde iç geçiriyorum.

"Bu yatakta bir dakika daha kalırsan, az önce yaptığım şeyi tekrar yapar ve yoga dersine geç kalmana neden olurum."

Saçıma bir öpücük konduruyor ve ben de gülümsüyorum.

"Balayımızda beni her gün böyle uyandırabilirsin. Hatta evlilik öncesi anlaşmamıza koymalıyım. Kadın, ateşli kocasının çok yetenekli dilini kullanarak uyandırılmalı."

Kıkırdıyor, elimi okşuyor.

"Bebeğim, seni evliliğimizin her günü böyle uyandıracağım, sadece balayımızda değil. Ama bunu evlilik sözleşmesine koymayacaksın."

"Avukatların alınacağını mı düşünüyorsun?" Başımı eğiyorum ve ona sırtıtıyorum.

"Var olmayacak bir şey için alınamazlar."

Şaşkınlıkla ona bakıyorum. "Ama daha önce bahsettiğimde hiçbir şey söylememiştin? Sen bir milyardersin, bir şeyler imzalamanı beklerdim."

"Şaka yaptığını düşündüğüm için hiçbir şey söylemedim. Bir sözleşme yapmıyoruz, Hallie. Eğer evliliğimizde beni terk etmene neden olacak kadar seni incitecek bir şey yaparsam, o zaman istediğini alabilirsin. Bunun için seninle kavga etmeyeceğim."

"Bir şey yaparsan mı?" Kaşlarımı çatıyorum. "Ya her şeyi berbat edersem? Ya yapmazsan?"

"Beni sevmekten hiç vazgeçer misin?"

Gözlerine bakıyorum, kalbim sıkışıyor. Her şeyden sonra, bu hala onu rahatsız ediyor. Aşk kaybetme düşüncesi. Zaten çok şey kaybetti. Bir parçası hâlâ birlikte yarattığımız bu mutluluğu hak etmediğine inanıyor. Gözlerinin derinliklerinde saklandığını görmek ruhumu parçalıyor.

O parça yok olana kadar her günümü onu her şeyimle severek geçirmeye niyetliyim.

"Asla," diye fısıldıyorum.

Kolunu etrafımda sıkıyor ve diğer avucunu yanağımı avuçlamak için yukarı kaldırıyor.

"O zaman her şey yoluna girecek, ne olursa olsun."

"Olacak," diye kabul ediyorum, yatağı karıştırıyorum ve dudaklarımı şefkatli bir öpücükle onunkilere bastırıyorum.

O da beni öperken parmaklarını saçlarımın arasından geçiriyor.

"Güneşi selamlamak istiyorsan gitmen gerek," diyor dudaklarıma karşı.

"İstiyorum."

Onu bir kez daha öpüyorum, sonra yataktan kayarak çıkıyorum.

Dönüp ona bakıyorum, beni izliyor. İpek çarşaf kalça kemiğinin altında toplanıyor, belirgin 'V' kaslarının üst kısmını ve aşağıya doğru inen 'mutlu iz' saçlarının dağınıklığını gösteriyor.

"Gitmem gerek," diyorum karın kaslarına doğru konuşarak. "Öyle."

"Gerçekten ihtiyacım var." Bakışlarım yukarı kalkıyor, onun eğlenen bakışlarıyla karşılaşana kadar belirgin gövdesinin her bir çıkıntısına ve vadisine dalıyor.

"Seni seviyorum. Şimdi git, yoksa seni tekrar yanıma çekerim."

Topuklarımın üzerinde dönüp soyunma odamıza doğru ilerlerken bir iniltiyle alt dudağımı ısırıyorum.

"Dönerken Seasons'a uğrayıp kahvaltı getireceğim," diye sesleniyorum, egzersiz kıyafetlerimi giyerken.

"Dört gözle bekleyeceğim," diye karşılık veriyor derin kadifemsi bir sesle.

Çantamı alıyorum, yatak odasından çıkarken ona son bir kez bakıp el sallıyorum. Sonra duruyorum ve hemen geri dönüp kafamı kapıdan içeri sokuyorum.

Gözleri anında benimkilerle birleşiyor ve dudaklarında bir gülümseme belirliyor. Çarşaf aşağıya inmiş ve muhteşem aleti tüm ihtişamıyla orada duruyor.

"Bir şey mi unuttun?"

"Sadece seni sevdiğimi söylemek için." Gözlerim onun parıltılı bakışlarına geri dönmekten önce aletinde oyalanıyor.

"Git, Hallie," diye usulca homurdanıyor. "Bu yataktan kalkıp seni tekrar yatağa ve altına sürüklemekten önce."

Ona son bir kez gülümsüyorum. "Günün geri kalanında seni böyle hayal edeceğim."

Yüz ifadesi yumuşuyor ve gözleri hafızasına kazır gibi yüzümde geziniyor. Bunun yoğunluğundan ürperiyorum.

"Ve ben de seni hayatımın geri kalanında böyle gülümserken ve beni sevdiğini söylerken hayal edeceğim. Şimdi git."

Ona son bir veda bakışı atarken midem kasılıyor ve yanaklarım kızarıyor.

"Hayatımızın geri kalanı... *birlikte*, Nişanlım," diye sesleniyorum, kendimi ayırarak.

Central Park'tan çıkıp ikonik Songbird otelinin önünden geçerken adımlarımda bir sıçrama var.

Güzel binaya gülümsüyorum. Belki de düğün için düşünülecek yerler listesine eklemeliyim. Şimdiye kadar Londra'da mı yoksa New York'ta mı evlenmemiz gerektiğine karar veremedim. Sterling beni mutlu eden her şeyin onu da mutlu edeceğini söylüyor. Ama hayatı boyunca New York'ta yaşadı ve ailesi burada. Ve ben de artık burada yaşayacağım. New York'ta olması mantıklı. Sadece annem, babam ve Sophie var, onları da orada istiyorum. Hiç tanımadığım insanlarla dolu, büyük ve ayrıntılı bir partiye ihtiyacım yok.

Tereddüt içime işliyor.

Bu tam da Sterling'in Elaina'yla evliliğinin, aileleri tarafından her şeyden çok bir iş anlaşması olarak ayarlandığını söylediği gibi olurdu. Konukların yüzde seksenini tanıımıyordu. Hepsi ailelerinin iş arkadaşları ya da ortaklarıydı.

Ve burada, şehirde evlenmişlerdi.

Belki de New York ya da Londra'da evlenmemeliyiz. Yurtdışında bir yer arayabilirim. Küçük ve samimi bir şey yapabileceğimiz bir yer. Anlamlı.

Çantamdan telefonumu çıkarıp saate bakıyorum, sabah 7:30. Sterling birazdan ofisine doğru yola çıkacak, eğer çoktan gitmediyse.

Kameraya bir öpücük kondurarak bir selfie çekiyorum ve ona gönderiyorum.

Ben: Nişanlıma bir öpücükle servis edilen kahvaltı vermeye gidiyorum.
Seni seviyorum.

Cevabı anında geliyor ve ben gülümsüyorum. Her zaman hemen cevap verir.

Sterling: Kendini masamda bana servis et bebeğim, ben de mutlu bir adam olarak öleyim.

Kıkırdıyorum ve telefonumu çantama geri koyup bir şeyler almak için şarküteriye gidiyorum. Muzlu findıklı kek, sıcak kahve ve yanında kavun düşünüyorum. Kuruyemişleri çok seviyor ve onları yemeye daha yeni yeni alıştığını biliyorum. Elaina'nın alerjisi vardı.

On beş dakika sonra Sterling'in bana verdiği anahtarla Seasons'ın ön kapısını açmaya hazırlanıyorum ama kapı aralık. Güvenlik ekibinden biri çoktan gelmiş olmalı.

İçeri girip loş koridorda ilerliyorum. Buradan ana bar alanına kadar her yer ışıklandırılmış.

En sondaki kapıdan Sterling'in ofisine doğru ilerliyorum, bir elimle ışığı yakıp diğer elimle kahve tepsisini ve kahverengi kâğıt torbadaki kahvaltılıkları dengeliyorum. Ofis kapısını açmak için Sterling'in bana verdiği anahtarı kullanıyorum. İçeride kesinlikle Denver'in ekibinden biri var. Sterling burada olsaydı ofisinin kilidi çoktan açılmış olurdu.

İçeri girip ışığı açıyorum.

Doğal ışık olmadan burada nasıl bu kadar çok zaman geçirdiğini bilmiyorum. Ofisinde hiç pencere yok. Masasının üzerinde bana oral seks yaptığı zamanı düşünürsek muhtemelen iyi bir şey. Gözlerim geniş odanın uzak tarafındaki koyu maun ahşabın üzerinde geziniyor, hatırası kalçalarımı sıkıyor.

Belki de önerdiği gibi kendimi onun üzerine bırakmalıyım? Bunu yaparsam vereceği tepkinin hoşuma gideceğinden eminim.

İçeceklerimizi ve yiyeceklerimizi masanın üzerine koyarken kendi kendime gülümsüyorum, sonra çantamı kanepelerden birine bırakıyorum ve ceketimi silkiyorum. Her an burada olabilir. Belki de acele etmesi için masasında otururken çekilmiş bir fotoğrafımı ona göndermeliyim.

Çantamdan telefonumu çıkarıp ölü ekrana küfrediyorum. "Ugh. Yine."

Şarjı birkaç gündür gülünç derecede hızlı tükeniyor. Yenisini almak istiyordum ama yeni müşterilerle konuşmakla meşguldüm ve henüz yapmadım.

Çantamdan şarj cihazımı çıkarıp Sterling'in masasının altındaki prize takıyorum, telefonumu şarj olması için kahvelerimizin yanına bırakıyorum. Ona verdiğim pembe gül kuvars kalp gözüme çarpıyor ve onu elime alıp pürüzsüz yüzeyini avucumun içinde evirip çeviriyorum.

"Koşulsuz sevgi ve duygusal yaraların iyileşmesi," diye mırıldanıyorum ve onu tekrar masa telefonunun yanına koyuyorum.

Ahizeyi kaldırıp Sterling'in cep telefonu numarasını tuşlayarak ne kadar yakın olduğunu öğrenmeye çalışıyordum ki, ana barın kapısından gelen bir patlama sesi beni durdurdu.

Sırıttım. Muhtemelen odur. Her sabah gelirken ana bar alanını kontrol eder ve bir önceki gecedan kalan ekibin düzgün bir şekilde temizlendiğinden emin olur.

Bir başka patlama sesi beni hazırlıksız yakalıyor ve ahizeyi masanın üzerine bırakıyorum. "Çok gürültü yapıyorsun!" Koridora çıkarken kıkırdarak sesleniyorum.

Koridorun sonunda, bar alanına ve ana girişe hizmet veren kapıya yöneliyorum ve kola uzanıyorum.

Ofisinde telefonum çalıyor.

Kayıtlarıma aldığım en yeni müşteri olabilir. San Francisco'dan dul bir adam. Sanırım Sterling ona yeniden yaşamayı seçmek için hiçbir zaman geç olmadığı konusunda ilham verdi.

Bir an tereddüt ettim. Onu geri arayabilirim.

Heyecanlı bir telaşla kapının kolunu tuttum. Sadece birkaç saat oldu ama Sterling'i tekrar göreceğim için başım dönüyor.

Saçmalıyorum. *Gülünç, mide bulandırıcı bir şekilde aşığım.*

Kapıyı çekip açtım. Koridor geldiğimden daha karanlık görünüyordu.

Gözlerimi kısıyorum, gözlerim sulanmaya başlıyor. Belki de ışık sönmüştür. Bir koku var... Bir nefes alıyorum ve hemen öksürüyorum.

Hava yoğun, tiksindirici.

Nefes alınamıyor.

Kalın siyah duman duvarlardan yükseliyor, bir bulut halinde tavanın etrafında dönüyor.

Bir şeyler yanıyor.

Açık kapıdan duman dökülürken bar alanının içinden kırılan camların sesi havayı deliyor.

Duvardaki yangın söndürücüye koşuyorum, ama metal sıcak ve koluma ani bir acı gönderiyor. Yoğunlaşan duman görmemi zorlaştırırken elimi vücuduma yaslayarak geri çekiliyorum.

Ateş açık bar kapısından uzanıyor ve katıksız sıcaklığı nefesimi kesiyor.

Çıkışım engellendi.

Kahretsin. Kahretsin. Kahretsin. Lanet olsun.

Sterling'in ofisine doğru dönüyorum. İçeri girip kapıyı kapatabilirim yardım çağırabilirim. Yangın kapısı olmalı. Bu bana zaman kazandırır.

Önümde birkaç metreden fazlasını görmek imkânsız, nefes almak daha da zor. Ellerimin ve dizlerimin üzerine çöküp olması gerektiği gibi sürünüyorum. Alçaktan, dumandan uzak dur.

Koridorun iç kapısından geri dönüyorum ve uzanıp duvarı yokluyorum. Yürüyerek saniyelerimi alan şey, dört ayak üzerinde uzun, dayanılmaz dakikalar gibi geliyor. Elimdeki zonklama ciğerlerimi tırmalıyor ve dumanı içime çekmemek için mücadele ediyorum. Ama ne kadar çabalarsam çabalayayım; bir kısmı ciğerlerime pençelerini geçirip onları yakıyor.

Kulaklarımdaki hırıltı neredeyse arkamdaki yangından gelen uğultu kadar yüksek.

Boşluğa düşüyorum ve kolumu sallayarak kapı çerçevesine çarpıyorum. Odaklanmakta zorlanıyorum, başım ağırlaşıyor ve gözlerim asit tarafından eritiliyormuş gibi hissediyorum. Kendimi açıklığa doğru sürüklüyorum, kapıyı arkamdan iterek kapatıyorum.

Sendeleyerek ayağa kalkıp masasına doğru giderken Sterling'in sıcak mavi bakışları kafama hücum ediyor, telefona ulaşmak için çırpınıyorum.

"Kendine gel," diye hıçkırarak kendimi azarlıyorum, ahizenin üzerindeki düğmeleri görmek için mücadele ediyorum.

Sorun yok. Bir yangın kapısının arkasındayım. Alevleri geride tutacaktır. Tutmak zorunda.

Sterling'in masa sandalyesine çöküyorum ve numaraları birbiri ardına tuşluyorum.

9-1-1

Binanın içinden gelen bir başka patlama sesi beni neredeyse
y e r i m d e n sıçratıyor.

Ahizeyi kulağıma götürürken ellerim titriyor. Tek
gördüğüm Sterling'in yüzü.

Ve oda dönerken, bir ses sisin içinden süzülerek

Ben

. Cevap veriyorum. Ve yalvarıyorum.

Yardım et, Jenny.

STERLING

Kapıyı açar açmaz DENVER içeri dalıyor, yüzü her zamanki gergin ciddiyetine bürünmüş.

"Günaydın," diyorum Jenson ve Killian arkasından içeri dalarken. "Bunu görmelisin patron," diye kestirip atıyor.

Üç adamın gergin yüz ifadelerine bakıp onları oturma odasına yönlendirirken tüm hoşluklar beni terk ediyor. Bu sabah Hallie ile yaptığım kahvaltıdan sonra bir toplantı yapacaktık. Her ne ise belli ki bekleyemezdi.

"Göster bana."

Denver dizüstü bilgisayarını sehpanın üzerine koydu ve açtı.

Yanına oturuyorum. Killian ve Jenson sessizce bir kenarda duruyorlar.

"Marinanın güvenlik kameralarında bir şey bulduk." Denver bir klasöre tıklıyor ve oynatmak için bir dosya seçiyor.

Ekrandaki görüntüye bakıyorum. Uzaktan çekilmiş ama...

"Orospu çocuğu," diye tıslıyorum.

"Onu tanıdın mı?" Denver soruyor.

"Tanıdım." Bir elimi gergin çenemde gezdiriyorum, dişlerim çatlayacak kadar sert sıkılıyor.

Denver başını sallıyor. "Elaina ile bir geçmişi mi vardı?" Dudaklarımı yuvarlıyorum. "Öyle de denebilir."

Denver'a hiçbir zaman Elaina'nın bir ilişkisi olduğunu açıkça söylemedim. İşini yapmak için bunu bilmesine gerek yoktu. Ama o yıllardır ailem için çalışan ve hiçbir şeyi kaçırmayan zeki bir adam.

Neil'in ekrandaki görüntüsüne bakıyorum. "Bu ne zaman çekildi?"

"Yangın çıkmadan yarım saat önce," diyor Denver.

"Aman Tanrım. Onun bu işle bir ilgisi olduğunu mu düşünüyorsun?"

Bu düşünce göğsümü sıkıyor ve bir nefes daha almamı zorlaştırıyor.

İki yıl.

O günü zihnimde tekrar tekrar yaşayıp neler olduğunu merak ettiğim süre bu kadar. Farklı bir şey yapabilseydim.

Onları kurtarabilir miydim?

"Hayır. Zamanlama yanlış. Ayrıca, onu kameralar üzerinden takip ettik. Yata bir kez bile adım atmadı."

Başımı salladım, gözlerim Elaina'nın sevdiği adamın görüntüsüne sabitlenmişti. Uğruna her şeyi riske atmaya hazır olduğu adama.

"Ama ben tesadüflere inanmam. Araştırmaya devam edeceğiz," diye homurdanıyor Denver. "Bu adam o zamandan beri neyin peşindeyse... her neredeyse... yakında yaptığı her hareketi öğreneceğiz. Bizim haberimiz olmadan tuvaletini bile yapamayacak."

"Yapın. Sınırsız kaynağın var. Neye ihtiyacın varsa. O pisliğin o gün neden orada olduğunu bilmek istiyorum," diye hırladım.

"Çoktan hallettim patron." Denver başını salladı.

Dördümüzün de telefonları aynı anda çalıp titreşirken birleşik bir zil sesi havayı kesiyor.

Killian en hızlısıydı, pantolonunun cebinden çıkardı.

"Mevsim geldi patron. Yangın alarmı devreye girdi."

"Yine mi LA?" Ayağa kalkarken kırpıyorum. Yargıcın parasını ödediği tadilat daha yeni bitmişti.

"Hayır. Burada," diyor Denver, gözleri kendi telefonunda.

Dehşet damarlarımı dolduruyor.

Hallie.

"Lanet olsun!" Cep telefonu çaldığında yumruğumu gösterge paneline vuruyorum. Hemen ofisimin sabit hattını çeviriyorum ama bağlanmıyor.

"Daha hızlı sür!" Denver'a bağıriyorum.

Bir köşeyi hızla dönüyor ve kırmızı ışıhta geçerek bize birkaç korna sesi kazandırıyor.

"Patron, NYFD olay yerinde," diyor Killian, telefonu kulağında, alarmin devreye girmesinden kısa bir süre sonra işe başlamak için oraya gelen diğer adamlarımızdan birini dinliyor.

"Onu yakalamışlar mı?" Ona ters ters bakmak için koltuğumda dönüyorum.

Başını hızlıca sallayınca bir elimi yumruk yapıp boğuk bir iniltiyle dudaklarıma bastırdım.

"Tanrım, kız içeride."

Burnumdan bir nefes çekiyorum, başım içindeki basınçla patlamak üzere.

"Belki de henüz oraya varmamıştır," diyor Jenson.

"O içeride. Güvenlik alarmı devre dışı bırakılmış," diyor Killian.

Onu.

Trafiğin içinden geçerken camdan dışarı bakıyorum.

Boynuzlar peşimizde.

Orada ölemez.

Onu kaybedemem.

Bir köşeyi daha döndük ve Denver frene bastı. İleride yanıp sönen ışıklarla tüm cadde tıkanmış durumda.

Mevsimler.

Kapımı açıyorum ve hareket etmeyen trafiğin içinden geçiyorum. Dışarıda iki itfaiye aracı, bir ambulans ve üç polis arabası var. Acil durum personeli dışındaki herkesi uzak tutmak için bir kordon oluşturuluyor.

"Kimse dışarı çıktı mı?" NYFD üniforması giymiş bir adama doğru koşarken bağıriyorum. "Ben buranın sahibiyim. Nişanlım içeride."

Gözleri benimkilerle buluştu. "Ekibim tam giriş için hazırlanıyor. Girişteki yangın söndürüldü ama-"

Söyleyeceği şeyi duymak için beklemiyorum. O hâlâ içeride.

Binaya doğru koşarken başka bir NYFD üniformasının yanından geçiyorum, yer boyunca uzanan devasa su hortumunun bir tarafında duruyorum. Duman yoğun, büyük zehirli bulutlar halinde koridoru dolduruyor. Kolumu kaldırıyorum, yüzümün alt yarısını dirseğimin kıvrımına gömüyorum.

Tam teçhizatlı iki itfaiyeci koridorun içinde, ana bardan yayılan bir alevle mücadele ediyor.

Kendimi duvara yaslıyorum. Bir milyar küçük iğne aynı anda derimi deliyor. Gövdemin sol tarafı. Kolum. Bir volkanın içi gibi o odadan fışkıran saf ısının yüzeye çıkardığı anılar.

Ana bar alanında olamaz. Lütfen Tanrım, orada olmasına izin verme. Orası azgın bir cehennem.

Öksürüyorum, kendimi hareket etmeye zorluyorum. Koridorun sonundaki kapı açık ve içeri dönerken hızlanıyorum. Burada duman hâlâ yoğun ama alev yok.

Düzgün görebilmek için zorlanarak olabildiğince hızlı hareket ediyorum. Bir elimi duvara koyup arkasını gezdirerek kapıyı arıyorum.

Duvar bile kabarıyor, korkunç bir sıcak hava dalgası sırasında kaldırımdan daha sıcak.

Ofisime ulaştığım anda damarlarımda adrenalin fırtınası esiyor. Kolumu elimin üzerine çekip kolu deniyorum ama kapı yerinden oynamıyor. Sıcaktan yamulmuştu.

"Lanet olsun!"

Kükrüyorum ve omzumu ona çarpmak için sahip olduğum tüm gücü kullanıyorum.

Uçarak açılıyor, beni de beraberinde götürüyor ve kendimi dengelemek için birkaç adım sendeliyorum, göğsüm kabarıyor.

Odada duman var, her şeyi puslu ve odak dışı yapıyor. Ama sonra onu gördüm.

Masamın üzerine yığılmıştı.

"Hallie!"

Yanına koştum ve saçlarını yüzünden geriye doğru ittim. Gözleri kapalıydı. Cevap vermiyordu.

Bedenini masadan kaldırırken sol elinden bir şey yuvarlanıyor.

Pembe kalp, tahtanın üzerinde durduğu yerden bana bakıyor. "Yüce Tanrım."

Sandalyeyi geri çektim ve onu kollarıma aldım. Hiç hissetmediği kadar ağırdı. Ölü bir ağırlık, bedenime karşı gevşek düşüyor. Başı arkaya düştü.

"Dayan. Tuttum seni. Sadece dayan. *Lütfen, Hallie.*"

Dumandan gözlerimin yanmasına aldırmadan odadan çıkıp koridora geri dönüyorum. Sıcaklığın hâlâ bir fırın gibi dışarıya yayıldığı ana bar kapısından geçerken vücudumu eğerek onun üzerinde bir kalkan gibi kullanıyorum. İçeride daha fazla itfaiyeci var ve biri bana yardıma gelerek ana girişe giden yolu açıyor.

Dışarı adımımı attığımda yanıp sönen ışıklar ve sesler duyularıma çarpıyor. Kollar sırtıma dolanıyor, beni destekliyor, bana rehberlik ediyor.

Biri yardım çağırıyor.

Sonra eller Hallie'yi benden almaya çalışıyor.

"Ona dokunmayın!" diye bağıryorum.

Önüme bir sedye getirildi.

"Onu yere bırakın. Bırakın yardım edelim,"

diyor biri. Koluma güçlü bir el iniyor ve dönüyorum.

Denver bana başını sallıyor, gözlerinde bir ciddiyet var. "Bırakın işlerini yapsınlar.

iş."

Hallie'yi sedyeye yatırdım ve hemen etrafı sarıldı. Işıklar onun üzerinde parlıyor. Ona uzanan eller. Onunla konuşan sesler. Cevap veremeyeceği sorular soruyor.

"Efendim, size bir bakalım."

Başımı sertçe doktora doğru sallıyorum. "Onunla kalıyorum."

Denver'in el topraklar arasında benim Omuz Bıçaklar ve o Sağlık görevlisine bir şeyler söylüyor, sonra ben Hallie'ye olabildiğince yakın dururken beni takip ediyor. Hâlâ uyanmadı. Gözlerine fener tutuyorlar ve yüzünde oksijen maskesi var. Ama hareket etmiyor.

"Nabız zayıflıyor," diye bağıryor biri.

Ayakta durabilmek için havayı içime çekiyorum ama ciğerlerim hemen parçalanıyor ve sanki biri göğsümü bıçakla kesiyormuş gibi öksürmeye başlıyorum.

Bir doktor tekrar üzerime geliyor ama tek görebildiğim Hallie'ye müdahale edildiği.

üze

rin "Efendim-"

de. "Önce o gelir!" Bağıryorum.

"Meslektaşlarım onu aldı. Seni kontrol ettirelim ki tamam mı?"

Boğazımda boğuk bir hıçkırık düğümleniyor.

Denver üst kollarımı tutuyor ve beni gözleriyle buluşmaya zorluyor.

"Onları dinle. Ayakta zor dururken onun için iyi değilsin." Yeşil gözlerine bakıyorum ve bir kez başımı sallıyorum. Çenesini doktora doğru eğiyor.

Yüzüme bir oksijen maskesi takıldı ve Denver geri çekilerek, "Burada işleri ben hallederim patron. Onunla kal. Sana ihtiyacı var."

Gözlerim tekrar Hallie'ye kayd. Onun gevşek vücuduna. Ve tepkisiz gözlerine.

Lütfen, lanet olsun. Lütfen ölmesine izin verme.

HALLIDAY

Duyularım odaklanmaya başlarken VÜCUDUM, ağır sıklet bir boksörle on raunt dövüşmüş gibi hissediyor. Etrafımda hafif bir ses mırıltısı var. Boğazım kalın ve kuru, başım da sisli. İnsanların bana yardım ettiğini hatırlıyorum.

-Eller, sesler, Sterling yanımda, yorgunluk galip gelmeden önce.

"Sterling?" Mırıldanıyorum.

Elime değen sıcaklık artıyor ve parmaklarım karıncalanıyor, hayat onlara geri dönüyor.

"Ben buradayım, Hallie. Güvendesin."

Gözlerimi açıyorum ve kırışıtırıyorum. Her şey parlak ve bulanık. Onun sesini arıyorum ve görüşüm yavaşça netleşiyor. Sıcak mavi beni bulmak için bekliyor.

Birkaç saniye birbirimize bakıyoruz ve gözlerinin kan çanağına dönmüş beyazlarına ve köşelerine kazınmış derinleşmiş çizgilere dikkat ediyorum. Onu şimdiye kadar gördüğüm en kötü halde, ama yine de bana yakışıklı görünüyor.

Elimi kaldırıp beceriksizce yüzümü yokluyorum.

Burnumun altındaki nesneye dokunduğumda, "Bu bir oksijen tüpü," diye açıklıyor. "Hastanedesin, hatırladın mı?"

Elimi indirip avucumun arkasına bakıyorum. Kirli ama biri temizlemeye çalışmış gibi görünüyor.

"Bir yangın çıktı... Ofisindeydim." Sesim boğuk çıkıyor ve yutkunmaya zorluyorum, yüzümdeki cızırtıyla irkiliyorum.

"Beni masamda beklemeni söylediğimde kastettiğim bu değildi." Sterling'in gözleri yumuşadı.

"Ne oldu?"

"Babam hayatını kurtardı. Yenilmez olduğunu düşünerek içeri girdi ve seni kendisi dışarı taşıdı."

Yatağın ucuna yakın bir yerde duran Sullivan'ın sertleşmiş bakışlarına bakıyorum. Önce bana, sonra Sterling'e bakarken yüz ifadesi yumuşuyor ve burnunun kenarını sıkarak derin bir iç çekiyor.

"Tanrı'ya şükür ikiniz de iyisiniz."

Denver kapının yanındaki pozisyonundan, "Polisler kundaklama olduğunu söylüyor," diyor.

"Kundakçılık mı? Ama..." Nefes almaya çalışıyorum ama bu hırıltılı bir öksürüğe dönüşüyor.

"Dinlenmen gerek Hallie. Konuşmaya çalışma. Bunu kimin yaptığını bulacağız."

Sterling'in ses tonu buz gibi bir tona dönüşürken gözleri Denver'a kayar ve ikisi de birbirlerine bilmiş bilmiş bakarlar.

"Rory olduğunu düşünüyorsun, değil mi?" diye sordum.

"Bunu şimdi düşünme." Sterling diğer elimi de tutarak iç geçiriyor.

Bakışlarımın onun üzerinde gezinmesine izin veriyorum. Takım elbisesi harap olmuş, is ve kirle kaplanmış, gömleğinin üst kısmı açık ve düğmeleri eksik. Göğsündeki gümüş rengi saçlar, üzerini kaplayan duman kalıntıları yüzünden matlaşmış bir şekilde görünüyor.

Sol tarafındaki yara izleri yıkık kumaşın altından görünüyor. "Bina yanıyordu ve sen yine de içeri girdin," diye fısıldıyorum.

"İçerideydin," diye cevap veriyor basitçe.

Hastane odasının kapısı patlayarak açılırken onun acı dolu gözlerine bakıyorum.

"Aman Tanrım!" Sinclair koşarak yanıma geliyor ve yatağın üzerine çöküp eğilerek bana sarılıyor. Geri çekilirken gözlerinde yaşlar var ve sonra Sterling'i kucaklayıp bana sarılıyor.

"Biz iyiyiz tatlım," diye yatıştırıyor Sterling onu.

"Elimden geldiğince çabuk geldim." Alt dudağı titriyor, gözleri ikimiz arasında hasar tespiti yapar gibi gidip geliyor. Sertçe göz kırpmıyor ve sonra Sullivan'a dönüyor.

"Molly nerede?"

"Killian ve Jenson'la birlikte kahve makinesini bulmaya gitti."

"Mal Amca ve Trudy?"

"Yoldalar," diye yanıtlıyor Sullivan.

Kadın başını sallar ve saçlarını omzunun üzerinden geriye doğru düzelterek yavaş bir nefes alır. "Buna inanamıyorum. *Bir yangın*," son kelimeleri tekinsiz bir fısıltı gibi söylüyor.

Pırıl pırıl ipek bir bodycon elbise giymiş olan ona bakıyorum. Kriz anında bile inanılmaz görünüyor.

"Dün gece dışarıdaydım ve bir arkadaşım da kaldım," diye açıklıyor kıyafetine baktığımı görünce.

"Kim?" Havlayarak söylediği tek hece odanın içinde bir mermi gibi uçup gidiyor. Sinclair dönüyor ve Denver'ı ilk kez kabul ediyor.

"Sen kendi işine bak."

"Senin ailen benim işim. Bana isimlerini ver, ben de bir kontrol edeyim," diye homurdanır Denver.

"Sana onun adını vermeyeceğim!" Kadın homurdanır.

Denver'ın göğsü genişliyor ve gözleri Sterling'inkilere kayıyor. "Protokol böyle," diye homurdanıyor.

"Her neyse." Sinclair ondan uzaklaşır.

"Denver'a adamın adını ver, Sinclair. O sadece işini yapıyor," diyor Sullivan.

Sterling başını sallar. "Lütfen yap, tatlım."

Sinclair dudaklarını büzer. "Tamam. Ama tam adını bilmiyorum. Sadece nerede yaşadığını biliyorum."

Sullivan oflayarak bir şeyler mırıldanıyor ve Denver'ın ifadesi her an kendini kaybedecekmiş gibi kararıyor.

"Bence şu anda kiminle birlikte olduğumdan daha önemli şeyler oluyor," diye tersliyor Sullivan'ı. Sonra endişeli gözlerini bana çeviriyor. Sesi alçak ve yumuşak. "Sen iyi misin?"

"Ben iyiyim." Ona küçük, güven verici bir gülümseme veriyorum ve omuzları gevşiyor.

"Baba?"

"Ben iyiyim. Hallie en çok dumanı içine çeken kişi," diyor Sterling, sesinde kalbimi çatlatan bir ağırlık var.

"Ben iyiyim. Senin sayende," diye ekliyorum, ona bakarak.

Gözleri benimkileri tutuyor ama hâlâ endişeyle dolup taşıyor.

"Doktor ne dedi?" Sinclair soruyor.

"Dinlenmek gerekiyormuş. Akciğerlerin iyileşmesi için zaman gerekiyor." Sterling elimin arkasını okşuyor, gözleri yüzümde.

"Bu senin için de geçerli," diyorum.

"Ekstra testler için bekliyorlar. Ama her şey yolunda giderse yakında buradan çıkmış oluruz," diyor Sullivan, ellerini pantolonunun ceplerine sokarak.

"Bugün ikisiyle de kalacağım. Ben eve gidip üstümü değiştireceğim ve Monty'yi Zoey'nin evinden alacağım." Sinclair'in dikkati soru soran Denver'a kayar.

"Seni ben götüreceğim," diye kestirip atar.

Kadın başını sallar, sonra tekrar Sullivan'a bakar.

"Mal geldiğinde kulüpte her şeyle ben ilgilenirim. Ben de bu gece oraya gidip seninle yer değiştireceğim," diyor.

Bakım paketimizi planlamalarını izlerken göğsüme bulanık bir sıcaklık doluyor.

"İyi olacağız," diyor Sterling.

"Tartışma baba. Siz ikiniz isterseniz de istemeseniz de bizi alacaksınız."

"Peki." Sinclair'in azarlayıcı tonu karşısında dudakları hafifçe kıvrılıyor ve Kan çanağına dönmüş gözleri kalbimi yerinden oynatıyor.

Aileler böyle yapar. Ne olursa olsun birbirlerine göz kulak olurlar.

Odanın kapısı açılıyor ve elinde bir çizelgeyle bir doktor içeri giriyor.

"Bayan Burton, güzel, uyanmışsınız. Bazı şeyleri konuşmamız gerekiyor, ama sonra sizi taburcu etmekten mutluluk duyacağım."

"Teşekkür ederim." Yatağımın yanına doğru yürüyüp durduğunda ona minnetle gülümsüyorum.

Sadece buradan çıkıp eve gitmek istiyorum.

Banyo yapmak ve Sterling'in kollarında uzanmak.

Ve sıcağı, kokuyu, korkuyu engellemeye çalışın.

"Seni konuşabileceğin biriyle görüştüreceğim," diyor doktor nazikçe, yüz ifademi inceleyerek.

Başımı sallıyorum ve Sterling'in elini sıkıyorum. Bu iyi bir fikir. Belki Sterling de gider. Ya da benimle gelir. Gözlerim yüzüne kayıyor ama o doktora bakıyor, dikkatle dinliyor.

"Testleriniz normal çıktı..." Doktor duraksıyor, Sinclair, Sullivan ve Denver'a bakıyor.

"Devam et," diye ısrar ediyor Sterling, boynundaki bir kas kendini kötü bir habere hazırlıyormuş gibi geriliyor.

Doktor önce ona, sonra bana bakıyor.

Başımı salladım. "Onlar aileden. Onların önünde her şeyi söyleyebilirsin."

Kaşlarının çatılması midemi bulandırıyor. Ben iyi hissediyorum, ama belki de duman solumak komplikasyonlara neden olmuştur, ya da belki- "Bayan Burton, hamile olduğunuzun farkında mıydınız?"

Kimse konuşmuyor. Herhangi birimizin nefes aldığından bile emin değilim.

Tüm oda sessiz.

Belki de yangında işitme duyum hasar gördü. Onu doğru duymuş olamam.

"HCG seviyeleriniz birkaç haftalık olduğunuzu gösteriyor. Ultrason yaptıktan sonra daha iyi bir fikrimiz olacak," diye devam ediyor doktor.

"Hamile mi? Emin misiniz?" Yutkunmaya çalışıyorum ama dilim ağzım için çok büyük ve boğazım kulaklarımla birleşip düzgün çalışmayı bıraktı.

"Evet. Kan testinde çıktı."

Bakışlarımı Sterling'inkilere kırbaçlıyorum.

"Hiçbir fikrim yoktu." Alnı kırışıyor. "Hall-"

"Çok fazla duman solumuş. Olabilir mi...?"

Sinclair'in sözleri havada asılı kaldı.

Doktor bana güven verici bir gülümseme veriyor. "Sizi geciktirmeden bir taramaya götürmek istiyorum."

Sterling'e dönüyorum, damarlarıma korku damlıyor ve kanımı buzla değiştiriyor. "Ya-?"

Sıcak eller yanaklarımı avuçlamadan önce perili mavi gözler bana bakıyor.

Ona bakarken nefesim kesiliyor. "Bilmiyordum. Biz... Nasıl...?"

Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülüyor, alnını alnıma koyarken başparmaklarının üzerinden geçiyor.

"Seni seviyorum," diye fısıldıyor.

"Ben de seni seviyorum," diye mırıldanıyorum. "Ama bütün o duman... Ya öyle olsaydı?" Alnımdan öpüyor. "Her şey yoluna girecek," diye yatıştırıyor.

Sesini tanıyorum. Endişeli olduğumda kullandığı ses bu. Ailemi görmeden önceki gibi. Ve New York'a indiğimizde gazeteciler deniziyle karşılaştığımızda.

Ama o zamanlar bir parça bile şüphe yoktu. Şimdi olduğu gibi değil.

Tişörtünü yumrukladım, tutunacak bir şeye ihtiyacım vardı.

Çünkü her ne kadar onun sesine tutunmak istesem de, bu sefer ona inandığımdan emin değilim.

STERLING

Ekranda bir kalp atışı duyuluyor.

Güçlü ve sabit.

"Tanrım," diye boğuluyorum, bir elimi çenemde gezdiriyorum.

"Bebek bu aşamada normal gelişiyor gibi görünüyor," diyor sonograf, küçük blobun bazı ölçümlerini alırken. "Ama sizi birkaç gün içinde tekrar kontrol etmek için çağıracağız. Son adetinizin beş ya da altı hafta önce olduğunu söylemişsiniz?"

Hallie bana bakarak, "O civarda," diye cevap veriyor.

"Doğru gibi görünüyor." Sonografi uzmanı işini bitirdikten sonra Hallie'ye bir tomar kağıt mendil uzattı. "Siz temizlenirken ben de gidip görüntüleri bastırayım."

Sonografi uzmanı kapıyı kapatıyor ve Hallie elini yüzünü silip hastane önlüğünü indirerek yatağa oturuyor.

Gözleri benimkileri arıyor. Kalp atışını duyduğu andaki rahatlama yerini şüpheyi bırakmıştı.

"Bilmiyordum, yemin ederim. Geç kaldığımın farkında bile değildim. Nişanımız, düğünü planlamamız... İzini kaybetmişim."

"Hallie," diye nefes alıyorum. "Kızgın olduğumu mu düşünüyorsun?" "Bunu planlamamıştık. Biz-"

Dudaklarımı umutsuz bir öpücükle onunkilere yapıştırıyorum, nasıl g ö r ü n d ü ğ ü m e aldırmadan, pis ve dağınık.

"Bebeğimizi taşıyorsun. *Bizim bebeğimizi.* Kendimden geçtim. Bu kadar hafif hissettiğim için sandalyeden uçmadığıma şaşıyorum."

"Ciddi misin?"

"Ciddiyim."

Onu tekrar öpüyorum, harap olmuş gömleğime uzanıp parmaklarını kalbimin üstündeki kumaşın etrafında dolaştırırken iniltili hıçkırığını yutuyorum.

"Çocuk sahibi olma ihtimalimiz hakkında konuştuğumuzu biliyorum. Ama Sinclair ve Sullivan yetişkin insanlar. Bunu gerçekten tekrar yapmak istiyor musun?"

"Seninle mi? Tabii ki istiyorum. Çocuklar bir nimettir, Hallie, nasıl gelirlerse gelsinler. Planlı, sürpriz, yirmi yaşında, elli yaşında."

Küçük bir nefes verdi, yüzü aydınlandı. "Bunu gerçekten yapıyor muyuz?"

"Yapıyoruz."

Güzel gözleri benimkileri ararken geniş ve kararsız. Bunun benim için ne anlama geldiğini ona göstermek için çalışmalıyım. Bu lanet sandalyeden uçabileceğimi söylediğimde ciddiydim.

Bir bebek. Bizim bebeğimiz.

"Londra'dan döndüğümüz sıralarda olmalı. O kadar duygusaldım ki doğru düzgün düşünemiyordum. Çok güzel günlerdi. Döndüğümüz gece içimde bitmişin," diye fısıldıyor.

Başparmağımın ucuyla yanağının tozunu alıyorum, yavaş bir nefes verirken teninin kıvrımlarını takip ediyorum.

"Bitirdim. Birçok kez." Gülümsüyorum.

Kaşları çatılıyor. "Unuttuğum için kızmadın değil mi?"

"Hallie. İki kişi gerekiyor. Ben de unuttum. Ya da belki bilinçaltım bana bilerek unutturdu."

Kaşlarını çatı. "Sence evren bunu mu istedi?"

"Bunu istiyorum." Gözlerini arıyorum, kalbim kaburgalarımın çarpıyor. "Sen iyi misin? Konuş benimle. Ne yap-"

"Bunu ben de istiyorum." Hızla göz kırptırıyor, gözleri parlıyor. "Hepsini seninle istiyorum. Her şeyi istiyorum." Nefesi, öksürüğe dönüşen titrek bir hıçkırıkla onu terk ediyor. "Özür dilerim," diye hırıltıyor ve ağzını kapatıyor.

Sırtını ovuyorum. "Dinlenmen gerek. Tanrım, Hallie. Seni eve götürmeliyim ki sana bakabileyim. İkinizle de."

"Senin de bakıma ihtiyacın var."

"Ben iyiyim." Elimi vücudunda gezdirip karnına koyuyorum. "İyiden de iyiyim. Benim için endişelenmeni istemiyorum." Bakışlarımı parmaklarımın hastane önlüğünün üzerinde yayıldığı yere indiriyorum. "Bir bebeğimiz olacak," diye fısıldıyorum huşu içinde.

Gözleri dökülmemiş yaşlarla doluyor, alt kapakları boyunca birikiyor.

"Doğuruyoruz." Gözyaşlarından ilki serbest kalıp yanaklarını kaplarken başını sallıyor. Dudaklarımı onunkilere bastırıyorum.

"Seni o kadar çok seviyorum ki. Bugün seni kaybettiğimi sandım," diye boğuluyorum, göğsümde bir baskı oluşuyor. Onu masamın üzerine yığılmış gördüğümünden beri kendimi tutuyordum. Ama kararlılığım artık ince bir ipek teli kadar ince ve kopmak üzere.

"Seni kaybettiğimi sandım."

"Ben buradayım." Elini benimkinin üzerine, karnının üzerine koyuyor.

"Seninle evlenmek için sabırsızlanıyorum." Onu tekrar öperim. "Ben de seninle tanışmak için

Sen," diyorum, karnını öpmek için başımı eğiyorum.

Elleri saçlarımın arasından geçiyor ve ben ona sokulurken o da kafa derimi okşuyor.

"Seni seviyorum Hallie," diye mırıldandım. "Bugün neredeyse hayatımın en kötü gününü tekrar yaşadım."

"Sterling," diye hıçkırıyor, parmakları saçlarımın tellerini topluyor, sanki dağılan parçalarımı bir arada tutmaya çalışıyor.

"Seni de kaybedersem hayatıma devam edemem. Seni değil. O ateşin içine girdim ve seni gördüm." Bedenim titriyor ve tüm kontrolümü kaybediyorum.

Kollarımı ona doluyor ve boğazımı yakan gözyaşlarıma teslim olarak sıkıca sarılıyorum.

"Çok üzgünüm," diye ağlıyor.

"Seni kaybetmedim," diye boğuluyorum. "Bana uğruna yaşayabileceğim her şeyi verdin, Hallie. Öyle günler oldu ki-"

"Sorun değil," diyor usulca, saçlarımı okşayarak.

Yüzünü okşamadan önce karnına öpücük üstüne öpücük konduruyorum.

"Seni seviyorum."

Bana ruhumu ışıkla yıkayan en güzel gülümsemesini veriyor. "Ben de seni seviyorum."

"Gidip Sinclair'i bulacağım. Mal ve Trudy'yi aradı ve yolda bizim evden bir şeyler almalarını istedi. Üstünü değiştireceğiz ve sonra seni eve götüreceğim."

"Tamam."

"Tamam," diye tekrarlıyorum usulca, dudaklarına bir öpücük daha konduruyorum.

Odadan çıkıyorum ve koridorda herkesi tarama için bıraktığımız yere doğru ilerliyorum. Hepsi her şeyin yolunda olup olmadığını görmek için bekliyor. Eğer...

Tanrım, tekrar baba olacağım.

Adımlarım bir an yavaşlıyor ve elimi çeneme götürüyorum.

Bebeğimizi doğuruyor.

Hallie bebeğimizi doğuruyor.

Duygular boğazımı tıkıyor ve kendimi yürümeye devam etmeye zorluyorum. Bana her şeyi ve daha fazlasını verdi. Bizimki gibi bir aşka sahip olma fikrinden vazgeçmişim. Ve şimdi bana sadece bunu vermekle kalmadı, aynı zamanda bana yeniden baba olma şansını da veriyor.

Göğsüm sıkışıyor. Onu, ona gösterebileceğimden çok daha fazla seviyorum. Ama yine de hayatımın her gününü çabalayarak geçireceğim.

Köşeyi dönüyorum, dudaklarımda inanmayan bir gülümseme beliriyor. "Sterling?"

Keskin nişancı ateşinin etkinliğiyle tokatlandı. "Lavinia?"

Tersledim. "Burada ne işin var?"

Elindeki çantayı bir kalkan gibi vücudunun önünde tutuyor. "Tanrım, şu h a l i n e bak!" Gözleri genişliyor. enkaza dönmüş kıyafetler. "Haberlerde duydum, iyi olup olmadığına bakmaya geldim. Neden böyle görünüyorsun? İçeride değildin, değil mi?"

"İçeride değildim. Hallie içerideydi."

Nefes nefese kaldı ve bir elini dudaklarına bastırdı, yüzünün rengi soldu. "O...?"

"İyileşecek."

"Tanrıya şükür." Omuzları çöküyor ve titreyen elini tekrar çantasına götürüp tokasını kurcalıyor. "Çok üzgünüm, Sterling."

Ona bakakalıyorum. Onu bir zamanlar arkadaşım olarak görmüş olabilirim. Ama Hallie'ye yaptıklarından, basına yaptığı gibi tüyo vermesinden ve ikimizin birlikte olmasıyla ilgili söylediklerinden sonra, ona bakmaya bile tahammül edemiyorum.

"Gitmem gerek."

Yanından geçip gidiyorum ama koluma uzanıyor. "Bekle-"

"Patron?" Denver koridorda bize doğru adım atarak sesleniyor. "Ne oldu?"

Kaşlarının düşük çekimi ve çenesinin duruşuyla ilgili bir şey vücudumdaki tüm kasların gerilmesine neden oluyor. Gözlerimi tutarken Lavinia'yı görmezden gelerek bize doğru yürüyor.

"Bir tutuklama yaptılar. Kontrol edilmek üzere hastaneye götürüldü."

"Rory mi?" Homurdanıyorum.

Denver sert bir şekilde başını salladı. "İki kancayla olan olaydan sonra bunu hak ettiğini söyledi..." Gözleri Lavinia'ya kayıyor. "Elinizdeki tüm kanıtları yok etmek istedi."

"Nerede o?"

Tükürdüm. Denver'ın gözleri karardı.

"Bana söyleyen iyi edersin. Onu yakaladığımda Rory kulübümde kalıp cehenneme kadar yanmış olmayı dileyecek."

Denver'la burun buruna geliyorum ama o hiç çekinmiyor. Öfkemin onu hedef almadığını biliyor.

"Yanında iki polis var." Başını bulduğumuz yerden çıkan bir koridora doğru eğiyor.

Aklımda tek bir şeyle yanından hışımla geçiyorum. O orospu çocuğunu öldürmek.

Köşeyi döndüğüm anda, iki üniformalı polis tarafından eşlik edilen adam oradaydı.

"Seni pislik!"

Burnuna bir yumruk indirdim ve onu yere serdim.

Elleri yüzüne doğru uçuyor ve bir korkak gibi uluyor.

"Kalk lan ayağa!" Hırlayarak öne çıktım ve onu boynundan yakalayıp nefes borusunu sıktım.

"Patron." Denver yanımda beliriyor, yakınımı eğilirken sesi alçalıyor. "O tek yumruğu atmana izin verdiler. Ama onu öldürürsen kendini tutuklatmana izin vermeyeceğim. Hak ettiğini bulacak."

Dişlerimi sıkıp iki polise de bakıyorum. İkisi de havasını kestiğim için çaresizce elimi pençeleyen Rory'ye yardım etmiyor. Bunun yerine, kararlarını sorgular gibi Denver'la bana bakıyorlar.

Rory'nin boynunu sıkıca kavriyorum ve panik içindeki gözlerine bakıp, avuçlarımın altındaki bedeninden süzülen sefil hayatının tadını çıkarıyorum.

"Seni bok çuvalı," diye hırlıyorum, sonra da onu sırt üstü yere fırlatıp kafasının yere çarpmasını sağlıyorum.

İki polis onu her iki kolunun altından tutup ayağa kaldırırken öksürüyor ve sığıyor.

"Beni öldürmeye çalıştı," diye nefes nefese kalmış. "Onu tutuklamalısınız." Polislerden biri "Ayağın kaydı," diyor.

"Evet. Tam yüzünün üstüne düştün. Bu canını yakmış olmalı," diye ekliyor diğeri. "Çıkarın şu pisliği buradan," diye homurdanıyor Denver.

"Seni görmek güzel Denver," diyor biri Rory'yi götürürken.

"Sen pis bir ihtiyarsın!" Rory başını iki yana çeviriyor, burnundan kan damlıyor, gözleri doğal olmayan bir şekilde kocaman. "O senin kızın olacak kadar genç!"

Arkasından bakakalıyorum.

"Yapabileceğinin en iyisi bu mu? Belki hücrendeki o yalnız gecelerde daha iyi bir şey düşünürsün. Ama benim umurumda olmayacak çünkü karım ve bebeğimizle ilgilenmekle meşgul olacağım."

Yüzü soluklaştı, şaşkınlık yüzünü buruşturdu. "Bebek mi?"

Polisler onu koridorda sürüklerken ona küçük, tehditkâr bir gülümseme veriyorum. Koridorun sonunda Lavinia duruyor ve adam ona bakıyor, polisler onu yanından geçirirken gözlerini onun şaşkın ifadesinden ayırmamaya çalışıyor.

Ensemdeki tüyler diken diken oluyor. Denver'a,

"Bize bir dakika izin ver," diyorum.

"Patron." Başını sallıyor, gözlerini Lavinia'ya dikmiş.

Lavinia topuklarını yere vurarak koridora doğru koşuyor. "Bu o muydu? Yangını başlatan adam mı?" Kelimeleri kontrol edemiyormuş gibi ağzından dökülüyor.

"Onu tanımadın mı? Çünkü seni tanıyor gibiydi." "Ben..." diye kekeliyor.

"Sen ne halt ettin Lavinia?" Tükürdüm.

İrkildi. "Onu Sullivan'ın partisinin dışında Halliday'i beklerken gördüm ve... onun *kocas*ı olduğunu söyledi."

"O değil."

Gözleri genişliyor, alt dudağı titriyor.

"Yemin etti. Kalbi kırılmıştı, onu ondan aldığını söylüyordu. Onu hâlâ sevdiğini ve bunu ona hatırlatmak için bir şansa ihtiyacı olduğunu söyledi. Doğruyu söylediğini ve sadece bir şansa ihtiyacı olduğunu düşündüm-"

"Yani bir şansa ihtiyacın olduğunu mu söylüyorsun? Hallie ve benim sahip olduğumuz şeyi mahvetmenin başka bir yolu."

"Ne yapacağınızı bilmiyordum! Seninle erkek erkeğe konuşmak istediğini ama bunu denediğinde onu engellediğini söyledi. İçeride sizi beklerse dinlemek zorunda kalacağınızı düşündü. Ona kodun ne olduğunu bilmediğimi ama S'yi denemesi gerektiğini söyledim."

"Sakın oğlumun adını ağzına alma!" Parmağımla yüzünü göstererek bağıríyorum. "Sakın buna cüret etme."

Nasıl bu kadar aptal olabildim? O haklıydı. Kod oğlumun doğum günüydü. Asla unutmayacağım bir tarih.

"Onu öldürebilirdi! Ne kadar saf olabilirsin ki?"

"Yemin ederim, Sterling ben..." Çantasını yere bıraktı ve uzanarak umutsuzca ceketimin yakalarına yapıştı. "Onu sevdiğini ve sadece geri istediğini sanıyordum."

"Onu seviyorum!" Ellerini üzerimden çekiyorum ve nefesini kesiyorum. "O da beni seviyor. İlk karımı eski sevgilisiyle tekrar bir araya getirdin. Ve sen de hayatıma tekrar müdahale ederek aynı şansa sahip olacağını düşündün."

"Hayır... Düşündüm. Sen ve ben, biz olabilirdik..."

Sesimi alçaltırken gözlerimi onunkilere dikerek yaklaşıyorum.

"Sen ve ben bir hiçiz. Beni iğrendiriyorsun, Lavinia."

Kendinden geçiyor, bayılacakmış, kusacakmış ya da her ikisini birden yapacakmış gibi görünüyor. "Bu sen değilsin. Sen her zaman nazıktın. O seni

Bu."

"Beni hiç tanıımıyorsun." Bana şok içinde bakarken gözlerini tutuyorum. "Hallie benim karım olacak. Çocuğumu taşıyor. O artık bir Beaufort. Ve ailemin bir üyesini tehdit eden herkesi yok edeceğim."

"Sen..." Kaşları çatık bir şekilde sıcııyor. "Bu değil-"

"Ben kim miyim? Evet, benim. Ve eğer bana inanımıyorsan, Hallie'nin yanına tekrar gel. Onunla konuş. Ona doğru bak. Ama senin için gelmeme hazır olsan iyi edersin. Çünkü sözlerimi unutma Lavinia. Seni kendim öldüreceğim." Yüzümü çevirip kulağına fısıldıyorum, sesim sakinliğin timsali. "Ve bunu yaparken hiçbir şey hissetmeyeceğim."

Nefesi sessiz bir hıçkırıkla onu terk ederken geri çekiliyorum.

"Şimdi lütfen bana müsaade edin," diyorum ceketimi düzelterek. "Nişanlím beni bekliyor."

"Özür dilerim," diye fısıldıyor, sesi kendisi gibi küçük ve zayıf. "Her şey için çok üzgünüm."

"Artık çok geç. Şu anda yapabileceğin en iyi şey ortadan kaybolmak." Yüzü buruşuyor ve hıçkırıklara boğuluyor.

Arkama bakmadan uzaklaşıyorum. Lavinia her şeye karışan ve bencil biri olabilir ama aptal değil.

Rory gibi değil.

Uyarımı dikkate alacak ve uzak duracak.

HALLIDAY

Hastane odasının ^{kapısı} açılıyor ve Sterling'i ya da sonografi bekleyerek başımı kaldırıyorum.

Onun yerine, Sullivan içeri girip kapıyı kapatırken buz mavisi gözleri benimkilerle buluşuyor. Bakışları odada gezinip tıbbi ekipmanı incelerken kaşlarını çatıyor.

Yatağın kenarından kalkarak ona, "Sterling size son durumu bildirmek için geldi," diyorum.

"Bebek mi?" diye soruyor. "İyi."

Ellerini kalçalarına koyuyor ve nefes veriyor, omuzları yumuşuyor. "*Tanrıya şükür*," diye mırıldanıyor sessizce. "Peki ya sen? Sen nasıl hissediyorsun?"

Bakışları tekrar bana dönüyor ve sesindeki gerçek endişe karşısında şaşkınlığımı belli etmemek için kendimi zor tutuyorum.

"Ben... evet, iyiyim. Mutlu ve rahatlamış."

Takım elbise ceketinin iç cebine uzanmadan önce başını sallıyor. "Yangınla ilgili telefon gelmeden önce bugün seni görmeye geliyordum. Sana bunu vermek için geliyordum." Kahverengi bir zarf çıkarıp bana uzatıyor. Onu tanıdığımda kalbim sıkışıyor: gizlilik anlaşması.

Belki de Sterling'le nişanlandığımızdan beri üzerinde değişiklikler yapmıştır. Yüzüğü iade etmem gerektiğini falan eklemiştir.

"Tamam. Değişikliklere bir göz atayım ve-" Zarfı ikiye böldü.

Kaşlarımı çattım. "Sterling sana sordu mu-"

"Babam bunun varlığından haberdar değil," diyor Sullivan. "Bunu ailemizin avukatlarına kaydettirmeden önce imzalaması için ona götürmeyi planlıyordum ama..."

"Ama sen yapmadın?"

Sert ifadesi bir parça yumuşuyor. "Hayır, yapmadım."

"Neden?"

Başını kendi kendine sallayarak başka tarafa bakıyor. "Bunu kendime defalarca sordum, ama sonra babam senden bahsediyordu ve gözleri parlıyordu ve... Bunu mahveden pislik olmak istemedim."

"Çünkü sen aşka inanıyorsun," diye nefes alıyorum.

Gözlerini benimkilere çeviriyor. "Babamın mutlu olmayı hak ettiğine inanıyorum."

Bakışlarını tutuyorum ve kendini tuttuğunu, bariyerlerini sıkıca yerinde tutmaya çalıştığını söyleyebiliyorum. Ciddi biriyle çıkmasını engelleyen ve sadece Sinclair'in ona çok kızdığı sürekli gündelik ilişkilere yer açan engeller.

"Ben de onun mutlu olacağına inanıyorum. Ve onu her gün mutlu etmek için elimden gelen her şeyi yapacağım. Babanı seviyorum, Sullivan."

"Sana inanıyorum. Sözleşmede yaptığın *değişiklikler* de bunu gösteriyor. Onları kaldırarak kendiniz için sahip olduğunuz her türlü korumayı feda ettiniz." "Sterling iyi olduğu sürece kendim umurumda değildi."

"Hm," diye homurdanarak zarfın kalıntılarını kaldırdı, "Bu, işler yoluna girdikten ve ikiniz de iyileşmek için zaman bulduktan sonra ona kendimden bahsetmeme izin vermeni tercih ettiğim bir şey."

"Kesinlikle." Ona gülümsedim.

Sterling'le aralarında bir gerginlik çıkmasını önlemek için her şeyi gizli tutmak istemesini bekliyordum. Ama bu mantıklı. Sinclair her zaman sırların aileleri nasıl mahvedebileceğinden bahseder. Sullivan da bu inancı paylaşıyor olmalı.

Bana başını salladı. "Doğru, o zaman-"

"Senin için eşleştirme yapabilirim," diye geveledim, kaşları havaya kalkarken içten içe irkildim.

Sözcükler ben onları durduramadan ağzımdan çıktı ve haddimi aştığını biliyorum, ama onun sözleşmeyi yırtıp attığını görmek - bunun Sterling'in mutlu olmasını istemekten başka bir şey olmadığını iddia edebilir, ama içinde aşka inanmayan minicik bir parça olmasaydı bunu yapamayacağını biliyorum.

Tepkisini bekliyorum - sert bir bakış ya da söz.

"Neden enerjini babamı mutlu etmeye odaklamıyorsun? Ve yeni çocuğa bakmaya? Molly ailede bir bebek olduğu için çok heyecanlanacak."

Ağzının bir köşesi hayalet bir gülümsemeye dönüştü. Şok içinde biraz doğruldum. "Bunu yapabilirim."

"İyi, yaparsın o zaman," diye mırıldanarak kapıya doğru yürüyor. Çıkmadan önce arkasına bakıyor. "Ya Halliday?"

"Evet?"

"Tebrikler."

Elimi karnımın üzerine koyuyorum, alt göz kapaklarımda ılık gözyaşları birikiyor. "Teşekkür ederim."

Birkaç gün önce hastaneden eve döndüğümüzden beri her gün yaptığı gibi mutfağımızda yalınayak dolaşıp bana kahvaltı hazırlarken Sterling'e, "Bir tane daha yapmadan önce annemle babamın bu gece gelmesini bekleyelim," diyorum.

Sullivan, Sinclair ve Mal durmaksızın etrafımızdalar ve bu kendimize ayırdığımız ilk gün.

"İyi fikir." Sıcak mavi gözlerini benimkilere diyor ve gözlerinin kenarları kırışıyor.

"Ne?" Bana bilmiş bir bakış attığında dudaklarımı gülümseyecek şekilde büküyorum. "Bekleyebileceğine emin misin?" Kaşlarını çatıyor.

"Bence asla bekleyemeyecek olan sensin."

Kıkırdıyor ve başını iki yana eğiyor. "Beni yakaladın."

Ekmek kızartma makinesi patlıyor ve ekmeği çıkarıp kızartıyor. Onu mutfakta böyle izlemeye bayılıyorum. Benim için bir şeyler yaparken mutlu ve rahat görünüyor. Hâlâ her sabah kahvesini ben yapıyorum ama o bana kahvaltı hazırlama konusunda ısrarcı.

"Görmek için heyecanlandıklarını biliyorum." Kızarmış ekmeği tabağa koyup üzerine iki mükemmel haşlanmış yumurtayı kaşıklarken ona sırtıyorum.

"Eminim öyledir." Tabağı kahvaltı tezgâhında önüme koyuyor ve ben çatal bıçak takımımı alırken beni izliyor.

"Ev içi ultrason makinesi aldığını söylediğimde şaka yaptığımı sandılar."

"Bebeğimizi her gün görmek istiyorum," diye ciddi bir şekilde cevap veriyor, yemek yemeye başladığımdan emin olmak için gözleri üzerimde.

Bebeğin buna ihtiyacı olduğunu söyleyerek düzgün beslendiğimden emin olmayı takıntı haline getirdi. Aslında bebekle ilgili her şeye takıntılı hale geldi ve yatakta uzanırken elini karnımın üzerine koyup onunla konuştuğu ya da öpücükler kondurduğu her seferinde kalbim daha da eriyor.

Bir de hastaneden eve döndüğümüz gün gelen ultrason makinesi var. Hâlâ bir kütleye benzemesine rağmen bebeği sık sık kontrol etmekte ısrarcı.

Kalp atışı olan bir leke.

Beni yemek yerken izlerken ona gülümsüyorum.

"Onları karşılamak için seninle havaalanına geleceğim," diyor.

"Seasons'taki onarım işiyle ilgili bir toplantının yok muydu?"

Sterling benimkinin yanındaki tabureyi çekip içine gömüldü, vücudu bana dönüktü.

"Yeniden planladım."

Bir kolunu belime doluyor ve omzumu öpmek için başını eğiyor.

"Onları İngiltere'den alması için özel jetini göndermişsin. Eminim senin de onları almak için işi kaçırmayı beklemeyeceklerdir."

"Özel jetini ben gönderdim, Hallie."

"Ah evet. Nasıl unutabilirim ki? En sevdiğimi seçebilmem için üç tane aldığın jetimi."

Kıkırdıyor ve ben ona gülümseyerek başımı sallarken omzuma bir öpücük daha konduruyor.

"Vermeyi severim. Buna alışsan iyi olur, çünkü ailemizin ve arkadaşlarımızın önünde ömür boyu bunu kabul edeceğine dair yemin etmene az kaldı."

"Önce nerede yapacağımıza karar vermeliyiz, yoksa düğün olmaz."

Gözleri önemli bir şey söyleyeceği zamanki yoğunluğunu alıyor.

"Neymiş o? Nerede yapabileceğimize dair bir fikrin var mı?" Sesim umutla yükseliyor. Yer arıyordum ama hiçbirisi yeterince özel değildi.

"İstiyorum," diye mırıldanıyor. "Ama bu konuda nasıl hissedeceğinden emin değilim."

"Anlat bana." Çatal bıçağımı yere bırakıp dönüyorum ve tüm dikkatimi ona veriyorum.

Yavaşça nefes verirken gözleri benimkileri arıyor.

"Cape Town."

"Cape Town
mı?"

Bocalıyor, gözlerinden endişe geçerken alnı kırışıyor. "Hayatımın en kötü gününün geçtiği yer. Ve bana tuhaf diyebilirsin,
Ama aynı zamanda en güzel günün yaşandığı yer olmasını istiyorum. Oğlumun da bizimle birlikte orada olacağını hissediyorum."

"Sterling." Taburemden sıçrayıp kollarımı boynuna doladığımda sesim kesiliyor. "Tuhaf değilsin. Bence bu mükemmel."

"Öyle mi?"

Gözlerinin içine bakmak için geri çekiliyorum. "Bence de." Başımı sallıyorum, parmaklarımı çenesinde gezdirerek gerginliğini azaltmayı umuyorum.

Ellerini kalçalarımın koyuyor, ben de ona yaklaşıp açık kalçalarının arasında duruyorum.

"Hepimizi orada hayal ettiğinde kendini nasıl hissediyorsun?"

Gözlerini karnıma indiriyor ve elini karnımın üzerine koyuyor.

"Doğru hissettiriyor, Hallie. Çok doğru hissettiriyor."

"O zaman Cape Town'da yaparız." Alnına bir öpücük konduruyorum. "Cape Town'da yaparız," diye yineliyor.

Birkaç dakika birbirimize bakıyoruz, Sterling bakışlarımı kırıp yarı yenmiş kahvaltımın bakmadan önce aramızdaki hava azalıyor.

"Henüz bitirmedim, söz veriyorum," diyorum alt dudağımı ısırarak.

"Hayır, bitirmedin." Beni koltuğuma geri götürmeden önce dudaklarımdan öpüyor. "Hâlâ iyileşıyorsun. Ve bebeğimizin annesinin yemek yemesine ihtiyacı var."

Yüzüme aptalca bir gülümseme yayılıyor. "Annecik kulağa tuhaf geliyor."

"Annecik bana mükemmel geliyor." Oturduğu yerden k a l k ı p ortalığı toplamaya başlarken gözleri parlıyor.

Bana arkasını döndüğünde gözlerim takım elbisesinin içindeki poposuna takılıyor. "Ye, Hallie. Yoksa seni kendim beslerim," diyor derin bir gürültüyle. "Sana baktığımı nereden biliyorsun?"

Kıkırdıyor. "Konu sen olunca her şeyi bilmek benim işim."

Bir çatal dolusu tost ve yumurtayı ağzıma atıp çiğniyorum, takdir dolu bakışlarım hâlâ kışına yapışık.

"Tamam o zaman, Bay Her Şeyi Bilen. Düğün için hangi renk temasını seçiyoruz?"

Tezgâhı üçüncü kez aynı yere silerken mırıldanıyor. Hâlâ kışını incelediğimi biliyor ve yemin ederim benim kadar onun da gözlerini sikmemden zevk alıyor.

"Bu kolay."

"Öyle mi?" Şakalaştığımız ve her şeyin yeniden iyi hissettirmeye başladığı için mutluyum.

Rory kulüpteki yangını başlattığı için tutuklanmıştı. İntikam almak ve Sterling'in bana anlattığı Mal'ın çektiği fotoğrafları yok etmek istiyordu. Ama kasa yangına dayanıklı olduğu için Rory'nin planı işe yaramadı. Duruşmasından önce kefaletle serbest bırakılması pek mümkün değil. Sophie de hukuki açıdan kurtulma şansı olduğunu sanmadığını söyledi.

Hapse girecek.

Öte yandan Lavinia, bu işe karışıp karışmadığı araştırılırsa ki yakında araştırılacağından eminim, daha hafif kurtulacak. Rory, polislere güvenlik kodunu Lavinia'nın verdiğini söyleyerek dikkatleri ondan başka yöne çekeceğini düşünüyorsa, suçlamaları pasta fabrikasındaki serpintiler gibi etrafa saçacaktır. Ancak iki gün önce bir hayır işi için yurtdışına çıktı ve New York'ta dahil olduğu tüm hayır kurumlarının yönetim kurulu üyeliğinden istifa etti.

Zorla tutulmadığı sürece geri dönmeyi düşünmüyor. Sterling'e,

"Madem bu kadar kolay, git o zaman," dedim.

Yüzünü bana dönüyor, dudakları düz ve ciddi.

"Silver."

"Gümüş mü?" Kaşlarımı kaldırıyorum.

"Seni o kadar çok sevdiğim elbisenin rengi." "Gümüş olanı mı diyorsun?"

Başını iki yana sallıyor ve tezgâhın etrafında dolaşarak

kolt

"Hayır, meme uçlarını lanet bir eser gibi sergileyen şeyi kastediyorum,"

uk.

diye alaycı bir öfkeyle ağzımı açıyorum. "Sen bir

Sana

t."

beyefendi."

Kıkırdıyor. "Öyleyim. Ama kız arkadaşımın onun yanında tüm nezaketimi kaybetmeme bayıldığını da biliyorum."

"Oh, öyle." Ayağa kalkıyorum ve kollarımı boynuna doluyorum.

Ellerini kalçalarımın doğru indirerek, "Öyle," diye mırıldanıyor.

"Seninle evlenmek için sabırsızlanıyorum," diye fısıldıyorum, ayak parmaklarımda üzerinde yükseliyorum ve dudaklarına uzun bir öpücük konduruyorum. Nefesi içimde erirken kalçalarımı sıkıca kavrayışı midemi bulandırıyor.

"Seninle tanıştığım için çok şanslıyım Hallie."

Alt dudağımı ısıyorum. "Havaalanına gitmeden önce bana ne kadar kutsanmış hissettiğini göstererek bir gün geçirmek ister misin?"

Bir elimi büyüyen ereksiyonunu avuçlamak için bıraktığımda "Bebeğim," diye inliyor.

"Evet mi?" Tatlı tatlı söylüyorum.

"Dün geceden beri hâlâ ağrın var mı?"

Başımı sallıyorum. Dün gece beni arkamdan o kadar derinden sikti ki, her yaklaştığımda durdu, sonunda boşalmama izin verdiğinde adını haykırdığım ses beni bile şaşırttı. Sullivan'ın bu sabah şafak sökerken misafir odasını boşaltmasının ve artık iyileşmemiz için yardıma ihtiyacımız olmadığını düşündüğünü açıklamasının ve Molly'yi Mal ve Trudy'lerdeki pijama partisinden almaya gitmesinin nedeninin bu olduğundan oldukça eminim.

"Bu durumda, sıkı tutunun." Sterling kıkırdadı.

Beni kollarının arasına alıp yatak odamıza doğru yürürken ciyaklıyorum.

Ön kapıdaki zil onu adımının ortasında durduruyor.

"Boş ver onu," diyor.

Şakacı bir şekilde göğsüne vuruyorum. "Yapamayız. Önemli olabilir."

Çenesine bir öpücük konduruyorum. "Sadece bir dakika sürecek. Buna sonra devam edebiliriz."

İç geçiriyor ve dudaklarımı öpmek için ağzını indiriyor.

"Önemli olsa iyi olur."

STERLING

Kapıyı açtığım anda Sinclair, "İkiniz de daha iyi görünüyorsunuz," diyor. "Sullivan daha önce ayrıldığında ikinizin de dövülecek kadar formda görüldüğünüzü söyledi. Ama ben yine de uğrayıp kontrol etmek ve ihtiyacınız olabilecek bazı şeyleri getirmek istedim."

Monty'yi diğer koluyla kucaklarken bana doğru bir çanta uzatıyor. "Çok düşüncelisin tatlım," diyerek çantayı ondan alıyorum.

Monty'yi yere bırakıyor ve o da kuyruğunu sallayarak doğruca Hallie'ye koşuyor.

"Merhaba oğlum," diye mırıldanıyor Hallie, eğilip onu okşuyor.

"O çantanın içinde gelin dergileri de var. Bir göz atabiliriz diye düşündüm." Sinclair'in gözleri parlıyor.

Hallie ona gülümsüyor. "Tabii, bu harika olur. Hadi gel, daha yeni yemek yedik ama kahvaltı ister misin?"

"Hayır, teşekkürler." Sinclair elini sallıyor. "Fazla kalmayacağım. Sadece bir saat." Kızım daireye doğru ilerlerken Hallie'nin bakışlarını yakalıyorum, Monty onun arkasından geliyor.

"Başladığımız şeye devam etmek için bir saat bekleyemez misin?" Kaşlarını çatmıştı.

"Elbette bekleyebilirim. Ama bu istediğim anlamına gelmiyor."

Kıkırdıyor ve ben de onu mutfağa kadar takip ediyorum. İki kadın tezgahta yan yana oturup çiçekler hakkında konuşmaya başlarken ben de doğruca kahve makinesine yönelip Sinclair için bir tane hazırlıyorum. Onları dinlerken yüzümdeki gülümsemeye engel olamıyorum. Uzun zamandır kızımın sesindeki heyecanı tekrar duymak için dua ediyordum. Ve sonunda geri geldi.

Hallie tarafından konuldu.

"Acaba o gün karnın ne kadar büyük olacak?" Sinclair, Hallie'nin kazağının altındaki düz karnını değerlendiriyor.

"Bilmiyorum. Sanırım belli olacak. Evlenmemize daha birkaç ay var."

"Doğru," diye mırıldanıyor Sinclair. Kahve fincanını ona doğru kaydırırken, "Teşekkürler baba," diyor.

Kapıdaki zil tekrar çalıyor.

"Tanrım, bu sabah çok popüleriz," diyorum ve kadınların mutlu konuşmaları arkamda yankılanırken cevap vermeye gidiyorum.

Bu gidişle Hallie'yle ailesinin uçağı gelene kadar baş başa kalamayacağız. Ve ona adımı dün gecedен daha yüksek sesle haykırtıp haykırtamayacağımı gerçekten görmek istiyordum. Bu oldukça iyi bir şeydi.

Kapının diğer tarafında Sullivan, Mal ve Denver'ın takım elbiseleri ve asık suratlarıyla dikildiklerini görünce kaskatı kesildim.

"Şimdi ne oldu?"

"İçeride konuşalım," diyor Sullivan yanımdan geçerken.

"İyi görünüyorsun," diyor Mal, omzumdan tutup yanımdan geçerken.

geç

miş. "Patron," diye selamlıyor Denver, adamları içeri kadar takip ediyor.

Peşlerinden mutfığa doğru yürüyorum. Hepsi farklı alanlar seçiyor. Tezgâhtaki ya da dev kanepedeki sayısız koltuktan birine oturmak yerine ayakta durdu.

"Çok daha iyi görünüyorsun. Dün gece iyi uyumuş olmalısın," diyor Mal Hallie'ye.

"Teşekkür ederim. Kendimi çok daha iyi hissediyorum." Yüzü kızarıyor, gözleri Sinclair'in kahvesini alıp içmekte olan Sullivan'a kayıyor.

"Buna senden daha çok ihtiyacım var kardeşim, inan bana," diye homurdanıyor.

Sinclair dudaklarını büzerek üçünü de inceliyor. "Siz araya girmeden önce düğünlerden bahsediyorduk. Bu suratlarla burada ne işiniz var?"

Denver, "Babanla iş hakkında konuşmamız gerekiyor," diyor.

Sinclair gözlerini devirir. "Bekleyemez miydi? İyileşiyor olması gerekiyordu."

"O gayet iyi iyileşti, değil mi baba?" Sullivan, Sinclair'in kahvesinden bir yudum daha aldıktan sonra fincanı tekrar tezgaha bırakıyor.

Hallie bana bakıyor ve mahcup bir gülümsemeyi ısırarak geri çekiyor. Yanına gidip elimi ensesine koyuyorum ve başparmağımla ovuyorum.

"Ne oldu?" diye soruyorum.

"Killian ve Jenson'la konuştuğumuz şey hakkında," diyor Denver.

"Devam et," diye ısrar ediyorum.

Mal'in gözleri soru sorar gibi Sinclair'den Hallie'ye kayıyor ama Denver sorduğum her şeyi onların önünde söylemesinden mutlu olacağımı biliyor. Bu ailede sır istemiyorum. Eğer dikkatli olmazsanız her şeyi ve herkesi yok edebilirler.

"O New York'ta," diyor Denver. "Killian dün bir uçuşta onu takip etti. Son iki yıla baktık. Şimdiye kadar buraya hiç gelmemiş."

"Onu ortadan kaldıracabilecek bazı insanlar tanıyorum," diyen Mal'in çenesi sertleşiyor ve Sinclair ile Hallie'ye, sanki onların önünde bunu itiraf etmek istemiyormuş gibi bakıyor.

"Gözümüz üzerinde olacak," diyor Sullivan. "Bir şey isteyip istemediğini bile bilmeden aptalca davranma."

"Kim?" Sinclair söze karışıyor. "Bu kadar gizemli olmayı bırak. Kulüp yangınıyla ilgili bir tutuklama yaptılar, peki sen kimden bahsediyorsun?"

Yavaşça nefes veriyorum. "Neil."

Sinclair'in gözleri büyüdü. "Annemin ilişki yaşadığı adamı neden takip ediyorsun?"

Hallie'nin boynu başparmağımın altında geriliyor ve bana bakıyor. "Sterling mi?"

"Onları kaybettiğimiz gün oradaydı," diyorum, elimi Hallie'den çekip çenemde gezdiriyorum. Dişlerimi gıcırdatıyorum. "Yangını o başlatmış olamaz. Ama yine de oradaydı. Ve nedenini öğrenene kadar hepinizin ekstra tetikte olmasını istiyorum."

Sullivan Sinclair'e, "Kimseye haber vermeden arkadaşlarınızın evinde geceleme yok," diyor. "Tetikte olmamız gerekiyor. Bunca zaman New York'tan uzak durdu. Dönüşünün tamamen masum bir ziyaret olduğunu varsayamayız."

"Neden burada olduğunu öğrenene kadar herkesin her gün beni kontrol etmesi gerekiyor. Hepsinin telefonuna takip cihazı takacağım, böylece yerinizi her an görebileceğim," diye talimat veriyor Denver.

Sinclair homurdanır. "Cehennem gibi olacaksın."

"Sinclair," diye uyarıyorum. "Bunu hepimiz yapacağız. Ve şimdilik, geceleri arabaya ihtiyacın olursa bizden birini aramanı tercih ederim. Hava karardıktan sonra tek başına araba kullanmanı istemiyorum."

Gerildi, gözleri suçluluk duygusuyla benimkilerden uzaklaştı.

"Ciddi misin? Arabana yine mi zarar verdin?" Sullivan, o lanet arabadan on binlerce dolar değerinde kristali her kazıyışında gelen ani sessizliğini fark ederek soruyor.

"Hayır!" Başını sallıyor, gözleri meydan okurcasına parlıyor. "Tanrım, hep beni suçlamak istiyorsun."

"Çünkü bir şeye çarpan hep sen oluyorsun. Bu seferki neydi? Başka bir parkmetre mi?" Sullivan klipsler.

"Unut gitsin." Sinclair burnunu çeker ve gelinlik dergilerinden birini karıştırıyormuş gibi yapar.

"Sinclair?" İkna ediyorum.

Duruyor, bana bakarken iç çekerek omuzlarını düşürüyor. "Benim hatam değildi. Güvenli bir yere park ettiğimi sanıyordum."

"Sen neden bahsediyorsun?" Sullivan soruyor.

"Bu..." Gözlerini deviriyor. "O kadar da büyük bir hasar değil. Atölye tamir edeceklerini söyledi."

Sullivan ona kaşlarını çatıyor ve o da kızgınlıkla ofluyor.

"Tahrip edilmiş, tamam mı? Biri kazımış ve ön cama 'Beaufort Kaltağı' yazmış."

"Aman Tanrım, iyi misin?" Hallie sorar.

"İyiyim, teşekkürler. Önemli bir şey değil," der.

Sullivan, "Bu hiçbir şey değil," diye bağırır. "Tanrım, neden bize söylemedin?" "Çünkü her zaman aşırı tepki veriyorsunuz, tıpkı şimdi yaptığınız gibi," diye tersliyor.

"Daha önce kimse böyle bir şey yapmadı Sinclair," diye ekliyor Mal. "Biz sadece sana göz kulak oluyoruz."

Sinclair kollarını kavuşturuyor, dudakları birbirine kenetlenmiş.

"Bu ilk kez olmuyor, değil mi?" Gergin duruşu göğsümde huzursuzluk yaratırken soruyorum.

Koltuğunda kayıyor. "Daha önce arabama hiç zarar vermediler. Genellikle sileceğin altına bir not bırakırlar."

"Lanet olsun," diye tersliyor Sullivan, ellerini pantolonunun ceplerine sokup arkasını dönüyor.

Ondan yayılan korku karşısında boğazım düğümleniyor. Başkalarına öfke gibi görünebilir ama ben oğlumu tanıyorum. Bir şeyden korkuyor

Annesi ve kardeşinin gözleri önünde öldüğünü gördüğünden beri ailemize başka şeyler de oluyor.

"Ne tür notlar?" Mal soruyor.

Sinclair omuz silkiyor. "Sadece arkamı kollamam gerektiğini söyleyenler. Ya da herkesin sandığı kadar özel olmadığımı. Bunun gibi şeyler. Güzel olanları da alıyorum." Parlıyor. "Biri bana çiçek bırakmış ve geçen hafta podyuma çıktığımı söylemiş."

"Tanrım," diye mırıldandım.

Sullivan dönüyor ve gözlerimle buluşuyor. Gözlerinde bir karanlık dolaşiyor, güçlü biri gibi görünmek için gizlemek için çok uğraştığını bildiğim acının bir parıltısı. Üçünün en büyüğü. İkisini de kaybetmeden önce bile her zaman ciddiye aldığı bir rol.

"Sorun yok, baba. Bu-"

"Bu iyi değil." Sinclair'in sözünü kesiyorum ve dikkatimi ona bakarken yüzü gök gürültüsü gibi olan Denver'a çeviriyorum.

"Denver?"

Çenesi sıkılıyor ve gözlerini Sinclair'den alıp benimkilerle buluşturuyor. "Şu andan itibaren, Sinclair'e bunları kimin gönderdiğini bulana kadar tehdit ediyor ve Neil'in burada ne yaptığını öğreniyor, sen Sinclair'le birliktesin." "Evet, patron." Başını salladı.

"Ne?" Sinclair'in nefesi kesilir. "*Benimle birlikte* ne demek?"

"Şu andan itibaren senin kişisel koruman olduğu anlamına geliyor." Ne demek istediğimi anlatmak için parmağımla yeri gösteriyorum. "Onsuz hiçbir yere gitmiyorsun."

"Hayır!" Oturduğu yerden kalkıp bana ters ters bakıyor.

"Evet."

Ağzı açık kalıyor ve destek almak için odaya bakıyor. Sullivan başını sallıyor ve Mal akıllıca sessiz kalıyor. Hallie ona sempatik bir gülümseme sunuyor.

"Baba," diye yalvarıyor, "o olmaz. Lütfen. Killian ya da Jenson'ı alacağım... ama onu değil."

"Denver elimizdekilerin en iyisi."

Sesindeki tiksintiyi gizleme zahmetine girmiyor. "Bir goril tarafından bebek bakıcılığı yapmak gibi olacak. Zar zor konuşuyor, sadece homurdanıyor. En azından Killian ilginç biri ve Jenson da eğlenceli."

"Denver'ı aldın."

"Hayatım bitti," diye mırıldandı.

"Bu kadar dramatik olma." Sullivan iç geçiriyor, Denver'a bakıp başını salladığında onda daha önce gördüğüm korku azalıyor.

Denver da ona karşılık veriyor. "Ona iyi bakacağım."

Sinclair homurdanarak Monty'yi yerden kaldırıyor ve kulağına fısıldıyor: "Çok üzgünüm. Bunun senin de ona mahkûm olduğun anlamına geldiğini biliyorum."

"Monty de," diyor Denver Sinclair'e. "İkiniz de benim korumam altındayken kimse onun birkaç tel saçına bile dokunamayacak."

Hafifçe kayıyor, çenesini kaldırıyor ve Monty'yi okşarken gözlerini ona çeviriyor. "Onu da beni koruduğun kadar koruyacak mısın?"

Denver anında "Evet," diye yanıtlıyor.

Bana dönmeden önce birkaç saniye ona bakıyor. "Peki," diye homurdanıyor.

Denver'ın gözleriyle buluşuyorum ve o da hiç tereddüt etmeden gözlerimi tutuyor. Az önce de söylediğim gibi, o sahip olduğumuz en iyi şey.

Ve şu anda Sinclair'in en çok ona ihtiyacı var.

"Sana hayatım pahasına güveniyorum," diyorum ona.

"Patron."

Doğru seçimi yaptığıma dua ederek gözlerimi ona dikiyorum. "Peki Denver?"

Gözlerimi tutuyor.

"Şimdi, kızımı sana emanet ediyorum."

HALLIDAY

Beni yatağa taşıırken Sterling'in kafatasının dibindeki kısa saç telleriyle OYNUYORUM.

"Endişeli görünüyorsun," diye nefes alıyorum.

Herkes gittiğinden beri kaşlarının arasında derin bir çizgi var. "Ben iyiyim."

"Benimleyken rol yapmana gerek yok."

İç çekiyor ve öpmeden önce burnunu şakağımda gezdiriyor.

"Neil en son ailemin yanına geldiğinde, ikisi öldü. Yangını o çıkarmış olamaz ama daha fazlasını öğrenene kadar riske girmek istemiyorum. Sinclair, Denver'ın onunla birlikte olmasını atlatacaktır. Ama yalan söylemeyeceğim, aldığı tehditlerden bize bahsetmediği için ona kızgıyım."

"Muhtemelen arabasını mahvedene kadar bunların zararsız notlar olduğunu düşünmüştür."

Elimi gömleğinin üzerinden yukarı kaydırıp kalbinin üzerine getiriyorum. Kalbi göğsünde sabit bir ritimle atıyor.

"Seni bu kadar endişeli görmekten nefret ediyorum. Ne yapabilirim ki?" Boğazına ve çenesine yavaş öpücükler konduruyorum.

Dudaklarım kulağının altına gidip oraya daha yumuşak öpücükler yerleştirdiğimde inliyor.

"Bir süreliğine düşünmeyi bırakmama yardım edebilirsin."

"Düşünmeyi bırakmak mı? Sadece hissetmek istiyorsun, ha?" Gömleğinin düğmelerini teker teker açarken onlarla oynuyorum.

"Onun gibi bir şey."

Beni yatağa yatırıyor, ben de diz çöküp onu öpmek için kendime çekiyorum. Dili benimkiyle iç içe geçiyor, bir eli saçlarıma batıyor ve beni yerinde tutuyor, böylece beni daha derin öpebiliyor ve ağzımın içine inleyebiliyor.

"O kadar mükemmelsin ki."

"İçimde olmana ihtiyacım var," diye yalvarıyorum, pantolonunun üzerinden sabırsızlıkla aletini avuçluyorum.

Fermuarı indirip elimi içeri itiyorum, boxer şortunun içindeki uzun aletinin etrafına doluyor ve sıkıyorum.

"Hallie," diye bağıyor sabrım tükenip taş gibi olmuş aletini açık fermuardan kurtardığımda. "Hevesli misin bebeğim?"

"Her zaman senin için." Alt dudağımı ısııyorum ve elimi şaftında aşağı yukarı kaydırıyorum, göğsünün derinliklerinde yarattığı inilti ile vücudum enerjiyle uğulduyor.

"Seni doldurmamı mı istiyorsun?" Elim onun ucuna ulaştığında gözleri parlıyor.

"Ya da belki boğazımı doldurabilirsin." Başımı eğiyorum ve zonklayan ereksiyonuna tükürüyorum, tükürüğümü başparmağımla zaten parlayan yarığına sürüyorum.

Dudaklarımı onun etrafına sarıp ağzıma alabildiğim kadarını alırken başını geriye doğru eğiyor.

"Yüce Tanrım." İri eli başımın arkasını kavıyor ve beni aşağıda tutuyor. Ona göz kırpyorum, boğazım onunla doluyor. "Sen benim mükemmel kızımsın, değil mi? Şu haline bak, o masum gözlerle sikimi emiyorsun."

Kırpiklerimi kırıştırıyorum ve başımdaki tutuşu yumuşuyor, tüm yolu geri emmeme izin veriyor. Aletinin ağzımdan çıkmasına izin vermeden önce birkaç lezzetli emiş için ona geri dönüyorum.

Sikinin pürüzsüz, parlak başına bir öpücük konduruyorum ve dudaklarıma çarparken küfür ediyor.

"Uzan bebeğim," diye homurdanıyor.

Özgürlük Heykeli kazağını başımdan çekip çıkarıyorum ve yoga pantolonumu kalçalarımın altına sırıyorum, külotumun olmadığını fark ettiğinde gözlerinin kararmasına bayılıyorum.

Dirseklerimin üzerine uzanıp ona bakıyorum.

"Böyle mi?" Kalçalarımın davetkâr bir şekilde açılmasına izin vererek dudak büküyorum.

Üzerime çullanıyor ve dili klitorisime çarptığında çığlık atıyorum. Ellerimi saçlarına daldırıp köklerini çekiştiriyorum, o da hiç vakit kaybetmeden

bir uzman gibi beni yiyor. Orgazmım içime doluyor. Ama boşalmama izin vermeyeceğini biliyorum. O da benim gibi ilkini istiyor.

Birlikte.

"Sterling," diye nefes alıyorum. "Lütfen."

Yanıt olarak inliyor, dilini klitorisimin etrafında kaydırıyor, sonra daha aşağıya, içime daldırıyor. Yatağa yaslanıyorum, ellerimle başını kalçalarımın arasında tutuyorum.

"Bu konuda çok iyisin," diye inliyorum dilini serbest bırakıp daha da geriye götürerek göt deliğimi okşarken.

"Her sabah pratik yapıyorum." Kıkırdıyor.

"Seni içimde istiyorum," diye inliyorum.

Gözlerimi tutuyor ve klitorisimi şefkatle öpüyor ve bu tek, seksi hareketten boşalmaya o kadar yakınım ki kalçalarım kulaklarına doğru titriyor.

"Acele et," diye yalvarıyorum.

Ayağa kalkıyor, gömleğinin her bir kolunu çıkarıp yere bırakırken göz temasını hiç kesmiyor. Gözlerim gövdesinde geziniyor ve ona olan ihtiyacımın acısını hafifletmek için kalçalarımı birbirine bastırıyorum. Yara izlerini artık yara izi olarak bile görmüyorum. Onlar sadece onun bir parçası. Her fırsatta öpüp okşadığım bir parçası.

"Acele et," diye nefes nefese tekrar yalvarıyorum, onu düzgünce izleyebilmek için dizlerimin üzerine kalkıyorum.

Dudakları seğiriyor ve takım elbise pantolonunun kemerini çözmekte acele etmiyor. Aleti hâlâ açık fermuarın arasından görünüyor, koyu pembe ve ucu parlıyor. Beklenti içinde dudaklarımı yalıyorum.

Kıyafetlerinin geri kalanını kaydırarak çıkarıyor ve yatağın başucuna oturup yatak başlığına yaslanıyor. Dudakları eğlenen bir gülümsemeyle kıvrılıyor ve sikini bir eline alıp yavaşça yumruk yapıyor.

"Üstüne çıkmak ister misin bebeğim?"

Söylediği gibi yapmak için çabalıyorum, kalçalarına biniyorum.

Elleri kalçalarımın en sevdiği pozisyonu alıyor, beni kavrarken parmakları tenime bastırıyor. Bir elimi çenesinin etrafından dolaştırıyorum ve o da iç bileğimi öpmek için dönüyor.

"Seni seviyorum," diyorum, onu kavırıyorum ve sikini ihtiyacım olan yere hizalıyorum

onu.

"Ben de seni seviyorum."

Gözleri gözlerimi tutuyor ve bileğimi tekrar öpüyor. Aletini bir daire şeklinde döndürüp ıslaklığımla kaplanana kadar kaydırırken parmakları kalçalarımın doğru esniyor.

Sol omzunu kavıyorum, avuç içim her zamanki gibi ona binerken kaldıraç olarak kullandığım yerde, yaralı derinin üzerinde düzleşiyor.

Sonra aşağıya batıyorum.

Dudakları öyle bir tıslamayla aralanıyor ki, kalçalarımın arasında ıslaklık birikiyor ve sıcak tenimiz birbirine sıkıca bastırana kadar uzunluğunu santim santim alarak kolayca etrafına uzanıyorum.

"Tanrım, Sterling," diye miyavlıyorum utanmadan, bedenim onun etrafında çırpınırken. "Bebeğim," diyor, göğüs kasları gerginleşiyor, sanki bir şey yapmamak için savaşıyor. içime girme hissiyle boşalıyor.

Bunu ona yapmamı seviyorum. Genelde güçlü ve soğukkanlıdır. Ama ilk seferimizde olduğu gibi ona bu şekilde bindiğim an, kontrolü sağlamak için her şeyini harcıyor.

"Böyle seviyorsun, ha?" Başı geriye düşerken ve boğazı acı dolu bir iniltiyle kalınlaşıırken gülümseyerek kalkıyorum ve yavaşça geri iniyorum.

Kapüşonlu göz kapaklarının altından bana bakıyor.

"Sevdiğimi biliyorsun bebeğim. Şimdi sür beni. Sikime boşalmadan önce seni doldurmamayı benim için işkence haline getir."

Öne eğilip onu öpüyorum, alt dudağını dişlerimin arasına alıyorum.

"İçimde çok iyi hissediyorsun," diye mırıldanıyorum.

Kalçalarımı kaldırıyorum, sabit bir hız ayarlıyorum, ağzım onunkine karşı gezinirken kendimi onun aletinde yukarı ve aşağı çalıştırıyorum, adını şehvet dolu inlemelerimin arasında öpücükler gönderiyorum.

Kalçalarımındaki tutuşu sıkılaşıyor ve ben ağzının kenarını yalıyorum.

"Beni test etmeyi seviyorsun, değil mi?" Kıkırdarak inliyor, siki içimde kalınlaşıyor ve beni daha büyük bir güçle yukarı aşağı çekerken nefes nefese kalıyorum.

"Yakında seninle evlenecek olmayı seviyorum," diye inliyorum.

Kalçalarını kaldırıyor, içime doğru itiyor ve beni alttan beceriyor.

Onu tekrar öpüyorum, dudaklarımın onunkilerin üzerinde bir o yana bir bu yana gitmesine izin veriyorum.

"Ve beni hamile bıraktığın gün de böyle yapıyor olmamıza bayılıyorum."

Şehvet dolu ağır göz kapakları soru sorarcasına kalkıyor ve ben yavaşça başımı sallıyorum.

"Çizelgemde hesapladım. Sanırım New York'a döndüğümüz gündü. Hatırlıyor musun?"

"Hallie," diyor. "O gün seninle ilgilenilmesi gerekiyordu."

"Biliyorum."

Elimi omzunda tutuyorum ve diğer elimle onunkini kalçamdan alıp karnımın üzerine yerleştiriyorum. Hareket etmeye devam ederken ben de benimkini üstte tutuyorum.

"Benimle ilgilendin," diye nefes alıyorum ve onu tekrar öpüyorum. "Benimle tıpkı böyle ilgilendin. Kollarında. Beni öperek. Beni severek. Tıpkı her zaman yaptığın gibi."

"Tanrım," diye mırıldanıyor, ben hızımı artırırken başparmağı karnımın alt kısmına sürtünüyor.

"Beni o kadar çok sevdin ki sihirli bir şey yarattın."

Ona biniyorum ve o da bir kalçamı sıkıca kavrayarak beni teşvik ediyor.

"Sen benim sihrimsin, Hallie." Gövdesinin üst kısmı geriliyor ve karnımdaki ellerimize, tenimde parıldayan dev nişan yüzüğüne bakıyor. "Seninle tanıştığım an hayatımı değiştirdin."

Mavi gözlerini benimkilerle buluşturana kadar bekliyorum ve sonra hızımı artırıyorum, nefesim kesiliyor.

"Sen de benimkini değiştirdin. Sen benim ilk ve tek seçimimsin. Ben *seni* seçtim.

Her zaman da seni seçeceğim."

Gözbebekleri büyüyor ve ben gözlerini tutuyorum, orgazmım içime çökerken titriyor ve haykırıyorum.

"Her zaman seni," diye nefes alıyorum, sertçe boşalıyorum.

Ben dalgalar halinde sakinin etrafında kenetlenirken, Sterling kalçamdaki kavrayışını sıkılaştırıyor, orgazmım vücudumda ılık bir güneş ışığı yağmuru gibi patlayan bir diğerine uzanıyor.

"İşte böyle. Sağ beni, bebeğim. Tanrım, evet. Aynen böyle. Beni boşaltacaksın."

Etrafında kenetleniyorum ve boğuk bir iniltiyle içime boşalıyor, başı geriye düşüyor.

Ama gözlerini benimkilerden ayıracak kadar değil.

"Sen çok mükemmelsin. Beni daha sert sık."

Tekrar sıkıyorum ve tıslıyor, boşalmaya devam ederken siki içimde sarsılıyor.

"Bebeğim. Kahretsin, bu

kadar." "Daha fazla mı?" Nefes

nefese kaldım.

"Daha fazla," diye onaylıyor, çenesi geriliyor.

İçime başka bir döl dalgası doluyor ve bu his beni tekrar boşaltıyor.
"Sterling," diye inliyorum.

Orgazmlarımız yatıştıktan ve birleşik ıslaklığımız kalçalarının üzerinden akmaya başladıktan çok sonra kendimi onun üzerinde çalıştırmaya devam ediyorum.

"İyi misin?" Onu dudaklarından öperek soruyorum. Gülümsüyor. "Mükemmelim. Lanet olası mükemmel."

Bakışlarımın yüzünde, okşamayı çok sevdiğim gümüş benekli çenesinde, sıcak mavi gözlerinin köşelerini kırıştıran gülümseme çizgilerinde gezinmesine izin veriyorum. Saatlerce baktığım ve gittikçe daha derin bir aşka düştüğüm gözler.

Dudaklarını dudaklarıma yaklaştırıp beni usulca öperken, enerji içimde dans ediyor, tenime değen milyonlarca yıldız tozu öpücüğü gibi üzerimde vızıldıyor.

"Öpüşmen için artık çalışmaya ihtiyacın olduğunu sanmıyorum," diye nefes alıyorum. "Hayır mı?"

"Ama şu deymi bilirsin, kullan ya da kaybet?"

Kıkırdıyor ve ben de onun öpücüğüne kendi öpücüğümle karşılık veriyorum.

"Bu durumda, yakında evleneceğim güzel karımla her gün kullanmayı seçeceğim."

"Bu iyi bir seçim." Ona bakıyorum.

"Benim bir tanem," diye nefes alıyor.

Ben onlara bakarken gözleri parıldıyor.

"Senin bir tanen," diye tekrarlıyorum. "Tıpkı senin de her zaman benim tekim olman gerektiği gibi."

Parmaklarımı çenesinde gezdiriyorum ve bir sonraki öpücüğünü parmak uçlarında yakalıyorum. "Benim tek seçeneğim," diye fısıldıyorum. "Şimdiye kadar yaptığım en iyisi."

HALLIDAY

DÜĞÜN - ALTI AY SONRA

Sophie yatak odasının içinden, "Elbiseni giyme zamanı," diye sesleniyor.

Balkonda durup okyanusa bakarken dudaklarımda yumuşak bir gülümseme beliriyor.

"Onları hissedebiliyorum. Kulağa aptalca geliyor ama hissedebiliyorum. Hem onu hem de Jenny'yi burada, yanımızda hissedebiliyorum."

"Aptalca değil." Sophie yanımda duruyor ve birkaç dakika boyunca omuz omuza sessizlik içinde, sıcak Cape Town güneşinin suya vurup onu bir mücevher gibi parlatmasını izliyoruz.

Sterling, su kenarındayken oğlunu hâlâ hissettiğini söylüyor. Ama burada, Sterling'in onları kaybettiği o meşum yolculuktan beri kalmak istemediği sahil evinde, karada olmama rağmen oğlunu hissedebiliyorum. O bir enerji. İki gün önce geldiğimizden beri gittikçe yaklaşan bir enerji. Tıpkı gelgit gibi, ayak parmaklarınız sonunda onun sıcaklığını hissedene kadar size doğru ilerliyor.

Burada evlenmek doğru bir seçimdi. Kaderin hepimiz için planladığı şeyin tam olarak bu olduğunu nasıl bildiğimi bilmiyorum ama biliyorum. Bugün hepimizin burada olması gerekiyordu. Her şeyi planlamak biraz uzun sürdü ama sonunda buradayız.

"Bu çok güzel." Sophie, aşağıdaki güverteye ve törenden sonra akşam yemeği için kurulmuş olan uzun beyaz ahşap masa ve sandalyelere bakarken kolunu bana doluyor.

Masa, gün batımında yakılmaya hazır beyaz çiçekler ve mumlarla dolup taşıyor. Masadaki tek renk cümbüşü küçük kaselerdeki

Sterling'in yatağında onsuz uyandığımda orada olmayan morluklar. Dün gece başka bir odada kaldı, törene kadar gelini görmeme geleneğini sürdürdü.

"Nedir onlar?" Parmak uçlarımla gözlerimi silerken Sophie soruyor.

"Skittles." Sesim çatlıyor ve gülümsüyorum.

"Çikolatalı şeker," diye tekrarlıyor Sophie usulca, önemini anlayarak.

Jenny şahsen burada olmayabilir ama ruhen burada. Sterling bundan emin.

"Seni gerçekten seviyor Halliday."

"Biliyorum. Ben de onu seviyorum. Kelimelerin tarif edebileceğinden çok daha fazla."

Arkamızdaki yatak odasının kapısı açılıyor ve annem telaşla içeri giriyor.

"Tatlım? Giyinmedin mi? Bütün misafirler oturuyor." "Sorun değil anne."

Bana bakarken yüzünde sulu bir gülümseme beliriyor. "Ah, benim sevgili kızım." Yanıma gelip önümde duruyor, gözleriyle saçımı ve makyajımı inceliyor.

"Işıl ışıl görünüyorsun. Ne kadar şanslı olduğumu bilmiyorum."

Yumuşak bir nefes verdim. "Biliyor. Ama şanslı olan benim. Gördün mü-?"

"Gördüm." Gözleri buğulandı. "Mor."

"Mor," diye yineliyorum, beni kucağına çekip birkaç dakika boyunca sarılırken gözyaşlarımı geri kırıyorum.

"Annem doğruldu ve Sophie ile bana bakarken gülümsemesini acı tatlı bir gülümsemeden heyecanlı bir gülümsemeye çevirerek, "Hadi şu gelinliği giyelim. Seni sabırla bekleyen bir damadın var."

Özgürlük Heykeli tişörtümü çıkarıp en yakın arkadaşım ve annem gelinliğimi giymeme yardım ederken hava büyüğü bir nitelik kazanıyor. Kristal süslemeli bir denizkızı treniyle kaplanmış şeffaf gümüş bir ipek. Sinclair, iki yıllık bekleme listesine katılmama gerek kalmadan bana bu elbiseyi alabilmesi ve karnımdaki şişliğe uygun şekilde değiştirilebilmesi için tanıdığı bir tasarımcıdan yardım istedi.

Annem uzun, zar zor görünen duvağı saçımın arkasına tuttururken elim karnımın üzerinde duruyor. Sterling'in biz Cape Town'dayken bebeğimizi görmeyi özleyeceğini biliyorum. Ultrason makinesini evde bıraktık, hala her gece bebeğin en aktif olduğu zamanlarda dini olarak kullanmayı sevdiği bir şey. Sıcak mavi gözleri sanki bebeğimizi ilk kez görüyormuş gibi sevgi ve hayranlıkla yumuşadığında her gece ona daha da çok aşık olduğuma yemin edebilirim.

Onlara söylediğimizde ailem bu fikri çok çabuk benimsedi. Ben hastaneden çıktıktan sonra New York ziyaretlerini bir hafta daha uzattılar çünkü bizimle harika vakit geçiriyorlardı. Babam ve Sterling konuşacak ortak bir sanat zevki buldular ve ben eve biraz getirdikten sonra hepsi bir gün içinde kaybolan Reese'in fıstık ezmeli kaplarından ortak bir suçluluk duydular. Sinclair bebek eşıyaları için alışveriş yapmayı bırakamıyor ve Sullivan bile birkaç gün önce benimle en güvenli araba koltukları hakkında konuşuyordu.

Bebek Beaufort herkesin sevgi seliyle dolup taşacak.

Derin bir nefes alıp boy aynasında kendime bakıyorum, yanımdaki açık balkon kapısından içeri ılık, puslu bir esinti giriyor.

"Ben hazırım," diyorum anneme ve Sophie'ye. "Sterling'i bir saniye daha bekletmek istemiyorum. Hadi gidip evlenelim."

STERLING

SULLIVAN'IN GÖZLERİ daralmış ve kumun üzerindeki tahtaların üzerine serilmiş beyaz halı kaplı koridorun başlangıcına odaklanmıştır.

"Geri dönüyorum, oğlum."

"Sağdıç olarak geline göz kulak olmak benim görevim, o yüzden doğru zamanda dön."

Kıkırdıyorum ve o da onaylamadığını homurdanıyor.

"Ve dün akşam hep birlikte yediğimiz yemekten beri gelinini görmeyen baban olarak sana bunun olmayacağını söyleyebilirim. Onu adımını attığı anda görmek istiyorum."

"Yaş seni inatçı yapmış," diye kırptı.

"Yaş bana hayal ettiğim her şeyi verdi. Sen, Sinclair, Molly, ailem... ve şimdi de Hallie ve bebek."

Oğlumun her zamanki düz ağzı gururlu bir gülümsemeyle kıvrılırken gözleri Molly'nin Sinclair'le birlikte koridorun başında beklediği yeri takip ediyor.

"Molly'nin oynayabileceği bir küçük çocuğa daha sahip olmak güzel olacak."

"Onun için harika bir babasın," diyorum omzunu sıkarak. "Sağ ol baba. En iyisinden öğrendim."

Dudaklarımı birbirine bastırıyorum, diğer elimi çenemde ovuşturuyorum, kelimeleri oluşturmıyorum. Ama söylemem gereken her şey, başını sallayıp elini benimkinin üzerine koyduğunda gözlerinden bana geri yansıyor.

Palmiye ağaçlarının arasında bir gümüş parıltısı ışığı yakalıyor ve orada duran, güneşte parlayan, kolu babasınıninkine bağlı Hallie nefesimi kesiyor.

Hallie.

Mükemmel.

Benim kolum.

"Nefes al baba," diyor Sullivan alçak bir fısıltıyla.

Dediğini yapıyorum, babasının ona söylediği bir şeye karşılık gülümsemesi arttıkça göğsüm genişliyor. Ağaçların arasına gizlenmiş bir şey dikkatini çekiyor ve yürümeyi bırakıp vücudunu o şeye doğru eğiyor. Bir an orada duruyor, sadece bakıyor.

Sonra dönüyor.

Gözlerimiz kilitleniyor ve kalbim boğazıma doğru dans ediyor. Yüzü bir elmas gibi parlıyor, güzelliği göz kamaştırıcı olana kadar parlatılmış. Narin buketi çiçeklerden değil kristallerden yapılmış, her biri ıslıl ıslıl parlıyor. Ama hiçbir şey dudaklarını ayırıp kendi kendine tek bir kelime söylerken yüzünü kaplayan gülümsemeden daha parlak olamaz.

Benim adımlı.

Hala uzakta olması önemli değil. Az önce dudaklarından çıkan şeyin bu olduğunu biliyorum çünkü her söylediğinde hafızama kaydettim. Onları güvende tutmak için sakladım. Sonsuza kadar saklamak için.

O beni seçti.

Yapmak istediği tek seçim benim.

Seasons'ın piyanisti Vincent, sunak olarak kullanılan çiçek kemerinin bir tarafında çalarken hafif müzik notaları havayı dolduruyor. Çalmak için kendi piyanosunu buraya getirmekte ısrar etti. Bu beyaz, şu anda Seasons'ta bulunan yeni siyah Grand gibi değil. Yangından sonra Vincent'in seçtiği yedek piyano.

Yangın.

Hallie ve babası yaklaşırken boğazım düğümleniyor. O gün onu masamda tepkisiz bulduğumda her şeyin bittiğini düşünmüştüm. Bu günün asla gelmeyeceğini.

Onu kaybettiğimi sanmıştım.

Hallie'nin gözleri benimkileri tutuyor. Bir melek gibi görünüyordu.

"Çok şanslıyım," diye mırıldanıyorum ve Sullivan'ın kürek kemiklerimin arasına hafifçe vurmasına neden oluyorum.

"Senin mutlu olmanı istiyoruz baba."

"Biliyorum ve bunun için seni daha da çok seviyorum oğlum."

Ailem benim için her şey demek. Ve bu Hallie için de geçerli. Hiçbirini kaybetme riskini göze alamam.

Lavinia hâlâ denizaşırı görevlerde çalışıyor. Rory ise üçüncü derece kundakçılık suçundan beş yıl hapis cezasına çarptırıldı. Bu

Hallie'nin içeride olduğunu bilseydi daha uzun sürebilirdi. Her ne kadar ondan nefret etsem ve sonsuza kadar kilit altında tutulmasını istesem de, mahkemede yıkılıp ona asla zarar vermek istemediğini söylediğinde doğruyu söylediğine inanıyorum.

Yine de bu, yıllardır ona zihinsel ve duygusal olarak zarar verdiği gerçeğini değiştirmiyor.

Anılar canlanmadan ve mükemmel günümüzün kenarlarını yakmadan önce onları uzaklaştırıyorum. Ama onların oyalanmasına izin versem bile, hiçbir şey bunu bizim için mahvedemez. Çünkü ben acımın izlerini vücudumda taşıırken, görmelerine izin verdiğim kişiler tarafından görülebilirken, Hallie bunu yapmıyor. Jenny ile olan fotoğrafında da aynı sevgi dolu, güven dolu ruhu yansıtıyor.

Sol tarafımdaki küçük masanın üzerinde duran ve evlilik cüzdanımızı imzalamamızı bekleyen fotoğraf.

Bakışlarımı bir an için kırarak Molly'nin önündeki koridorda yürümesini, Sophie onunla birlikte yürürken küçük, mor lekeli eliyle küçük bir sepetten yapraklar saçmasını izliyor.

"Ben onu durdurmadan önce şekeri bulmuş," diye fısıldıyor Sinclair, arkamızdaki koltuk sırasına geçip Mal ve Trudy'nin yanında durarak.

Molly rolünün hakkını vererek yaprakları keyifle başının üzerinde havaya savururken göğsüm küçük bir kıkırdamayla titriyor. Her iki kolunda birer bebek taşıyan Sophie'nin kocası Drew'un yanında bir an durup sepeti ona uzatıyor. Her iki bebek de tombul ellerini sepete sokup bir avuç yaprak kapıyor. Bebekler yaprakları hemen yemeye çalıştıklarında toplu bir "ahh" ve kahkaha mırıltısı duyuluyor ve arkadaşım Lawson, Drew'un yaprakları ağızlarından çıkarmasına yardım etmek için öne çıkıyor.

Sophie, Molly ile birlikte koridorun başına ulaştıklarında bana gülümsüyor. Molly kollarını havaya kaldırarak doğruca Sullivan'a doğru yürüyor. "Babacığım."

"Aferin," diye fısıldıyor Sullivan, Molly'yi kucağına alıyor ve ona sarılıyor.

Yan

taraf Herkesin gözü koridorda ilerleyen Hallie ve Garth'a dönüyor.

a. Gözleri parlıyor ve sürekli geniş bir gülümsemeye

Sonra dudağını ısırarak ve yüzünde tekrar patlamadan önce nefes almak için geri çekiyor.

"O kadar mükemmel ki," diye fısıldıyorum bana ulaştığında.

"Sterling," diye karşılık veriyor, gözleri benimkilere kilitlenmiş.

Bir an için birbirimize bakarken bizden başka kimse yok. Birbirimiz hakkında ne hissettiğimizi milyarlarca kez söyledik. Bu yüzden

Şu anda kelimelere gerek yok.

İhtiyacım olan her şeyi onun gözlerinde görüyorum.

Yanağından öpmeden önce babasının elini sıkıyorum. Sonra iki elimi de uzatıyorum ve o da kendi ellerini uzatıyor.

"Aşık olduğunda, dünyayı onun gözlerinde görürsün," diye fısıldıyor. "Ve dünyanın her yerinde onun gözlerini görürsün," diye bitiriyorum.

Geceler önce ona okuduğum şiiri okurken sorgulayan bakışlar. O gece bana kırık olmadığımı gösterdi. Sadece beni ateşleyecek doğru kişiyi bekliyordum.

Onu.

"Bir şeyleri hatırlayan tek kişi sen değilsin." Gözleri bir yana kayarak Sullivan'ın kollarındaki Molly'nin üzerine düşerken, mor avucu gömleğinin üzerinde dururken, tatlı bir gülümsemeye alt dudağını ısırtıyor.

"Bunları törenden sonraya kadar görmemen gerekiyordu."

"Yine de gördüğüme sevindim, mükemmeller. Teşekkür ederim." Arkamdaki masayı fark ettiğinde dudakları hızlı bir nefes alışla aralanıyor. "*Sterling.*"

Bakışlarını iki fotoğrafa doğru takip ediyorum.

Biz

Jenny.

Oğlum.

Aralarında pembe kristal bir kalp bulundu ve daha sonra temizlendi.

Ateş.

Hallie'nin gözleri yaşlarla doluyor.

"İkisi de burada bizimle," diyorum sessizce, sadece o duyabilsin diye.

"Biliyorum." Fotoğraflara bakıyor. "Az önce buraya gelirken onu gördüğüme yemin edebilirim. Şuna benziyordu..." Gözleri Sullivan'a kayıyor, sonra gözlerini kırıştırıp tekrar benimkilere getiriyor. "Burayı seçtiğimiz için mutluyum."

"Ben de." Ellerini ellerimde okşuyorum. "Artık karım olmaya hazır mısın?"

"Kocam olmaya hazır mısın?" diye karşı çıkıyor.

"Hallie, ben uzun zamandır hazırım."

Başını sallıyor, gözleri parlıyor. "Ben de."

Sol elimdeki şampanya kadehini kaldırıp kadehimi kaldırıyorum.

"Bunu görmeye alışmalısın." Gözlerim tekrar alyansıma takılınca Hallie kıkırdıyor. Elaina'yla birlikteyken yoktu, neden bilmiyorum. Ama Hallie'ye evlenme teklif ettiğim anda bir tane istediğimi biliyordum. Dünyanın beni seçen bir karım olduğunu bilmesini istiyorum. Ve uğruna son nefesimi bile verebileceğim biri.

Ona göz kırpıyorum.

"Ailem, dostlarım," diyorum ve samimi topluluğumuzun dikkatini oturduğumuz uzun masanın ortasına çekiyorum. "Eşim ve ben-"

"Hop!" diye sesleniyor Jenson ve herkesi güldürüyor.

Gülümsüyorum.

"*Eşim* Hallie ve ben burada olduğunuz için hepinize teşekkür etmek istiyoruz. Ayrıca bugün burada olamayanları da anmak istiyoruz. Ama onların bulundukları yerden bizi izlediklerini, bu gece burada olan ve hepimizi saran sevgiyi hissettiklerini biliyoruz. Hepimiz aynı kanı paylaşmıyor olabiliriz ama siz bizim ailemizsiniz. Her biriniz ve her biriniz."

Sinclair, Sullivan, Molly, Mal ve Trudy, kardeşlerim Jagger, Clay ve ailesi, Hallie'nin ailesi ve arkadaşları, Sophie ve Drew, arkadaşlarım Lawson, Roman ve hatta Frankie'ye bakıyorum. Ve son olarak Denver, Killian ve Jenson. Hayatımızın bir parçası olan herkes.

"Bizimle birlikte kutlamaya geldiğiniz için hepinize teşekkür ederim." Boştaki elimi Hallie'nin omurgasının üst kısmına koyuyorum, başparmağım boynunun alt kısmında daireler çiziyor. "Eminim hepiniz nasıl tanıştığımızın farkındasınızdır. Ama kızıma söz verdim, Sinclair..." Sinclair Denver'ın yanındaki koltuğundan küçük bir el sallarken kıkırdıyorum, "... ona hakkını vereceğimi ve hikayeyi tekrar anlatacağımı söyledim. İşte başlıyoruz. Ben size onun bir gün üç kelimeyle hayatımı nasıl değiştirdiğini anlatırken lütfen kadehlerinizi kaldırın."

Herkes kadehini kaldırdı ve ben Hallie'ye gülümsedim.

Seni seviyorum, dedi.

"Ben de seni seviyorum bebeğim," diye fısıldıyorum dudaklarına, eğilip
On öpüyorum
u.

Parmak uçları çenemde geziniyor ve o da beni öpüyor. Öyle bir öpücük ki
Yumuşak ama vaatlerle dolu.

Her zaman birbirimizi seçeceğimize dair
bir söz. Doğruluyorum ve kadehimi tekrar
kaldırıyorum.

"O üç kelime, güzel karımın öpüşme tekniğim hakkında söylediği gibi
'emek gerektiriyor' değildi."

Masanın üzerinden bir kahkaha gümbürtüsü geçiyor.

"Ama Hallie'yi gördüğüm anda kızımın bana söylediği sözlerdi. Ve daha
doğru olamazlardı. Ve o üç kelime..."

Hallie'nin sol elini avucumun içine alıyorum ve arkasından, ısıltılı nişan
yüzüğünün hemen üstünden ve onun altında duran yeni alyansından öpüyorum.

"O üç kelime..."

Sesim kısılıyor ve gözlerinin içine bakıyorum. Yansıyan, bir ömür boyu
mutluluk vaadi. Bir ömür boyu aşk.

Bir ömür boyu onun tek ve yegane tercihi
olmak. "O üç kelime..."

Hallie bana bakarken derin bir nefes alıyorum, kalbimi ellerinin arasına
alıyor ve daha önce hiç kimsenin yapmadığı gibi ona değer veriyor.

"O senin hediyen."

Son.

Vedalaşmaya hazır değil misiniz?
Aşağıya tıklayın ve Halliday'in Bekarlığa Veda hafta sonundan ÜCRETSİZ
Bonus sahne için bültenime kaydolun.

<https://dl.bookfunnel.com/5mha12w6m2>

Sinclair'in hikayesine hazır mısınız?
Düşünceli bir Güvenlik Şefini kızdırmayı ne kadar sevdiğini görmek ister
misiniz?

'The Rule Breaker' kitabınızı buradan

edinebilirsiniz:

<https://mybook.to/therulebreaker>

AYRICA ELLE NICOLL TARAFINDAN

Erkekler Serisi

Bay Anderson ile Tanışma - Holly ve Jay Bay

X'i Keşfetme - Rachel ve Tanner Bay King'e

Çekilme - Megan ve Jaxon Bay Wild Tarafından

Yakalanma - Daisy ve Blake Bay Parker'ı

Memnun Etme - Maria ve Griffin Bay Walker

ile Tuzağa Düşme - Harley ve Reed Bay Silver

ile Zaman - Rose ve Dax Bay Rich'e Direnme -

Maddy ve Logan Bay Harper ile Başa Çıkma -

Sophie ve Drew Bay Grant ile Oynama - Ava ve

Jet

(Ayrıca Shona ve Trent'in hikayesi Forget-me-nots and Fireworks, Erkekler Serisi'nin novella uzunluğundaki ön bölümü de mevcuttur)

YAZAR HAKKINDA

Elle Nicoll, İngiltere'den eski bir uzun mesafe uçuş görevlisi ve iki çocuk annesidir.

On dört yıl boyunca 38.000 ft yükseklikte çalışırken kafasını bulutların üzerinde tuttuktan sonra, şimdi genellikle kafasını bir kitabın sayfaları arasında okurken ya da öfkeyle yazarken ve kendisiyle tatlı tatlı konuşan erkek arkadaşı için yeni bir fikir üzerine notlar alırken buluyor.

Elle, kendisine sık sık ateşli bir kitap yazmak için fazla tatlı ve masum görüldüğünün söylenmesini komik buluyor ama asla durmak istemiyor. İnsanlar, tutku ve aşk hakkında hikâyeler yazmaktan daha iyi ne olabilir

ki?

Orada mı?

Çünkü,

Aşk Her Zaman

Kazanır xxx

Web sitesi - <https://www.ellenicollauthor.com>

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

